

268. 7. 14

SOPHOCLIS
PHILOCTETES.

EMENDAVIT,
VARIETATEM LECTIONIS, SCHOLIA
NOTASQUE
TUM ALIORUM TUM SUAS ADIECIT

CAROLUS GOTTLOB AUGUSTUS ERFURDT,
AA. LL. M. GYMNASII MERSEBURGENSIS COLLEGA III.

LIPSIÆ,
APUD GERHARDUM FLEISCHERUM JUN.
CIDICCCXV.

9
SOPHOCLIS
TRAGOEDIAE SEPTEM
AC DEPERDITARUM FRAGMENTA

EMENDAVIT,
VARIETATEM LECTIONIS, SCHOLIA
NOTASQUE
TUM ALIORUM TUM SUAS ADIECIT
CAROLUS GOTTLOB AUGUSTUS ERFURDT,
AA. LL. M. GYMNASII MERSEBURGENSIS COLLEGA III.

ACCEDIT
LEXICON SOPHOCLEUM

ET
INDEX VERBORUM LOCUPLETISSIMUS.

VOL. III.
PHILOCTETES.

LIPSIÆ,
APUD GERHARDUM FLEISCHERUM JUN.
CIDICCCXV.

2 KSIĘGOZBIOR
STEFANA HEMPLA

1805

WOJEWÓDZKA
BIBLIOTEKA PUBLICZNA
-1- 26-600 RADOM

*księgozbiór
przedwojenny*

16020

P R A E F A T I O.

Quod in prima hujus libri fronte ostendimus non solum reliquas quae supersunt Sophoclis tragoedias una cum fragmentis et Lexico Sophocleo opera nostra in publicum esse prodituras, verum etiam indicem verborum locupletissimum additum iri, id facile nobis persuasit partim Gerhardi Fleischeri, Viri honestissimi, voluntas, partim singularis et divina immortalis poetae praestantia, quae sic animum nostrum cepit captumque tenet, ut ipsa difficultatum cogitatione, quas editoris officium plurimas et maximas affert, acrius studia nostra incendi sentiamus. Quamquam enim reperiuntur loca, quibus vix potest sine meliorum codicum praesidio salus restitui, multa etiam et a Brunckio et ab aliis Viris doctis feliciter sunt restituta, non raro tamen etiamnum offenderis, quorum depravatio nemini suboluit, alia, quae leniorem admittunt correctionem, alia denique, quae citra necessitatem mutationi obnoxia fuerunt. Quod ne invidiose dixisse videar, statim fatebor ipsum me in iis tragoediis, quas hucusque

*
edi-

edidi, juvenili quodam fervore abreptum nonnunquam conjecturis vel plane superfluis vel iusto audacioribus indulgisse: quas et alio tempore retractabo et in posterum tanto diligentius cavebo, quanto ardentius assensum expeto eorum, a quibus laudari vera laus est. Universam quidem instituti mei rationem neque integrum est mutare, nec, si esset, magnopere opus videretur. In nonnullis tamen breviori esse licebit, ut in enotanda lectionis varietate, ubi semel indicavero, quae posthac silentio sim praetermissurus. Ac secundas non solum futuri passivi indicativi, sed etiam praesentis personas in *ει*, non in *η*, terminabo. Illud jam Brunckius fecerat, hoc post alios nuper praeceperunt Porsonus et Hermannus in Praefationibus ad Euripidis Hecubam. Tum *γίγνωμαι* et *γινώσκω* scribam eum Brunckio, non *γίνομαι* et *γινώσκω*. Eundem et Porsonum (in Addendis et Corrigendis ad Eurip. Med. p. 462. ed. Lips.) imitabor ζῶν pro σὺν collocando, ubi per metrum et numeros fieri potest. Enclitica *μοι* et *με* tantum non semper a Brunckio in *ἐμοὶ* et *ἐμὲ* mutata ex antiquis editionibus reducā. Denique sequar ea, quae Hermannus in Praef. ad Eurip.

rip. Hecub. p. XXI. sqq. de voce *αἰεὶ*, ubi prima syllaba longa requiritur, non sine diphthongo scribenda, tum in libro de emendatione Graecae grammaticae p. 13. sqq. de littera *ν* paragogica et p. 78. sqq. de accentu pronominum *ἡμῶν*, *ἡμῖν*, *ἡμᾶς*, *ὕμῶν*, *ὕμῖν*, *ὕμᾶς* monuit. Codicum autem descriptio, quibus in recensendo Sophocle usus est Brunckius, ne in singulas praefationes diduceretur, omnium omnino syllabum hīc uno in conspectu ponere placuit. En tibi igitur excerpta e Brunckii ad Sophoclem Praefatione, quae ad notitiam eorum pertinent.

„A. Membranae vetustissimae Bibliothecae Regiae, quo ex Memmiana illatae fuerunt. Iis continentur Sophoclis Tragediae VII. eodem ordine quo in Aldi editione se subsequuntur: Euripidis Hecuba, Orestes, Phoenissae, Andromacha, Medea, et Hippolytus, quas omnes edidimus: Aristophanis Fabulae VII. a nobis etiam editae: ita ut varietas lectionis praestantissimi illius codicis jam omnis opera nostra innotuerit. In catalogo Mss. codd. Graecorum Bibliothecae Regiae est 2712.

B. Codex Regius chartaceus, catalogi 2787. quo praeter alia continentur Oedipus prior, Trachiniae, Philoctetes, et Oedipus in Colono.

C. Codex Regius bombycinus, catalogi 2794. continens Ajacem, Electram et Oedipum priorem.

D. Codex Regius chartaceus, catalogi 2820. praeter alia continens Ajacem, Electram et Oedipum priorem.

E. Codex Regius bombycinus, catalogi 2884. praeter alia continens Ajacem, Electram, Oedipum priorem et Antigonom.

AUGUSTANUS, e bibliotheca Senatus liberac civitatis Augustae Vindelicorum, chartaceus, praeter alia continens Ajacem, Antigonom, Oedipum priorem et Electram. Codicem hunc, ut et Regium E. diligentissime contulit ad Johnsoni editionem Joannes Schweighäuser, Graecae linguae in hujus civitatis Academia publicus doctor, cujus multiplicem eruditionem nobilitavit Appiani Alexandrini quae nuper prodiit editio elaboratissima, quod ad exemplum alios Romanae historiae graecos scriptores ejusdem viri solertia in integram restitutum iri et optamus et ominamur.

MEUS

MEUS, bombycinus, bonae notae, continens praeter alia Ajacem et Electram.

T. Codex Regius chartaceus, catalogi 2711. nitidissime scriptus, quo continentur septem tragoediae juxta Demetrii Triclinii recensione, cum ejusdem scholiis metricis in omnes, exegeticis vero partim Triclinii, partim veterum enarratorum in Antigonom, Oedipos duos, Trachinias et Philoctetam. Longe melior et emendatior est is codex eo, quo Tärnebus usus est, aliquotque lectiones exhibet e vetustissimis exemplaribus ductas, quae nusquam alibi reperiuntur.

Taediofum indicis verborum, qui nomine suo non indignus videretur, conscribendi laborem libenter in me suscepi, quippe qui meo ipse usu intellexerim, id genus subsidii quam desiderabile sit iis, qui non satis habent poetae ingenium primoribus tantum labiis degustasse. Diligentissimam autem rationem habebo etiam particularum, quarum ea plerumque fuit fortuna, ut ab iis, qui indices conficerent, turpi locordia negligerentur.

Commentario meo in Philoctetam singulare decus et ornamentum accessit iis animadversionibus, quas Hermannus meus per litteras mecum communicare dignatus est.

Eae

Hae si prius ad me perlatae essent, quam textus typis exseriberetur, minime commissurus eram, ut quantivis pretii emendationes in unas tantum notas deponerentur.

Nil superest, quod monitos velim lectores, nisi hoc, in Electrae editione nuper a me divulgata post v. 542. integrum excidit ille versiculum hunc:

ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης, —
quod nuper demum non sine indignatione animadverti. Originem traxit lacuna ex editione Halensi, quae cum nullam mihi suspicionem movisset, exemptum de exemplari meo drama illud securus typothetae commiseram. Scrib. Merseb. ip[s]is Calendis Majis MDCCCXV.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ.

(Ex edit. Brunckii.)

Ἀπαγωγή Φιλοκτήτου ἐκ Λήμνου εἰς Τρῶαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ Οὐδυσσεὺς κατ' Ἐλένου μαντείαν, ὅς κατὰ μαντείαν Κάλχαντος, ὡς εἶδος χησμοῦ συντελούντας πρὸς τὴν τῆς Τρῶας ἀλώσιν, ὑπὸ Οὐδυσσεὺς κύνταρ ἐνεδρευθεῖς, δέσμιος ἔχθη τοῖς Ἑλλησιν· ἢ δὲ σκηνὴ ἐν Λήμνω. ὁ δὲ Χορὸς ἐκ γερόντων τῶν Νεοπτολέμου^{a)} συμπλεόντων. κεῖται δὲ^{b)} καὶ παρ' Διοχύλῳ ἢ μυθοποιῶ. ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

a) τῶ ante Νεοπτολέμου addunt edd. vect.

b) δὲ omittit Aldus.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

Χρύσης ^{a)} Αθηνῶν βαμὸν ἐπιπεχωσμένον,
ἐφ' οὐπερ Αχαιοὶς χρησθὲν ἦν θύσαι, μόνος ^{b)}
Ποίαντος ἤδει παῖς ποδ' Ἡρακλεῖ συνών·
ζητῶν δὲ τούτων ναυβάτη ^{c)} δεῖξαι στέλω,
πληγεῖς ὑπ' ἐχέως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.
Ἐλενος δ' Αχαιοῖς εἶφ' ἀλώσεσθ' Ἴλιον
τοῖς Ἡρακλέους τόξοισι, παιδί τ' Ἀχιλλέως.
τὰ τόξ' ὑπήρχε παρὰ Φιλοκτῆτη μόνῳ·
πεμφθεῖς δ' Ὀδυσσεύς ἀμφοτέρους συνήγαγεν.

a) Ἐν χρύτῃ Turn. Steph. Canter.

b) χρησθὲν ἦν θύσαι μόνος, Turn. Steph. Canter.

c) ναυάτῃ Turn. Steph. Canter.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΣΚΟΠΟΣ ὡς ΕΜΠΟΡΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

Σ Ο Φ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

Φ Ι Λ Ο Κ Τ Η Τ Η Σ.

Φ Ι Λ Ο Κ Τ Η Τ Η Σ

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Υ Σ.

Ἀκτὴ μὲν ἦδε τῆς περιρρύτου χθονὸς
 Λήμνου, βροτοῖς ἄστειπτος, οὐδ' οἰκουμένη,
 ἔνθ', ὡ κραιίστου πατὴρ Ελλήνων τραφεῖς
 Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιά
 Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγὼ ποτε, 5
 ταχθεῖς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὑπο,
 νόσω καταστάζοντα διαβόρω πόδα·
 ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμῖν, οὔτε θυμάτων
 παρῆν ἐκῆλεις προσθίγειν· ἀλλ' ἀγρίαις
 κατεῖχ' ἀσὶ πᾶν στρατόπεδον δυσΦημίαις, 10
 βοῶν, στεναζῶν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
 λέγειν; ἀκηὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων·
 μὴ καὶ μάθη μ' ἤκοντα, κἀκχέω τὸ πᾶν
 σοφισμα, τῶ νιν αὐτίχ' αἰρήσειν δοκῶ.
 ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοιφ' ὑπηρετεῖν, 15
 σκοπεῖν θ', ὅπου ἔστ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα
 τοιαῦδ', ἢ ἐν ψυχῇ μὲν ἡλίου διπλῆ
 πάρεστιν ἐνθάκῃσις, ἐν θέρει δ' ὕπνον

δι' ἀμφιτρήτος αὐλίου πέμπει πνοή.
 βαῖον δ' ἐνεθθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἀν 20
 ἴδοις ποτόν κρηναῖον, εἰπερ ἐστὶ σῶν.
 ἄ μοι προσελθῶν σῖγα, σήμαιν', εἴτ' ἔχει
 χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ,
 ὡς τὰπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύεις,
 ἐγὼ δὲ φράζω· κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴη. 25

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τούργου οὐ μακρὰν λέγεις.
 δοκῶ γὰρ, οἷον εἶπας, ἄντρον εἰσερεῖν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

NEO-

V. 19. δι' ἀμφιτρήτος. Mendose in Aldina ἀμφιτρήτος. Brunck.

V. 21. σῶν. Sic editiones Aldi et Turnebi, ut et codd. omnes. gl. ἕγουν εἰ σώζεται. In Henr. Stephani editione legitur ζῶν, quod consultone an operarum errore innectum fuerit, nescio. Verum scio mendosissimum esse, siquidem sic senarius in spondeum definit: nam vocalis ante ζ corripī non potest. Brunck.

V. 24. ὡς κλύεις. Sic recte in B. Solocco alii et impressi κλύεις. Brunck.

V. 25. κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴη. Sic legisse scholiastam perspicuum est, siquidem diversae lectionis meminit αἰν, quae manifesto vitiosa est. Nam praeterquam quod diphthongus εἰ semper producitur, optativus modus hic contra structurae legem adhiberetur. Requiritur verbum subiectivi modi, qualia sunt κλύεις et φράζω. Brunck.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τόδ' ἐξῆπερθε, καὶ στίβου γ' οὐδέεις τύπος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔρα, καθ' ὕπνον μὴ κατακλιθεῖς κυρεῖ. 30

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἔρῳ κενὴν εἰκησιν ἀνθρώπων εἶχα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστὶ τις τροφή;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

στειπτή γε Φυλλάς, ὡς ἐναυλίζοντί τω.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κούδέν ἐστ' ὑπόστειγον;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

αὐτόξυλόν γ' ἐκπαμα, Φλαυρούργου τινὸς 35
 τεχνή.

V. 29. στίβου γ' οὐδέεις. Sic T. In duobus aliis, ut in Aldina, στίβου τ' — Brunck.

V. 32. Brunck. οὐκ, nescio unde.

V. 33. στειπτή. Scholiastes στειπτή habet, ut v. 2. ἄστιπτες. Eadem scriptura est in B. et apud Suidam. At Eustathius p. 778. στειπτή ex hoc loco citat, ut scriptum est in membr. Brunck. στειπτή praefert Wakef.

V. 35. Φλαυρούργου. Sic codd. veteres et Suidas. In Aldina mendose φλαυρούργου, ut etiam a prima manu scriptum in T.

τεχνήματ' ἀνδρός, καὶ πυρεῖ ὁμοῦ τάδε.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνει τόδε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ίου, ἰού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται
ράκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὠνὴ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς, 42
κάστ' οὐχ ἐκός που. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ

κῶλον παλαιᾷ κηρί, περιβαίη μακρᾷ;
ἀλλ' ἢ ἐπὶ Φορβῆς νόστον ἐξελέλυθεν,
ἢ Φύλλον εἴ τι νῶδυνον κἀτοιδέ που.

τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπήν, 45
μὴ καὶ λάθῃ με πρῶσπεσῶν· ὡς μάλλον ἂν
ἔλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Δαργείους μολεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἔρχεταιί τε, καὶ φυλάσσεται στίβος.

σὺ

fed ex λ factum fuit ρ. Turnebus edidit *Φυλακίον*.
Brunck.

V. 36. Male Brunckius vulgatam mutavit in *ἀνδρὸς τέχνημα*.

V. 40. ὠνὴ κατοικεῖ. Perperam vulgo *ἀνὴρ*. Brunck.

V. 42. περιβαίη. Ita correxi librorum lectionem *πρῶσπεσῶν*.

V. 47. μολεῖν. Sic membr. et Aldina. Brunck. cum Turn.
Steph. et Cantero *λαβοῖν* exhibet.

σὺ δ', εἴ τι χεῖρεις, Φράζε δευτέρῳ λόγῳ

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας 50
γενναίου εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
ἀλλ' ἦν τι καινόν, ὧν πρὶν οὐκ ἀνηκοας,
κλύης, ὑπουργεῖν, οἷς ὑπηρέτης πάρει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί ὅπτι ἄνωγας;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τὴν Φιλοκλήτου σε δεῖ
ψυχὴν ὅπως δόλοισιν ἐκκλέψεις λόγων. 55
ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει,
λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τὸδ' οὐχὶ κλεπτέον·
πλείς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπῶν τὸ ναυτικόν
στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἐχθήρας μέγα,
οἱ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν, 60
μόνην ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ἰλίου,
οὐκ ἤξιώσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων

ἐλθόν-

V. 53. εἰς cum Musgr. dedi pro *ὡς*.

V. 55. ἐκκλέψεις. Sic emendate in B. Soloece vulgo *ἐκκλέψης*.
Brunck. δέλοισιν — λόγων scripti pro *λόγοισιν* — *λέγων*.

V. 60. ἐξ οἴκων. Sic veteres codd. et Aldus, quod et Turnebus retinuit. In T. minus bene *ἐξ οἴκου*, quod ex Henr. Stephani editione in posteriores manavit. Brunck.

V. 61. μόνην ἔχοντες. Sic Aldus et veteres codd. Triclinius δδ
inferiit. Brunck.

ἔλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένω·
 ἀλλ' αὐτ' Ὀδυσσεῖ παρέδοσαν· λέγων ὅσ' ἂν
 θέλης καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἔσχατων κακά. 65
 τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς· εἰ δ' ἐργάσει
 μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
 εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
 οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον.
 ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ', ὀμιλία 70
 πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἐκμαθε.
 σὺ μὲν πέπλευκας, οὔτ' ἐνοσχος οὐδενί,
 οὔτ' ἐξ ἀνάγκης, οὔτε τοῦ πρώτου στόλου·
 ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἐστ' ἀρνήσιμον.
 ὥστ', εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται, 75
 ὄλωλα, καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών.
 ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεύς
 ὅπως γνησθεῖ τῶν ἀνικητῶν ὄπλων.
 ἔξοιδα, παῖ, φύσει σε μὴ πεφυκότα
 τοιαῦτα φανεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά. 80
 ἀλλ' ἠδὲ γὰρ τοι κτῆμα, τῆς νίκης λαχεῖν.
 τόλμα· δίκαιοι δ' αὖτις ἐκφανόμεθα.
 νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ
 δός μοι σεαυτὸν, κατὰ τον λοιπὸν χρόνον
 κέκλησο πάντων εὐσεβέτατος βροτῶν. 85

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐγὼ μὲν οὖς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,

Λαερ-

V. 79. Male vulgatur ἔξοιδα καί.

V. 81. Vulgo nonnisi post λαβεῖν, quod in λαχεῖν mutavi, com- mate interpungitur.

Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πρᾶσσειν στυγῶ.
 ἔφην γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πρᾶσσειν κακῆς,
 οὔτ' αὐτός, οὔθ', ὡς Φασιν, οὐκ φύσας ἐμέ.
 ἀλλ' εἰμὶ ἔτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν, 90
 καὶ μὴ δόλοισιν. σὺ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς
 ἡμᾶς τοσοῦσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
 πεμφθεῖς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης, ὄνῳ
 προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἀναξ, καλῶς
 δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾶν κακῶς. 95

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ἂν νέος ποτὲ
 γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·
 νῦν δ', εἰς ἔλεγχον ἐξίαν, ὄρῳ βροτοῖς
 τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τᾶργα, πάνθ' ἠγούμενην.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί μ' οὖν ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λεγεῖν; 100

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

λέγω σ' ἐγὼ δόλω Φιλοκτῆτην λαβεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δ' ἐν δόλω δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;

ΟΔΥΣ-

V. 99. Suid. v. γλῶσσα citat: γλῶσσαν (omisso art. τὴν) εἶχῃ τᾶργ' ἢ πλὴν ἠγούμενην.

V. 100. Recte sic Wakef. pro vulg. τί οὖν μ' ἄνωγας.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐ μὴ πίθηται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἰούς ἀφύκτους, καὶ προπέμποντας Φόνον. 105

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ ἄρ' ἐκείνω γ' οὐδὲ προσμίξαι θρασύ;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐ· μὴ δόλω λαβόντα γ', ὡς ἐγὼ λέγω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ αἰσχροὺν ἠγεῖ δῆτα τὸ ψευδῆ λέγειν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν; 110

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὅταν τι δρᾶς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.

ΝΕΟ.

V. 103. τὸ ψευδῆ λέγειν. Male libri omnes τά.

V. 111. ἐς κέρδος. In B. T. πρὸς κέρδος. Brunck.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

κέρδος δέ μοι τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

αἰεὶ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων γ', ὡς ἐφάσκειτ', εἴμ' ἐγώ;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς, οὐτ' ἐκείνα σοῦ. 115

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

θηρατέ οὖν γίγνοιτ' ἂν, εἴπερ ᾧδ' ἔχει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὡς τοῦτό γ' ἔρξας, δύο φέρει δωρήματα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ποιῶ; μαθῶν γάρ, οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.

ΟΔΥΣ.

V. 114. ὁ πέρσων γ'. In B. T. particula γο omittit. Brunck.

V. 116. In 'Aldina θηρατία γίγνοιτ' ἂν. Sic etiam in membr. scriptum, additis prosodiae signis, quibus indicatur utrumque a longum esse. Nempe librarius θηρατία ad Τροίαν referebat. In B. θηρατία γίγνοιτ' ἂν. Recte in T. θηρατέ οὖν. Brunck.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σοφός τ' ἂν αὐτὸς κάγαθός κεκληῖ ἄμα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἴτω· ποιήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς. 120

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦ μνημονεύεις οὖν ἅ σοι παρήνεσα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σάφ' ἴσθ', ἐπείπερ εἰσάπαξ ξυνήνεσα;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σύ μὲν μένων νυν κείνου ἐνθάδ' ἐκδέχου·
ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών,
καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλι. 125
καὶ δεῦρ', εἴαν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι
κατασχολάζειν, αὐθις ἐκπέμψω πάλι
τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρου τρόπον
μορφὴν δολώσας, ὡς ἂν ἄγνοια προση·

οὐ

V. 119. κεκληῖ. Mendose Aldus edidit κεκληῖσ' ἄμα, ut in membr. scriptum est: in duobus aliis κεκληῖσ' — Turnebo debetur emendata lectio. Brunck.

V. 123. νυν Brunck. Vett. edd. νῦν.

V. 126. δοκῆτέ τι. Sic bene distinctae voces in B. In ceteris perperam δοκῆτ' ἔτι. Brunck.

V. 128. ναυκλήρου τρόπον. Ald. et veteres codd. τρέποις. Brunck.

V. 129. ἄγνοια in casu recto. Sic scriptum in duobus veteribus

εὐ δῆτα, τέκνον, ποικίλως αὐδαμένου, 130
δέχου τὰ συμφέροντα τῶν αἰεὶ λόγων.
ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρῆεις τάδε·
Ερμῆς δ' ὁ πέμπτων δέλιος ἠγήσασατο νῶν,
Νίκη τ' Ἀθάνα Πολιάς, ἣ σώζει μὲν αἰεὶ.

ΧΟΡΟΣ.

Τί χρεῖ, τί χρεῖ με, δέσποτ', ἐν ξένα ξένου σφραγῆ. 135
στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
Φράζει μοι. τέχνα γὰρ
τέχνας ἐτέρας προὔχει,
καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
Διὸς σπᾶπτον ἀνάσσειται. 140
σὲ δ', ὧ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθεν
πᾶν

codd. In T. ἀγνοία, ut in impressis. Brunck. ἄγνοια exhibent etiam Iuntinae, certe prior Iuntina.

V. 134. ἀθάνα pro vulgato Ἀθῆνα praebet Eustathius ad II. I. 758, 44. Rom. 661, 21. Basf. Illud Atticum est notante Porsono ad Eurip. Orest. v. 26.

V. 135. Aldus et veteres codd. τί χρεῖ, τί χρεῖ, δέσποτα, μ' ἐν ξένα ξένου — contra metri rationem. Brunck.

V. 139. καὶ γνώμα. Sic bene Aldus (Iuntinae) et veteres codd. scilicet ἐτέρας γνώμας προὔχει. Sic in glossa expositum erat, unde librarius codicis B. vocem in textum intulit καὶ γνώμα γνώμας, metro reclamante. Harum quae rejicienda erat, retinuit Triclinius, cujus lectio est καὶ γνώμας. Brunck.

V. 140. Διὸς σπᾶπτον. In Aldina (et Iuntina) σπᾶπτον. Scripserat forte poeta σπᾶπτον. Brunck. Et sic edidit Wakef.

V. 141. σὲ δ', ὧ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθεν. Sic veteres codices et Aldus: (etiam Iuntinae) id est εἰς σέ. Triclinius mutavit sine causa. Brunck.

πᾶν κράτος ὠγύγιον· τό μοι ἔννεπε
τί σοι χρεῶν ὑκουρῶσιν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

νῦν μὲν, ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς
προσιδεῖν ἐθέλεις, ὄντινα κεῖται,
δέρκου Φαρσῶν· ὁπόταν δὲ μόλη
δεινὸς ὀδίτης, τῶνδ' ἐκ μελάθρων
πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν,
πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.

145

ΧΟΡΟΣ.

μέλον πάλαι μέλημ', ἀναξ, λέγεις, τὸ σὸν ἐπιστρ. β. 150
Φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῶ μάλιστα καιρῶ·
νῦν δέ μοι λέγ' αὐλάς
ποίας ἐνεδρος ναίει,
καὶ χῶρον τίν' ἔχει. τὸ γὰρ μοι
μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον,
μη προσπεσῶν με λάθῃ ποθέν.
τίς τόπος, ἢ τίς ἔδρα; τίν' ἔχει στίβου;
ἔναυλον, ἢ θυραῖον;

155

ΝΕΟ-

V. 144. τόπον ἐσχατιαῖς. In T. ἐσχατιαῖς, quod ad sensum perinde est. Sed nulla erat causa, cur Triclinius veterem lectionem mutaret. ἴσως γὰρ προσιδεῖν ἐθέλεις τὸν ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τόπον, καὶ ἴν τινα κεῖται. Brunck. Hunc vs. usque ad 149. Aldus Choro continuat.

V. 150. Aldus et veteres codd. habent: μ. κ. μέλημ' μοι λέγεις, ἀναξ, τὸ σόν. Utramque voculam posteriorem exulare iussit Brunck.

V. 156. In omnibus libris legitur μὴ με λάθῃ προσπεσῶν ποθέν, quod mutavit Brunck. in μ. κ. λ. πελάσας ποθέν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οἶκον μὲν ὄρας τόνδ' ἀμφίθυρον
πετρῖνης κοίτης.

160

ΧΟΡΟΣ.

ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπιστιν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὄηλον ἔμοιγ' ὡς Φορβῆς χρεῖα
στίβον ὀγμείει τόνδε πέλας που.
ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
πτηνοῖς ἰοῖς στυγεράν στυγεράως,
οὐδέ τιν' αὐτῶ
παιῶνα κακῶν ἐπινομᾶν.

165

ΧΟΡΟΣ.

οἰκτεῖρω νιν ἔγωγ', ὅπως,
μὴ του κηδομένου βροτῶν
μηδὲ ξύντροφον ὄμμ' ἔχων,
δύστανος, μόνος αἰεὶ,
νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,

στροφ. β'.

170

ἀλύει

V. 161. ἄπιστιν. Sic emendate in B. In ceteris claudicat versus omissione v paragegici.

V. 166. Mendose vulgo στυγεράν στυγεράως. Brunck. dedit σμυγεράν σμυγεράως.

V. 171. μηδὲ ξύντροφον. Sic ad metri rationem scribi debuit. Perperam Aldus et veteres codd. σύντροφον. Sinistra Triclinii emendatio est μηδ' αὖ σύντροφον. Brunck.

ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τω
 χρείας ἴσταμένω. πῶς ποτε, πῶς 175
 δύσμορος ἀντέχει;
 ὦ παλάμαι θνατῶν,
 ὦ δύστανά γένη βροτῶν,
 οἷς μὴ μέτριος αἰὼν.
 οὗτος πρωτογόνων ἴσως 180
 ἤκων οὐδένος ὕστερος,
 πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
 κεῖται μῦθος ἀπ' ἄλλων,
 στικτῶν ἢ λασίων μετὰ
 θηρῶν· ἐν τ' ὀδύναϊς ὁμοῦ 185
 λιμῶ τ' οἰκτρῶς, ἀνήκεστα μισρο-
 μνήματ' ἔχων· βαρεί-
 ας δ' ἀδυρόγλωσσος
 ἀχῶ τηλεφανῆς πικρῶς
 οἰμωγᾶς ὑπο χεῖται. 190

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί.

θεῖα

- V. 175. Male hunc et seq. versum disposuit Brunckius.
 V. 177. Vulgo θνητῶν.
 V. 179. Suidas in v. παλάμαι hunc locum attingens legit οἷσι.
 V. 181. ἤκων. Sic bene apud Suidam legitur in λασίαις. Tra-
 gici exemplaria habent οἰκων. In B. ed. κολθένος, librarii er-
 rore, qui compendio scriptum ἤκων dispexisse non videtur.
 Brunck.
 V. 188. Libri omnes ἀδυρόγλωσσος.
 V. 190. Edd. antiquae dant ὑπὸ κείται, Brunck. ὑπακούει.

θεῖα γάρ, εἴπερ καὶ γὰρ τι φρονῶ,
 καὶ τὰ παθήματα κίνα πρὸς αὐτὸν
 τῆς ὀμίφρονος χρύσης ἐπέβη.
 καὶ νῦν ἂ πονεῖ δίχα κηδεμόνων, 195
 οὐκ ἔστ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτη,
 τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ
 τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βελη,
 πρὶν ὄδ' ἰξήκοι χρόνος, ὡ λέγεται
 χεῖναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι. 200

ΧΟΡΟΣ.

εὐστομὸν ἔχε, παῖ.

επιφθ' γ'.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί τόδε;

ΧΟΡΟΣ.

προῦφάνη κτύπος
 φωτὸς ζύντροφος ὡς τειρομένου του.

NEO.

- V. 193. Minus bene vulgo legitur παθήματ' ἐκίνα. Vide notam
 ad Aj. 233. Brunck.
 V. 196. Luxatum hujus versus metrum in membr. ut in Aldina
 (et Iuntinis): οὐκ ἔστ' ὅπως οὐ θεῶν τοῦ μελέτη. Brunck.
 Dedit igitur V. Cel. probante Wakef. οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ θεῶν
 μελέτη. Equidem recepi verissimam emendationem Porsoni in
 Addend. ad Eurip. Hec. p. 82. propositam.
 V. 197. ἐπὶ Τροίᾳ. Triclinius, ἐπὶ Τροίαν. Brunck.
 V. 203. του addendum esse docuit Porsonus l. l., frequentem
 pronominis illius omissionem pluribus exemplis comprobans.

B

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἢ που τῆδ' ἢ τῆς τόπων;
βάλλει, βάλλει μ' ἐτίμα Φθογγά 205
του στίβου κατ' ἀνάγκαν
ἔρποντος· οὐδέ με λάθει
βαρῆια τηλόθεν αἰδὰ
τρυσάνωρ. διάσημα γάρ θροεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἔχε, τέκνον — 210

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

λέγ' ὅ τι.

ΧΟΡΟΣ.

Φροντίδας νέας·
ὡς οὐκ ἐξεδρος, ἀλλ' ἐντοπος ὠνήρ,
οὐ

Ceterum Philoctetae hunc et anteced. vs. tribuit Aldus.
Comina post ξύντροφος emōvi cum Wakef.

V. 205—10. Choro haec tribuit Aldus.

V. 205. ἐτίμα. Perperam in membr. et in Aldina δτοίμα.
Brunck.

V. 206. Triclinius dedit στίβον.

V. 207. Distribui versus praecunte Hermanno de Metr. p. 442.
Brunck. ita: ἔρποντος — βαρῆια τηλόθεν — τρυσάνωρ, etc. Aldus dat οὐδέ με λάθει.

V. 209. Triclinius inverso vocum ordine θροεῖ γάρ. Non opus.
Constat enim versus ex antispasso et dochmiaco hypercatale-
ctico.

V. 212. Male vulgo ἀνήρ.

οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων,
ὡς ποιμὴν ἀγροβότας, ἀλλ' ἢ
που πταίων ὑπ' ἀνάγκας 215
βοᾷ τηλωπὸν ἰῶαν,
ἢ ναὸς ἄξιον αὐγά-
ζων ἔρμον. προβοᾷ γάρ τι δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Ἰὼ ξένοι,
τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλω πλάτη 220
κατέσχετ', οὐτ' εὐορμον, οὐτ' οἰκουμένην;
ποιᾶς πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ
τύχοιμ' ἂν εἰπῶν; σχῆμα μὲν γὰρ Ελλάδος
στολῆς ὑπάρχει προςφιλεστάτης ἐμοί.
Φωνῆς δ' ἀκούσαι βούλομαι· και μὴ μ' ὄκνω 225
δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηργισμένον·
ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον,
ἔρμον ὠδὲ κἀφίλον κἀλώμενον,

B 2

Φωνή-

V. 214. ποιμὴν ἀγροβότας. Minime praetulerim scripturam co-
dicis B. ἀγροβάτας. In Euripidis Cyclope v. 54. nomen ἀγρο-
βότας ab eruditis viris frustra sollicitatur, eademque anatol-
gia formatum, qua οἰοβότας in Aj. 615. et ejusdem signifi-
cationis compositum ἀγρονόμος. Brunck.

V. 216. Perperam in membran. et in Aldina τηλωπὸν. Brunck.

V. 222. Veterum codd. et Aldi (Iuntinarum quoque) lectionem
sequimur. Triclinius hic rursum nulla de causa verborum
ordinem pervertit: ποιᾶς πάτρας ἂν ἢ γένους ὑμᾶς ποτε. Brunck.

V. 228. κἀλώμενον. Libri omnes καλούμενον mendose. Brunck.
ἠκκούμενον.

Φωνήσας, εἶπερ ὡς φίλοι προσήκατε.
ἀλλ' ἀνταμείψασθ'· οὐ γὰρ εἰκός οὐν' ἐμῆ
ὑμῶν ἀμαρτεῖν τοῦτό γ', οὐθ' ὑμᾶς ἐμοῖ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ', ὦ ξέν, ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὐνεκα
Ἕλληγές ἐσμεν. τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ φίλτατος Φώνημα. Φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
πρόςφθεγμα τοιοῦθ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
τί σ', ὦ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγεν
χρεία; τίς ἔρημῆ; τίς ἀέμων ὁ φίλτατος;
γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐγὼ γένος μὲν εἰμι τῆς περιφρύτου
Σκύρου· πλέω δ' ἐς οἶκον· ἀνδᾶμαι δὲ παῖς
Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος. εἴσθα δὴ τὸ πᾶν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ φίλτατου παῖ πατρός, ὦ Φίλης χθονός,
ὦ

V. 229. προσήκατε. Triclinius nescio quo prolubio, προσήκατε. Br.

V. 236. τί referrii cum Wakef. pro inepto τις.

V. 237. τίς ἀέμων ὁ φίλτατος. Perperam in B. T. τίς δ' ἀέμων
— ut legit etiam Euthathius, qui hanc versus clausulam citat
p. 1717. Frigere hic connectiva particula. Brunck. Et
numeris adverteretur.

V. 241. εἴσθα δὴ τὸ πᾶν. Sic in membr. Vulgo εἴσθ' εἴθ' —
Brunck.

ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίμη
στόλῳ προσέσχεσ τήνδε γῆν; πόθεν πλέων;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐξ' Ἰλίου τοι δῆτα νῦν γε ναυτολῶ. 245

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

παῖς εἶπας; εὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἤσθα ναυβάτης
ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἦ γὰρ μετέσχεσ καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόντου;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ τέκνον, οὐ γὰρ εἴσθα μ', ὄντιν' εἰσορᾶς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς γὰρ κάτοιθ', ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; 250

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐδ' ὄνομα ἄρ', οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
ἤσθου ποτ' οὐδέν, εἰς ἐγὼ διαλλυμένη;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὡς μὴδὲν εἰδὸτ' ἴσθι μ', ὣν ἀνιστορεῖς.

ΦΙ-

V. 244. Sic Ald. ut et Suidas voce προσέσχεν. Turpissime cor-
ruperunt recentiores legendo τήνδε γῆν πλείων; πῶθεν;

V. 251. Addidi ἄρ', quod in Aldina desideratur. Brunck. cum
ceteris οὐδ' ὄνομα' —.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς,
 οὐ μηδὲ κληδῶν ὠδ' ἐχόντος οἴκαδε, 255
 μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ, διηλθέ που.
 ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμέ,
 γελῶσι σιγ' ἐχόντες· ἢ δ' ἐμῆ νόσος
 αἰὶ τέθηλε, καὶ πῆ μείζον ἐρχεται.
 ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρός ἐξ Ἀχιλλέως, 260
 ὄδ' εἰμὲ ἐγὼ σοι κείνος, ὃν κλύεις ἴσως
 τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὄπλων,
 ὃ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτῆτης· ὃν οἱ
 δισσοὶ στρατηγοὶ χῶν Κεφαλλήνων ἀναξ,
 ἔρριψαν αἰσχυρῶς ὠδ' ἔρημον, ἀγρία 265
 νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθόρου
 πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι·
 ξυὸν ἢ μὲ ἐκείνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε,
 ὠχοντ', ἔρημον, ἠνίκ' ἐκ τῆς κοντίας
 Χρύσης κατέσχεον δεῦρο ναυβάτη στόλῳ. 270
 τότε ἄσμενοί μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου
 εὐδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατρεφῆ πέτρῳ,
 λιπόντες ἄχρηθ', οἷα φωτὶ οὐσμῶν
 ῥακῆ προθέντες βαιά, καὶ τι καὶ βορᾶς
 ἐπωφέλημα σμικρὸν, οἷ' αὐτοῖς τύχη. 275
 σὺ δὲ, τέκνον, ποῖαν μὲ ἀνάστασιν δοκῆς,
 αὐτῶν βεβῶτων, ἐξ ὕπνου στήναι τότε;
 ποῖ' ἐκδακρῦσαι; ποῖ' ἀποιμῶξαι κακὰ;

ὄρῶντα

V. 256. Ald. μῆδ'.

V. 266. Perperam libri omnes τῆς' —. Brunck.

ὄρῶντα μὲν ναῦς, ἄς ἔχων ἐναυστόλουν,
 πάσας βεβῶσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἐντοπον, 280
 οὐχ ὅστις ἀρέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου
 κάμνοντι συλλάβοιτο. πάντα δὲ σκοπῶν,
 εὐμισκον οὐδὲν πλην ἀνίσσθαι παρὸν·
 τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
 ὁ μὲν χρόνος δὲ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι, 285
 κᾶδει τι βαιὰ τῆδ' ὑπὸ στεγῆ μόνον
 διακονεῖσθαι. γαστρί μὲν τὰ σύμφορα
 τόξον τίδ' ἐξεύρισκε, τὰς ὑποπτέρους
 βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι
 νευροσπαθῆς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας 290
 εἰλυμένην, δύστηνον ἐξέλκων πόδα.
 πρὸς τοῦτ' ἂν εἰ μὲ εἶδε τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
 καὶ που πάγου χυθέντος, οἷα χεῖματι,
 ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
 ἐμψχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν, 295
 ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρέβων, μόλις
 ἔφην ἀφαντον Φῶς, ὃ καὶ σώζοιμ' αἰεὶ.
 οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μετὰ
 πάντ' ἐκπορίζει, πλην τὸ μὴ νοσεῖν τινά.

Φέξ',

V. 281. νόσου. Sic Aldus. Perperam in veteribus codd. νέου.
Haud melius in Triclinii recensione νόσω. Brunck.

V. 286. βαιά. Membr. et Aldus perperam βαιῆ. Brunck.

V. 291. δύστηνον recte Canter. pro δύστηνος.

V. 292. Wakefieldii correctionem recepi pro vulg. οἷα πρὸς
τοῦτ' ἂν· εἰ τ' ἴτε —.

V. 297. Male vulgo τάξει μ'.

V. 299. Edd. omnes ἐμὲ pro τινά.

Φίε', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθης. 300
 ταύτη πελάζει ναυβάτης οὐδείς ἐκάν.
 οὐ γάρ τις ὄρμος ἐστίν, αὐδ' ὅποι πλέων
 ἐξεμπολήσει κέβδος, ἢ ξενώσεται.
 οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖτι σώφροσιν βροτῶν.
 τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλά γάρ τάδε 305
 ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνω.
 οὗτοί μ', ὅταν μάλιστα, ὦ τέκνον, λόγοις
 ἐλεοῦσι μὲν, καὶ πού τι καὶ βορᾶς μέρος
 προσέδουσαν οἰκτεῖραντες, ἢ τινα στιλῆν·
 ἐκεῖνο δ' οὐδείς, ἠνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει, 310
 σῶσαι μ' ἐς οἴκους· ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
 ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
 κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
 τιαυτ' Ἀτρεΐδαί μ' ἢ ἴ' Ὀδυσσέως βία,
 ὦ παῖ, διδράκασ'· εἰς Ὀλυμπιοὶ θεοὶ 315
 δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀκρίποιν ἐμοῦ παθεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα
 ξένοις ἐποικτεῖρειν σε, Ποϊάντος τέκνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐγὼ εἰ καυτός τοῖιδε μάστιγος ἄν λόγοις,
 ὡς εἶσ' ἀληθεῖς οἶδα, συντυχῶν κακοῖν 320
 ἀνδρῶν ἐκείνων, τῇ τ' Ὀδυσσέως βία.

ΦΙΛΟ-

V. 319. Vulgatur ἐν λέγει.

V. 320. ἰq. Vulgo κκαῶν ἀνδρῶν Ἀτρεΐδων, τῆς τ' Ὀδ. βίας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἢ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς παναλέθροισ ἔχεις
 ἐγκλημ' Ἀτρεΐδαίς, ὥστε θυμοῦσθαι παθῶν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Θυμὸν γένοιτο χεῖρὶ πληρῶσαι ποτε,
 ἴν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν, ἢ Σπάρτη θ', ὅτι 325
 χ' ἢ Σκυῖρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εὐ γ', ὦ τέκνον. τίνας γὰρ ἄδς τὸν μέγαν
 χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὦ παῖ Ποϊάντος, ἐξερῶ, μέλις δ' ἐρῶ,
 ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολάν. 330
 ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θαιεῖν —

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἱ μοι· Κράτης μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
 πρῶτον τόδ', ἢ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο
 τοξευτῆς, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοῖβου δαμείς. 335

ΦΙΛΟ-

V. 324. Brunckiana lectio est pro θυμῶ et χεῖρ.

V. 333. ἢ rescriptū ex praeclara Locellae ad Xenoph. Ephes. p. 135. emendatione pro incepto εἰ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' εὐγενῆς μὲν ὁ κτανὼν τε χῶ θανῶν.
ἀμψιμανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
πάθῃμ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κείνον στένω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας,
ἀλήγημαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν. 340

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὄρθῳς ἐλεξας. τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον
αὐθις πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἤλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέγα
δῖός τ' Ὀδυσσεὺς χῶ τροφίεὺς τοῦ 'μοῦ πατρός,
λέγοντες, εἴτ' ἀληθεῖς, εἴτ' ἄρ' οὐν μάτην, 345
ὡς οὐ θέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
πατὴρ ἐμός, τὰ Πέργαμ' ἄλλον ἢ μ' ἐλεῖν.
ταῦτ', ὦ ξέν', οὕτως ἰννεποντες, οὐ πολὺν
χρόνον μ' ἐπέσχον, μή με ναυστολεῖν ταχύ,
μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανάτου ἡμέρω, 350
ὅπως ἴδοιμ' ἄθαρπτον· εὐ γὰρ εἰδόμην.
ἐπειτα μὲν τοι χῶ λόγος καλὸς προσῆν,
εἰ τὰπὶ Τροία Πέργαμ' αἰρήσοιμ' ἰών.

ἦν

V. 349. μ' ἰδέσθον. Mendose in membr. et in Aldina μ' ἰπαρσθον.
Brunck.

V. 351. In Ald. post ἴδοιμ' interpunctum.

ἦν δ' ἡμᾶρ ἤδη δεύτερον πλεοντί μοι,
κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐσίῳ πλάτῃ 355
κατηγομην· καὶ μ' εὐθύς ἐν κύκλῳ στρατὸς
ἐκθάντα πᾶς ἠσπάζετ', ἐμνύντες βλέπειν
τὸν οὐκ ἔτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλεῖα πάλιν.
κεῖνος μὲν οὖν ἐκεῖτ'. ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος,
ἐπεὶ δ' ἀάμερσα κείνον, οὐ μακρῷ χρόνῳ 360
ἐλθῶν Λαοσίδας πρὸς Φίλους, ὡς εἰκὸς ἦν,
τά θ' ὄπλ' ἀπήτην τοῦ πατρός, τὰ τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.
οἱ δ' εἶπον, οἱ μοι, τλημονέστατον λόγον·

Ὡ σπέρι Λαοσίδας, τάλλα μὲν πάρεστί σοι
πατρῷ ἐλέσθαι· τῶν δ' ὀπλων κείνων ἀνῆρ 365
ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος. —
κἀγὼ δακρύσας, εὐθύς ἐξανίσταμαι
ὄργῃ βαρεῖα, καὶ καταληγσας λεγῶ·

Ὡ σφέτι, ἢ τολυκῆσαι ἀντ' ἐμοῦ τι
δοῦναι τὰ τεύχη τὰμά, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ; — 370
ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεὺς, πλησίον γὰρ ἂν κυρεῖ·

Ναί, παῖ, δεδῶκασ' ἐνδίκως οὕτοι τάδε.
ἐγὼ γὰρ αὐτ' ἔσωσα κἀκείνον παρῶν. —
κἀγὼ χολαθεῖς εὐθύς ἤρασσον κακοῖς
τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδῆες ποιούμενος, 375
εἰ τὰμα κείνος ὄπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
ὁ δ' ἐνθάδ' ἦκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὤν,
δηχθεῖς πρὸς ἂ' ἔξήκουσεν, ἠδ' ἠμεψατο·

οὐκ

V. 371. In veteribus codd. ut in impressis, scriptum κῆροι, ac-
centu indicante verbum esse temporis imperfecti, quod ne
dubium esset, ex Triclinii praecepto scriptum in T. ἔν κῆροι,
tamquam si e in consonante elidi posset. Brunck. edidit ἔν
κῆρον.

Οὐκ ἦσθ' ἴν' ἡμῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἴν' οὐ σ' ἔδει.
καὶ ταῦτ', ἐπεὶ καὶ λέγεις θρασυτομῶν, 380
οὐ μὴ ποτ' ἐς τὴν Σκυῖρον ἐκπλεύσεις ἔχων. —
τοιαῦτ' ἀκούσας κάξονειδισθεὶς κακῶν,
πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητῶμενος
πρὸς τοῦ κακίστου κακῶν κακῶν Οδυσσέως.
κοῦκ αἰτιῶμαι κῆρον, ὡς τοὺς ἐν τέλει. 385
πόλις γὰρ ἐστὶ πᾶσα τῶν ἡγευμένων,
στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν,
διδασκάλων λόγοισι γίνονται κακοί.
λόγος λέλεκται πᾶς. ὁ δ' Ἀτρεΐδας στυγῶν
ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἶη φίλος. 390

ΧΟΡΟΣ.

ὀρεστέρα παμβῶπι Γᾶ, στρεφί.
μᾶτερ αὐτοῦ Δίος,
ἂ τὸν μέλανα Πακτωλὸν εὐχρυσον νέμεις,
σὲ καλεῖ, μᾶτερ
πότνι, ἐπηυδάμαν, 395
ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρεΐδᾶν
ὑβρις πᾶσ' ἐχώρει,
ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν,
ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων λεόντων
ἔφιδρε

V. 381. Soloecē vulgo legitur ἐκπλεύσεις. Brunck.
V. 385. In B. scriptum minus bene αἰτιῶμ' ἐκείνον. Brunck.
V. 393. μέλανα pro μέλαν Wakef.
V. 395. ἐπηυδάμαν. Sic Aldus et veteres codd. Triclinius stolido prolubio dedit ἐγηυδάμαν. Brunck.

ἔφιδρε, τῷ Λαερτίου 400
σεβας ὑπέρτατον.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφῆς
λύπης, πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπλευκατο,
καὶ μοι προσάδεθ' ὡς εἰ γινώσκεις, ὅτι
ταῦτ' ἐξ Ἀτρεΐδῶν ἔργα κάξ' Οδυσσεως. 405
ἔξοδα γὰρ νῦν παντὶς ἀν' λόγου κακοῦ
γλώσση θυγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς
μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μελλεῖ ποιεῖν.
ἀλλ' οὐ τι τοῦτο θαυμ' ἐμοῖγ'· ἀλλ' εἰ παρῶν
Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὄρων ἠνεῖχθετο. 410

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ ἦν ἐτι ζῶν, ὦ ξέν'· οὐ γὰρ αἶ ποτε
ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυληθῆν ἐγῶ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πῶς εἶπας; ἀλλ' ἢ χ' οὗτος οἴχεται θανάτῳ;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὡς μηκέτ' ὄντα κείνον ἐν Φάει νόει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἱ μοι τάλας. ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος, 415
οὐδ' οὐμπόλητος Σισύφου Λαερτίου,
οὐ μὴ θάνασι; τοῖςδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.

ΝΕΟ-

V. 416. Perperam vulgo legitur Λαερτίου, cui lectioni nostra in membr. superscripta. Brunck.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐ δὴτ' ἐπίστω τοῦτο γ. ἀλλὰ καὶ μέγα
θάλλοντες εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τί δ' ; ὅς παλαιός, κάγαθός, φίλος τ' ἐμὸς 420
Νέπτωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν; οὗτος γὰρ τὰ γε
κείνων κάκ' ἐξήρκε, βουλευῶν σοφά.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

κεῖνός γε πρᾶσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανάτων
Ἀντίλοχος αὐτῷ Φροῦδος, ὅς παρὴν μόνος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἱ μοι, δὴ αὐτῶν ἐξέδειξας, οἶν ἐγὼ 425
ἤκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν.
Φεῦ, Φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οἶδε μὲν
τεθναῖσ',

V. 420. Antiquae edd. τί δ' ἔς καλ. — Πύλιος ἔστιν;

V. 422. In T. σοφά. Adpositae duae diversae lectiones, σοφῶς, σαφῶς. Posteriorē, eamque pessimā, adripuit Turnebus. Brunck. qui cum Aldo eadem edidit.

V. 424. ὅς περ ἦν μόνος. Sic legit Scholiastes, mentione facta alterius lectionis, quam, juxta impressos, tres codices exhibent, ἕπερ ἦν ἕβνος. Brunck. Scribendum erat ὅς παρὴν μόνος.

V. 425. δὴ αὐτῶν ἐξέδειξας. Hanc lectionem e Scholiasta eruit Porfōnus ad Eurip. Phoen. 540. exempla commemorans, ubi θεικνύειν et λέγειν itidem permutantur. Brunckius cum tribus codd. Aldo et Turnebo exhibuit δὴ αὐτῶς δειν' ἔλεξας; in Supplem. autem praefert δὴ αὐτῶν δ' ἐξέδειξας. Mendose in Stephani editione δὴ αὐτῶς ἐξέδειξας.

τεθναῖσ', Οδυσσεύς δ' ἐστὶν αὐτῶν καὶ ταῦθ', ἵνα
χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδάσθαι νεκρόν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σοφός παλαιστής κείνος· ἀλλὰ χ' αἰ σοφά 430
γνώμαι, Φιλοκτιτ', ἐμποδίζονται θαμά.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Φέρ' εἰπέ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
Πάτροκλος, ὅς σοῦ πατρός ἦν τὰ φίλτατα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

χ' οὗτος τεθνηκῶς ἦν· λόγῳ δέ σε βραχεῖ
τοῦτ' ἐκδιδάξω. πόλεμος οὐδ' ἐν ἀνδρ' ἐκῶν 435
αἶρει πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς αἰεί.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε
αναξίου μὲν Φωτῶς ἐξερέσομαι,
γλώσση δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ.

NEO-

V. 433. ἔς σοῦ πατρός ἦν τὰ φίλτατα. Libri omnes ἔς σοῦ πατρός — Verissimam Hemsterhusii emendationem recipi, quem vide ad Lucianum T. I. p. 147. σοι ab oscitante librario repetitum videtur e praecedente versu, et hic valde esset invenissimum. Praestat σοῦ πατρός, ut Trach. 85.

καὶ πίπτομεν, σοῦ πατρός ἐξολωλῶτος.

et El. 1222.

τίνδε προσβλήσασ' ἑμεῦ

σφραγίδα πατρός, ἕμαδ' εἰ ἐπέβ' λίγω. Brunck.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ποιού δὲ τοῦτο, πλὴν γ' Οὐρυσέως, ἐρῆσι; 440

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐ τοῦτον εἶπον· ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
ὅς οὐκ ἂν εἶλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου
μεθεῖς ἐῷς· τοῦτον δὲ σὺ εἰ ζῶν κυρεῖ;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ εἶδεν αὐτόν, ἠσθόμεν δ' ἔτ' ἄντα νῦν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔμελλ'· ἐπεὶ ὅδ' ἐν πῶ κακὴν γ' ἀπώλετο. 445

ἀλλ' εὐ περιστελλουσιν αὐτὰ δαίμονες·

καὶ πῶς τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ

χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ Αἴδου, τὰ δὲ

δίκαια καὶ τὰ χρηστὰ ἀποστέλλουσ' αἰεὶ.

ποῦ χρητὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν 450

τὰ θεῖ' ἐπαιῶν, τοὺς θεοὺς εὐφῶ κακούς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐγὼ μὲν, ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρός,

τὸ

V. 440. ποῖου δὲ τοῦτο. In Aldina (Iuntt.) et in membr. ποῖου
τε τοῦτου. In duobus aliis ποῖου γε τοῦτου. Mendosum utrum-
que. Brunck.

V. 443. Vulgo μηδὲς ἐφῆ. V. 445. Vulgo οὐδέπω.

V. 449. Pro ἀποστέλλουσ' Suidas in v. παλιντριβῆ legit ἀπαγγέ-
λουσ'.

V. 452. γένεθλον habet Turnebus et Stephanus Byzantius in
εἰρηκ. Perperam Aldus et Iuntt. γένεθλον,

τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ' Ἴλιον

καὶ τοὺς Ἀτρεΐδας εἰσορῶν φυλάξομαι.

ὅπου γ' ὁ χεῖρων τάγαθῶν μείζων σθένει, 455

κάποφθίνει τὰ χρηστὰ, χῶ δειλὸς κρατεῖ,

τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέξω ποτέ.

ἀλλ' ἡ πετραία Σκῦρος ἐξαρκούσά μοι

ἔσται τὸ λοιπὸν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ.

νῦν δ' εἶμι πρὸς ναῦν. καὶ σὺ Ποικίλος τέκνον, 460

χαῖρ' ὡς μέγιστα, χαῖρε· καὶ σε δαίμονες

νόσου μεταστήσειαν, ὡς αὐτὸς θελεῖς.

ἡμεῖς δ' ἴωμεν· ὡς, ὀπηνίκ' ἂν θεὸς

πλοῦν ἡμῖν εἴκη, τηνικαῦθ' ὀζυώμεθα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε;

465

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

καιρὸς γὰρ καλεῖ

πλοῦν μὴ ἔξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ γγύθεν σκοπεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πρὸς νῦν σε πατρός, πρὸς τε μητρός, ὦ τέκνον,

πρὸς

V. 455. ὅπου γ' ὁ χεῖρων. Sic B. T. In Aldina ὅπου θ' — quod
Heathio praefendum videtur. Dicere saltem debebat, quam-
nam potestatem elisae particulae tribueret. Illi in membr. su-
perscripta est glossa τοι. Brunck.

V. 456. Perperam in omnibus libris δειλός. Has voces commu-
tatas alibi jam observavimus. Brunck.

V. 467. Apud Suid. in v. πρὸς νῦν transpositae leguntur di-
ctiones πατρός et μητρός. Idem v. 471. praebet τοῖσδε γ' ὄσ, quod adoptavit Wakef.

πρὸς τ' εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι πρὸς Φιλίης,
 ἰκέτης ἰκνούμαι, μὴ λίπης μ' οὕτω μόνον
 ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ', οἷος ἔβας, 470
 ὅσοισί τ' ἐξήμουσας ἐναϊόντά μιν·
 ἀλλ' ἐν παρέργῳ θοῦ με. δυσχερεῖα μὲν,
 ἔξοιδα, πολλή τοῦδε τοῦ Φορέματος·
 ὅμως δὲ τλήθι. τοῖσι γενναίοισί τοι
 τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρόν, καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές. 475
 σοὶ δ', ἐκλιπόντι τοῦτ', οὐκ οἶδος οὐ καλόν·
 δράσαντι δ', ὡ παῖ, πλείστον εὐκλείας γέρας,
 εἰάν μολῶ γὰ ζῶν πρὸς Οἰτάϊαν χθόνα.
 ἦθ'· ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς.
 τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅποι θέλεις ἄγων, 480
 ἐς ἀντλίαν, ἐς πρῶραν, ἐς πρύμναν, ὅπου
 ἦμιστα μελλῶ τοὺς ζυυόντας ἀλγυνεῖν.
 νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἰκεσίου, τέκνον,
 πείσθητι. πρὸςπιτνῶ σε γόνασι, καίπερ ὦν
 ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χῶλος. ἀλλὰ μὴ μ' ἀφῆς 485
 ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου.
 ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἐκσωσόν μ' ἄγων,
 ἢ πρὸς τὰ Χαλκιδόντος Εὐβοίας σταθμά·
 κακέϊθεν οὐ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος,

Τρα-

V. 479. Turn. 63'.

V. 480. cum Wakef. dedi ὅποι pro ὅπη, quod de rebus quietiscentibus dicitur. Contra in seq. v. ὅποι in ὅπου mutavi, Wakef. ὅπη emendante.

V. 481. ἐς πρύμναν, ὅποι — Triclinius, asyndeti venustate posthabita, inisicetam copulam inserit, quam veteres libri non agnoscunt. Brunck.

Τραχινίαν τε δεράδα, καὶ τὸν εὖροον 490
 Σπερχεῖον ἔσται, πατρί μ' ὡς δεῖξῃς Φίλω,
 ὃν δὴ παλαι' ἂν ἐξότου δέδοικ' ἐγὼ
 μή μοι βεβήκη. πολλὰ γὰρ τοῖς ἰγμένοις
 ἔστελλον αὐτὸν ἰκεσίους πέμπων λιτάς,
 αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσωᾶσαι δόμοις. 495
 ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
 ὡς εἰκός, οἶμαι, τοῦμὸν ἐν σμικρῷ μέρει
 ποιοῦμενοι, τὸν οἶκαδ' ἠπειγον στόλον.
 νῦν δ' εἰς σὲ πομπόν, τέκνον, ὦδ' αὐτάγγελος
 ἦκα, σὺ σώσον, σὺ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν 500
 ὡς πάντ' ἀδῆλα κάπικινδύνως βροτοῖς
 κείται, παθεῖν μὲν εὐ, παθεῖν δὲ θάτερα.

C 2

χη

V. 490. Brunck. retinuit δεράδα, quae librorum omnium lectio est.

V. 492. παλαι' ἂν. Sic libri omnes veteres et Scholiastes. παλαιᾷ Ἀττικῆ pro παλαιῶν, ut πότῆρα pro πότῆρον et infinita alia. Hoc ex glossa Triclinius in textum intulit, extrito ἂν. Subauditur εἶπεν. Sic in Oed. T. 561. pro μακρὸς ἔστι χρόνος, dixit,

μακροὶ παλαιῖ τ' ἐν μετρηθεῖτον χρόνοι. Brunck.

V. 493. βεβήκη. Sic in B. In T. βιβήκει. Cum reliquis Brunck. βεβήκοι. — ἰγμένοις restitui pro vulgato ἰγμένοις.

V. 494. ἔστελλον αὐτόν. Sic libri omnes veteres. In T. αὐτός, altero tamen superscripto. Brunck.

V. 497. τοῦμὸν ἐν σμικρῷ μέρει. Sic in membr. scriptum a prima manu, ut et apud Suidam in Διακόνος legitur. Vulgatum minus probo, τοῦμὸν ἐν σμικρῷ μέρει. Brunck.

V. 499. Vulgo νῦν δ', εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καὶ τὸν ἀγγελοῦ.

V. 501. Sic scripsi ex conject. Wakef. pro ὡς πάντα δεῖνά.

χρῆ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων, τὰ δεινὸν ὄραν·
χῦταν τις εὖ ζῆ, τηρικαῦτα τὸν βίον
σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεῖς λάθῃ. 505

ΧΟΡΟΣ.

οἴκτιρ', ἀναξ· πολλῶν ἐλε- ἀντιτε.
ξεν δυσοίστων πόνων
ἀθλ', ὅσα γε μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.
εἰ δὲ πικρούς, ἀναξ,
ἔχθεις Ατρεΐδας, 510
ἐγὼ μὲν, τὸ κείνων
κακὸν τῶδε κέρδος
μετατιθέμενος, ἐνθαπερ ἐπιμέμονεν,
ἐπ' εὐστόλου ταχέως νεὼς πορεύσασαι
ἀν ἐς δόμους, τὰν ἐκ θεῶν
νέμεσιν ἐκφυγῶν. 515

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὄρα σύ, μὴ νῦν μὲν τις εὐχερῆς παρῆς·
ὅταν δὲ πλησθῆς τῆς νόσου ξυνουσία,
τότ'

V. 506. πολλῶν ἐλεξεν. Triclinius particulam δὲ inferfit absque ulla ratione. Brunck. Ald. ἔλεξε.

V. 508. ὅσα γε dedi pro ὅσα.

V. 512. κέρδος μετατιθέμενος. Sic legit Scholiastes, meo iudicio, recte. Vulgo μέγα τιθέμενος. In T. nostra lectio alteri superscripta: γρ. μετατιθέμενος. Brunck.

V. 513. ἐπιμέμονεν. Sic emendate Turnebus edidit. In Aldina est, ut in veteribus codd. ἐπεδ μέμονεν. In T. ἐπιμέμνηεν. Brunck.

τότ' οὐκ ἔθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις Φανῆς.

ΧΟΡΟΣ.

ἥκιστα. τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ 520
τοῦνεῖδος ἔξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' αἰσχερὰ μέντοι, σοῦ γέ μ' ἐνδέεστερου
ξενῶ Φανῆται πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.
ἀλλ', εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ἐρμιάσθω ταχύς·
χ' ἡ ναῦς γὰρ ἄξει, κοῦκ ἀπαρνηθήσεται. 525
μόνον θεοὶ σώζουσιν ἐκ τε τῆςδε γῆς
ἡμᾶς, ὅποι τ' ἐνθένδε βουλόμεσθα πλεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ φίλτατον μὲν ἡμᾶρ, ἥδιστος δ' ἀνὴρ,
Φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανῆς
ἔργω γενοίμην, ὡς μ' ἐθεσθε πρὸς Φιλῆ. 530
ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντε τὴν ἔσω
ἄοικον εἰσοίησιν, ὡς με καὶ μάθης,
ἀφ' ὧν διέζων, ὡς τ' ἔφυν εὐκάρδιος.

οἶμαι

V. 519. τότ' οὐκ ἔθ' αὐτός. Sic recte Aldus et ipse Turnebus, licet in Triclinii recensione sit ὀκείτ' αὐτός. Vide ad Oed. T. 557. Oed. C. 1486. Brunck. τούτοις excidit ex edd. Turn. Steph. Cant.

V. 526. ττ scriptū cum Gernhardo pro inepto γε.

V. 527. βουλόμεσθα. Sic recte in B. Vulgo βουλοίμεσθα. Br.

V. 531. Edd. omnes προσκύσαντες, corrupto metro. Recte mutavit Porson. ad Phoen. 1419.

οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θεῶν
 ἄλλον λαβόντα, πλὴν γ' ἐμοῦ, τλήναι τάδε· 535
 ἐγὼ δ' ἀνάγκη προὔμαθον στέργειν κακά.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίσχετον· μάθωμεν. ἄνδρε γὰρ δύο,
 ὁ μὲν, νεῶς σῆς ναυβάτης, ὁ δ', ἀλλόθρους,
 χωρεῖτον, ὧν μαθόντες, αὖθις εἰσιτον.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον, 540
 ὃς ἦν νεῶς σῆς ξυν' δυοῖν ἄλλοιν Φύλαξ,
 ἐκέλευσ' ἐμοὶ σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι,
 ἐπείπερ ἀντέκυσσα, δουξάζων μὲν οὐ,
 τύχη δέ πως πρὸς ταυτὸν ὀρμισθεῖς πέδον.
 πλέων γάρ, ὡς ναύκληρος, οὐ πολλῶ στόλῳ 545
 ἀπ' Ἰλίου πρὸς αἶκον ἐς τὴν εὐβοτρην
 Πεπάρηθον, ὡς ἤκουσα τοὺς ναύτας, ὅτι
 σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεκυστοληκότες,

ἔδοξε

V. 535. πλὴν γ' ἐμοῦ. Usitata in hac formula particula γε, quam a librariis male omissam reposui. Brunck.

V. 536. στέργειν κακά. Hujus lectionis meminit Scholiastes, quae vulgatae στέργειν τάδε praeferenda. Legi potuit στέργειν ἤμας. Brunck.

V. 537. δύο. Sic emendate scriptum in B. Perperam in aliis δύο, quod Atticis poetis prorsus inusitatum. Vide quae notavimus ad Comici Ranas 1405. Brunck.

V. 545. ὡς ναύκληρος. Sic libri omnes. Insignis menda editionis H. Stephani ὁ ναύκληρος, in subsequentes manavit. Br.

V. 546. Ald. ἐξ Ἰλίου. Brunck. cum reliquis ἀπ'.

ἔδοξε μοι μὴ σίγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
 τὸν πλοῦν ποιῆσθαι, πρὸς τυχῶν τι τῶν ἴστων. 550
 οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι,
 ἀ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα
 βουλευμάτων ἔστι; κού μόνον βουλευήματα,
 ἀλλ' ἔργα δρώμεν, οὐκ ἐτ' ἐξαργούμενα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας, ξένη, 555
 εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, πρὸς Φιλῆς μινεῖ·
 φράσον δ' ἅπερ γ' ἔλεξας, ὡς μάθω, τί μοι
 νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Φροῦδοι διακοντές σε ναυτικῶ στόλῳ
 Φοινῆξ δ' ὁ πρεσβυς, οἳ τε Θησέως κόροι. 560

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὡς ἐκ βίας μὲν ἄζοντες, ἢ λόγους πάλιν;

ΕΜΠΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ'. ἀκούσας δ' ἄγγελος πάρεμί σοι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἢ ταῦτα δὴ Φοινῆξ τε χ' οἱ ξυνναυβάται
 οὕτω

V. 550. Sic emendavit Brunck. librorum omnium lectionem, πρὸς τυχῶντι τ. γ.

V. 552. ἀμφὶ σοῦ νέα βουλευήματ' ἔστι. Verissima haec est Jo. Auzani emendatio. Perperam in libris scriptum εὐ νέκα, vel εὐνεκα, absque ullo sensu. Brunck.

οὕτω καθ' ὄρμην δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν;

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρῶμεν, οὐ μέλλουτ' ἔτι. 565

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τὰδ' οὐκ αὐτάγγελος
πλεῖν ἢν ἑτοιμος; ἢ φόβος τις εἰργέ νιν;

ΕΜΠΟΡΟΣ.

κείνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ', ὁ Τυδεὺς τε παῖς,
ἔστελλον, ἦνικ' ἐξανηγόμην ἐγώ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς ἂν τὸν ἄνδρ' ἔπλει; 570

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ἦν δὴ τις. ἀλλὰ τόνδ' ἐμοὶ πρῶτον Φεάσον,
τίς ἐστίν· ἂν λέγῃς δὲ, μὴ φάνει μέγα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὄδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτῆτης, ξένε.

ΕΜΠΟ-

V. 569. *Ἐξανηγόμην ἐγώ*. Sic emendate scriptum in B. ut oportuisse jam monuerat Canterus. Ineptissime vulgo legitur *ἔσω*. Brunck.

V. 570. Brunckius exhibuit vulgatam scripturam: *αὐτὸς ἐδδυσσεὺς ἔπλει*. In B. alia lectio: *αὐτὸς ἐν Ὀδυσσεὺς ἔπλει*.

V. 572. ἂν λέγῃς. Perperam in libris *ἐν λέγῃς*. Saep̄ in hac vocula peccarunt librarii. Vide ad Aj. 1085. et Marklandum ad Eurip. Suppl. 364. Brunck.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

μὴ νῦν μ' ἔρη τὰ πλείον, ἀλλ' ὅσον τάχος
ἐκπλει, σεαυτὸν ξυλλαβῶν ἐκ τῆσδε γῆς. 575

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τί Φησιν, ὦ παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ
διεμπολᾶ λόγοισι πρὸς σ' ὁ ναυβάτης;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ οἶδά πω τί Φησι· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν
ἐς φῶς ὃ λέξει, πρὸς σέ, κάμει, τούσδε τε.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, μὴ με διαβάλλῃ στρατῶ, 580
λέγονθ' ἂ μὴ δεῖ· πόλλ' ἐγὼ κείνων ὑπο
δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά γ', οἱ ἄνηρ πένης.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐγὼ εἰμ' Ἀτρεΐδαις δυσμενής· οὗτος δὲ μοι

Φίλος

V. 574. Scribitur et *ἔρη*, teste H. Stephano.

V. 580. *μὴ με διαβάλλῃ*. Sic veteres codd. et Aldus recte. In Triclinii recensione *μὴ με διάβαλλε στρατῶ*, quod etiam probum est. Verum quod ex Turnebi editione vulgo legi solet *μὴ με διαβάλλῃς*, plane soleccum est. Vide Thomam Mag. in m. Brunck.

V. 583. *ἐγὼ εἰμ'* disyllabum est. Sic scriptum in membr., ut recte Aldus excudit. Triclinius perperam scripsit *ἐγὼ μ' Ἀτρεΐδαις*, tamquam si folis ariolis scripsisset. Eodem modo apud Comicum in Vespris 1224. *ἐγὼ εἰσομαι*. Vide ad Oed. T. 332. Brunck.

Φίλος μέγιστος, οὐνεκ' Ατρείδας στυγεῖ.
 δεῖ δὴ σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα προςΦιλῆ, λόγον 585
 κρύψαι πρὸς ἡμας μηδέν, ὣν ἀκήκοας.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ὄρα τί ποιῆς, παῖ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σκοπῶ καὶ γὰρ πάλαι,

ΕΜΠΟΡΟΣ.

σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ποιοῦ λέγων.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

λέγω. ἔπι τοῦτον ἀνδρὲς τῶδ', ὥπερ κλύεις,
 ὁ Τυδέως παῖς, ἢ τ' Οδυσσέως βία, 590
 διόμοτοι πλέουσι, ἢ μὴν ἢ λόγῳ
 πείσαντέ γ' ἄξιον, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.
 καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς
 Οδυσσέως λέγοντος. οὗτος γὰρ πλεόν
 τὸ θάρσος εἶχε θατέρου, δρᾶσειν τάδε. 595

NEO-

V. 589. Turn. Steph. Cant. ἔπειρ.

V. 592. πείσαντέ γ' ἄξιον. Sic scriptum in B. Vulgo πείσαντες.
 Brunck.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τίος δ' Ατρείδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
 τῶσδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
 ὃν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;
 τίς ὁ πόθος αὐτοῦς ἔμετ', ἢ θεῶν βία
 καὶ νέμεσις, οἵπερ ἐργ' ἀμύνουσιν κακά; 600

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ἐγὼ σε τοῦτ', ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,
 πᾶν ἐκδιδάξω. μάντι, ἔν τις εὐγενής,
 Πριάμου μὲν υἱός, ὄνομα δ' ἀνομάζετο
 Ἐλενος, ὃν οὗτος, νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος,
 ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχερὰ καὶ λωβήτ' ἔπη 605
 δόλιος Οδυσσεὺς εἶλε, δέσμιόν τ' ἄγων
 ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλὴν.
 ὅς δ' ἠ τὰ τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισεν,
 καὶ ταπὶ Τροία πέργαμ' ὡς οὐ μὴ ποτε
 πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε, πείσαντες λόγῳ, 610
 ἄγοντο νήσου τῆσδ', ἐφ' ἧς ναίει τανῦν.
 καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτιου τόκος
 τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθεὺς ὑπέσχετο
 τὸν ἀνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων.
 οἷοιτο μὲν μάλισθ', ἐκούσιον λαβῶν. 615
 εἰ

V. 598. Temere Brunck. retinuit τ' et pro τοι accepit.

V. 606. Perperam Aldus et membr. δέσμιον δ' ἄγων. Brunck.

V. 612. ἔπος ἤκουσ' ὁ Λαίρτου. Sic emendate scriptum in B.
 Perperam vulgo ἤκουσεν. Pro τόκος idem cod. B. habet γόνος.
 Brunck.

· εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκουτα· καὶ τούτων, κάρη
τέμνειν ἐφείτο τῷ θελοντι, μὴ τυχόν.
ηκουσας, ὦ παῖ, πάντα· τὸ σπύθειν δὲ σοι
καυτῷ παραίνῳ, κεί τινος κήδει πέρι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἱ μοι τάλας. ἢ κένιος, ἢ πᾶσα βλάβη, 620
ἐμ εἰς Λαχαιούς ἄμωσεν πείσας στελεῖν;
πεισθήσομαι γὰρ ὡδε καὶ Αἰδοῦ θανῶν
πρὸς Φῶς ἀνελθεῖν, ὡς περ οὐκείνου πατῆρ.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἴμ' ἐπὶ
ναῦν· σφῶν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός. 625

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐκ οὐκ τὰδ', ὦ παῖ, δεινά, τὸν Λαιερτίου
ἐμ ἐλπίσαι ποτ' ἀν λόγοισι μαλθακοῖς
δείξαι νεὸς ἄγοντ' ἐν Λαγείῳ μέσασ;
οὐ. θᾶσσον ἀν τῆς πλείστον ἐχθίστης ἐμοὶ
κλύοιμ' ἐχθῆνης, ἢ μ' ἐθήκεν ὡδ' ἄπου. 630
ἀλλ' ἐστ' ἐκείνω πάντα λευτά, πάντα τε
τολμητά. καὶ νῦν οἶδ' ὅθ' οὐνεχ' ἴζεται.
ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὡς ἡμᾶς πολὺ
πέλωγος ἀρίζη τῆς Οδυσεῶς νεῶς.

ἴωμεν.

V. 631. πάντα τε cum Wakef. dedi pro πάντα δέ.

V. 632. Ald. Brub. ἴζεται.

V. 634. ἀρίζη. Sic ad linguae normam scribi debuit. Soloece
in libris ἀρίζη. Brunck. Pro νεῶς MSS. nonnulli βίτας teste
H. Stephano.

ἴωμεν. ἢ τοι καίριος σπουδή, πόνου 635
λήξαντος, ὑπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ οὐν ἐπειδὴν πνεῦμα τὸν πρῶρας ἀνῆ,
τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιστατεῖ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν Φεύγης κακά.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ· ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία. 640

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐκ ἔστι ληστὰς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
ὅταν παρῆ κλέψαι τε χ' ἀρπάσαι βία.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ', εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἐνδοθεν λαβῶν

ἴτου

V. 635. ἢ τοι. Sic Aldus, ut perspicue in membr. scriptum est.
Minus bene Turnebus ἦτοι. Brunck.

V. 637. πνεῦμα τὸν πρῶρας ἀνῆ. Sic legendum esse ex certissi-
ma emendatione praefantiniunorum virorum Pierfoni et Val-
ckenarii, nemo non fenrit. Vide Distr. Eurip. p. 234. Al-
dus edidit ἀνῆ, ut in membr. scriptum est, proclivi librarii
errore. Aliorum codd. lectiones longe sunt absurdissimae,
ἰεῖ, ἦ, quorum haec, quae in Triclinii recensione est, pla-
ne contrarium ejus, quod sententia et res ipsa postulant, prae-
bet. πνεῦμα τὸ ἐν πρῶρας, ventus qui a proa flat,
contrarius est. Expectandum itaque erat, non donec fla-
ret, ἀν, sed donec remitteret, ἀν. Sic infra 764.
Brunck. Suffragati sunt etiam Wakef. et Musgrav.

ἔτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο. 645

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί τοῦθ', ὃ μὴ νεῶς γε τῆς ἐμῆς ἔπι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Φύλλον τι μοι πάρεστιν, ὦ μάλιστ' αἰεὶ
κοιμῶ τόδ' ἔλκος, ὥστε πρᾶυνειν πάνυ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἐκφερ' αὐτό. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρεῖς λαβεῖν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εἴ μοι τί τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον 650
παρερρύηκεν, ὡς λίπω μὴ τῷ λαβεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἢ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ', ἃ νῦν ἔχεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἐσθ', ἃ βαστάζω χερσῶν.

ΝΕΟ-

V. 650. εἴ μοι. Sic recte Aldus, qui in fine versus perperam edidit ἀπημελημένων. Inerpta est Triclinii lectio, εἰμοι — Brunck.

V. 650. τόξ' &. Aldus τόξα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀρ' ἔστιν ὥστε καγγύθεν θεῶν λαβεῖν,
καὶ βαστάσαι με, προσκύσαι θ' ὡςπερ θεόν; 655

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

σοὶ γ', ὦ τέκνον, καὶ τοῦτο, κἄλλο τῶν ἐμῶν,
ἑποῖον ἂν σοὶ ξυμφέρη, γενήσεται.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἐρωθ' οὕτως ἔχω.
εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἂν· εἰ δὲ μὴ, πάρες.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὄσια τε Φωνεῖς, ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις, 660
ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ Φάος
μόνος δέδωκας, ὅς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
ὅς πατέρα πρέσβυν, ὅς φίλους, ὅς τῶν ἐμῶν
ἐχθρῶν μ' ἔειπεν ὄντ' ἀνέστησας πέτρα.
θάρσει, πάρεστι ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν 665
τάδ' ἀντιδουναί, κάξεπεύξασθαι βροτῶν
ἀρετῆς ἕκατι τῷ δ' ἐπιψαῦσαι μόνον.
εὐεργετῶν γὰρ καὶ τὸς αὐτ' ἐκτησάμην.
οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδάν τι καὶ λαβεῖν φίλον.

ὅστις

V. 665. 66. Vulgo: παράτας ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν, καὶ δέντι δοῦναι, —

V. 668. καὶ τὸς. Ald. αὐτὸς.

V. 669. Vulgo: οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδάν τι καὶ λαβεῖν φίλον. Brunck, dedit σ' ἰδεῖν τι καὶ λαβεῖν φίλον.

ὅστις γὰρ εὐ δρᾶν εὐ παθῶν ἐπίσταται, 670
παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσαν φίλος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Χωροῖς ἂν εἴσω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

καὶ σὲ γ' εἰσάξω. τὸ γὰρ
νοσοῦν ποδῶν σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Λόγω μὲν ἐξήκουσ', ὅπῃπα δ' οὐ μάλα, 675
τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διός

κατ' ἄμπυκα δὴ δρομάδ' ὡς
βάλε δέσμιον ὁ

παγκρατῆς Κρόνου παῖς·

ἄλλον δ' οὐτὶν ἔγωγ' οἶδα κλύων, οὐδ' ἐσίδον μείρα
τοῦδ' ἐχθίοι συτυχόντα θνατῶν, 680

ὅς οὐ Φθίσας τιν' οὔτε νοσΦίσας,
ἀλλ' ἴσος ἐν γ' ἴσοις ἀνὴρ,

διώλ-

V. 675. τῶν Διός. Articulus in veteribus codd. et in Aldina, metro reclamante, omissus. Triclinii recensio exhibet τοῦ, quod minus bene recepit Brunck.

V. 676. 77. Vulgo sic leguntur:

Ἰξίονα, κατ' ἄμπυκα δὴ
δρομάδα δέσμιον ὡς ἔλαβ' ὁ —.

V. 681. Edd. omnes habent ὅς οὐτ' ἔρξας τιν'.

V. 682. Vulgo sic legitur et distinguitur:

ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ,

διώλλυθ' ὡδ' ἀτίμως.

τόδε δὴ θαυμά μ' ἔχει,

πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλάκτων 685

ροθίαν μόνος κλύων, πῶς ἄρα

πανδάκουτον οὕτω θιστᾶν κατέσχευ,

ἢ αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν, ἀντιστρ. ε.

οὐδὲ τιν' ἐγχώρων, κατογειτόνα

παρ' ὧ στόνον ἀντίτυπον 690

βαρυβρωτ' ἀποκλαύ-

σειεν αιματηρόν·

οὐδ' ὅς θερμοτάταν αἰμάδα κηκισμέναν ἐλκέων

ἐνθῆρου ποδὸς ἠπίοισι Φύλλοις

κατευ-

ἄλλουθ' ὡδ' ἀναξίας
τόδε θαυμ' ἔχει με —.

Vide ad v. 699.

V. 685. Vulgo ἀμφιπλάκτων.

V. 686. μένος κλύων. Sic ad sententiae, linguae, metri rationem legendum; mendose in libris κλίζων. Brunck. ἄρα vulgo in v. sq. rejicitur.

V. 689. Brunck. comma post κατογειτόνα posuit.

V. 691. βαρυβρωτ' ἀποκλαύσειεν. Hic versus cum strophico non congruit exanimissim; nempe pes pedi non responderet, quod quidem necesse non est. At Triclinius initio versus tribrachyn esse voluit, qui voci δρομάδα opponeretur; idcirco barbaram vocem in textum intulit βαρυβρωτ', cujus varietatis Turnebus non meminuit. Brunck. Exhibet Vir Celeb. hunc versum et seqq. ita:

βαρυβρωτ' ἀποκλαύσειεν
αιματηρόν· οὐδέ γ'
ὅς τῶν θερμοτάταν αἰμά-
δα κ. ε.

Nimirum particulam γο de suo addidit, ne versui fulcrum desset; articulum autem antiquae edd. suppeditant.

κατευνάσειεν, εἴ τιν' ἐμπέσοι 695

Φορβάδος ὥστε γὰς ελεῖν.

ἔρπει γὰρ ἄλλοτ' ἄλλαν

τότ' ἂν εἰλυόμενος,

παῖς ἄτερ ὡς Φίλας τιθῆνας,

ὄθεν εὐμάρεϊ ὑπάρχει πόρον,

700

ἀνίη ἔξανιη σακέθυμος ἀτα·

οὐ Φορβάν ἱερας γὰς σπόρον, οὐκ ἄλλων επιροφῆ β.

αἰζων, τῶν νεμόμεσθ' ἀνέρες ἀλφισταί·

πλὴν ἐξ ὠκυβάλων εἴποτε τόξων

πτανῶς ἰοῖς

705

ἀνύσειε γαστρὶ Φορβάν.

ὦ μελεα ψυχά,

ὅς μὴδ' οἰνοχύτου πάματος ἤσθη δεκίτη χροῖον·

λεύσσων

V. 695. εἴ τιν' ἐμπέσοι — Mendose in libris e' τις — In seq. versu libri omnes habent, ut duobus in locis Eustathius latidat, φορβάδος ἐκ τε γὰς ελεῖν, manifesta depravatione. In ex glossa irrepsit, et τε remansit ex ὥστε, quod, structuræ lege flagitante, reposuimus. Quod Turnebus dedit ἐκ γε γὰς, nullius veteris libri fide nititur. Leviculae mendae locum hunc ita obfcuraverant, ut, quo se verterent interpretes, non invenirent; de confixis avibus nescio quid somniarunt, de quibus poeta ne cogitavit quidem. Brunck.

V. 697. Vulgo ἄλλα.

V. 701. ἔξανιη. Aldus (Iunt.) et veteres codd. ἔξανιη, Br.

V. 704 sqq. Male Brunck. sic distribuit:

πλὴν ἐξ ὠκυβάλων

εἴποτε τόξων πτανῶν πτανῶς (sic enim vulgo legitur)

ἀνύσειε γαστρὶ Φορβάν.

V. 708. Ald. et Brunck. dant πύματος, quam scripturam Apica respicit dialectus.

λεύσσων δ', εἴ που γνοίη, στατὸν εἰς ὕδαρ,

αἰεὶ πόδ' ἐνώμα.

710

νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας, ἀντιστρ. β.

εὐδαιμῶν ἀνύσει, καὶ μέγας ἐκ κείνων·

ὅς νιν ποντοπόρῳ δουρατι, πλήθει

πολλῶν μηνῶν,

πατρῶαν ἄγει πρὸς αὐλάν

715

Μαλιάδων Νυμφῶν,

Σπερχεῖου τε παρ' ὀχθαῖς, ἵν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς

πλάθει πασιν, θείῳ πυρὶ παμφαῆς,

Οἴτας ὑπὲρ ὀχθῶν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Ἐρπ', εἴ θέλεις, τί δ' ἄποθ' ὠδ' ἐξ οὐθενὸς 720
λόγου σιωπᾶς, καί ποπληκτος ὡς ἔχει;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ᾶ ᾶ ᾶ.

στρ.

D 2

NEO-

V. 709. εἴ που γνοίη. Sic ad metri rationem legendum. Vulgo ὅπου γνοίη, quod nec ipsum satis ex indole linguae est: oporteret enim ὅπου ἂν γνοίη. Brunck.

V. 710. πόδ' ἐνώμα dedi cum Wakef. pro προενώμα.

V. 712. ἐκ κείνων. Sic codd. omnes. Mendose Aldus ἐκείνων. gl. τῶν κεινῶν. Brunck.

V. 716. Μαλιάδων, dorice, scripti pro Μηλιάδων.

V. 718. πᾶσιν, quod pro πᾶσι ad metricam legem reponendum monuit Heathius, est in T. et in scholiis. Brunck.

V. 721. καί ποπληκτος Aldus. Pro male repetito ὠδ' scripti ὠς auctore Gernhardo.

V. 722. ᾶ ᾶ ᾶ praecunte Hermanno ad Hec. p. 72. restitui ex Al-

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δ' ἔστιν;

στρ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐδὲν δεινόν. ἀλλ' ἴθ', ᾧ τέκνον

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστῶσης νόσου;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐ δῆτ' ἐγώγ'. ἀλλ' ἄρτι κουφίζειν δοκῶ.
ἰὼ θεοί.

725

ἀντιστρ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστένων καλεῖς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

σωτῆρας αὐτοὺς ἠπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.
ᾶ ᾶ ᾶ.

ἀντιστρ.

ΝΕΟ-

dina, cum antea ᾶ ᾶ ᾶ legeretur. Pariter v. 729. qui est antistrophicus. Monuit enim Hermannus l. 1., versibus 722. et 726. constare stropham, antistropham autem versibus 729. et 730.

V. 723. τί ἔστιν. Ad hiatum non attendendum, cui vitando minime inferenda particula δέ. Nimis concitatus esse non potest mirantis sermo. τί ἔστι, τί εἶπας, τί οὖν in scena frequentabantur sine aurium offensione. Vide Marklandum ad Suppl. 109. Musgraviū ad Phoen. 906. Sic rursus infra 753. (743.) Brunck. Quae contra Porsonus ad Eurip. Phoen. 892. negat Tragicos post τί hiatum admittere: quem sequutus ego ubique voculam interposui.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς; ἀλλ' ᾧδ' ἔσει 730
σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῷ φαίνει κυρῶν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπόλωλα, τέκνον, καὶ δυνήσομαι κακὸν
κρύψαι παρ' υἱῶν, ἀτταταί· διέρχεται,
διέρχεται δύστηνον· ᾧ τάλας ἐγώ.ἀπόλωλα, τέκνον· βρύκομαι, τέκνον· παπαί, 735
ἀπακπαπαί, παπαῖ, παπαῖ, παπαῖ, παπαί.
πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τι σοι, τέκνον, πάρα
ξίφος χερσῶν, κατάξον εἰς ἄκρον πόδα·
ἀπάμνησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίας.

ἴθ', ᾧ παῖ.

ἀντ. β. 740

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου
τοσῆνδ' ἰύγην καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς;

ΦΙΛΟ-

V. 732. ἀπόλωλα Aldus. Alii ἄλωλα.

V. 734. Aldus διέρχεται δύστηνος· ᾧ—. Brunck. διέρχεται. δύστη-
νος, ᾧ κ. τ. λ.V. 735. βρύκομαι. Perperam in libris βρύχομαι. Hesych. βρύξαι,
δακίην, καταπιεῖν. Ad quam glossam vide interpretem, et
Valckenarium ad Ammonium in βρύκειν p. 32. Brunck.V. 736. ἀπακπαπαί. Sic scribi debuit. In membr. divisim ἀπακ-
παπαί. In Aldina conjunctim ἀπακπαπαῖ. Brunck.

V. 739. βίας. Vulgo βίον.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἶσθ', ὦ τέκνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δ' ἐστίν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἶσθ', ὦ παῖ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί σοι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐκ οἶσθα; πῶς οὐκ οἶσθα; παππαπαππαπαί.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

δεινὸν γε τοὔπισαγμα τοῦ νοσήματος.

745

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

δεινὸν γάρ, οὐδὲ ρητόν· ἀλλ' οἴκτειρέ με.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δῆτα δράσω;

ΦΙΛΟ-

V. 743. Post τέκνον et παῖ male Brunck, interrogandi signum posuit.

V. 744. Vulgo legitur:

ΦΙΛ. οὐκ οἶδα. NE. πῶς οὐκ οἶσθα; ΦΙΛ. παππαπαππαπαί.

V. 745. τοὔπισαγμα. Sic emendate legitur in scholiis. Huc pertinet interpretatio ἢ προσθήκη. Altera ἢ ἐπιπέδου lectioni ac-

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μή με ταρβήσας προδῶς.
ἦκει γὰρ αὐτὴ διὰ χρόνου, πλάνοις ἴσως
αἰς ἐξεπλήσθη. Φεῦ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὦ δίστηνε σύ.

ὦ, ὦ,

στρ. α'. 750

δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων Φανείς.
βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σοι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μὴ δῆτα τοὔτο γ'· ἀλλὰ μοι τὰ τόξ' ἐλὼν
τάδ', ὡσπερ ἦτο μὲ ἀετίως, ἕως ἀνῆ
τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρόν,
σῶξ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν
ὑπνος μ', ἔταν περ τὸ κακὸν ἐξήκη τότε·
οὐκ ἔστι ληξαι πρότερον· ἀλλ' εἴαν χρεῶν

755

ἐκηλον

commodari possit, quam libri nostri exhibent τοὔπισαγμα, Henr. Stephano merito damnatam. Brunck.

V. 749. Aldus ἐξεπλήσθη. NE. ὦ ὦ.

V. 750. ὦ, ὦ. Geminata est in membr. vocula, quam semel tantum Aldus habet: Triclinius vero plane omisit. Brunck. Etiam hic, ut in seqq., strophæ notationem apposui. Cf. Hermann. l. c.

V. 757. ἐξήκη. Sic accurate scriptum in B. Mendose Aldus et membr. ἐξή: Triclinius ἐξή. Modo dixerat ἦκει διὰ χρόνον. Brunck.

ἔκηνον εὔδειν. ἦν δὲ τῶδε τῶ χρόνῳ
μόλωσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι 760
ἐκόντα, μὴτ' ἀκόντα, μηδὲ τῶ τεχνῆ
κείνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαυτόν θ' ἅμα,
κἄμ', ὄντα ταυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένη.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

θάρσει προνοίας γ' οὔνεκ'. οὐ δοθήσεται
πλὴν σοί τε κἄμοι· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφραζε. 765

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἰδοῦ δέχου, παῖ· τὸν φθίνον δὲ πρόσκουσον,
μὴ σοι γενέσθαι πολυπόι' αὐτά, μηδ' ὅπως
ἐμοί τε, καὶ τῶ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὦ θεοί, γένοιτο ταῦτα νῶν· γένοιτο δὲ
πλοῦς οὐριός τε κεύσταλῆς, ὅποι ποτὲ 770
θεὸς δικαιοῖ, χῶ στόλος προσύνεται.

ΦΙ-

V. 759. ἔκηνον. Sic Aldus et veteres codd. bene. Ex Triclinii
interpolatione est εὐκηνον. Brunck.

V. 761. Turn. μήτε. Ald. μὴ δέ. Brunck. μηδέ.

V. 764. θάρσει προνοίας γ' οὔνεκ'. Sic in B. Alii particulam ο-
mittunt. Confide, quod ad meam quidem provi-
dentiam spectat. Brunck.

V. 770. κεύσταλῆς. Sic emendate scriptum in B. Perperam in
aliis καὶ οὐσταλῆς. Atticis καὶ semper eliditur. In Stobaei
Florilegio p. 83. editionis Grotii corrigenda similis scripturae
menda:

καλὸν γ' ἀληθῆς κἀτενὸς παρρησία.

Perperam ibi excusum καὶ ἀτενός. Brunck.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὐν δέδοικα, μὴ τελεῖ γ' εὐχεῖ τάδε. στροφ. κ.
ἰὼ παῖ.

στάζει γὰρ αὐ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ
κηκίον αἶμα, καὶ τι πρόσδοκῶ νέον. 775

παπαί,

V. 772. In Aldina et in veteribus codd. sic scriptus est hic ver-
sus: ἀλλ' οὐν δέδοικα ὦ παῖ μὴ μ' ἀτελής εὐχῆ.
Triclinius vel ex antiquo exemplari, vel ex conjectura dedit:

ἀλλ' οὐν δέδοικα μὴ μ' ἀτελής εὐχῆ, τέκνον.

varia lectio superscripta μὴ σ' ἀτελής. Id est μὴ μοι, vel μὴ
σοι ἀτελής. Pronomen melius abest plurimis de causis. Ac
primo quidem ex eo, quod incertum sit, utrum ab auctoris
manu sit, colligi potest, neutrum necessarium esse, quod satis
liquet. Deinde sic vitatur anapaestus in quarta sede: deni-
que non placet μοι ante vocalem brevem eliditum, quod veteres
ut recte fieri posse vere dixerim in nota ad Traeb. 1221. Ibi
σ' ἐπισκήπτω accipi potest et debet pro ἐπισκήπτω es. Construi-
tur enim cum acculativo personae hoc verbum. Euripid.
Iphig. T. 721.

πρὸς δικαιοῖ σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε.

Sic rursus in Alcestide 372. ἐπισκήψω τοῦδε, hic se mandem.
μὴ ante vocalem longam aut diphthongum cum ea coalescit:
si sequatur vocalis brevis, ea eliditur, seu raptim pronuntia-
tur, ita ut in metri scansione pro nulla habeatur. Nihil in-
terest scribaturne μὴ ἀτελής an μὴ τελής, siquidem certum est,
olim vocales omnes pronuntiarī solitas fuisse, et in scriptura
pingi. Sic apud Stobaeum Floril. Grotii p. 17.

ἀλλ' ἢ φρονέτω ἢ αγαθή, οὐδὲ μέγας.

pag. 61.

ἀνὴρ δικαίος ἔστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν.

Tam bona est ea scriptura, quam illa, cujus mos invaluit,
ἢ γαθή, ὁ μὴ δίκων. Quin postrema quandoque moram lectori
creare potest. Brunck. Correctiones huic loco adhibitas
rationemque, qua strophae atque antistrophae investigaren-
tur, monstravit mihi Hermannus meus.

παπαί, παπαί.

παπαί μάλ', ὦ ποῦς, οἶά μ' ἐργάσει κακά. ἀντιστρ. ε.
προσέρπει,

προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. οἱ μοι μοι τάλας.
ἔχετε τὸ πρᾶγμα, μὴ φύγητε μηδαμῆ. 780
ἀτατταταί.

ὦ ξένη Κεφαλλήν, εἶθε σου διαμπερές
στερνῶν ἔχοιτ' ἄλγησις ἠδέ. Φεῦ, παπαί.
παπαί μάλ' αὖθις. ὦ διπλοὶ στρατηλάται,
πῶς ἂν, Ἀγάμεμνον, καὶ Μενέλαος, ἀντ' ἐμοῦ 785
ἴτον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;

ὦ μοι μοι. στριφ. β'.

ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς αἰεὶ καλούμενος
οὕτω κατ' ἡμαρ, οὐ δύνη μολεῖν ποτε;
ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβόν, 790
τῷ Λημνίῳ τῶδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ
ἐμπεητον, ὦ γενναῖε· καὶ γὰρ τοι ποτὲ
τόν τοῦ Διὸς παῖδ', ἀντὶ τῶνδε τῶν ὀπλῶν,
ἂ ἱὺν σὺ σώξεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.

τί

V. 776. Vulgo παπαί, φεῦ.

V. 781. ἀτατταταί. Sic Hermann auctore (ad Hecub. p. 72.)
metri causa scripti ex membr. et Aldinae vestigiis, quae ἀ-
τατταταί habent. Brunck. ex cod. B. recepit ἀτατταί, sed no-
stram scripturam potiore et ipse iudicavit.

V. 782. Ald. ποῦ.

V. 785. Vulgo Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ —.

V. 786. Articulum τόν, qui vulgo ante ἴσον legitur, metro
postulante delet Hermann. l. 1. p. LXII.

V. 791. Brunckius dedit ἀνακαλουμένῳ ex conj. Tourpii.

τί Φῆς, παῖ; ἀντιστρ. β'. 795
τί Φῆς; τί σιγάς; ποῦ ποτ' ὦν, τέκνον, κυρεῖς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλγῶ πάλαι δὴ τὰπὶ σοὶ στενῶν κακά.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχυ' ὡς ἠδὲ μοι
ὄξεια Φοιτᾶ, καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται.
ἀλλ' ἀντιάζω, μὴ με καταλίπης μόνον. 800

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

θάρσει, μεναῦμεν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἦ μενεῖς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σαφῶς φρόνει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐ μὴν σ' ἐνορκόν γ' ἀξίῳ θέσθαι, τέκνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὡς οὐ θέμις γ' ἐμοί ἔστι σοῦ μολεῖν ἄτερ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔμβαλλε χεῖρὸς πίστιν.

NEO-

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

εμβάλλω μενεΐν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἐκεῖσε νῦν μ' ἐκεῖσε —

805

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ποῖ λέγεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἄνω —

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί παραφρονεῖς αὐ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μέθες, μέθες με.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ποῖ μεθῶ;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μέθες ποτὲ

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐ θεμ' εἶσαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπό μί ὀλεῖς, ἢν προςθίγης.

ΝΕΟ-

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

καὶ δὴ μεθίμη. ἢ τί δὴ πλέον φρονεῖς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω. 810
τὸ γὰρ κακὸν τὸδ' οὐκ ἐτ' ἐρθεῖσθαι μ' εἶ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τὸν ἄνδρ' εἴοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου 815
ἔξειν. κἀρα γὰρ ὑπτιάζεται τότε,
ιδρώς γέ ται νιν πᾶν καταστᾶζει δέμας,
μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποσὸς
αἰμορραγῆς φλέψ. ἀλλ' εἰσώμεν, φίλοι,
ἐκηλον αὐτόν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.

ΧΟΡΟΣ.

Υπν' ὀδύνας ἀδαῖς, Υπνε δ' ἀλγέων, 820
εὐαῆς ἡμῖν ἔλθοις, στροφή.
εὐαίων, εὐαίων ἀναξ.
ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' ἀχλύν, ἃ τέταται τανῦν.
ἴθι ἴθι μοι παιῶν.

ὦ

V. 809. μεθίμη· τί δὲ δὴ Ald. et Brunck. exhibent. μεθίμη
εε· τί δὲ Turn. Steph. Cant.

V. 820. Ald. εὐαίων (semel) ὦ 'ναξ.

V. 821. Versus est tetramenter dactylicus: proinde scriptum
oportuit ἀντίσχοις, non, ut in libris est, ἀντέχοις. Brunck.
Nimirum apud Brunckium hic versus pertingit usque ad
ἀγλαν, reliqua alterum versum constituunt. Ald. habet ὄμ-
μασιν δ'. Pro ἀχλύν vulg. ἀγλαν.

ὦ τέκνον, ὅρα ποῦ στάσει,
 ποῖ δὲ βάσει, πῶς δέ σοι τάν-
 τεῦθε Φροντίδος. οὖρος ἦδη,
 πρὸς τί μένομεν πρᾶσσειν;
 καιρὸς τοι πάντων γνώμαν
 ἰσχῶν πολὺ δῆ,
 πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.

825

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν· ἐγὼ δ' ὄρω, οὐνεκα θήραν 830
 τήνδ' ἀλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέοντες.
 τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτου θεὸς εἶπε κομίζειν.
 κομπῆν ὃ ἐστ' ἀτελεῆ ξὺν ψεύδεσιν αἰσχροῦν ὄνειδος.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλά, τέκνον, ταῦδε μὲν θεὸς οὔεται· ἀντιστρ.
 ὦν δ' ἂν πρὸς Φθέγγη μ' αὖθις, 835
 βαιῶν μοι, βαιῶν, ὦ τέκνον,
 πέμπε λογῶν Φάμαν· ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς
 ὕπνος

- V. 823. Brunck. de suo addidit γε post ὅρα. Imo mutandus erat vs. antistrophicus.
- V. 824. σοι ex Hermanni conj. dedi pro μοι.
- V. 825. 26. vulgo sic leguntur corrupto metro:
 τάντεῦθεν φροντίδος ἔρας (Brunck. φροντίδος·)
 ἦδη, πρὸς τί μενοῦμεν πρᾶσσειν;
- V. 828. πολὺ δῆ addidi ex conj. Hermanni.
- V. 829. παρὰ πόδα. Sic libri veteres omnes. Nulla erat causa, cur Triclinius πῶδα mallet. Brunck.
- V. 835. πρὸς Φθέγγη conj. Hermannus pro ἀμείβη, quod metro repugnat.

ὕπνος αὔπνος λεύσσειν.
 ἀλλ' ὅτι δύνη μάκιστον,
 κείνο μοι νῦν, κείνο λάθρα 840
 ἐξιδού, ὃ τι καὶ ταραξείς.
 οἶσθα γὰρ ὅν αὐδάμαι,
 εἰ ταυτὰν τούτῳ γνώμαν
 ἴσχεις, μᾶλα τοι
 ἄπορα πυκνοῖς εὐιδεῖν πάθη. 845
 οὖρος τοι, τέκνον, οὖρος· ἀνὴρ δ' ὄδ' ἀνόμματος ἦδη
 ἐκτέταται νύχιος. (ἀλγῆς δ' ὕπνος ἐσθλὸς ἀρωγός)
 οὐ χερσός, οὐ ποδός, οὐ τις ἀρχῶν· ἀλλὰ τις Αἰδα
 ὡς παρακείμενος ἐρθὰ βλέπει· σὺ δὲ καίρια Φθέγγου·
 τόδ'

- V. 839. ἀλλ' ὅτι δύναο μάκιστον. fed quam potes maxime. μάκιστον idem est quod μέγιστον. Nihil foedius, nihil ineptius excogitari posse opinor hac Triclinii interpolatione:
 ἀλλ' ὃ τι δύναο μάκιστον·
 κείνὸ μοι γὰρ μέγιστον·
 λάθρ' ἐξιδού ὃ τι πράξεις.
- Istaecine tandem pro Sophocleis haberi potuisse! Brunck. δύνη scripsi metri causa.
- V. 840. νῦν addidi, ut metrum constaret.
- V. 841. Vulgo ὃ τι πράξεις.
- V. 842. Brunck. edidit:
 οἶσθα γὰρ ὅν γ' αὐδάμαι, ταυτὰν
 εἰ τούτῳ γνώμαν ἴσχεις, μᾶλα τρι —
- V. 845. Ald. πυκνοῖσιν.
- V. 846—49. Quoniam respondere debent versibus 830—33. Hermanni quamvis audacem conjecturam ad Aristotelis Poet. p. 134. propositam suffeci in locum vulgatae lectionis, quae sic habet:
 οὖρος τοι, τέκνον, οὖρος·
 ἀνὴρ (Brunck. ἀνὴρ) δ' ἀνόμματος

τὸδ' ἀλώσιμον ἔμα Φροντίδι, παῖ, ἐπαίδε. 850
πόνος ὁ μὴ Φοβῶν κρᾶτιστος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Σιγᾶν κλεύω, μὴ ἀφροτάναι Φρενῶν.
κνεῖ γὰρ ὤνη ὄμμα, κινάγει κάρα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ Φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό τ' ἐλπίδων
ἀπίστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν Ξένων. 855
οὐ γὰρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχης' ἐγὼ
τληναί σ' ἑλεινῶς ὡς τὰ μὰ πῆματα

μεῖναι,

οὐδ' ἔχων ἀργάν,
ἐκτέταται νύχιος.
ἄλλος ὕπνος ἰσθλός,
οὐ χεῖρας, οὐ ποδός, οὐ τινος ἔρχων.
ἀλλ' ὡς τις λίθη παρακείμενος,
ἔρη (Brunck. ἔρη), βλίπαι. κίριον φθίγγει' (Brunck.
φθίγγου.)

V. 850. Vu'89 τὸ δ'.

V. 857. τληναί σ' ἑλεινῶς. Sic primus edidit Henr. Stephanus.
In codd. nostris omnibus scriptum, ut excuderunt Aldus et
Turnebus, ἑλεινῶς quatuor syllabis. Proba forma est, libra-
riis incognita, et ubique oblitterata, quam adstruxit illustris
editor Homerici hymni in Cererem ad v. 283.

τοῦ δὲ κατῆχεται φωνὴν ἑσάκουσαν ἑλεινῶν.

Comicus in Ranis 1063.

τοὺς βασιλεύοντας ἑαυτὶ ἀπίστον, ἴ' ἑλεινῶ
τοῖς ἀνθρώποις φαίνοντ' εἶναι.

Stephani emendationem merito suo retinimus, quia proba-
bile non est, quum ita proclive esset a corruptum vitare, tra-
gicum nulla necessitate adactum altera forma usum esse.
Brunck.

μεῖναι, παρόντα καὶ ξυνοφελούνητά μοι.
οὐκουν Ατρεΐδαι τοῦτ' ἐτλησαν εὐφόρος
οὕτως ἐνεγκειν, εἰ γὰρ τοὶ στρατηλάται. 860
ἀλλ', εὐγενὴς γὰρ ἡ Φύσις καὶ εὐγενῶν,
ὦ τέκνον, ἡ σὴ, πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ
ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσσομίας γέμων.
καὶ νῦν, ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ
λήθη τις εἶναι κινάπαυλα δὴ, τέκνον, 865
σύ μ' αὐτὸς ἄρον, σύ με κατὰστησον, τέκνον,
ἴν', ἠνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ,
ὀρμάμεθ' ἐς ναῦν, μὴδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἦδομαι μὲν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα
ἀνώδυνον βλέποντα κάμπνεοντ' ἐτι. 870
ὡς οὐκ ἔτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου
πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο.
νῦν δ' αἶρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον Φίλον,
αἴσουσί σ' αἶδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ἄκνος,
ἐπείπερ οὕτως σοί τ' ἐδοξ' ἐμοί τε δρᾶν. 875

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, καὶ μ' ἐπαιρ', ὡς περ νοεῖς·
τούτους δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ
ὀσμῇ

V. 859. εὐφόρος Brunck. pro εὐφώρας.

V. 871. τὰ συμβόλαιά σου. In B. T. σοι, haud deterius. Si-
gna, quae tibi inerant; signa, quae dabas.
Brunck.

V. 875. Turn. οὕτω.

ὄσμῃ πρὸ τοῦ δέοντος· οὐπὶ νῆϊ γὰρ
ἄλις πόνος τούτοις συνναίειν ἔμοι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἔσται τάδ'· ἀλλ' ἴστω τε, καυτὸς ἀντέχου. 880

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

θάρσει. τό ται ξύνηθες ὀρθάσει μ' ἔθος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

παπαί· τί δῆτα δρῶμ' ἐγὼ τουνθένδ' ἔτι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγων;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ οἶδ' ὅποι χρεὶ τᾶπορον τρέπειν ἔπος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπορεῖς δέ του σύ; μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε. 885

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κερῶ.

ΦΙ.

V. 880. Turn. ἴστω τάδ'.

V. 882. Veteres libri dant τουνθένδε γε; in B. legitur τουνθάδε λέγει. — Vale not. ad h. v.

V. 883. ποῖ ποτ' ἐξέβης λέγει. Malletm λίγων. Brunck.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐ σ' ἤδε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος
ἔπεισεν, ὥστε μὴ μ' ἀγειν ναύτην ἔτι;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ Φύσιν
ὄταν λιπῶν τις, δρᾷ τὰ μὴ πρασεικότα. 890

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ Φυγεύσαντος σύ γε
δραῖς, οὐδὲ Φωνεῖς, ἐσθλὸν ἀνδρ' ἐπωφελῶν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

αἰσχρὸς Φανοῦμαι· τοῦτ' ἀνῶμαι πάλαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐκουν ἐν οἷς γε δραῖς· ἐν οἷς δ' αὐδάς, ὀκνῶ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὦ Ζεῦ, τί ὀράσω; δεύτερον ληφθῶ κακός, 895
κρύπτων θ' ἂ μὴ δεῖ, καὶ λέγων αἰσχιστ' ἐπῶν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀνὴρ ὄδ', εἰ μὴ ἔγω κακός γινώμην ἔφυν,
προδούς μ' εἰκὲ κάκλιπῶν τὸν πλοῦν στελεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

λιπῶν μὲν οὐκ ἔγωγος· λυπηρῶς δὲ μὴ

E 2

πέμ-

V. 887. Vulgo εἰ δὲ σε δυσχέρεια —,

πέμπω σε μάλλον, τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλα. 900

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὡς οὐ μανθάνω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐδέν σε κρύψω. οἷ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν
πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρεϊδῶν στόλον.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἴ μοι, τί μ' εἶπας;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

μὴ στέναζε, πρὶν μάθης.

ΦΙ-

V. 900. Codd. omnes mei habent πέμπω. Sola Aldina πέμπων, librarii vel tyrothetæ errore. Brunck. Etiam Brubachiana.

V. 903. καὶ τὸν Ἀτρεϊδῶν στόλον. Mendam Aldinae editionis, cuius immunes sunt codices, miror nec a Turnebo nec a Stephano sublatam fuisse καὶ τῶν, quum tamen ex metri lege vitium manifestum esset. Brunck.

V. 904. τί εἶπας. In B. τί γ' εἶπας. Inferta particula ex librarii libidine. Offendebat eum hiatus, ut ex Valckenarium, qui hic legi malebat τί μ' εἶπας. Sed nimis delicati fuerunt. Vide supra ad v. 733. Euripides sub persona Menelai apud Comicum in Thesmoph. 902.

γίνεαι τί εἶπας; ἐστίντι ἀνταυγίς κέρως.

et secundo post versu:

τουτὶ τί ἐστιν; ἀφαιτί τις τοί μ' ἔχει.

In Concion. 436. καὶ τί εἶπας; Brunck. τί μ' εἶπας recte corrigit etiam Porsonus ad Eurip. Phoen. 892.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαι ποτε; 905

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
ξυν σοὶ τὰ Τροίας πεδία προεῖησαι μολῶν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πολλῆ κρατεῖ
τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ', ὦ ξένε, 910
δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξά μοι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' οὐχ οἶόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν
τό τ' ἐνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ᾧ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας
δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἰά μ' εἰργάσω,
οἱ ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὄρων 915
τὸν προετρόπαιον, τὸν ἰκέτην, ὦ σχετλίς;
ἀπεστέρηκας τὸν βίον, τὰ τόξ' ἑλών.

ἀπόδος,

ἀπόδος, ἰκνοῦμαι σ', ἀπόδος; ἰκαταύω, τέκνον.
 πρὸς θεῶν πατρῶων, τὸν βίον μὴ μου Φέλης.
 ὦ μοι τάλαι. ἀλλ' οὐδὲ προσφανεῖ μ' ἐτι· 920
 ἀλλ', ὡς μεθήσω μῆποθ', ὡς ὄρα πάλιν.
 ὦ λιμένες, ὦ προβλήται, ὦ ξυνουσίαι
 θηρῶν ορεῖων, ὦ καταρρώγες πέτραι,
 ὑμῖν τὰδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτω λέγω,
 ἀνικηλαίωμα παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν, 925
 οἱ ἐγὼ ὁ παῖς μ' ἔδρασαν οὐχ Ἀχιλλεύς·
 ὀμόσας ἀπάξειν οἴκαδ', εἰς Τροίαν μ' ἄγει·
 προθεῖς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μου
 ἰερά λαβὼν τοῦ Ἰηὸς Ἡρακλέους ἔχει,
 καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει. 930
 ὡς ἀνδρ' ἐλὼν ἰσχυρόν, ἐκ βίας μ' ἄγει·
 κοῦκ οἶδ' ἐναίρων νεκρόν, ἢ καπνοῦ σκιάν,
 εἶδαιλον ἄλλως. αὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
 εἶλεν μ'· ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὡδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλω.
 νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος. τί χεῖρ ποιεῖν; 935
 ἀλλ'

V. 918. Ald. Brub. ἀπόδος ἰκνοῦμ', ἀπόδος etc.

V. 919. μὴ μου Φέλης. Triclinius imperitissime μὴ μ' Φέλης, ruerite metro. Brunck.

V. 920. προσφανεῖ. Aldus et Turn. mendose προσφανεῖν, Brubach. et Iuntt. προσφανεῖς.

V. 924. Male Brunck. post λέγω punctum posuit.

V. 928. Marg. Turn. προσθεῖς.

V. 931. ὡς ἀνδρ' ἐλὼν ἰσχυρόν, ἐκ βίας μ' ἄγει. Sic emendate scriptum in B. In ceteris libris pronomen me alienam in se-dem translatum fuit. Brunck.

V. 935. Turn. Steph. Cant. τί χεῖρ με δρῶν;

ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν εἴ ἐν σαυτοῦ γενεῶ,
 τί Φῆς; σιωπᾶς. οὐδὲν εἰμ' ὁ δύσμορος.
 ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὔθις αὐ πάλιν
 εἴξειμι πρὸς σὲ ψιλίς, οὐκ ἔχων τροφῆν·
 ἀλλ' ἀνανοῦμαι τὰδ' ἐν αὐλίῳ μένος, 940
 οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ἰρειβάτην
 τόξοις ἐναίρων τοῖσίδ'· ἀλλ' αὐτὸς τάλαι
 θανὼν, παρεξω δαίθ', ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
 καὶ μ', οὐς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν·
 Φόνον Φόνου δὲ ρυσιον τίσω τάλαι, 945
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἶδεναί· κακίον.
 ὄλοιο μὴ πω, πρὶν μάθοιμ', εἰ καὶ πάλιν
 γνώμην μεταίσεις· εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς.

ΧΟΡΟΣ.

τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἀναξ,
 ἦδ' ἵστί, καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις. 950

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἔμοι μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις

τοῦδ'

V. 936. Prius ἀλλὰ non habet Ald. et Brubach.

Ibid. Membr. σαυτοῦ. Vulgo σαυτῶ.

V. 940. ἀνανοῦμαι. Optimam lectionem a Scholiasta memoratam exhibet Triclinii recensio, quo magis miror a Turnebo spectam fuisse. In aliis libris legitur ἀλλ' αὐ θανοῦμαι, quod ex nostra lectione depravatum prae ea sortet. In Electr. 819. ἀνανῶ βίον. In Comici Ran. 1084. ἔστ' ἰκαταύω γαλῶν, εἰ-
 su enectus sum. Brunck.

V. 942. Turn. Steph. Cant. τοῖσίδ' ὄ·

V. 949. Pessime edd. vett. τί δρῶμεν ἐν σοὶ; —

τοῦδ' ἀνδρός, οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῆς
σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οἱ μοι, τί δράσω; μὴ ποτ' ὄφελον λιπεῖν 955
τὴν Σκῦρον· οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐκ εἶ κακὸς σὺ· πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
εἰκας ἤκειαι αἰσχρά. νῦν δ' ἄλλοις σε δούς,
οἷς εἰκός, ἐκπλεῖ, τὰ μὰ μοι μεθεῖς ὄπλα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δράμεν, ἄνδρες; 960

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, τί δράς;
οὐκ εἶ, μεθεῖς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοί, πάλιν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἱ μοι, τίς ὠνήξ; ἄρ' Ὀδυσσέως κλύω;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ὀδυσσέως, σάφ' ἴσθ', ἐμοῦ γ', ὃν εἰσορᾷς.

ΦΙ-

V. 958. Vulgo ἄλλοισι δούς.

V. 962. Sic Brunck. pro τίς ἀνήξ; —

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἱ μοι· πέπραμαι, ἀπόλωλ'. ἔδ' ἦν ἄρα 965
ὁ ξυλλαβῶν με, κάπονοσφίτας ἔπλων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐγώ, σάφ' ἴσθ', οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐδ' ἦν θέλη, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ οὐδὲ 970
στεύχειν ἄμ' αὐτοῖς, ἢ βία στελοῦσί σε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἦ μὲ, ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμίστατε, 970
οἶδ' ἐκ βίας ἄξουσιν;

ΟΔΥΣ-

V. 968. Turn. Steph. δράσει.

V. 970. τολμίστατε. Sic emendate scriptum in B. T. In membr. ut Aldus edidit, τολμίστατε, cum glossa τελμίστατε, quod Heathii quidem opinioni fovet. Verum fallitur uterque. Orta varietas ex similitudine soni vocalium i et η in vitiosa recentiorum Graecorum pronuntiatione. Ut formantur Attica superlativa ψευδίστατος, κλεπτίστατος, ἄλγιστος, ἰχθιστος, ὀκτιστος, α ψευδής, κλέπτει, ἄλγος, ἰχθες, εἴται, sic a τόλμη, τόλμιστος, τολμίστατος. Attica sunt ferrius anomalaе, quae non ad grammaticos canones de regularibus superlativis exigenda. Nulla obstat analogia, quin credam Graecis adhibitum fuisse, lexicographis incognitum, nomen τέλμος, a τὰ x, unde formatum esset τελμίστατος, ut ἄλλος, ἄλγιστατος. Aliunde forte

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦν μὴ ἔρηος ἐκῶν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ Λημνία χθρῶν, καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
Ἡφαιστότευκτον, ταῦτα δητ' ἀνασχετά,
εἴ μ' οὔτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βία;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ζεὺς ἔσθ', ἴν' εἰδῆς, Ζεὺς, ὁ τῆςδε γῆς κρατῶν, 975
Ζεὺς, ὃ δέδοκται ταυτ' ὑπὲρ τῶ δ' ἐγώ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ μῖσος, οἷα κάξανευρίσκεις λέγειν.
θεοὺς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐκ· ἀλλ' ἀληθεῖς. ἢ δ' ἐδὸς πορευτέα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐ Φημί.

980

ΟΔΥΣ.

exprometur: verum in Aeschyli Perſis 904. proprium est,
non appellativum. Brunck. τολμῖσταιε habent etiam Turn.
Steph. Cant. — ἦ μ' dedi cum Wakef. pro ἦμ'.

V. 978. τίθης. Sic scribendum. In B. τιθεῖς, quod recepit
Brunck. In aliis, ut in impressis, τιθεῖς. — Perperam in
Ald. et Brubach. vox θεοὺς, ubi repeti debebat, omiſſa.

V. 980. Male vulgo ἐγῶς Philoctetae tribuitur.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐγῶγε Φημί. πιστέον τάδε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἱ μοι τάλας. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς
πατήρ ἀρ' ἐξεφύσεν, οὐδ' ἐλευθέρους.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐκ· ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν
Τροίαν σ' ἐλεῖν δεῖ, καὶ κατασκάψαι βία.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐδέποτε γ'· οὐδ' ἦν χρῆ με πᾶν παθεῖν κακόν, 985
ἕως ἂν ἦ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βᾶθρον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί δ' ἐργασείεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

κρᾶτ' ἐμὸν τίδ' αὐτίκα
πέτρας ἀνώθεν τῆσδ' ἐναιμάξω πεσῶν.

ΟΔΥΣ.

V. 985. ἦν χρῆ. Subjunctivus est χρῆ. Perperam vulgo excu-
sum χρῆ. Brunck.

V. 987. τί δ' ἐργασείεις. Aldus et veteres codd. Ulyſſi haec ver-
ba tribuunt, Triclinius perperam Neoptolemo. Brunck.
Male Turn. ἐργάσειας, sed in marg. ἐργασείεις.

V. 988. Vulgo πέτρας ἀνώθεν αἰμάξω πεσῶν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ξυλλαβετε τουτον· μη πι τωδ' εστω ταδε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ω χεϊρες, οια πασχετε εν χρεια Φιλης 990
νευρας, υπ' ανδρος τουδε συνθηρημεναι.

ω μηδεν υγιες μηδ' ελευθερον φρονων,
οις μ' υπηλθες· ος μ' εθρηασω, λαβων
προβλημα σαυτου παϊδα τονδ' αγνωτ' εμοι,
αναξιον μιν σου, καταξιον δ' εμου, 995
ος ουδεν ηση πλην το προσταχθεν ποιειν.

σπλος σε και νυν εστιν αλγεινωσ φρονων
οις τ' αυτος εξημαρτεν, οις τ' εγω παθον.

αλλ η κακη ση δια μυχων βλεπουτ' αει
ψυχη νιν αφυη τ' οντα, κού θελονθ', ομασ 1000
ευ προουδιδαξεν εν κακοις ειναι σοφόν.

και νυν εμ, ω δυστηνε, συνδησας, νοεϊς
αγειν απ' ακτης τησδ', εν η με προουβαλου
αφιλον, ερημον, απολιν, εν ζωσιν νεκρον.
φευ.

ολοιο· και τοι πολλακις τοδ' ευξαμην. 1005
αλλ, ου γαρ ουδεν θεοι νεμουσιν ηδύ μοι,

συ

V. 989. Ald. et Brub. ξυλλαβιτέ γ' αυτον. Recte Turn. Steph. Cant. τουτον.

V. 993. εις μ' Aldus. εε cum Wakef. referipfi pro ως.

V. 996. ζην. Perperam vulgo ζην. Brunck.

V. 1000. In B. κιδε θελονθ' — Brunck.

V. 1002. Turn. Steph. Cant. νυν δε μ'.

V. 1005. τοι recte Wakef. pro σοι.

V. 1006. Ποι μοι demum interpungunt, idque plenius.

συ μεν γεγηθας ζων, εγω δ' αλγυνομαι
τουτ' αυθ', οτι ζω ζυν κακοις πολλοις ταλας,
γελωμειοσ προς σου τε, και των Ατρεωσ
δισσων στρατηγων, οις συ ταυθ' ιπηρετεισ. 1010

και τοι συ μεν κλοπη τε καναγκη ζυγεισ,
επλεισ αμ αυτοις· εμε δε τον παναθλιον
εκόντα πλευσανθ', επτα ναυσι ναυρατην,
ατιμον εβαλον, ωσ συ Φησ, κεινοι· συ δε.
και νυν τιμ' αγετε; τιμ' απαγεσθε; του χαριω; 1015

ος ουδεν ειμι, και τεθνηχ υμιν παλαι.
πωσ, ω θεοις εχθιστε, νυν ουκ ειμι σοι
χωλος, δυσωδης; ποια θεοις ευξεσθ', εμου
πλευσαντος, αιθειν ιερα; πως σπενδειν ετι;
αυτη γαρ ην σοι προφασις εκβαλειν εμε. 1020

κακωσ ολοισθ'. ελεισθε δ' ηδιμηκοτεσ
τον ανδρα τονδε, θεοισιν ει δικησ μελει.

εξοιδα

V. 1009. προς σου τε. Perperam Triclinius προς σου γε, et al-
tero versu δικλων, pro veteri lectione δισσων. Brunck.

V. 1014. ατιμον εβαλον. Sic veteres codd. recte. Gl. εβαλλον,
unde orta Triclinii prava lectio, εβαλλον. Brunck. Vulgo
κεινοι δε σε.

V. 1015. τι μ' απαγεσθε. Sic libri omnes, etiam Triclinii recen-
sio. Turnebus mendose edidit τι απαγεσθε. Pejori menda
Stephanus τι απαγετε. Sequentium editorum nullus adeo cor-
datus fuit, ut ex Aldina veram lectionem reponeret. Br.

V. 1018. Vulgatum πως mutavi cum Georghardo in ποια. Pro
ευξεσθ' Brunck. scripsit ευξειθ'.

V. 1021. κακωσ ολοισθ'. ελεισθε δ' — Sic omnino legendum.
Perierat vis omnis sententiae prava librorum lectione, κακωσ
υλοισθ'. υλοισθε δ'. Brunck.

ἔξειδα δ' ὡς μέλει· ἐπεὶ οὐποτ' ἂν στόλον
 ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' οὔνεκ' ἀνδρῶν ἀθλίου,
 εἰ μὴ τι κέντρον θεῖον ἤγ' ὑμᾶς ἐμοῦ. 1025
 ἀλλ' ὦ πατὴρ γῆ, θεοὶ τ' ἐπόψιοι,
 τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
 ζύμπαντας αὐτούς, εἴ τι κἄμ' οἰκτείρετε,
 ὅς ζω μὲν οἰκτῶς, εἰ δ' ἴδαμ' ὀλωλότας
 τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νίσου πεφουγῆναι. 1030

ΧΟΡΟΣ.

βαρὺς τε, καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος Φάτιν
 τῆνδ' εἶπ', Οδυσσεῦ, κούχ' ὑπέικουσαν κακοῖς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦθ' ἔπη,
 εἴ μοι παρεῖκοι· νῦν δ' ἐνὸς κρατῶ λόγου.
 οὐ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιούτους εἰμ' ἐγώ· 1035
 χῶπου δικαίων κάγαθων ἀνδρῶν κρίσις,
 οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὔτεβῆ.
 νικῶν γε μέντοι πανταχοῦ χερσῶν ἔφυν,
 πλὴν

V. 1023. Ald. Brub. ἔξειδά γ' ὡς μέλει γ'. Brunck. cum reliquis ἔξειδα δ'. — „ἐπεὶ οὐποτ' ἂν στόλον. Sic veteres codd. et Aldus recte. Triclinius pessime ἐπεὶ οὐτ' ἂν — Metrum laborare credidit, eique consulens id plane perdidit. ἐπεὶ οὐ apud poetas Atticos semper disyllabum est: nisi per crasin voces coalescerent, ingrato hiatus aures laederent.“ Br.

V. 1025. Male Brunck. post ὑμᾶς interpunxit.

V. 1029. ὅς dedi cum Wakef. pro ὡς.

V. 1034. Male Triclinius scripsit παρῆκοι. Brunck.

πλὴν εἰς σέ· νῦν δὲ σοὶ γ' ἐκὼν ἐκστήσομαι.
 ἄφετε γὰρ αὐτόν, μηδὲ προσψαύσῃτ' ἔτι. 1040
 ἔατε μίμνειν. οὔτι σου προσχρήσομεν,
 τά γ' ὄπλ' ἔχοντες ταῦτ'· ἐπεὶ πάρεστι μὲν
 καὶ Τεῦκρος ἡμῖν, τῆνδ' ἐπιστήμην ἔχων,
 ἐγώ θ', ὅς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδέν' ἂν
 τούτων κρατύειν, μῆδ' ἐπιθύειν χερί. 1045
 τί δῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Λημνον πατῶν.
 ἡμεῖς δ' ἴωμεν. καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας
 τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἣν σ' ἐχρῆν εἶεν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἱ μοι· τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς
 ὄπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις Φανεῖ; 1050

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μὴ μ' ἀντιφῶναι μηδέν, ὡς στεῆχοντα δῆ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδέ σοῦ Φωνῆς ἔτι
 γενήσομαι πρὸς φθεγκτός, ἀλλ' οὕτως ἀπει;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

χάρει σύ· μὴ πρόσλευσσε γενναῖός περ ὦν,
 ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς. 1055

ΦΙ.

V. 1041. οὔτι recte scripsit Wakef. pro οὐδέ.

V. 1042. Vulgo ἐπεὶ πάρεστι μὲν Τεῦκρος παρ' ἡμῶν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἢ καὶ πρὸς ὑμῶν ὡδ' ἔρημος, ὦ ξένοι,
λειψήσομαι δὴ, κούκ ἐποικτερεβίτε με;

ΧΟΡΟΣ.

ὅσ' ἐστίν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· ὅσ' ἂν
οὔτος λέγη σοι, ταῦτά σοι χ' ἡμεῖς Φαμέν.

ΝΕΟΗΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀκούσομαι μὲν, ὡς ἔφυν ὄκνου πλέως, 1060
πρὸς τοῦδ'· ὁμῶς δὲ μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ,
χρένον τασσῶτον, εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεῶς
στείλωσι ναῦται, καὶ θεοῖς ευζώμεθα.
χ' οὔτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβῃ
λύω τιν' ἡμῖν. νῶ μὲν οὖν ἐρμώμεθον· 1065
ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὀρμᾶσθαι ταχεῖς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Ὡ κοίλας πέτρας γυαλον 1070
θερμόν καὶ παγετώδες, ὡς σ'
οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ τάλας,
λειψεῖν οὐδέ ποτ', ἀλλὰ μοι
καὶ θνήσκοντι συνοίσει.
οἶ· μοι μοί μοι.
ὦ πληρέστατον αὐλιον

στρ. β. α'

1070

λύπας

V. 1057. Recte Wakef. λειψήσομαι δὴ pro λειψήσομαι ἤδη.
V. 1060. ὄκνου Wakef. conjecit pro οἴκτου.
V. 1068. Ald. Brunck. θερμόν τε καί.

λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλας,
πόθεν μοι τὸ κατ' ἄμαρ 1075
ἔσται; τοῦ ποτε τεύξομαι
σιτονόμου μέλεος; πόθεν ἐλπίδος;
εἴθ' αἰθέρος ἄνω
πτωᾶδες ὄξυτόνου διὰ πνεύματος
ἐλῶσί μ'. οὐ γὰρ εἶ' ἴσχω. 1080

ΧΟΡΟΣ.

σύ τοι, σύ τοι κατηξίωσας, ὦ βαρύποτμ'· οὐκ 1085
ἄλλοθεν ἔχει τύχα τὰδ'
ἀπὸ μείζονος·
εὔτε γε παρὸν φρονησαι,
τοῦ λῶνος δαίμονος εἴλου τὸ κάκιον ἐλθεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ τλάμων, τλάμων ἄρ' ἐγὼ 1090
καὶ μόχθῳ λαβατός, ὅς ἤ-
δη

ἀντιστρ. β.

δη

V. 1075. πόθεν μοι. Sic metri causa dedi cum He-manno (de
Metr. p. 23.) In B. τί ποτ' ἂν μοι, quod recepit Brunck.
In reliquis τί ποτ' αὖ μοι. — ἄμαρ scribendum erat pro
ἡμαρ.
V. 1079. πτωᾶδες conjectura est J. H. Vossii. Vide not. ad h.v.
V. 1080. οὐ γὰρ εἶ' ἴσχω. Sic bene Heathius. Vulgo recla-
mante metro, ἰσχύω. Brunck.
V. 1081. Brunck., ut vulgo:
σύ τοι, σύ τοι κατηξίω-
σαι, ὦ βαρύποτμ'.
οὐκ ἄλλοθεν ἔχει τύχα τὰδ' (Ald. τᾶδ').
V. 1085. vulgo duos efficit. ἐλθεῖν scripsi pro ἐλεῖν.
F

δη μετ' οὐδενός ὕστερον
ἀνδρῶν εἰκοπίσω τάλας
ναίων ἐθάδ' ὀλοῦμαι,
αἰ αἰ αἰ αἰ,

1090

οὐ Φορβάν ἐτι προςΦέρον,
οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὀπλῶν
κραταιαῖς μετὰ χερσὶν
ἴσχω. ἀλλά μοι ἄσκοπα
κευπτά τ' ἔπη δολεραῖς ὑπέδου Φρενός·
ἰδοίμαν δέ νιν,
τὸν τάδε μησόμενον, τὸν ἴσον χρέονον
ἐμᾶς λαχόντ' ἀν ἀνίας.

1095

ΧΟΡΟΣ.

πότμος, πότμος σε δαιμόνων τάδ', ἀντιστ.β'. 1100
[οὐδὲ σέ γε δύλος
ἔσχεν ὑπὸ χειρὸς ἀμᾶς.
στυγεράν εἶχεν
δύσποτμον ἀράν ἐπ' ἄλλαις.

καὶ

V. 1091. Aldus quater αλ.

V. 1095. Turn. marg. pro ἄσκοπα, ἀφοκα, quam lectionem memorat etiam Schol.

V. 1097. Turn. Steph. Cant. ἰδοίμη δέ γέ νιν —.

V. 1099. ἐν vulgo abest. Pro ἀνίας Cant. addit τᾶδε.

V. 1100. Brunck., ut edd. antiquae, strophae non respondente ἀντιστροφῆι:

πότμος σε δαιμόνων τάδε (τάδ' Ald.)
οὐδὲ σέ γε δύλος ἔσχ'
ὑπὸ χειρὸς ἀμᾶς. στυγεράν
ἔχε δύσποτμον
ἀράν, ἀράν ἐπ' ἄλλοις —

καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ Φιλότητ' ἀπώσῃ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἳ μοι μοι· καί που παλαιᾶς στροφῆ γ'. 1105
πόντου θινὸς ἐφήμενος,
γελά μου, χερὶ πάλλων
τὰν ἐμῶν μελέου τροφᾶν,
τὰν οὐδεὶς ποτ' ἐβάστασεν.
ὦ τέξον Φίλων, ὦ Φίλων
χειρῶν ἐκβεβιασμένον,
ἢ που ἐλεινὸν ὄρᾶν, Φρένας εἴ τινας
ἴσχεις, τὸν Ηράκλειον
ἄρθμιον ὠδὲ σοι
οὐκ ἐτι χερσόμενον τὸ μεθύστερον· 1115
ἀλλ' ἐν γὰρ μεταλλαγᾷ
πολυμηχανου ἀνδρὸς ἐρέσσει,
ὄρῶν μὲν αἰσχροῖς ἀπάτας,
στυγνὸν δὲ Φωτ' ἐχθροδοπὸν

1110

1115

F 2

μυρία

V. 1110. ὦ τέξον φίλων Ald. Turn.

V. 1111. Turn. Steph. Cant. χερῶν.

V. 1112. ἐλεινόν. Perperam vulgo ἐλεινὸν reclamante metro. Brunck. Pro ὄρᾶν vulgo ἔρεσι.

V. 1113. Ald. ἔχου.

V. 1114. ἄρθμιον. Sic reponendum putavi. In membr. scriptum ἔθλιον, superposita varia lectione: γρ. ἔθλιον, quam agnoscunt B., Aldus et Iuntina prior comprobante Brunckio. In Triclinii recensione ἔθλιον legitur.

V. 1116. ἐν μεταλλαγῆ. Sic B. T. In membr. (ut ap. Ald.) μεταλλαγῆ. Brunck. γὰρ metro postulante addidi cum Hermannō (de metr. p. 443.)

V. 1119. Ald. τῆ pro δέ.

μυρία τ' αἰσχυρῶν ἀνατέλλονθ', ὅσ' ἐφ' ἡ- 1120
μῖν κἀκ' ἐμήσατ' Οὐδυσσεύς.

ΧΟΡΟΣ.

ἄνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἶπεῖν· στροφὴ 5.
εἰπόντος δὲ μὴ φθονεραν
ἐξῶσαι γλώσσας ὀδυῖαν.
κείνος εἰς ἀπὸ πολλῶν 1
ταχθεῖς, τῶνδ' ἐφημοσύνα 1125
κοινὰν ἤνυσεν εἰς φίλους ἀρωγάν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ πταναὶ Θῆραι, χαροπῶν τ' ἀντιστρ. γ'.
ἔθνη Θηρῶν, οὓς ὀδ' ἔχει
χῶρος οὐρεσιβάτας, 1130
Φυγὰ μὲ οὐκ ἔτ' ἀπ' αὐλῶν
ἐλατ'· οὐ γὰρ ἔχω χερσὶν

τᾶν

V. 1120. Vulgo *μυρί' ἀπ' αἰσχυρῶν*. Ald. *ἀνατέλλοντι*. Apud Brunck. *verfus voc. ἐφ'* clauditur.

V. 1125. *κείνος εἰς*. Inertia vulgo inutilis particula δέ, quam metrum respicit. Brunck.

V. 1126. *τοῦδ' ἐφημοσύνη*. Sic Aldus et veteres codd. Pessime Turnebus et Triclinio, a quo tamen parumper discessit, edidit *εὐφημοσύνη*. At in Triclinii recensione scriptum *τοῦδ' εὐφημοσύνην*, quod ne quis mala fortuna, aut librarii errore contigitislo opinetur, en ipsum Graeculi scholion: *τοῦδ' (ὀκετεύς) εὐφημοσύνην ἤνυσεν, κοινὴν εἰς φίλους ἀρωγάν*. Brunck.

V. 1129. Male Brunck. ὅδ' οὐκ ἔστι.

V. 1132. Perperam vulgo *πελάγ'*.

τὰν πρόσθεν βελῶν ἀλικάν,
ὦ δύπτανος ἐγὼ τανῶν.
ἀλλ' ἀνέστην ὁδὲ χῶρος ἐρύκεται, 1135
οὐκ ἔτι Φοβητὴς ὑμῖν.
ἔρπετε, νῦν καλον
ἀντίφονον κορέσαι στόμα, πρὸς χάριν
ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας.
ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω. 1140
πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά;
τίς ὦδ' ἐν αὔραις τρέφεται,
μηκέτι μηδενὸς κρατύων ὅσα πέμ-
πει βιόδωρος αἴα.

ΧΟ-

V. 1133. Aldus *πρόσθεν*.

V. 1134. Turn. Steph. Cant. *δύπτηνος*.

V. 1139. Turn. Steph. Cant. *τῶδ' αἰόλας σαρκὸς*.

V. 1143. In Aldina legitur: *μηκέτι μηδενὸς κρατύων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἴα*. Nec quidquam discrepant codices. Lectio manifeste depravata a librario, qui ad sensum modo attendit, et metra flocci fecit. Versus esse debent anapaestici; prior dimeter, alter paroemiacus, quales sunt strophici. Contigit hic, quod alias saepissime, ut repetenda vox omitteretur *μηκέτι*. E glossmate est *κρατύων*, quod in versum intrare non potest: nam media longa est. Quid multa? scripserat Tragicus:

*μηκέτι, μηκέτι κρατύων μηδενὸς
ὅσα πέμπει γὰ βιόδωρος.*

Emendationem huius loci periclitatus est Heathius, cui conatus cessit infelicissime:

*μηκέτι μηδενὸς κρατύων ἴσα
πέμπει βιόδωρος γ' αἴα.*

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς Θεῶν, εἴ τι σέβει ξένον, πέλασσον ἀντ. γ. 1145

εὐνοία πάσα, πελάταν.

ἀλλὰ γνῶθ', εὐ γνῶθ', ὅτι σοι

κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.

οἰκτρα γὰρ βόσκειν, ἀδαῆς δ'

ἔχειν μυρίον ἄχθος, ὦ ξυνοικεῖ. 1150

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πάλιν, πάλιν παλαιὸν ἀλ- προσδός.

γῆμ' ὑπέμναςας, ὦ

λῶστε τῶν πρὶν ἐντόπων.

τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἰργασαι;

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτ' ἔλεξας; 1155

ΦΙ-

Tales versus si quis reperiret alicubi absque auctoris nomine, nedum Athenis in scena cantatos eos fuisse crederet, vix Tzetza aut quoriam hujus farinae politicorum versuum sartore dignos eos deputeret. Parisinus editor simplicissimam rationem reperit hujus loci persanandi, legendo γὰρ ἄ propter metrum. Brunck. Nihil mutandum. Choriambi- ci sunt versus, dipodia jambica pro altero choriampo adhibita. Vid. Hermann. de metr. p. 313.

V. 1148. ἀποφεύγειν. Triclinius e scholio in textum transtulit ἀποφεύγειν, qua lectione versus pessum datur. Subauditur πείρασι. Brunck.

V. 1151. usque ad 1185. in omnibus edd. monstrophici sunt. Turn. Steph. Cant. ὑπέμναςάς με.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ στυγεράν

Τρωάδα γὰν μ' ἤλπισας ἄξειν.

ΧΟΡΟΣ.

τόδε γὰρ νοῶ κρᾶτιστον. στρεφῆ ε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπό νῦν με λείπεται ἤδη. ἀντιστρ. ε.

ΧΟΡΟΣ.

Φίλα μοι, Φίλα ταῦτα παρήγγειλας, στρ. β'. 1160
[ἐκόντι τε πράσσειν.]

ἴωμεν, ἴωμεν,

ναὸς ἴν' ἠϊὺν τέτακται.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μῆ, πρὸς ἀγραίῳ Διός, ἐλθῆς, ἰκετεύω.

ΧΟΡΟΣ.

μετρίαζ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἰὼ ξένοι, μείνατε, πρὸς Θεῶν.

ΧΟ-

V. 1157. Ald. Brub. Τρωάδα γὰν μ' ἤλπισας ἄξειν. Ceteri γὰν ἤλπ. μ' ἄξειν. Unde γὰν sumpti suadente numerorum aequa- bilitate.

V. 1159. Ald. ἀπὸ νῦν με.

V. 1163. Edd. vett. μετρίαζε.

V. 1164. Vulgo ὦ ξένοι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Ξίφος, εἴγοθεν,
ἢ γένυν, ἢ βελέων τι, προπειψατε.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ τίνα γ' ὡς ῥέξης παλάμαν ποτέ;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

κρᾶν ἀπὸ κάρθρα τέμω χερσὶ πάντα. Φο. 1185
[να νόος ἤδη.

ΧΟΡΟΣ.

τί ποτε;

ἴπυδι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πατέρα ματεύων.

ΧΟΡΟΣ.

ποῖ γὰς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εἰς Αἰδοῦ.

οὐ

V. 1184. Ald. Brunck. ὡς τίνα ῥέξης παλάμαν ποτέ; Reliqui
ἴπυδι.

V. 1185. νόος. Perperam Aldus et membr. νόος. Brunck.
Ordo verborum olim hic erat:

κρᾶν ἀπὸ πάντα καὶ κάρθρα (Brunck. κάρθρα) τ. χ.
φοῖν, φοῖνᾶ νόος ἤδη.

οὐ γάρ ἐστ' ἐν Φάει γ' ἔτι.
ὦ πόλις, ὦ πόλις πατρία,
πῶς ἂν εἰσίοιμι σ' ἀθλιός γ' ἀνήρ, 1190
ὅς γε σαν λιπῶν ἱερῶν
λιβάδ', ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς
ἀεωγός, ἐτ' οὐδὲν εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

Εγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὸς ὁμοῦ
στείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πελαγ 1195
Οδυσσεᾶ στείχοντα, τόν τ' Ἀχιλλέως
γόνον πρὸς ἡμᾶς δευρ' ἰόντ' ελευσσομεν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐκ ἂν Φράσειας, ἦντιν' αὐτὸν παλίντροπος
κέλευθον ἔρπεις ὥδε σὺν σπουδῇ ταχύς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

λύσων ὄσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χερόνω. 1200

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

δεινόν γε Φωνεῖς· ἢ δ' ἀμαρτία τίς ἦν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἦν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ —

ΟΔΥΣ.

V. 1193. ἐτ' οὐδὲν εἰμι. Sic libri omnes. Male Brunck. recepit
Heathii correctionem εἶτ'.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔπραξας ἔργον ποῖον, ὧν οὐ σοι πρέπον;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀπάτασιν αἰσχροῖς ἄνδρα καὶ δόλοισ ἐλών.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τὸν ποῖον; ὦ μοι· μῶν τι βουλεύει νέον; 1205

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

νέον μὲν οὐδέν· τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ —

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί χρεῖμα θράσεις; ὡς μὲ ὑπῆλθέ τις φόβος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

παρ' οὐπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὐθις πάλιν —

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὐ τι ποῦ δοῦναι νοεῖς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

αἰσχροῦς γὰρ αὐτὰ κού δίκη λαβῶν ἔχω. 1210

ΟΔΥΣ.

V. 1205. τὸν ποῖον. Sic etiam scriptum est in Triclinii recensione. In Turnebi editione operarum incuria, ut videtur, excusum fuit τὸ ποῖον, quae menda per subsequentes omnes propagata fuit. Brunck.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

εἰ κερτόμησις ἐστὶ τάληθῆ λέγειν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί Φῆς, Αχιλλέως παῖ; τὴν εἴρηκας λόγον;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

δὲς ταυτὰ βούλει καὶ τρεῖς ἀναπολεῖν μ' ἔπη;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἄπαξ ἐβουλόμην. 1215

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

εὐ νῦν ἐπίστω, πάντ' ἀκήκοας λόγον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί Φῆς; τίς ἐστὶ μ' οὐπικωλύσων τάδε;

ΟΔΥΣ.

V. 1214. Edd. vett. ταῦτα.

V. 1215. In B. ἔβουλόμην, quod Atticum quidem, sed Tragicis non frequentatum. Brunck.

V. 1216. Turn. Steph. Cant. ἀκηκούς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ξύμπαρ Αχαιῶν λαός· ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σοφὸς πεφυκός, οὐδὲν ἐξαυδάσ σοφόν. 1220

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σὺ δ' οὔτε φωνεῖς, οὔτε δρασεῖεις σοφά.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καὶ πῶς δίκαιον, ἃ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς,
πάλιν μεθεῖναι ταυτα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τὴν ἀμαρτίαν
αἰσχερὰν ἀμαρτῶν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι. 1225

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

στρατὸν δ' Αχαιῶν οὐ φοβεῖ, πράσσων τάδε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΝΕΟ-

V. 1221. δρασεῖεις σοφά. Sic legendum. σοφὸν e praecedente ver-
su repetitum manifestus est librarii error. Brunck.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' οὐδέ τοι σῆ χειρὶ πείθεσθαι τὸ δρᾶν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐκ ἄρα Τρωσῖν, ἀλλὰ σοι μαχούμεθα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἔστω τὸ μέλλον. 1230

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

χεῖρα δεξιᾶν ὄρας
κώπης ἐπιψαύουσαν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλὰ καὶ μέ τοι
ταυτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα, καὶ μελλοντ' ἔτι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καί τοι σ' εἰάσω· τῷ δὲ σύμπατι στρατῷ
λέξω τάδ' ἐλθῶν, ὅς σε τιμωρήσεται.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἔσωφρόνησας· κὰν τα λοιφ' οὔτω φρονῆς, 1235
ἴσως

V. 1228. Ulyssi tribuitur hic versus in B., Neoptolemo in edd.,
quas sequitur Brunck. Excidiisse ante hunc versum verba
Ulyssis primus vidit Hermann.

V. 1230. χεῖρα. Neoptolemo haec tribuit Ald. mox quae fe-
quuntur ἀλλὰ τιμωρήσεται Ulyssi. Sed Ulyssis indoli conve-
nientius est, ut ipse prius minetur, mox alterius minis terri-
tus cedat.

ἴσως ἂν ἐντὸς κλαυμάτων ἔχῃς πόδα.
σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτῆτην λέγω,
ἔξελθ', ἀμείψας τάςδε πετηρεῖς στέγας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρουβος ἴσταται βῆς;
τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχηρημένοι, ξένοι; 1240
ὦ μοι· κακὸν τὸ χεῖμα. μῶν τί μοι μέγα
πάρσστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

θάρσει, λόγους τ' ἀκουσον, οὐς ἤκω φέρων.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

δέδοικ' ἐγώ γε. καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγου
καλῶν κακῶς ἐπραΐξα, σοῖς πεισθεῖς λόγοις. 1245

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ οὖν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι, χῶτέ μοι
τὰ τόξ' ἐκλεπτες, πιστός, ἀτηρὸς λάθρα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' οὐ τι μὴ νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,
πότρεα

V. 1240. Mendose in membr. et in Aldina κεχηρημένοι. Brunck.

V. 1243. Sic dedi cum Wakef. pro θάρσει· λόγους τ' ἀκουσον.

V. 1247. Brunck. χῶτ' ἐμοῖ.

πότρεα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν, 1250
ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

παῦε, μὴ λέξης πέρα.
μάτην γάρ, ἃ' ἔν' εἵπης γε, πάντ' εἰρησεται.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὕτω δέδοκται;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἤθελον μὲν ἂν σε πεισθῆναι λόγοις
ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μὴ τι πρὸς καιρὸν λέγων 1255
κυρῶ, πέπαυμαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πάντα γὰρ φράσεις μάτην.
οὐ γὰρ ποτ' εὖνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα,
ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβῶν
ἀπεστέρηκας, κατὰ νοθετεῖς ἐμὲ
ἐλθῶν, ἀρίστου πατρὸς αἰσχιστος γεγῶς. 1260
ὄλοισθ',

V. 1251. παῦε, define. Perperam Aldus metro reclamante,
παῦσαι, quod ex interlineari glossa ortum. Atticum est παῦε,
pro παῦσαι. Vide quae notavimus ad Comici Ranas 269.
Euripidem Ione 534. Brunck.

V. 1260. αἰσχιστος ex Pierfoni conj. dedi pro ἰχθιστος.

ὄλοισθ', Ἀτρεΐδαι μὲν μάλιστα, ἔπειτα δὲ
ὁ Λαέρτιου παῖς, καὶ σύ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

μη' πεύξῃ πέρα·
δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πῶς εἶπας; ἄρα δεύτερον δολούμεθα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀπώμοσ' ἀγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας. 1265

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ Φίλτατ' εἰπῶν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τοῦργον παζέσται Φανερόν. ἀλλὰ δεξιὰν
πρότενε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὄπλων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὡς θεοὶ ξυνίστασθες,
ὑπὲρ τ' Ἀτρεϊδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ. 1270

ΦΙ.

V. 1262. Turn. δ Λαερτίου.

V. 1264. Vulgo οὐκ ἄρα —

V. 1265. Vulgo ἀγνοῶ Ζηνὸς ὑψίστου σέβας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τέκνον, τίος Φώνημα; μῶν Οδυσσεῶς
ἐπησθόμην;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σάφ' ἴσθι· καὶ πέλας γ' ὄρας,
ὅς σ' εἰς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βία,
εἴαν τ' Ἀχιλλέως παῖς, εἴαν τε μὴ θέλῃ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὐ τι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῆ βέλος. 1275

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἄ, μηδαμῶς. μὴ πρὸς θεῶν, μεθῆς βέλος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, Φίλτατον τέκνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ ἂν μεθείην.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

φεῦ· τί μ' ἀνδρα πολέμιον

G 2

ἐχθρόν

V. 1276. z. Sic recte Turn. Steph. Cant. — Aldus z z, quem in accentu peccasse arbitratus Brunckius z z scriptis laudato Hesychio: z z. σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα.

V. 1278. μεθίην. In B. μεθίμην. Proclivis in harum formarum permutatione lapsus. Vide Marklandum ad Euripidis Iphig. A. 1310. ubi, ut et hic, nihil interest utro modo legatur, quod ostendimus ad Com. Vespas 416. Brunck. Turn. Steph. Cant. τίν' ἄρα.

ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς,

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' οὐτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστίν, οὔτε σοὶ καλόν. 1280

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,
τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκῆρυκας, κακοὺς
ἔντας πρὸς αἰχμῆν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

εἶεν. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κοῦκ ἔσθ' ὅτου
ἀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ. 1285

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ζυμφορμῆ. τὴν φύσιν δ' ἐδειξας, ὦ τέκνον,
ἐξ ἧς ἐβλαστες· οὐχὶ Σισύφου πατρός,
ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν,
ἦκου'

V. 1280. ἀλλ' οὐτ' ἐμοὶ καλὸν τοῦτ' ἐστίν, οὔτε σοί. Nisi quis curbitas lippiat, videat necesse est sic poetam scripsisse. Codicum, quos vidi, omnium lectionem Aldus exhibuit, καλὸν τοῦτ' ἐστίν. Voculas τὸδ' et τοῦτ' saepissime confuderunt librarii, unde hic versus turpiter claudicabat. Crurifragio enim non exemit infelix Turnebi coniectura, ἀλλ' οὐτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶ καλόν, οὔτε σοί. Pro spondeo in quarto pede substituit pyrthichium, ignorans scilicet nominis καλὸς priorem ab Atticis poetis semper corripī. Brunck. Wakefieldii scripturam praetuli, qua versus numerosior evadit.

V. 1282. Perperam Brunck. post Ἀχαιῶν interpunxit.

V. 1284. ἦκου Ald. et Turn. marg.

ἦκου' ἀριστα, νῦν τε τῶν τεθνηκότων.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἦσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε, 1290

αὐτόν τε μ'· ὦν δὲ σου τυχεῖν ἐφίεμαι,
ἄκουσον. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
τύχας δοθείσας ἐστὶ ἀναγκαῖον φερεῖν·
ὅσοι δ' ἐκουσίσιον ἔγκνεται βλάβαις,
ὡςπερ σύ, τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν 1295
δίκαιόν ἐστιν, οὔτ' ἐποικτεῖρεν τινά.

σύ δ' ἠγρίωσαι, κοῦτι σύμβουλον δέχει.
εἰάν τε νοθετῆ τις εὐνοία λέγων,
στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ θ' ἠγούμενος.
ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ἄρκιον καλῶ. 1300

καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γραφοῦ φρενῶν ἔσω.
σύ γὰρ νοσεῖς τόσ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
Χρύσης πελασθεῖς Φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ
σηκὸν φυλάσσει κούφιος οἰκουρῶν ὄφιος·
καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μὴ ποτ' ἐντυχεῖν 1305
ἰόσου βαρείας, ἔς τ' ἂν οὗτος ἥλιος
ταύτη μὲν αἴρη, τῆδε δ' αὖ δύνη πάλιν,
πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλης,

καὶ

V. 1289. Ald. νῦν δέ.

V. 1290. Triclinii lectionem recepi, quae nec Brunckio displicet. Edd. veteres dant ἦσθην πατέρα τε τὸν ἀμὸν —. In B. πατέρα τὸν ἀμὸν, ut citat Euthathius p. 737. claudicante versu.

V. 1294. Turn. Steph. Cant. ἐκουσίσιον.

V. 1297. κοῦτι cum Wakef. dedi pro κοῦτε.

V. 1306. ἔς τ' ἂν οὗτος. Sic dedit Brunck. pro ὡς ἂν αὐτῆς.

καὶ τοῖν παρ' ἡμῖν ἐντυχῶν Ἀσκληπιδᾶν,
 νόσου μαλαχθῆς τῆσδε· καὶ τὰ Πέργαμα 1310
 ξύν τοῖσδε τόξοις, ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας Φανῆς.
 ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῆδ' ἔχοντ', ἐγὼ Φράσω.
 ἀνῆς γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἐκ Τροίας ἀλούς,
 Ἐλενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαΦῶς,
 ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ' ἐτι, 1315
 ὡς ἐστὶ ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος Θέρους
 Τροίαν ἀλῶναι πᾶσαν· ἢ οἰδῶσ' ἐκῶν
 κτείνειν ἑαυτόν, ἣν τάδε ψευστῆ λέγων.
 ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.
 καλῆ γὰρ ἡ πίκτησις, Ἑλλήνων ἕνα 1320
 κριθέντ' ἀριστον, τοῦτο μὲν παιωνίας
 ἐς χεῖρας ἐλθεῖν· εἶτα τῆν πολύστονον
 Τροίαν ἐλόντα, κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ στυγνὸς αἰὼν, τί μ' ἐτι δεῖτ' ἔχεις ἄνω
 βλέποντα, κοῦκ ἀΦῆκας εἰς Αἰδοῦ μολεῖν; 1325
 οἱ μοι· τί θράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις
 τοῖς

V. 1309. τοῖν — Ἀσκληπιδᾶν. Sic scribendum putavi. Vulgo τῶν —. Ἀσκληπιδᾶν praebent Aldus et membr. in quibus tamen a prima manu fuisse videretur Ἀσκληπιδᾶν, ut est in aliis libris; sed litera proflus erasa, quae fuit inter ι et δ, ut discerni non possit, quatenam ea fuerit. Aldi lectionem praefert Brunck.

V. 1324. τί μ' ἐτι δεῖτ' — Sic distingui debuisse voces nemo non animadvertere poterat, quod tamen primus monuit Tourpius ad Suidam I. 141. In Aldina, ut in B. τί με τί δεῖτ' — In aliis codd. τί με δεῖτ' ἔχεις — claudicante versu. Brunck. Turn. τί με τῆδ', sed in marg. δεῖτ'.

τοῖς τοῦδ', ὃς εὔνοος ὢν ἐμοὶ παρεῆνεσεν;
 ἀλλ' εἰκάθω δεῖτ'; εἶτα πῶς ὁ δῦςμορος
 εἰς Φῶς, τάδ' ἐρξας, εἶμι; τῶ προσηγορος;
 πῶς, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι, 1330
 ταῦτ' ἐξανασχῆσεσθε, τοῖσιν Ἀτρέως
 ἐμὲ ξυνόντα παισίν, οἳ μ' ἀπώλεσαν;
 πῶς τῶ πανώλει παιδί τῶ Λαερτίου;
 οὐ γὰρ με τάλγος τῶν παρελθόντων δάκνει.
 ἀλλ' οἷα χρεὶ παθεῖν με πρὸς τούτων ἐτι 1335
 δοκῶ προλευσσειν. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν
 μήτηρ γένηται, τάργα παιδεύει κακά.
 καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε.
 χρεῖν γὰρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν,
 ἡμᾶς τ' ἀπειργεῖν, οἳ γέ σου καθύβρισαν, 1340
 πατρός γέρας συλῶντες, οἳ τὸν ἄθλιον
 Αἴανθ' ὄπλων σοῦ πατρός ὕστερον δίκη
 Οδυσσεώς ἐκριναν. εἶτα τοῖσδε σὺ
 εἰ ζυμμαχήσων, καμ' ἀναγκάζεις τάδε;

μη

V. 1330. Perperam in membr. et Aldina ἀμφ' ἐμοῦ. Brunck.

V. 1333. τῶ Λαερτίου. Sic Ald. et Brub. Cum reliquis Brunck. τοῦ Λ.

V. 1337. Male vulgo τέλλε.

V. 1338. τάδε. In Aldina et veteribus codd. τῆδε, haud melius, Brunck.

V. 1340. Perperam in libris οἳ τέ σου. Brunck.

V. 1341. 1399. Verba εἰ τὸν ἄθλιον usque ad ἐκριναν tamquam spurria omisit Brunck.

V. 1344. καμ' — Aldus minus bene καὶ μ' — Hic autem habet τῆδε, ut membr. Contra Triclinius τῆδε. Brunck.

μη δῆτα, τέκνον· ἀλλ', ἄ μοι ξυνάμοσας, 1345

πέμψον πρὸς οἴκους· καυτὸς ἐν Σκύρω μένων
ἕα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακοῦς.

χ' οὕτω διπλῆν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν,
διπλῆν δὲ πατρός· κού, κακοῦς ἐπωφελῶν,
δόξεις ἴμοιος τοῖς κακῶς πεφυκέναι. 1350

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

λέγεις μὲν εἰκότ'· ἀλλ' ἤμας σε βούλομαι
θεοῖς τε πιστεύσαντα, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις,
φίλου μετ' ἀνδρῶν τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἦ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρεΐδης
ἐχθιστὸν υἱόν, τῷδε δυστήνω ποδί; 1355

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τῆσδε τ' ἐμπυον βάσω·
παύσοντας ἄλγους, κάποσώσοντας νόσου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ δεινὸν αἶνον ἀνέσας, τί Φῆς ποτε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἂ σοὶ τε κάμοι χρεῖσθ' ὄρω τελούμενα.

ΦΙ-

V. 1357. Libri omnes male καταισχύνει. Brunck.

V. 1359. Libri veteres καλ' ἐρῶ, claudicante versu. In Triclinii recensione pejus adhuc καλλῶς ἐρῶ. Dictum fuit supra ad

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

καὶ ταῦτα λέξας, οὐ καταισχύνει θεοῦς; 1360

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πᾶς γὰρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ἀφελόμενος;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

λέγεις δ' Ἀτρεΐδαις ὄφελος, ἢ π' ἐμοὶ τάδε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σοὶ που φίλος γ' ἂν, χῶ λόγος τοιόςδ' ἐμοῦ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πᾶς, ὅς με τοῖς ἐχθροῖσιν ἐκδοῦναι θέλεις;

ΝΕΟ-

v. 1304. (1280.) nominis καλλε priorem Atticis poetis semper corrigi: estque hoc certissimum. Nec minus certum videri debet rectam emendandi viam nos iniisse, omissam a librario praepositionem compositi verbi reponendo. Scripserat Tragicus non ἐρῶ, sed ἐρῶ. Centies ad minimum in his dramatibus occurrunt ἐρῶν, ἐρῶν eadem potestate, qua simplicia ἐρῶν et ἐρῶν, ut saepe in glossis declaratur. Vide quae notavimus ad Comici Concion. 70. Patinii Editoris conjecturam silentio praetereo, ne quis Menedemi dictum in me torquet, καλ' ἐπιφάνεια. Brunck. Ego expulsa glossa καλ' meliorem dedisse versum mihi video.

V. 1360. Aldus [et Iuntinae] καταισχύνειν, qua in scriptura vestigium deprehendi posse antiquae formae Atticae καταισχύνειντο καταισχύνη. Brunck.

V. 1362. Brunckius ex cod. B. τῷδε scripsit.

V. 1363. ἐμοῦ. Sic membr. et Aldus. In aliis libris ἐμοί. Brunck.

V. 1364. Vulgo ἔς γε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὦ τάν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς. 1365

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὀλεῖς με, γινώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκουν ἔγωγε· Φημί δ' οὐ σε μανθάνειν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔγωγ' Ατρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ', ὄρα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐδέποθ' ἐκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν. 1370

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δ' ἔστ' ἂν ἡμεῖς δρῶμεν, εἴ σέ γ' ἐν λόγοις
πέσειν δυνησόμεσθα μηδέν, ὧν λέγω;
ὡς ῥᾶστί μοι μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σὲ δὲ
ζῆν, ὡσπερ ἤδη ζῆς ἄνευ σωτηρίας.

ΦΙ-

V. 1366. γινώσκω. Sic emendate in membr. scriptum, non, ut vulgo, γινώσκω. Vide notam ad Com. Ranas 52. Brunck.

V. 1371. Vide not. ad h. v.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔα με πᾶσχειν ταῦθ', ἄπερ παθεῖν με δεῖ· 1375
ἀ δ' ἠνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγῶν,
πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι πρᾶξον, τέκνον,
καὶ μὴ βράδυνε, μῆδ' ἐπιμνησθῆς ἐτι
Τροίας. αἰς γὰρ μοι τεθρήνηται γόοις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

εἰ δακεῖ, στείχωμεν. 1380

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ μέγ' ἀγανὸν εἰρηκῶς ἔπος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀντέρειδε νῦν βάσιν σῆν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν Φεύξομαι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μὴ Φροντίσης.

NEO-

V. 1379. γόοις meliorum librorum est lectio, cujus ex depravatione orta altera, Scholiastae memorata, λέγοις. Hanc habet Triclinii recensio, altera superscripta. Brunck.

V. 1380. Vulgo ὦ γενναῖον εἰρηκῶς ἔπος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί γάρ, εἴαν πορθῶσι χάραν τὴν ἐμὴν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἐγὼ παρῶν —

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τίνα πρὸς ὠφέλησιν ἔρξεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

βέλεσι τοῖς Ηρακλέους —

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς λέγεις;

1385

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εἴξω πελάζειν σῆς πάτρας.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ', ὦ Φίλε,

εἴ γε δεῖς ταῦθ', ὡς περ' αὐδᾶς, στείχε πρὸς κούσας χθόνα.

ΗΡΑ-

V. 1384. In B. προσφίλῃσιν scriptum una voce. Brunck.

V. 1385. Voces ὦ φίλε in Aldina et in codd. non comparentes, ex conjectura addidi, ut integer fieret octonarius, quod quidem longe praestare videtur Triclinii, seu potius Turnebi interpolationi; nam in illius recensione sic scripti sunt hi versus:

Πῶς λέγεις; Εἴξω πελάζειν ταυτοὺς τῆς σῆς πάτρας.
ἀλλ' εἴ δεῖς ταῦθ' ὡς περ' αὐδᾶς, στείχε πρὸς κούσας χθόνα

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μήπω γε, πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων
αἴης μύθον, παῖ Ποιαντος·

Φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ηρακλέους
ἀκοῇ τε κλύειν, λούσσειν τ' ἕψιν.

1390

τὴν σὴν δ' ἤκω χάριν, οὐρανίας
ἐδρας προλιπῶν,

τὰ Διός τε φράσσων βουλευμάτα σοι,
κατερητύσων θ' ὁδόν, ἣν στελλῆ·

σύ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.

1395

καὶ πρῶτα μὲν σοι τὰς ἐμας λέξω τύχας,

ὅσους πονήσαι καὶ διεξελθῶν πόνους,

ἀθάνατον ἀλκὴν ἔσχον, ὡς πά εσθ' ὄρα·ν.

καὶ σοί, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφείλεται πιθεῖν,

κἂν τῶν πόνων τῶνδ' εὐκτα θεσθαι βίον.

1400

ἐλθῶν δὲ σὺν τῶνδ' ἀνδρῶν πρὸς τὸ Τρωϊκὸν

πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,

ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος,

Πάριον μὲν, ὅς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἴφου,

τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφίσις βίου,

1405

πέρσεις τε Τρῶϊαν, σκυλὰ τ' ἐς μέλαθρα σά·

πέμ-

In secundo nihil differunt veteres codd. nec Aldus. Particulam γε, metro flagitante, jam inseruerat Turnebus. Brunck.

V. 1393. τὰ Διός τε φράσσων. Sic recte tres codd. Absque iis reponi poterat copula, quam impressi omittunt cum versus ruina. Brunck.

V. 1398. ἀλκὴν dedi pro ἀρετῆν.

V. 1400. Vulgo ἴκ. Wakefieldii castigatione κἂν luculentior evadit locus et concinnior.

πέμψεις, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος,
 Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκας.
 ἂ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκυλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
 τόξων ἐμῶν μνημεῖα, πρὸς πυρὰν ἐμῆν 1410
 κόμῳ. καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον,
 παρῆνεσ'· οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις
 ἐλεῖν τὸ Τροίας πεδίον, εὐθ' οὗτος σέθεν.
 ἀλλ' ὡς λέοντε συννόμῳ φυλάσσειον,
 οὗτος σέ, καὶ σὺ τόνου'. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιῶν 1415
 παυστήρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον.
 τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεῶν
 τόξοις ἀλῶναι. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν
 πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.
 ὡς τ' ἄλλ' ἅπαντα δεύτερ' ἠγέϊται πατὴρ 1420
 Ζεὺς. οὐ γὰρ ἠυσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς·
 κὰν ζῶσι, κὰν θάνωσι, οὐκ ἀπόλλυται.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ Φθέγμα ποσειδὼν ἐμοὶ πέμψας,
 χρόνιός τε φανείς,
 οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις. 1425

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

κἀγὼ γνώμη ταύτη τίθεμαι.

ΗΡΑ-

V. 1407. ἐκλαβὼν. In tribus codd. ut in Aldina, ex frequen-
 tissimo librariorum errore, ἐκβαλόν. Brunck.

V. 1408. πλάκας. Sic membr. In ceteris πλάκκ. Brunck.

V. 1421. Vide notam ad h. v.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μὴ νῦν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν.
 καιρὸς καὶ πλοῦς
 ὄδ' ἐπίγει γὰρ κατὰ πρύμναν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Φέρε νῦν στείχων, χώραν καλέσω. 1430
 χαίρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρονον ἐμοί,
 Νύμφαι τ' ἔνυδρον λειμωνιάδες,
 καὶ κτύπος ἄρσην πόντου, προβλής θ',
 οὐ πολλάκι δὴ τοῦμόν ἐτέγχθη
 κρητ' ἐνδόμυχον πληγῆσι νότου, 1435
 πολλά δὲ Φωνῆς τῆς ἡμετέρας
 Ερμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
 στόνον ἀντίτυπον χεημαζομένω.
 νῦν δ', ὦ κρηναί, γλυκίον τε ποτόν,
 λείπομεν ὑμας, λείπομεν ἤδη, 1440
 δόξης οὐ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
 χαίρ', ὦ Λήνου πέδον ἀμφιάλον,
 καὶ μ' εὐπλοία πέμψον ἀμειππας,
 ἐνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει,
 γνώμη τε φίλων, χῶ πανδαμάτωρ 1445
 δαίμων, ὅς ταῦτ' ἐπέκρανευ.

ΧΟΡΟΣ.

V. 1427. πράσσειν. Perperam codices et impressi πρᾶττειν. Quin-
 mendose etiam in Aldina μέλλετε. Brunck. Idem scriptū
 μὴ νῦν, ut v. 1430. Φέρε νῦν.

V. 1433. Vulgo πόντου προβλής.

V. 1434. Libri omnes ἐτέγχθη.

ΧΟΡΟΣ.

χωρῶμεν νῦν πάντες ἀολλεῖς,
Νύμφαις ἀλίσσις ἐπευξάμενοι,
νόστου σωτήρας ἰεσθαι.

V. 1447. In membr. et in Aldina, χωρῶμεν ἑοῦ πάντες ἀολλεῖς.
In B. χωρῶμεν ἑοῦ. Ortum hoc ex gl. α, et referitur ad νῦν
vel ad δῆ. In Triclinii recensione scriptum χωρῶμεν νῦν. gl.
δῆ. Ipsi duo pro ἀολλεῖς; perperam habent ἀολλεῖς. Brunck.

Ξ Χ Ο Λ Ι Α

Ε Ι Σ

Τ Ο Ν Φ Ι Λ Ο Κ Τ Η Τ Η Ν .

Η

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΝ.

1. ἌΚΤΗ ΜΕΝ Η΄ΔΕ. καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει ὁ Οδυσσεύς, καθάπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐκεῖνω μὲν τοι διαφέρει, παρ' ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδῃ πάντα τῷ Οδυσσεὶ πεπιθήσιν, οὗτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρεξάγων, διὰ τούτου οἰκονομεῖται. τὸ δὲ ἌΚΤΗ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν νῆσον. ΔΗ΄ΜΝΟΥ ΒΡΟΤΟΓ'Σ ἌΣΤΙΠΤΟΣ. ἐν ἐρήμῳ γὰρ μερὶ τῆς Δήμου ἐξετέθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. ἢ ἄστυπος, ἀπάτητος, ἀδιόδευτος. ἐν ἐρήμῳ γὰρ τόπῳ τῆς νήσου ἦν ἐκτεθείς. ^{a)}

[ΜΕΤΡ. 1. ἌΚΤΗ ΜΕΝ. Η εἰςθεσις τοῦ δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων· οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι εἰς τὸν τελευταῖον, Νίκη τ' Ἀθηναῶν πολιᾶς, ἢ σώζει μ' αἰεὶ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

[2. ἌΣΤΙΠΤΟΣ, ἄβατος.]

Η 2

3. ΚΡΑ-

a) Brunck. ἈΣΤΕΙΠΤΟΣ. ἀπάτητος, ἀδιόδευτος. ἐν ἐρήμῳ γὰρ μερὶ τῆς Δήμου ἐξετέθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

3. ΚΡΑΤΙΣΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ἙΛΛΗ-
ΝΩΝ ΤΡΑΦΕΙΣ. τραφεῖς ἐκ πατρὸς Ἑλλήνων
κρατιστοῦ. λέγει οὖν ἡ ἐξ. ^{b)} τὸ δὲ ἐξῆς· ἐνθα
ποτὲ ἐγὼ ^{c)} ἐξεθῆκα τὸν Μηλιά Ποιάντος υἱόν, ὡ
Νεοπτόλεμος παῖ Ἀχιλλέως. ΤΟΝ ΜΗΛΙΑΨ.
τὸν Θεσσαλόν. ἀπὸ πόλεως. Ἀττικὸν δὲ τὸ
Μηλιά.

7. ΚΑΤΑΣΤΑΖΟΝΤΑ. καταρρέοντα,
τηρόμενον, λυόμενον. ΔΙΑΒΟΡΩ. τῇ τὸν πόδα
ἐσθίουση, σπητικῇ, τῇ διαβιβρωσκουση· τῇ καλου-
μένη Φαγεδαίνῃ. πάθος δὲ τοῦτο ἐστὶν οὕτω λε-
γόμενον παρὰ τοῖς ἰατροῖς.

12. ἈΚΜΗ. καιρός. ΜΑΨΘΗ. νοήση. ^{d)}
ΚΑΚΧΕΩ. ταράζω. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀμελ-
γόντων.

17. ΙΝ΄ ἘΝ ΨΥΧΕΙ ΜΕΨΝ. ἐν χειμῶ-
νι μὲν, ^{e)} ἐν κρύει, πάρεστι θερμαίνεσθαι, τῆς
ἀκτίνος τοῦ ἡλίου ἐκατέρωθεν βαλλούσης, ^{f)} οὐκ
ἐν ταυτῶ· ἀλλ΄, ὅτε μὲν κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος
εἰλαύνει ὁ ἥλιος, διὰ τοῦ ἀνατολικοῦ στόματος· ὅτε
δὲ εἰς τὸ δυτικόν, ὁμοίως. ἐν δὲ θέρει, τῆς πνοῆς
ἀπολαύειν. ἩΛΙΟΥ ΔΙΠΛῆ ἘΝΘΑΨΚΗ-
ΣΙΣ. διπλῆ καθέδρα πρὸς ἡλίου θερμανομένη.
ἌΜ-

b) Brunck. λέπει ἢ ἐξ. τραφεῖς — κρατιστοῦ.

c) Brunck. ἐγὼ ποτὲ.

d) In ed. Rom. haec desiderantur.

e) ὅπου ἐν χειμῶνι μὲν Brunck.

f) προσβαλλούσης Tricl, Brunck.

ἈΜΦΙΤΡΗΤΟΣ. τοῦ ἀμφοτέρωθεν τετραμέ-
νου. Εἰ ΠΕΡ ἘΣΓΙ ΣΩΨΝ. ἦγουν, εἰ σώ-
ζεται. ΣΙΓΙΑ. σιωπηλῶς. ἘΧΕΙ. κατοικεῖ. ^{g)}

25. ΚΟΙΝΑ΄ Δ΄ ἘΞ ἈΜΦΟΙΨΝ ΕἰΨΗ.
πνοῖτο, διανοῖτο, ^{h)} προβαίνοι. ἢ ΕἰΨΗ. οἱ
τραγικοὶ γὰρ τῇ εἰ διφθόγγῳ χρῶνται ἀντὶ βρα-
χείας.

26. ΤΟΥΨΡΓΟΝ ΟΥ΄ ΜΑΚΡΑΨΝ. οὐ
μακροῦ πόνου ⁱ⁾ δεόμενον. ἦδη γὰρ εἰσεῖδον τὸ
ἄντρον, ὃ λέγεις.

28. ἈΝΩΘΕΝ Ἡ΄ ΚΑ΄ΤΩΘΕΝ. τα-
πεινὴν, ἢ ὑψηλόν.

32. ΟἰΚΟΠΟΙΟΨΣ. ἢ ἐν οἴκῳ γενομένη
τσοφή.

33. ΣΤΙΠΤῆ ΓΕ ΦΥΛΛΑΨΣ. χαμαι-
στρωσία ἐκ φύλλων, ἠπλωμένη καὶ πατουμένη,
ὡς κοιμαμέου ἐπ΄ αὐτῇ τινός. ὙΠΟ΄ΣΤΕΓΟΝ.
ὑπὸ τῇ στέγῃ.

35. ΑΥ΄ΤΟ΄ΞΥΛΟΨΝ Γ΄ ἘΚΠΩΜΑ.
πατήριον μονόξυλον, τέχνημα ἀνδρὸς Φαύλας ἐγα-
ζομέου, ὃ ἐστὶν ἰδιάτου καὶ οὐ τεχνίτου. ΠΥ-
ΡΕΨΑ. πυρόβολα. ΘΗΣΑΥΨΙΣΜΑ. ἀπόθε-
τον κτήμα. ^{k)}

38.

g) ΕἰΨ ΠΕΡ — κατοικεῖ non habet ed. Rom.

h) ἰΨΗ. πνοῖτο, διανοῖτο Brunck. c. Tricl.

i) οὐ μακρᾶ; διπλαξῆ; ἢ μακροῦ πόνου Brunck.

k) ΘΗΣΑΥΨ. — κτήμα non legitur in ed. Rom.

38. ΙΟΥ. ΙΟΥ. ὄρα τὰ ράκη τοῦ τραύ-
ματος τοῦ Φιλοκλήτου ξηραίνόμενα, ¹⁾ και ἐκπλη-
τεται, ὡς βαρεως αὐτοῦ νοσοῦντος. ΒΑΡΕΪΑΣ
ΤΟΥ ΝΟΣΗΛΕΪΑΣ. νόσου βαρείας πεπλη-
ρωμένα, ἢ νοσοκομίας, ἢ τῆς ἐκ νόσου ἀκαθαρ-
σίας.

[38. Θ'ΑΛΠΕΤΑΙ ξηραίνεται.]

42. ΚΩΛΟΝ. πόδα. ΚΗΡΙ. νόσω.
ΝΟΣΤΟΝ. ὀδόν. ΦΥΛΛΟΝ ΝΩΔΥΝΟΝ.
βοτάνην τινὰ παυσώδυνον.

45. ΤΟΝ ΟΥ'Ν ΠΑΡΟΝΤΑ. ὡς τις
παρισταμένου αὐτῷ. ^{m)} ΠΡΟΣΠΕΣΩ'Ν. ἀπαν-
τήσας, ἐπιπεσών.

48. ἌΛΛ' ἘΡΧΕΤΑΙ. ἀπέρχεται, φη-
σίν, ὁ θεράπων εἰς κατασκοπήν. ΦΥΛΑΞΕ-
ΤΑΙ. φυλαχθήσεται παρ' ἡμῶν ⁿ⁾ ἢ ὁδὸς αὐτοῦ.

57. ΤΟ'Δ' ΟΥ'ΧΙ' ΚΛΕΠΤΕ'ΟΝ. τοῦτο
γὰρ οὐχὶ ψευσόμεθα. ἘΧΘΟΣ ἘΧΘΗΡΑΣ.
οἱ γὰρ ἐξ ἐνὸς ἠδικημένοι, φιλοῦσιν ἀλλήλους.
ΣΤΕΪΛΑΝΤΕΣ. καλέσαντες. ΤΗ'ΝΔ' ἌΛΩ-
ΣΙΝ. τὸ σὲ ἐλθεῖν εἰς Ἴλιον. ΟΥ'Κ ἩΞΙΩ-
ΣΑΝ. οὐκ ἄξιον ἠγήσαντο. ἘΣΧΑΤ' ἘΣΧΑ-
ΤΩΝ. αἰσχρότατα.

68. Εἴ γάρ τα' τοῦδε τόξα.
προτρεπτικῶς εἰς τὴν συμμαχίαν, οὐ τὸν ἄνδρα,
ἀλλὰ

1) ἐν ἡλίῳ addunt Tricl. et Brunck.

m) ὡς παρ. τινὲς αὐτοῖς τοῦτο λέγει Brunck.

n) ἡμῶν Tricl. Brunck.

ἀλλὰ φίλος τὰ τόξα ἀνόμασεν· εἰς δὲ τὴν πόρ-
θην, τὸν Νεοπτόλεμον.

72. ΟΥ'Τ' ἘΝΟΡΚΟΣ. ἄμοσαν γὰρ τῷ
Τυνδάρεω πάντες Ἕλληνες συνελθεῖν, εἰὰν ἀρπασθῆ
ἢ Ελένη.

[79. ΦΥΣΕΙ. ἐκ φύσεως. ΚΤΗ'ΜΑ
ΤΗ'Σ ΝΙΚΗΣ. αὐτὴν τὴν νίκην.]

81. ΚΤΗ'ΜΑ ΤΗ'Σ ΝΙΚΗΣ. αὐτὴν
τὴν νίκην. °)

[82. ΤΟ'ΛΜΑ. προστακτικόν.]

91. ἘΞ ἘΝΟ'Σ ΠΟΔΟ'Σ. ἤγουν χωλὸς
ᾧν. (Itidem in Sylloge.)

94. ΚΑΛΩ'Σ ΔΡΩ'Ν. ἀντὶ τοῦ ἀλη-
θεύων. ΝΙΚΑΤΗΝ ΚΑΚΩ'Σ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ
ψευδολογίας. ὃ ἐστὶ, θείω ^{p)} εἰπὼν τὸ ἀληθὲς
ἀποτυχεῖν μᾶλλον, ἢ ἐξαπατᾶν τὸν ἄνδρα καὶ
ἐπιτυχεῖν. εἰσάγει δὲ αὐτὸν ὁ Σοφοκλῆς τὸν τοῦ
πατρὸς λόγον λέγοντα· (Il. I. 312.)

Ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος ὁμῶς Αἶδαο πύλῃσιν,
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ Φρεσίν, ἄλλο δὲ
βάξῃ. ^{q)}

98. Εἴς ἑλεγχον. εἰς πείραν τῶν
πραγμάτων. ^{r)} ΓΛΩ'ΣΣΑΝ ΜΕ'Ν ἌΡΙΟ'Ν.
κρείσσονα τῶν ἔργων οὖσαν τὴν γλῶσσαν. διαβάλ-
λει

o) Non habet haec ed. Rom.

p) θείω, φησίν, Tricl. Brunck.

q) Hunc versum omittit ed. Rom. et in priori habet πόλῃσι.

r) Haec desunt in ed. Rom.

λει τους καθ' εαυτον ρήτορας ο παιητής, ως δια γλώσσης πάντα κατορθούοντας. ΗΓΟΥΜΕΝΗΝ. προηγουμένη, εις άπαντα την άπάτην άνύτουσαν. ⁵⁾)

[98. ΕΙΣ ΉΛΕΓΧΟΝ. εις πείραν των πραγμάτων.]

100. ΤΙ ΟΥ'Ν Μ' ΑΝΩΓΑΣ. ο θέλεις κέλευε, πλην του ψευδεσθαι.

105. ΙΟΥΣ ΑΦΥΚΤΟΥΣ. άφικτα γαρ ην τα Ηράκλεια βελη, και του σκοπου μη άποτυγχάνοντα, η επανερχόμενα εις εαυτον.

106. ΟΥΚ ΑΡ' ΕΚΕΙΝΩ. ουκοῦν ουδὲ προειλεθειν εαυτω ¹⁾) ευθαρσές εστι και ασφαλές.

109. ΕΙ ΣΩΘΗΝΑΙ. ει σωτηρία εκ του ψεύδους ⁴⁾). προσγίγνεται.

110. ΠΩΣ ΟΥ'Ν ΒΛΕΠΩΝ. και εστιν η σύνταξις· πώς ουν άποβλέπων τις εις το ψεύδος, ερεϊ αυτό; νοῦν, λογισμόν έχων. ^{x)})

111. ΟΚΝΕΙ'Ν. άποδειλιάν. ^{γ)})

113. ΑΙΡΕΙ'. πορθεϊ. ΘΗΡΑΤΕ'Α. ληπτέα, άξιμ του θηραθῆναι.

[116.

s) Brunck. ΓΑΠ'ΣΣΑΝ, ΟΤ'ΧΙ' ΤΑ'ΡΓΑ. κρείσσονα — γλώσσαν, την άπάτην προηγουμένην, και άνύουσαν άπαντα, διαβαλλει — κατορθούοντας.

ε) αυτω Tricl. Εκείνη Brunck.

u) ΤΟ' ΣΩΘΗΝΑΙ. την σωτηριαν. ει σωτηρία εκ αυτου Brunck.

x) ΒΛΕΠΩΝ. νοῦν, λογισμόν έχων. και εστιν etc. Tricl, Br.

γ) Omittit haec ed. Rom.

[116. ΘΗΡΑΤΕ'Α. δυνατή ληφθῆναι, η γουν η Τροία.]

117. ΔΥ'Ο ΦΕΡΗ ΔΩΡΗΜΑΤΑ. δύο τιμήματα άποφέρη. ΠΟΙ'Ω. αντί του ποια, δικως.

119. ΣΟΦΟ'Σ μέν, δια το κλέψαι· ΑΓΑΘΟ'Σ δε, δια το πορθεῆσαι. η ^{z)})· σοφου μεν άντος καθόλου του δολωσαι δυναμένου· νυν δε και του δόλου αγαθου όντος. ΚΕΚΛΗ'Ι' ΑΜΑ άντι του κεκλημένος ειης.

122. ΣΥΝΗΙΝΕΣΑ. συνεθέμην.

125. ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΚΟΠΟ'Ν. τον σκοπον τουτον προς την ναυν άποπεμψω· και πάλιν, εαν καιρος καλη, ενταυθα, ^{a)}) εαν μη ^{b)}) δόξητε βραδύνειν. ΩΣ ΑΝ ΑΓΝΟΙΑ ΠΡΟΣΗ'Ι. να μη γνωσθῆ. ΟΥ ΔΗ ΤΑ. του Φιλοκτήτου άπαταμένου. η του ναυκληρου δολία σσι διαλεγόμενου και ασυμφωνῆ. ΠΟΛΙΑ'Σ. πολιουχος. ^{c)})

[134. ΝΙΚΗ Τ' ΑΘΗΝΑ'. ούτως Νίκη Αθηνά εν τη Αττικῆ.]

[ΜΕΤΡ. 135. ΤΙ ΧΡΗ', ΤΙ ΧΡΗ'. τα τοιαυτα ειδη και αι περιόδοι καλοῦνται ετερόστροφα, ως ειρηται. εισι δε της παρουσης στροφῆς τα κῶλα

z) η Tricl. Brunck.

a) και πάλιν ενταυθα, εαν καιρος καλη Brunck.

b) μη Brunck.

c) ΝΙΚΗ Τ' ΑΘΗΝΑ' ΠΟΛΙΑ'Σ. ούτως η πολιουχος Αθηνῶ Νίκη καλοῦται εν τη Αττικῆ Brunck. c. Tricl. nisi quod hic τη omittit.

κώλα θ. τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖον ἰαμβικά. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ συνήθως. Τ.]

136. ΣΤΕΓΕΙΝ. κρύπτειν. ἌΝΔΡ' ὙΠΟ- ΠΤΑΝ. ^{d)} ἀντὶ τοῦ ἐμὲ φανερόν γεγονότα, καὶ ἐλθόντα εἰς ὄψιν. ἢ τὸν Φιλοκτήτην, τὸν ὑφ' ἡμῶν κατασκηπούμενον. Ἄλλως. πρὸς τὸν ὑφορώμενον. ἡμᾶς ἄνδρα τί δεῖ λεγεῖν, ἢ σιωπᾶν; ΤΕΧΝΑ ΓΑΡ ΤΕΧΝΑΣ. τοῦτο ἐν τῷ καθόλου. ἢ γὰρ τέχνη, Φησί. καὶ ἡ γνώμη τῶν βασιλέων προῦχει τῶν ἄλλων τεχνῶν. καὶ ἐν Οἰδίποδι. (530.) ἄ γὰρ δρῶσιν ^{e)} οἱ κρατοῦντες, οὐχ ἕω. καὶ Ησίοδος. (Θεογ. 88.) τούνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχεφρονες. ΠΑΡ' ὍΤΩ. ἐφ' ᾧ ἐστὶ τὸ θεῖον σηκπτρον. ΤΟΔ' ἘΛΗΛΥΘΕ. τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἐκ προ- γόνων ἦλθεν εἰς σέ. δίκαιον οὖν σοι πείθεσθαι. ΚΡΑΤΟΣ ὨΓΥΓΙΟΝ. τὸ ἐξ ἀρχῆς τιθεμε- νον κράτος. ὙΠΟΥΡΓΕῖΝ. συνεργεῖν.

[136. ὙΠΟ ΠΤΑΝ. τὸν ὑφορώμενον ἡμᾶς ὡς ἐπιβούλους. ΚΑΙ ΓΝΩΜΑ. ἡ γνώμη τῶν βασιλέων κρατεῖ.]

144. ΝΥΝ ΜΕΝ, ἼΣΩΣ ΓΑΡ. νῦν μὲν, Φησὶν, εἰκελθὼν δεῖα τὸν τόπον. ἐπὰν δὲ ἐλ- θῆ, τότε σὺ τῶν μελάθρων ἀποστάς, ὑπηρετεῖ μοι πρὸς τὴν παροῦσαν χρεῖαν. ΤΟ ΠΟΝ ἘΣΧΑ- ΤΙΑΓΣ. τὸν ἐπὶ τῷ ἐσχάτῳ τόπῳ. ^{f)} ΠΡΟΧΩ- ΡΩΝ

d) ὙΠΟ ΠΤΑΝ. ὕπoptov, etc. Brunck.

e) δρῶσ' Tricl. Brunck.

f) τόπον Brunck.

ΡΩΝ ΠΕΙΡΩ ΤΟ ΠΑΡΟΝ. ὡς περ ἐγὼ προ- χαρῶ, οὕτως ἀκολουθῶν, πειρῶ με θεραπεύειν αἰεί. κυρίως δὲ ἐστὶν ἀκούειν τὸ προχαρῶ, ^{g)} οἶον, ὡς ἂν ἐγὼ προστασσω, τοῦτον τὸν τρόπον ποιῶν.

[ΜΕΤΡ. 144. ΝΥΝ ΜΕΝ, ἼΣΩΣ ΓΑΡ. Σύστημα κατὰ πειρομένη ἀνομοιομερές κώ- λων ἀναπαιστικῶν 5. ἐπὶ τῷ τέλει παράγρα- φος. Τ.]

150. ΜΕΛΟΝ ΠΑΛΛΑΙ. ἀντὶ τοῦ πρᾶγ- μα ^{h)} μοι λέγεις ἐκ πολλοῦ μοι μεμεληκός, τὸ φρενεῖν τὸ σὸν ὄμμα, καὶ τὴν ἀπὸ σοῦ εὐκαιρίαν. ἢ ΤΟ ΣΟΝ ΦΡΟΥΡΕῖΝ ὍΜΜΑ, τὰ σά ⁱ⁾ νεύματα φυλάττειν. ἘΝΕΔΡΟΣ. ἐνοικος. ^{k)} ΟΥΚ ἈΠΟΚΑΙΡΙΟΝ. οὐκ ἀτοπον, οὐκ ἀκαι- ρον γὰρ ἐστὶ τὸ τοῦτο μαθεῖν. ^{l)}

[ΜΕΤΡ. 150. ΜΕΛΟΝ ΠΑΛΛΑΙ. ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἥς ἡ ἀρ- χή, τί χρεῖ, τί χρεῖ. ἐστὶ δὲ καὶ αὕτη κώλων θ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

[153. ἘΝΕΔΡΟΣ. ἐνοικος.]

156. ΠΡΟΣΠΕΣΩΝ. προσπελάσας. ἘΝ- ΑΥΛΟΝ ἢ ΘΥΡΑΓΩΝ. ἐντὸς ἢ ἐκτός. ἐγ- γὺς ἢ μακρὰν.

[ΜΕΤΡ.

g) προχαρῶν Brunck.

h) πρᾶγμα, φησί, Tricl. Brunck.

i) ἀντὶ τοῦ, τὰ σά Tricl. Brunck.

k) ἘΝΕΔΡΟΣ. ἐνοικος non habet ed. Rom.

l) ἀπικαιρον. εὐκαιρον γὰρ ἐστὶ τὸ τοῦτο μαθεῖν Brunck.

[ΜΕΤΡ. 159. ΟΪΚΟΝ ΜΕΪΝ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές κάλων ἀναπαιστικῶν ι. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

163. ΣΤΙΒΟΝ ὈΓΜΕΥΪΕΙ. ὄγμος, ^μ) ἢ ἐπὶ στίχον Φυτεία. νῦν δὲ ^η) ἀντὶ τοῦ, ἐφεξῆς πορεύεται.

166. ΣΤΥΓΓΕΡΩΪΣ. ἐπιμόνας. ^ο) ΟΥΔΕΪ ΤΙΝ' ΑΥΤΩ. ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶ. ΠΑΙΩΝΑ ΚΑΚΩΝ. Θεραπείαν. ἘΠΙΝΩΜΑΪΝ. ἐξευρίσκειν.

169. ΟΪΚΤΕΪΡΩ ΝΙΝ. ἐλεῶ, Φησίν, αὐτόν, πῶς δύναται διάγειν, μήτε συνοικεῖν τιμῇ, μήτε κηδόμενόν τινα ἔχων. ΜΗ ΤΟΥ ΚΗΔΟΜΕΝΟΥ. μὴ ^ρ) τινος αὐτοῦ τῶν ἀνθρώπων κηδόμενου. ΜΗ ΣΥΝΤΡΟΦΟΝ ὈΜΜΑ. μηδὲ ὄρῶν εἰς ἀνθρώπον σύνοικον. ἈΛΙΕΙ ΔΕ ἘΠΙ ΠΑΝΤΙ. ἐπὶ παντὶ τῷ ἐν χρεία γιγνομένῳ ἀπορεῖ. ἢ ὀπηνία χρείας ^ρ) καλεσθῆ καίρας, ἀδημονεῖ, διὰ τὸ πάντων ἀπορεῖν.

[ΜΕΤΡ. 169. ΟΪΚΤΕΪΡΩ ΝΙΝ. Ἡ στροφὴ αὕτη κάλων ἐστὶν ια. ἔχει δὲ καὶ τὴν ἀντιστροφὴν αὐτῆς ἰμοῦ συνεκφωνουμένην, καὶ οὐ μετὰ

μ) ὄγμος μὲν Tricl. Brunck.

η) νῦν δὲ ὀγμύει Brunck.

ο) ΣΜΤΓΓΕΡΩΪΣ. ἐπιμόνας. Brunck.

ρ) κηδόμενα (κηδεμένας Tricl.) ἔχων, μηδὲ Tricl. Brunck.

ρ) ΑΛΤΕΙ. ἀλγεί, ἀπεί — γιγνομένη (Tricl. ἕκοντα) ὄγμου ὀπηνία χρείας τινός Tricl. Brunck.

τὰ τὸ σύστημα, ὡς ἢ προειρημένη, κάλων καὶ αὐτὴν οὖσαν ια. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς καὶ τῆς ἀντιστροφῆς παράγραφος. Τ.]

177. Ὡ ΠΑΛΛΑΜΑΙ ΘΝΗΤΩΝ. ὡ τέχνη καὶ γνῶμαι. τοῦτο θαυμάζων τὸν Φιλοκτήτην Φησί, πᾶς μόνος ὢν ἐξευρίσκει τὰ πρὸς τὴν ζωὴν ἑαυτῶ. ΟΪΣ ΜΗ ΜΕΤΡΙΟΣ ΑΪΩΝ. οἷς ὁ βίος οὐκ ἔχει τῶν κακῶν μέτρον. ἢ οὕτως, οἷς μὴ σύμμετρος ὁ βίος καὶ ἐπαρκῶν.

180. ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ. εὐγενῶν. ^ι) ὙΣΤΕΡΟΣ. ^ο) ἀντὶ τοῦ, ὑστερίζων. ἈΜΜΟΡΟΣ. ἐρημος ^ι) νῦν κείται. ΣΤΙΚΤΩΝ Ἡ ΛΑΣΙΩΝ. ποικίλων καὶ δασυτείχων. ἈΘΥΡΟΣ ΤΟΜΟΣ πολυλάλητος, μὴ εἰρηγομένη τοῦ Φθέγγεσθαι. ἀθυρῶστομον δὲ εἶπε τὴν ἠχώ, ἐπεὶ πρὸς πάντας ἀντιφθέγγεται. ὁ δὲ νοῦς· ἀσὶ μὲν ὀδυρομένου αὐτοῦ, ἠχώ πρὸς τὸν ὀδυρμον ἀντιφθέγγεται. ΤΗΛΕΦΑΝΗΣ. μῆκοθεν Φαινόμενη διὰ τῆς Φωνῆς. ἀντὶ τοῦ, οἰμώζει, καὶ τὴν Φωνὴν ^η) πόρρωθεν ἀνεγείρει.

[180. ΠΡΩΤΟΓΟΝΩΝ. εὐγενῶν.]

191. ΟΥΔΕΝ ΤΟΥΤΩΝ. οὐδέν, Φησί, τούτων θαυμαστον ἔμοι, ὅτι κατὰ πάσχει ^ο

ι) ΠΡΩΤ. εὐγενῶν non habet ed. Rom.

ο) ΗΚΩΝ ΤΕΤΕΡΟΣ Brunck.

ι) ἈΜΜΟΡΟΣ. ἄμοιρος. ἀντὶ τοῦ ἐρημος Brunck.

η) ἠχώ Tricl. Brunck.

ὁ Φιλοκλήτης. ἐκ θεῶν γὰρ, ὡς οἶμαι, ταῦτα πέ-
πονθε, καὶ τὸ πάθος ὑπέμεινε κατὰ βούλησιν τῶν
θεῶν, ἵνα μὴ τὰ βέλη, εὐθέως ἀπελθόντος *) αὐ-
τοῦ, προσθήσῃ τὴν Τροίαν παρὰ τὸ ἐλαττωμένον, ἀλ-
λα ἐκδέχῃται τὸν καιρὸν.

[ΜΕΤΡ. 191. ΟΥΔΕΝ ΤΟΥΤΩΝ.

Συστήμα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, κώλων ἀνα-
παιστικῶν ι. ἐπὶ τῷ τελείῳ παράγραφος. Τ.]

194. ΤΗΣ ὨΜΟΦΡΟΝΟΣ ΧΡΥ-
ΣΗΣ. Χρῦση, νῆσος πρὸ τῆς Λήμνου, ἔνθα εὐ-
τρέβε Χρῦση τις Νύμφη, ἢ ἐρασθεῖσα τοῦ Φιλο-
κλήτου, καὶ μὴ πείσασα, κατηράτατο αὐτῷ· διὸ
καὶ ὠμόφρονα αὐτὴν ἐκάλεσεν. εἰς τὸ αὐτό. ΤΗΣ
ὨΜΟΦΡΟΝΟΣ ΧΡΥΣΗΣ. γ) Χρῦσης Ἀθη-
νῆας ἄγαλμα αὐτῷ καλεῖται. ἔστι δὲ καὶ πόλις
Χρῦση πλησίον Λήμνου, ἔνθα ὑπὸ τοῦ Ὁφέως ἐδή-
χθη, τὸν βωμὸν ζῆτῶν, ἐν ᾧ εἶδυεν Ἡρακλῆς, ἠνί-
κα κατὰ Τροίας ἐστράτευσεν. ἈΜΑΧΗΤΑ.
ἀνίκητα. ΠΡΙΝ ὍΔ' ἘΞΗΚΟΙ ΧΡΟΝΟΣ.
αὐτὴν τὴν Τροίαν εἰς τὸν εἰμαζμένον πρὶν εἰλθεῖν
χρόνον, ἐν ᾧ εἴμασται αὐτὴν προσθηθῆναι. ΩΙ ΛΕ-
ΙΕΤΑΙ. ᾧ χρόνῳ. ὙΠΟ' ΤΩ' ΝΔΕ. τῶν βε-
λῶν δηλοῦσι.

201. ΕΥ'ΣΤΟΜ' ἘΧΕ. εἰώθασιν οὕτω
λέγειν, ἀντὶ τοῦ σιώπα. τὸ δὲ τοιοῦτο κειχίασται,
ἔτι Ἑλλάδικος ποτὲ ἀντιγωνάσκων τὰ Ἡεροδότου (II.

171.)

x) ἐπελθόντος Brunck. εὐθὺς ἐπελθόντα Tricl.

γ) ἄλλως Brunck.

171.) ἔλεγε. Περὶ δὲ τῶνδ' ἐμοὶ εὐστόμα κείσθω.
οὐ διακρινῶν εἰς δύο λέξεις, ἀλλ' ὡς ἂν τις εἴποι,
ταῦτα εὐστόμα. z) τοῦτο δὲ Φησὶν ὁ Χορός, κτύ-
πον ἀκούσας ἐπερχομένου τοῦ Φιλοκλήτου, καὶ στέ-
νοντος ἐν τῇ πορείᾳ, διὰ τὸ ἄλγος.

[ΜΕΤΡ. 201. ΕΥ'ΣΤΟΜ' ἘΧΕ. Ἡ
στροφὴ αὐτῆ κώλων ἐστὶν θ. ἔχει δὲ καὶ αὐτὴ
τὴν ἀντιστροφὴν αὐτῆς συνεχωσιουμένην, ὡς καὶ ἡ
προβήθεῖσα, κώλων οὖσαν καὶ αὐτὴν θ. ἐπὶ τῷ
τελείῳ τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντι-
στροφῆς, οὐοῦ διπλαῖ, ὡς πολλάκις εἴρηται. Τ.]

203. ΚΤΥΠΟΣ ΦΩΤΟΣ ΣΥΝΤΡΟ-
ΦΟΣ. Φωνῆς a) τῆς συντραφεύσης αὐτῷ. δῆλον
δὲ, ἔτι κακῆς, καὶ οἰμωκτικῆς, ὡς κατὰ τὸ σῦνη-
θες αὐτοῦ τειρομένου. b)

204. Ἡ ΠΟΥ ΤΗΙΔΕ. ἄρα ὧδε, ἢ
ἐνθάδε; ΦΘΟΓΙΑ ΤΟΥ. φθογγή τιος. ΣΤΙ-
ΒΟΥ. ἔξωθεν προσληπτέον τὴν ἐπί. c) ΤΡΥΣΑ-
ΝΩΡ ἐπίπικτος, ἢ καταπονούσα τὸν ἄνδρα. ΔΙΑ-
ΣΗΜΑ. φανερά.

[209. ΤΡΥΣΑΝΩΡ. ἢ τρύχουσα τοὺς
ἄνδρας.]

211. ΦΡΟΝΤΙΔΑΣ ΝΕ'ΑΣ. εἶον, d)
καινότερόν τι βούλευσαι, τί πρὸς αὐτὸν ἐρεῖς. ΟΥ'Κ
ἘΞΕ.

z) ταῦτα ἔστω εὐστόμα Tricl. Brunck.

a) ἔχει φωνῆς Brunck.

b) τειρομένου τῇ νύκτι Brunck.

c) Brunck. addit: ἴν' ἢ, ἰν' στίβου.

d) τὸ ἔξω· ἔχε (Tricl. ἔχε, φησί,) φροντίδας νέας Tricl. Br.

ἘΞΕΔΡΟΣ. οὐ μακρὰν, ἀλλ' ἐγγύς, καὶ ἐπὶ τόπου. ΟΥ ΜΟΛΠΑΝ ΣΥΡΙΓΓΙΟΣ ἘΧΩΝ. οὐ βοᾷ τερπόμενος σύριγγι, *) ὡς ποιμῆν. ἈΛΛ' Ἦ ΠΟΥ ΠΤΑΓΩΝ. ἀλλὰ τίχα προσκόπτων, ὑπὸ τῶν βασιάνων βοᾷ· ἢ δύσερμον τὸν λιμένα ἔρῶν, προβοᾷ ἡμῖν μὴ πελάζειν εἰς αὐτίν. Ομηρος· (Ιλ. Ω. 753.) Λημον ἀμιχθαλοεσσαν. τὴν ἀ- προσέριστον.

[216. ΤΗΛΩΠΟΝ. μεγάλην.]

[ΜΕΤΡ. 219. ΙΩ ΞΕΝΟΙ. Αἱ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάλητων ῥοα, ὧν τελευταῖος, Ἐμοὶ δ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἶη φίλος. τούτων δὲ προτιθεται κάλον ἰαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει πάντων κερωνί. Γ]

[221. ΚΑΤΕΨΧΕΤ'. προσερμίσσατε.]

226. ἈΙΗΤΡΙΩΜΕΝΟΝ. δεῖ γὰρ αὐτὸν ἐξηγησιμὸν εἰσφέρειν τῇ ᾄσκει, καὶ τῷ σχήματι.

[231. ΤΟΥΤΟ Γ'. ἦτοι τῆς προσηγορίας ἡμῶν.]

234. ΦΕΥ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΒΕΓΝ. θαυμαστικὸν μετ' ἐκπλήξεως τὸ ΦΕΥ ἐνταῦθα. λείπει δὲ τὸ στερεθῆναι. ΠΡΟΣΕΨΧΕ. προσερισσαι ἐποίησεν. ΓΕΓΩΝΕ. εἶπέ. ὍΠΩΣ ΕἶΔΩ. ἵνα μάθω.

240. ΑΥΔΩΜΑΙ. λέγομαι.

246.

e) οὐ βοᾷ τερπόμενος σύριγγος Brunck. nolente Gernharde.

246. ΠΩΣ ΕἶΠΑΣ. θαυμάζων φησίν, ἐπεὶ μὴ εἶδεν αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς στρατευσάμενον. f)

[251. ΚΛΕΟΣ. φήμην.]

254. ΠΙΚΡΟΣ ΘΕΟΙΣ. ἐχθρός. ὩΔ' ἘΧΟΝΤΟΣ. οὕτως δυστυχοῦντος. g)

257. ἈΛΛ' Οἶ ΜΕΝ. οἱ Ατρεΐδαι.

264. ΧΩ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ ἈΝΑΣ. ὁ Οδυσσεύς. ἈΓΡΙΩΙ ΧΑΡΑΓΜΑΤΙ. δηγματι. τὸ γὰρ δηγμα τοῦ ὄφeos μόνον χαράσσει. λέγεται γὰρ, ὡς ἐν Λήμῳ βουλόμενος h) ἀναστῆσαι βῶμον Ἡρακλεῖ παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ὑπὸ ὄφeos ἐπλήγη.

269. ἘΚ ΤΗΣ ΠΟΝΤΙΑΣ. τῆς παραθαλασσίας. i) ὅτε ἀπὸ Χρυσῆς ἦλθεν k) εἰς Λημον. ἘΚ ΠΟΛΛΟΥ ΣΑΛΟΥ. κινήματος, πόνου.

275. Οἶ' ΑΥΤΟΙΣ ΤΥΧΟΙ. καταρᾶται. ἈΝΑΣΤΑΣΙΝ. λέγει νῦν τὴν ἐξ ὕπνου ἔγερσιν.

[275. Οἶ' ΑΥΤΟΙΣ ΤΥΧΟΙ. ἢ καταρᾶται αὐτοῖς. ἢ οἷα αὐτοῖς ἔτυχεν. ΠΟΙΑΝ Μ' ἈΝΑΣΤΑΣΙΝ. τίνα ἐξ ὕπνου ἔγερσιν.]

284.

f) ὅτε πάντες ἀνέγοντο Ἕλληνες addit Brunck. c. Tricl.

g) ὩΔ' — δυστ. non legitur in ed. Rom.

h) ὅτι βουλόμενος ἐν Λήμῳ Tricl. Brunck.

i) τῆς θαλασσίας Brunck.

k) ἦλθον Brunck.

284. ΤΟΥΤΟΥ ΔΕ. τοῦ ἀνιάσθαι, ¹⁾
ἄδειαν καὶ εὐκαιρίαν εὕρισκον πολλήν.

286. ΚΑΔΕΙ. καὶ ἔδει με ἑμαυτῷ ὑπε-
ρετίσθαι. ΤΑ ΣΥΜΦΟΡΑ. τὰ ἀναγκαῖα.

290. ΝΕΥΡΟΣΠΑΔΗΣ. ὁ ἐπισπώμενος
τὴν νεύραν. διὰ γὰρ τῶν γλυφίδων ἔρχεται. ^{m)}
ΕΙΛΥΤΟΜΗΝ. ἐπορευόμην. εἴλυσις γὰρ ἡ πο-
ρεία. ⁿ⁾

[293. ΠΑΓΟΥ. παγετοῦ.]

297. ἌΦΑΝΤΟΝ ΦΩΣ ἀπροσδόκη-
τον. ^{o)} καλῶς εἶπεν ἄφαντον. οὐ φαίνεται γὰρ.
ἀλλὰ δυνάμει αὐτὸ ἔχει. ^{p)} ΟΙΚΟΥΜΕΝΗ
ΓΑΡ ΟΥ'Ν ΣΤΕΓΗ. ἀντὶ τοῦ, ἡ οἰκία, ἡ
μετὰ πυρὸς οὐσα, καλῶς διοικεῖται.

303. ΕΞΕΜΠΟΛΗΣΕΙ. πωλήσει, πρᾶ-
γματεῖσθαι, ἐμπορεύσεται. ΞΕΝΩΣΕΤΑΙ. κα-
ταχθήσεται ὡς ξένος. ΤΟΓΣΙ ΣΩΦΡΟΣΙ.
τοῖς συνετοῖς, τοῖς εὐτυχούσιν. ^{q)}

[305. ἘΣΧΕ. προσέσχε.]

311. ΣΩΣΑΙ Μ' ἘΣ ΟἴΚΟΥΣ. ἀπο-
φέρειν με εἰς τὴν πατρίδα.

[313.

1) ἀνιάσθαι. ΕΤΜΑΨΕΙΑΝ. δαψίλειαν Brunck.

m) ἔλκεται Tricl. Brunck.

n) Brunck. addit καὶ ἡ κίνησις.

o) ἀπροσδόκων hic omittit Brunck. et in fine glossae scribit:
ἢ ἀπροσδόκων.

p) Tricl. et Brunck. addunt ἡ πύρα.

q) ΤΟΓΣΙ — εὐτυχ. non habet ed. Rom.

[313. ἈΔΗΦΑΓΟΝ. βρωστικὴν.]

316. ἈΝΤΑΠΟΙΝΑ. ἀμοιβαῖα.

317. ἘΟΙΚΑ ΚΑΓΩ. εἶον καγὼ ἐξ
ἴσου ἐλεῶ σε τοῖς ἀφιγμένοις ἐνταῦθα. ὡς περ οἱ
ἄλλοι ξένοι, Φησί, ^{r)} περὶ ὧν λέγεις. ^{s)}

319. ἘΓΩ ΔΕ ΚΑΥΤΟΣ. καγὼ νῦν
μάρτυς εἰμὶ τοῖς ὑπὸ σου λεγομένοις. ὩΣ ΕΙΣ
ἈΔΗΘΕΙΣ. οἱ σοὶ λόγοι δηλονότι. ΚΑΚΩΝ
ἈΝΔΡΩΝ. περὶ τῶν Ἀτρειδῶν καὶ τοῦ Ὀδυσσεως.

[320. ΣΥΝΤΥΧΩΝ. οὐχ ἀπλῶς τυ-
χῶν. ἐκεῖνο γὰρ δοτικὴ συντάσσεται· ἀλλὰ σὺν σοὶ
τυχῶν τῶν κακῶν Ἀτρειδῶν.]

324. ΘΥΜΩ ΓΕΝΟΙΤΟ. εἶθε γένοιτό
μοι ὀργισμένω ὄρησις κατ' αὐτῶν, καὶ τὴν δύνα-
μιν ἐνδείξασθαι. ^{t)}

[324. ΘΥΜΩ ὄργῃ. ΧΕῖΡΑ. πρᾶξιν.]

329. ΜΟΛΙΣ Δ' ἘΡΩ. ὑπὸ τῆς ὄρ-
γῆς. ^{u)}

334. ΘΕΟΥ Δ' ὙΠΟ ΤΟΞΕΥΤΟΣ.
καὶ Ὀμηρος: (Ιλ. Φ. 278.) λαίφηροῖσιν ὀλέσθαι
Ἀπόλλωνος βελέεσσιν. ^{x)}

I 2

336.

r) ὡς περ, φησίν, οἱ ἄλλοι ξένοι οἱ ἀφιγμένοι Tricl. Brunck.

s) Tricl. et Brunck. addunt οὕτω καγὼ σε οἰκτεῖρω.

t) Tricl. addit καὶ τιμωρήσασθαι αὐτούς. Brunck. καὶ τιμωρῆσαι
αὐτούς.

u) Brunck. addit δηλονότι.

x) Hac glossa, quam Tricl. et Brunck. exhibent, caret ed.
Rom.

336. ἌΛΛ' ΕΥΓΕΝΗΣ. ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου, εἶγε καὶ γενναῖος ὁ εὐγενής. ἘΛΕΓΧΩ. κρείων, ἐρωτῶ. γ)

339. Οἶμαι μὲν. οἶμαι μὲν σε ἰκανὸν ἔχειν κακὸν τὴν νόσον.

342. ΑΥΨΘΙΣ ΠΑΛΙΝ. τὸ χ, ὅτι δις τὸ αὐτὸ εἶπεν, ΑΥΨΘΙΣ καὶ ΠΑΛΙΝ.

[343. ΗΨΘΟΝ ΜΕ ΜΕΤΑ. μετήλθον με καὶ μετεπέμφαντο νηΐ. ητοι ἐζήτησαν· ὡς τό, μέτεμι τὸν ἄνδρα. τ.]

351. ἌΘΑΠΤΟΝ. ζῶντα, ζ)

[351. ἌΘΑΠΤΟΝ. ζῶντα. ζῶντα γὰρ οὐκ εἶδον.]

355. ΠΙΚΡΟΝ ΣΙΓΕΙΟΝ. ἦ ται³) διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως, ἢ διὰ τὸ δυσχερίμερον τοῦ τόπου. ΟΥΨΙΩ ΠΛΑΤΗ. τῷ εὐδίῳ πλῶ.

[355. ΠΙΚΡΟΝ. διὰ τὸ ἐκεῖ τεθάρθαι τὸν Ἀχιλλέα.]

363. Οἶ δ' εἶπον, οἶμοι. διὰ μέσου τὸ οἶμοι ἀποδυρόμενός φησιν.

[363. ΤΛΗΜΟΝΕΨΤΑΤΟΝ. λυπηρότατον.]

369. Ὡ ΣΧΕΤΛΙΕ. πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα.

γ) ΕΛΕΓΧΩ — ἐρωτῶ omittit Brunck.

ζ) ΟΥΨ ΓΑΨ ΕΨΔΟΜΗΝ. οὐκ εἶδον ζῶντα δηλονότι. Brunck.

α) πικρὸν ἀντὶ λέγει, ἦτοι Tricl. Brunck.

να. ΠΡΙΝ ΜΑΘΕΨΝ ἘΜΟΥΨ. ἀντὶ τοῦ, πρὶν ἐμοῦ πυθέσθαι. β)

[371. ΠΛΗΣΨΟΝ ΓΑΨ ὩΝ ΚΨΤΡΕΨ. εἶοικε μὲν ἐσχηματίσθαι ὁ λόγος. καὶ γὰρ ἀληθῶς Οδυσσεὺς νῦν πλησίον αὐτῶν ἐστὶν ἐν τῇ Λήμῳ. ὁμοιον καὶ τὸ Ὁ Δ' ΕΝΘΑ Δ' ΗΚΩΝ. δηλοῖ μὲν γὰρ τὸ εἰς ὄρηγν ἦκων· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ εἰς Λῆμον ἦκων.]

374. ΨΗΡΑΣΣΟΝ. ἐβαλλον, κατηρώμην, ὕβριζον. ΟΥΨΔΕΝ ΕΝΔΕΕΨ. οὐδὲν ὕβρεως παραλιμπάνων.

377. Ὁ Δ' ΕΝΘΑ Δ' ΗΚΩΝ. ἦ τοι εἰς ὄρηγν. ε) ΟΥΚ ΨΗΣΘ' ΨΝ' ΗΜΕΨΨ. τότε, φησὶν, ἦνίκα τοῦ Ἀχιλλέως προσκινδυνεύομεν, οὐ παρῆς ἐνθα ἔδει σε παρῆναι· ἀλλ' ἀπῆς, ὅπου οὐκ ὤφειλες.

381. ΕΚΠΛΕΨΨΗΣΨ ΨΧΩΝ. λείπει ὄπλα. δ) ΤΗΤΩ ΜΕΝΟΣ. ἐστρημένος. ε)

385. ΚΟΥΚ ΑΨΨΙΩΜ' ΕΚΕΨΨΟΝ. καὶ ε) οὐ μέμφομαι τοσοῦτον τῷ ΟδυσσεΨ, ὅσον τοῖς περὶ Ἀγαμέμνονα, αὐτοὶ γὰρ πάντων κρατοῦσι,

β) Tricl. et Brunck. addunt: καὶ σχῆν τὸ ἐνδύειμον.

ε) Haec non habet ed. Rom.

δ) τὰ ὄπλα Brunck.

ε) Haec absunt in ed. Rom.

ε) καὶ omittunt Tricl. et Brunck. et post μέμφομαι addunt φημί.

τοῦσι, καὶ ἐν αὐτοῖς ἦν τὸ ἐμὲ ^{g)} λαβεῖν. ἌΚΟΣΜΟΥΝΤΕΣ. ἄτακτα ^{h)} ἐργαζόμενοι, κακῶς φρονῶντες, ὡς περ ὁ Οδυσσεὺς κακῶς φρονεῖ. ἐπαν ⁱ⁾ γὰρ οἱ βασιλεῖς κακῶς φρονῶσι, κακῶς δηλονότι καὶ οἱ ὑπήκοοι.

[388. ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ. βασιλέων ἢ συμβούλων.]

391. ΟΡΕΣΤΕΡΑ. ὀρεῖα. ἢ αὐτὴ δὲ ἐστὶ τῆ γῆ. ^{k)} ἐν δὲ τοῖς ὄρεσι τὰ μυστήρια αὐτῆς γίνονται. ΠΑΜΒΩΤΙ. πολύτεροφ, πάντας τρέφουσα. παρὰ τὸ Ομηρικόν. (Ιλ. Β. 548.) ζεῖδωρος ἄρουρα. διὰ δὲ τὸ ταύτην τὴν θεὸν τιμᾶσθαι παρὰ Φρυγί, πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον ποιῶνται. ΜΑΤΕΡ ΑΥΤΟΥ ΔΙΟΣ. ὅτι αὐτὴ ἐστὶ Ῥέα καὶ γῆ. ^{l)} ΠΑΚΤΩΛΩΝ ΕΥΧΡΥΣΟΝ. Πακτωλός, ποταμὸς Λυδίας, ἐνθα ἡ Ῥέα τιμᾶται. χρυσᾶ δὲ ψήγματα ἀπὸ τοῦ Τρωῶλου τοῦ ὄρους διὰ τοῦ Πακτωλοῦ καταφερεται. ΣΕΚΑΚΕΓ. καὶ τότε σε ἐπεκαλούμην, ἢ ἐπεκαλεσάμην, τιμωρήσασθαι τοὺς περὶ Αγαμέμνονα, ὅτε προσεδίδσαν τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως· καὶ νῦν δὲ καλῶ, ἵνα τοῦτους τιμωρήσῃ. ὍΤΕ ΤΑ ΠΑΤΡΙΔ. τὸ ἐξῆς· ὅτε τὰ πατρικὰ ὅπλα παρεδίδσαν

g) τὸ ἐμὲ τὰ ὄπλα Tricl. Brunck.

h) οἱ δ' ἌΚΟΣΜ. — οἱ ἄτακτα Brunck.

i) ἔπαν Brunck.

k) ἢ αὐτὴ ἐστὶ Ῥέα καὶ γῆ. Tricl. Brunck.

l) ΜΑΤΕΡ — γῆ omittit Brunck.

δοσαν τῷ Λαερτίου, οὐδὲ δηλονότι. ΛΕΟΝΙΩΝ ἘΦΕΔΡΕ. ἐπὶ ἄρματος γὰρ λέοντων ὀχεῖται ἡ Ῥέα. ΣΕΒΑΣ ΥΠΕΡΤΑΤΟΝ. ὦ Ῥέα. ἢ νοητέον τοῦτο ^{m)} ἐπὶ τῶν ὅπλων.

[ΜΕΤΡ. 391. ΟΡΕΣΤΕΡΑ. Ἡ παρούσα στροφὴ κῶλων ἐστὶ ἰγ, ἔχει δ' ἀντιστροφὴν τὴν μετὰ τοὺς προκειμένους στίχους, ἢς ἡ ἀρχὴ, Οἴκτιρ' ἀναξ, τοσοῦτων καὶ αὐτὴν κῶλων. ἐπὶ τῷ τέλει ταύτης παράγραφος καὶ διπλαῖ. Τ.]

[398. ΠΑΡΕΔΙΔΟΣΑΝ. ἢ παρὰ τὸ ἄλογον καὶ ἄδικον δηλοῖ. τὸ δὲ ἐξῆς· παρεδίδοσαν τῷ Λαερτίου.]

[ΜΕΤΡ. 402. ἘΧΟΝΤΕΣ. Οἱ μεταξύ τῆς στροφῆς ταύτης καὶ τῆς ἀντιστροφῆς αὐτῆς στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ερδ, ὧν τελευταῖος, Σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεῖς λάθῃ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

404. ΠΡΟΣΑΪΔΕΤΕ. συμφωνεῖτε.

[410. Αἴ'ΑΣ Ὁ ΜΕΪΖΩΝ. ἠγουν ὁ Τελαμώνιος. Τ.]

415. Ὁ ΤΥΔΕΪΩΣ ΓΟΝΟΣ. σὺν Οδυσσεῖ γὰρ αὐτὸν ἐξέβαλε Διομήδης. ΣΙΣΥΦΟΥ ΛΑΕΡΤΙΟΥ. ἐκ Σισύφου γὰρ κύουσα ἡ Ἀντίκλεια ἐγαμήθη Λαέρτη. καὶ διὰ τοῦτο φησὶ αὐτὸν ὡς περ πεπεῖσθαι, ἐπεὶ δὲ Λαέρτης πολλὰ δούς χεῖματα, ἠγάγετο τὴν Ἀντίκλειαν. τὸ χ δὲ, ὅτι

πάλλιν

m) τοῦτο omittit Brunck.

πάλιν Λαερτίου κτητικόν, ἀντὶ πρωτοτύπου Λαέρτου.

[418. τὸ ἘΠΪΣΤΩ κατὰ πάθος ἐστίν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐπίστασο γίνεται ἐπίστω κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτίθεσο τὸ ἐτίθου, καὶ τοῦ ἔθεσο τὸ ἔθου. Τ.]

422. ΚΑΚ' ἘΞΗΡΗΚΕ. γράφεται ΚΑΞ-ΕΚΗΨΥΞΕΝ.

[422. ΕΞΗΨΥΚΕ. ἐκώλυσεν.]

424. ὍΣΠΕΡ ΞΗΝ ΜΟΝΟΣ. οἱ μὲν γράφοντες ΜΟΝΟΣ, παρ' ἱστορίαν Φασίν. εἶχε γὰρ καὶ ἄλλους. οἱ δὲ ΓΟΝΟΣ, τῷ ποιητῇ ἀκολουθοῦντες λέγουσιν.

425. ΔΥ' ΑΥΤΩΣ ΔΕΪΝ' ἘΛΕΞΑΣ. γράφεται ΔΥ' ΑΥΤΩ' Δ' ἘΞΕΔΕΙΞΑΣ, οὐκ ὀρθῶς.

427. ΚΑΝΤΑΥΘ'. ἐν τοῖς ζῶσι.

[427. ὈΔΥΣΣΕΥΣ Δ' ἘΣΤΙΝ ΑΥΤ' ΚΑΝΤΑΥΘ'. ἐν τοῖς ζῶσι. ἐσχημάτισται ὁ λόγος, εἰ καὶ ἄκοντος Φιλοκτήτου. ἢ ἡ ἐνταῦθα, ἐν τῇ Δήμῳ.]

430. ΣΟΦΟΣ ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ. σοφὸς μὲν ἐστίν, ἀλλ' οὐ δίολου ἐσται. αἱ γὰρ τοιαῦται γνῶμαί καταβάλλονται πολλάκις.

[436. ΑΓΡΕΙ ΠΟΝΗΡΟΝ. ὡς Φεύγοντα δηλονότι.]

442. ὩΣ ΟΥΚ ἌΝ ΕΙΔΕΤ'. ἀντὶ τοῦ, α

ἃ οὐκ ἠθέλε τις ἅπαξ ἀκοῦσαι, ταῦτα πολλάκις ἔλεγε. ΜΗΔΕΙΣ ἘΩΝ. γράφεται ἘΩΙΗ.

444. ἘΤ' ὈΝΙΑ ΝΙΝ. τούτο παρ' ἱστορίαν. λέγεται γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀνηρῆσθαι, καθ' ὃν χρόνον καὶ τὴν Πενθεσίλειαν ἀνείλε. Φοβευθείσσης γὰρ ὑπὸ Ἀχιλλέως τῆς Πενθεσιλείας, ὁ Θεραΐτης δόρατι ἐπληξε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτῆς. διὸ ὀργισθεὶς ὁ Ἀχιλλεὺς κονδύλοις ^{η)} αὐτὸν ἀνείλε. λέγεται καὶ μετὰ θάνατον ἐρασθῆναι αὐτῆς.

446. ἘΠΕΙ ΟΥΔΕΪΩ. συνίζησις. ΠΑΛΙΝΤΡΙΒΗ. τετριμμένα τοῖς κακοῖς. ἌΝΑΣΤΡΕΨΟΝΤΕΣ ἘΞ ΑΪΛΟΥ. σώζουσιν ἐξ Αἴδου τοὺς ἐπιτρέπτους καὶ δολερούς. ΤΑΥΤΑ. τὰ γιγνόμενα. ΤΑ ΘΕΙΑ. ἔργα δηλονότι. νοσῶν δὲ δυσφημεῖ.

[447. ΠΑΛΙΝΤΡΙΒΗ. ἐπιτρέπτα.]

452. ΟΪΤΑΪΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. ἄρος τῆς Τραχίνος ἢ Οἴτη. Τραχίνιος δὲ ἦν καὶ Μηλιεύς. ο) ὍΠΟΥ Γ' Ὁ ΧΕΪΡΩΝ. ὅπου ὁ κακὸς πλέον ἰσχύει. ΧΩ ΔΕΙΝΟΣ ΚΡΑΤΕΪ. καὶ ὁ κακὸς νικᾷ τὸν ἀγαθόν. Ησίοδος (Εργ. 193.) βλάπτει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα Φῶτα. καὶ Ὀμηρος (Ιλ. Α. 576.) ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.

[454.

η) κονδύλω Tricl. Brunck. Mox Brunck. λέγεται γὰρ καὶ — Tricl. ἔλεγε γὰρ καὶ μετὰ θάνατον βούλειται ἐρασθῆναι αὐτῆς συνελευθῆναι.

ο) Brunck. addit ὁ φιλοκτήτης, nam sic Triclinius: Τραχ. 31 ὁ Φιλ. καὶ Μηλιεύς.

[454. ΦΥΛΛΑΞΟΜΑΙ. ὡς κακοῦς.]

462. ΜΕΤΑΣΤΗΨΕΙΑΝ. ἀπαλλάττειαν.
ΠΛΟΥΤΗΝ ἩΜΙΝ ΕΓΚΗ. διδῶ, συγχωρήση.

466. Μᾶλλον ἢ ἴγγυθεν. μᾶλλον ἐκ τοῦ σύνεγγυς, μὴ ἐξ ἐπόπτου, P) τὸν πλοῦν περιμένειν.

[466. Ἐξ ἀπόπτου. μακρόθεν τῆς θαλάσσης.]

471. Ὅσοισί τ' ἐξήκουσας. κακοῖς δηλονότι. Ἐν παρέρῳ. οἶον, οὐκ ἐν τετιμημένῳ μέρει τῆς νεώς, ἀλλ' ὅπη βούλει. δηλοῖ δὲ ταῦτα ἐν τοῖς ἐξῆς.

[473. Φορημάτων. βάρους.]

474. Ὅμως δὲ σῶσόν με, γινώσκων ὅτι τοῖς εὐγενέσι τὸ αἰσχρὸν ἐχθρὸν ἐστί, καὶ τὸ καλὸν εὐδοξόν.

[476. Ὀνειδος. Φήμη.]

481. εἰς ἀνταίαν, εἰς πρῶραν. τὸ ἔν παρέρῳ νῦν ἐνεφάνισε. q)

485. ἀκράτωρ. ἀσθενής, κρατεῖν ἑμαυτοῦ μὴ δυνάμενος.

488. χαλκῶδοντος. καὶ Ὀμηρος (Ιλ. Β. 541.) Χαλκῶδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.

492. Ὄν δὴ πάλαι ἄν. δι' ὃν δὴ

p) ἀπόπτου Tricl. Brunck., addentes ἔργον μακρόθεν.

q) ὅτι προείρηκε, τούτο νῦν ἐνεφάνισε Brunck. Sic etiam Tricl., sed inverso ordine.

δὴ πρὸ πολλοῦ χρόνου ἠύλαβήθη. r) τοῖς ἰκμένοις. ἀντὶ τοῦ, δια τῶν ἰκμένων καὶ πεπερευμένων. s)

[493. Βεβήκοι, τεθνήκοι.

496. τὰ τῶν διακόνων. ἀντὶ τοῦ οἱ διάκονοι.]

500. σὺ σῶσον. σῶσόν με, γινώσκων τὰ ἀνθρώπινα πράγματα μεταβαλλόμενα.

[ΜΕΤΡ. 506. οἴκτειρ' ἀναξ. ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς προερίθveis ἐστὶ στροφῆς, ἥ ἢ ἀρχή, Ὁρεστέρα παμβασι γᾶ. ἐστὶ δὲ καὶ αὕτη κῶλων ὁμοίων γγ. ἐπὶ τῷ τέλει ταύτης παράγραφος. T.]

507. Δυσοίστων. ἀφορητῶν, δυσπομονητῶν.

[508. Ὅσσα τύχοι. ὅσων τύχοι.]

[508. καὶ ἐνταῦθα τὸ ΤΥΧΟΙ αἰτιατικῆ συντάσσεται. T.]

511. τὸ κείνων κακόν. τὸ ἐκείνους λυποῦν, τούτῳ κέρδος καὶ ἀφελειαν μεταποιῶν. ἢ τὸ κακὸν τὸ ἀπὸ τῶν Ἀτρειδῶν μετατιθέμενος τῷ Φιλοκτήτῃ, οἶον εἰς ἀγαθὸν μεταποιῶν, καὶ μεταβάλλον, καὶ ἐπανορθῶν. λέγει γάρ, ὅτι βοηθήσω αὐτῷ, ἵνα ἐκείνους λυπήσω, ἐπανορθῶν αὐτῷ συμφεράν, τὴν ὑπὸ τῶν Ἀτρειδῶν γεγουῖαν.

[513.

r) Tricl. et Brunck. addunt μὴ τεθνήκως ἤ.

s) Tricl. ἰκμένων καὶ περευμένων. Ἐγὼ γὰρ ἀκίνητός εἰμι. ἢ τοῖς ἰκμένοις καὶ ἀφικμένοις ἐνταῦθα. Brunck. post ἰκμένων subijcit ἢ ἀφικμένων ἐνταῦθα.

[513. ΜΕΓΑ ΤΙΘΕΜΕΝΟΣ. γράφεται, μετατιθέμενος.

517. ΕΥΧΕΡΗΣ. ὃν ἡμεῖς εὐκολον, τοῦτον εὐχερῆ λέγουσιν, ὡς περ καὶ τὸν δυσκολον, δυσχερῆ. ἔρα οὖν, Φησί, μὴ τανῦν εὐχερῆς φαινόμενος ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν τὸν Φιλοκτήτην, ὕστερον δυσχερῆς γένη, ὅταν τῇ συνουσίᾳ τῆς νόσου πλησθῆς ἐν τῇ νηϊ. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 517. ΟΡΑ ΣΥ. Οἱ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν ταύτην στίχοι ἰαμβικοί τρίμετροι ἐρζ, ὧν τελευταῖος, Νοσοῦν ποθεῖ σε ζυμπαραστάτην λαβεῖν. ἐπὶ τῷ τέλει κορωίς. Τ.]

522. ἌΛΛ' ΑἴΣΧΡΑ ΜΕΝΤΟΙ. ἀλλ' αἰσχρὸν ἐστὶν ἐνδεέστερόν σου εἶναι με ἐν τῷ βοηθεῖν τοῖς φίλοις. ἢ οὕτως· αἰσχρὸν ἐστὶν, εἰ ἐνδεέστερόν σου διατεθῆσομαι περὶ τὴν εἰς τοὺς ξένους εὐεργεσίαν. οὐ παραιτήσομαι οὖν.

529. ΠΩΣ ἌΝ ἽΜΙΝ. πῶς ἂν ἀποδοῖν τὰς εὐεργεσίας ὑμῖν, ὡς ἐφιλήσατέ με; ἢ πῶς ἂν τῷ ἔργῳ εὐπραξάιμι καὶ τῷ λόγῳ ὑμῖν; ΠΡΟΣΚΥΣΑΝΤΕΣ. ἀσπασάμενοι τὴν ἐστίαν. ΑΟΙΚΟΝ. δύοικον, ὡς περ ἀτυχῆς, ὁ δυστυχῆς. ΕΥΚΑΡΔΙΟΣ. καρτερικός. Οἶμαι γάρ. ἐγὼ γὰρ ὑπολαμβάνω, μηδένα ἄλλον τὴν θεῶν τῶν ἐνθάδε ἐνεγκεῖν, πόσω μᾶλλον εἰς γ) οἴκησιν;

536. ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΤΑΔΕ. γράφεται ΣΤΕΡΓΕΙΝ ΚΑΚΑ.

540.

ε) τὴν Tricl. Brunck.

540. ἈΧΙΛΛΕΪΩΣ ΠΑΪ, ΤΟΝΔΕ ΤΟΝ ΞΥΝΕΜΠΟΡΟΝ. οὗτος ὁ ἔμπορος διαπέπλασται ὑπὸ Ὀδυσσεως, ναύκληρος, πραγματευτής, εἰώθως τοῖς Ἑλλήσι τὰ ἐπιτήδεια ἐπάγειν. ἔοικας δὲ καὶ ὡς οἴνου διατυπούμενος πραγματευτήν. *)

543. ΔΟΞΑΖΩΝ ΜΕΝ ΟΥΤ'. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐπιτήδες ἔλθων ἐνταῦθα, ἀλλὰ πλέων ἐπὶ τὴν πατρίδα. ἰδῶν x) ὤρησα, οὐκ οἴομενος, Φησί, συντευξείσθαι, κατὰ τύχην δέ.

546. ΕΥΒΟΤΡΥΝ ΠΕΠΑΡΗΘΟΝ. Πεπάρηθος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, καὶ μία τῶν Κυκλάδων νήσων.

550. ΠΡΟΣΤΥΧΟΝΤΙ ΤΩΝ ἸΣΩΝ. ἀντὶ τοῦ, εὐρόντι τοὺς σοὺς ναύτας τοὺς ἐμοὶ ἴσους, τοὺς τὴν αὐτὴν μοι τέχνην μειερχομένους. ἢ τῶν ἴσων, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν ἴσων. παραλείπεται γὰρ ἡ ἐξ.

554. ἘΞΑΡΓΟΥΜΕΝΑ. ἀναβολὴν ἔχοντα.

555. ἌΛΛ' Ἡ ΧΑΡΙΣ. ἔσται σοι χάρις τῆς προμηθείας ὕστερον.

559. ΦΡΟΥΔΟΙ. ἀφανεῖς. ΘΗΣΕΪΩΣ ΚΟΡΟΙ. Ακαμας καὶ Δημοφῶν, ὧν οὐ μέμνηται Ὀμηρος ἐν τῷ καταλόγῳ. γ)

[559.

ii) ἴσικα — πραγματευτής Brunck. ἴσικα δὲ καὶ οἴνου αὐτὸν διαπλάττεσθαι πραγματευτήν Tricl.

x) ἰδῶν omisit Brunck.

γ) ἐν τῷ καταλόγῳ omisit Brunck.

[559. ΦΡΟΥΔΟΙ. ἀφανείς, κρυπτοί.

566. ΑΥΤΑΓΓΕΛΟΣ. ἀφ' εαυτοῦ ἀγγελος.

570. ΠΡΟΣ ΠΟΪΟΝ ἌΝ' ΤΟΝΔ'. καὶ τὸ ΤΟΝΔΕ ἐσχημάτισται. ἦτοι τὸν παριστάμενον Φιλοκτήτην.]

577. ΔΙΕΜΠΟΛΑΪ. λάθρα ἀπατά.

[577. ΔΙΕΜΠΟΛΑΪ. πωλεῖ.]

580. ΜΗ' ΜΕ ΔΙΑΒΑΛΗΣ. μὴ διαβάλης με, φησὶν, τῶ τῶν Ἑλλήνων στρατῶ. εὐεργετήθη γὰρ ὑπ' αὐτῶν πολλά. ΠΟΛΛ' ἘΓΩ' ΚΕΪΝΩΝ ἜΠΟ. ὑπ' ἐκείνων εὐεργετούμενος ἀντευεργετῶ αὐτούς ὡς δύναται πένης εὐεργετῆν δηλονότι ὑπηρετῶν. ²⁾

587. ὍΡΑ ΤΙ ΠΟΙΕΪΣ, ΠΑΓ'. ΣΚΟΠΩ ΚΑ' ΓΩ' ΠΑΛΑΙ. ταῦτα πλαγίως νοητέον.

588. ΣΕ' ΘΗΣΟΜΑΙ ΤΩΝΔ' ΑΙΤΙΟΝ. αἰτιὸν σε ποιήσω τῶν πραττομένων. ΠΟΙΟΥ ΔΕΓΩΝ. ποιῶ με μίτιον, ὧν μέλλεις λεγεῖν.

589. ἌΝΔΡΕ ΤΩΔ'. οὔτοι οἱ ἄνδρες, αἵτινες ³⁾ ἀκούεις. Ἦ ΜΗ'Ν. ὄντως μὴν. ΘΑ-

ΤΕΡΟΥ.

2) Tricl. et Brunck, sic: στρατῶ. πολλά γὰρ εὐεργετήθη παρ' αὐτῶν, ἀντευεργετῶν αὐτούς, ὡς (Tricl. εἰ) δύναται πένης εὐεργετῆν, δηλονότι ὑπηρετῶν. λέγεται δὲ τὸ πένης καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ.

3) οὕτως Brunck. Μοχ ὄντως δέ. Tum post ΘΑΤΕΡΟΥ habet ἦρουν, et post εὐτολμότερος addit γὰρ.

ΤΕΡΟΥ. τοῦ Διομήδους. εὐτολμότερος ἢ εἰς τὸ δρᾶσαι.

596. ΤΙΝΟΣ Δ' ἈΤΡΕΪΔΑΙ. τίνος πράγματος ^{b)} χάριν διὰ τοσούτου χρόνου ἐπιστρέψαν καὶ φροντίδα ποιήσαντο τοῦ Φιλοκτήτου Ἀτρεΐδαι, ^{c)} τοῦ πάλαι ἐξ αὐτῶν ἀποβληθέντος;

605. Ὁ ΠΑΝΤ' ἈΚΟΥΩΝ ΑἴΣΧΡΑ. ὁ ὑπὸ πάντων ὕβριζόμενος.

607. ΘΗΡΑΝ ΚΑΛΗ'Ν. οὐχ ἀπλῶς εἶπε τὴν θήραν καλήν· ἀλλὰ διὰ τὴν πόρθησιν τῆς Ιλίου. αὐτὸς γὰρ ^{d)} ἐρμηνεύει τὸν τρόπον τῆς πόρθησεως.

614. ΔΗΛΩΣΕΙΝ. δείξειν. ἘΦΕΪΤΟ. ὑπέσχετο, ἐπηγγείλατο.

[616. ΚΑΙ ΤΟΥΤΩΝ. τὸ ἐξῆς· καὶ τούτων μὴ τυχῶν ἐφείτο καὶ ὑπέσχετο τῶ θέλοντι τὸ κάρα τέμνειν.]

621. ΣΤΕΛΕΪ'Ν. πέμψειν. ὩΣΠΕΡ ὍΤΚΕΙΝΟΥ ΠΑΤΗΡ. ὁ Σισυφος. μέλλον γὰρ τελευτᾶν, παρήγγειλε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, ἄταφον καταλιπεῖν ^{e)} καὶ κατελθὼν εἰς Αἴδου τῶν γε νενομισμένων μὴ τυχῶν, κατηγόρησε τῆς γυναικὸς

b) τὸ ἐξῆς· τίνος δὲ πρ. Brunck.

c) οἱ Ἀτρεΐδαι Tricl. Brunckio post χρόνου collocante. Infuper addit Triclinius: τίς πείρος εἰς τοῦτο αὐτοὺς κίνησεν, ἀπαγγεῖν αὐτὸν δηλονότι εἰς Τροίαν.

d) γὰρ δ' Ἐλενος Brunck.

e) κατ. αὐτὸν Brunck. ἔθαπτον αὐτὸν κατ. Tricl.

κός παρὰ τῷ Αἰδωνεῖ, ἤξιόν τε ἀνελθεῖν καὶ τὴν
 γυναῖκα τιμωρήσασθαι· ἀνελθὼν δὲ οὐκ ἔτι υπέ-
 στρεψεν, ἕως μετὰ ^{f)} ἀνάγκης κατῆλθεν. ἐκ πα-
 τρός οὖν πανούργος ὁ Οδυσσεύς.

[635. ΣΤΜΦΕΡΟΙ. συνενέγκοι.]

626. ΟΥΚΟΥΝ. ἀποφατικῶς ἢ ἐρωτη-
 μετικῶς.

629. ΟΥΘΑΣΣΟΝ. τάχιον ἂν πεισθεῖν
 τῇ ἐχίδνῃ, ἢ τῷ Οδυσσεῖ.

634. ΟΡΙΖΕΙ. διάστησι. ἢ ΤΟΙ ΚΑΓ-
 ΡΙΟΣ ΣΠΟΥΔΗ. τὸ ἐγκαίρως σπουδάζειν,
 ἀνάπαυλαν ἄγει ὑστερον.

637. ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥΚ ΠΡΩ-
 ΡΑΣ ΑΓΗῆ. ἤγουν ἐπὶ πάλιν παύσεται ὁ ἄνεμος
 ἐναντιούμενος. ^{g)} ΑΝΤΙΟΣΤΑΤΕῖ. ἐναντίου
 πνέει.

[637. ΑΓΗῆ. πέση, θραυσθῆ.]

640. ΟΥΚ, ΑΛΛΑ. μὴ εὐλαβηθῆς,
 Φησί· κἀκείνοις γὰρ τὰ πνεύματα ταῦτα ἐναντία.
 ἀντὶ τοῦ, τὰ ἡμᾶς ἐπέχοντα, κἀκείνους ἐπέχει.

641. ΟΥΚ ἜΣΤΙ ΛΗΣΤΑΙῆΣ. τοῖς
 γὰρ κακούργοις οὐκ ἔστιν ἐναντίος ἄνεμος. ἐν τῇ
 συγχύσει γὰρ μᾶλλον ἰσχύουσι.

646. ΤΙ ΤΟΥΘ. τί ἔχεις, ὅπερ ἢ ἐμὴ
 ναῦς οὐκ ἔχει; ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἡμῖν λείπει.

648. ΚΟΙΜΩ. κατακοιμίζω, πρᾶννω.

651.

f) μετ' Tricl. Brunck.

g) ἡμῖν addit Brunck.

651. ΠΑΡΕΡΡΥΨΗΚΕΝ. παρεμπέπτω-
 κεν. ^{h)}

663. ὍΣ ΤΩΝ ἘΜΩΝ ἘΧΘΡΩΝ.
 ὅς ἐποίησάς με τῶν ἐχθρῶν ὑπερέχειν, οὐτα αὐτῶν
 ἐλάττονα. ΚΑΙ ΔΟΝΤΙ ΔΟΥΝΑΙ. ἀντὶ
 τοῦ ἀποδοῦναί μοι τῷ δόντι σοι. ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ
 ΓΑΡ. αὐτὸς γὰρ ὑψήψε τὴν πυρὰν τῷ Ηρακλεῖ.

[666. ΔΟΥΝΑΙ. ἀποδοῦναι. ΚΑΞΕΠ-
 ΕΥΞΑΣΘΑΙ. καυχῆσασθαι.]

674. ΛΟΓΩ ΜΕΝ ἘΞΗΚΟΥΣΑ.
 λόγῳ μὲν αἰκούω ⁱ⁾ τὸ τοῦ Ἰζίου πάθος, ὅτι
 τροχάζεται. ΤΟΝ ΠΕΛΛΑΤΑΝ ΔΕΚΤΡΩΝ.
 τὸν βουληθέντα ἐπιβῆναι τῇ εὐνῇ τοῦ Διός· ἢ τὸν
 πειρασάτι βουληθέντα τὰ τοῦ Διός λεκτρα, ^{k)} ὃν
 εἶδεν ὁ Ζεὺς. μὴ μόντοι εωρακέναι μείζονα τῆς
 Φιλοκίτου νόσου. ΚΑΤ' ΑΜΠΙΚΑ ΔΡΟΜΑ-
 ΔΑ ΔΕΣΜΙΟΝ. κατὰ τροχὸν τὸν περιφερό-
 μενον ἐν τῷ δρόμῳ δεδεμένον. ΜΟΙΡΑΙ ἘΧ-
 ΘΙΟΝΙ. τύχη, δυστυχία στυγερωτέρα καὶ ἐχ-
 θιόνι. ^{l)} ΟΥΤΕ ΝΟΣΦΙΣΑΣ. ἀποστρησας.
 ἘΝ ἼΣΟΙΣ. ἐν δίκαιοις. ΤΟΔΕ ΘΑΥΜ'
 ἔχει

h) Wakef. Delect. Tragoed. P. II. p. 216. emendat παρεμπέπτι-
 κεν. Brunck. habet παραπέπτικε.

i) φησὶ cum Tricl. addit Brunck. Idem post τροχάζεται ro-
 nunt: οὐ μὲν τοῖς ἔβρακα μείζονα τῆς (Tricl. τοῦ) Φιλοκίτου νό-
 σον: quae verba inferius, sed corrupte leguntur in ed.
 Rom.

k) τὴν δὲ βλεπτοῦ τοῦ Διός Tricl. Brunck.

l) στυγ., θλιωτοτέρα. Brunck.

ἔχει με. θαυμάζω πῶς ὑπέμεινεν, αἰεὶ κλυζομένοις ^{m)} κύμασιν ἔχων καταγωγὴν, καὶ ερημον παντάπασιν. ἈΜΦΙΠΛΗΚΤΩΝ. ἑκατέρωθεν πληττόντων. τὰ γὰρ κύματα κλύζονται κατὰ ⁿ⁾ ἀμφοτέρων ὄχθην τῆς θαλάσσης.

[ΜΕΤΡ. 674. ΛΟΓΩΙ ΜΕΝ. Τὰ τοιαῦτα εἶδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὰ παρόντα δύο στροφῶν. τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν πρώτης στροφῆς ιε, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τσαῦτα. τῆς δὲ δευτέρας ι, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς αὐτῆς τσαῦτα. ἐπὶ τῷ τέλει ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τοῦ ἄσματος κορωνίς. ὅτι ἡ πρώτη στροφή καὶ ἀντιστροφή ἴαμβον τρίμετρον ἔχει τὸν πρῶτον στίχον. Γ.]

[676. ἈΜΠΥΚΑ ΔΡΟΜΑΪΔΑ. τρέχον περιφερόμενον.

681. ΟΥΤ' ἘΡΞΑΣ ΤΙΝ'. βλαβερὸν δηλονότι.

682. ἸΣΟΣ. δίκαιος.]

688. ἸΝ' ΑΥΤΟΣ. ὅπου αὐτὸς μόνος ὑπὸ ἀνέμων βαλλόμενος, πρὸς ἄνεμον τετραμμένος ἦν. ^{o)} ΒΑΣΙΝ. πόδα. ΟΥΔΕ ΤΙΝ' ἘΓΧΩΡΩΝ. λείπει ἔχων. ΚΑΚΟΓΕΪΤΟΝΑ. ^{p)} οὐ

m) κλυζομένην Tricl. Brunck.

n) κατ' Brunck.

o) ἦν post μόνος collocant Tricl. Brunck., addito ἢ ante πρὸς.

p) ΟΥΔΕ ΤΙΝ' ΕΓΧ. ΚΑΚΟΓΕΪΤΟΝΑ. ἀπὸ κεινοῦ τὸ ΕΧΩΝ. Brunck.

οὐ μόνον ὅπου καλὸν οὐκ εἶχε γείτονα, ἀλλὰ οὐδὲ κακόν, παρ' οὐ ἀμειβαῖον λόγον στενάζων ἀκούσεται. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτω δεῖ λαβεῖν. οὐδὲ τινα ἐγχεῶν ἔχων, παρ' ᾧ δὴ τὸν κακὸν γείτονα, τὸν αἱματηρὸν στόνον, ἀποκλαύσει. τὸ ΚΑΚΟΓΕΪΤΟΝΑ γὰρ οὐ πρὸς τοὺς ἐνοικοῦντας. ἀλλ' εἴπερ τις ἐτύγχανεν αὐτῷ συνοικῶν, οὗ τούτου στόνος κακογείτων ἂν ἦν ἐκείνῳ. ἈΝΤΙΤΥΠΟΝ. ἀμειβαῖον. ΟΥΔ' ὍΣ ΤΑ' Ν ΘΕΡΜΟΤΑΤΑΝ. οὐδ' ὅστις τὴν ^{q)} θερμότητα καὶ ἀγρίαν ΑἶΜΑΔΑ, τὴν τοῦ αἵματος ῥύσιν ἀναδίδουσιν ἐκ τῶν ἑλκῶν τοῦ θηροδῆκτου ποδός, ἠπίοις φύλλοις κατευάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι. ΑἶΜΑΔΑ ΚΗΚΙΟΜΕΝΑΝ ἘΛΚΕΪΩΝ. παρὰ τὸ (Ιλ. Η. 262.) μέλαν δ' ἀνεκῆκισεν αἶμα. ΦΥΛΛΟΙΣ ΚΑΤΕΥΝΑΪΣΙΕΝ. ἀντὶ τοῦ, ὅπως οὐκ ἔχων οὐδὲ ὅστις ἔλοι φύλλον αὐτῷ ἐκ τῆς γῆς, ἢ ὄρειν τοξευθέντα ὑπὸ Φιλοκλήτου, καὶ πεσύντα εἰς τὴν γῆν. ΕἰΛΥΟΜΕΝΟΣ. κυλιόμενος, χερσὶν ἐπερεδόμενος, καὶ ἑλκων τὰ σκέλη, ὡς νήπιος παῖς ἄνευ τιθῆνης τετραποδῆδὸν βαδίζων, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἀνωτέρω. (289.)

πρὸς δὲ τοῦθ' ὁ μοι βάλοι
νευροσπαδῆς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
εἰλυομένην δύστηνος ἐξελκων πόδα.
τὸ δὲ ἐξῆς. τότε γὰρ ἠνίκα ἐξανήσει δακρύθυμος
Κ α ἄτα

q) κατὰ συνεκδοχὴν τὸ ΕΧΩΝ. οὐδ' ἔχων (Φησι addit Tricl.) τινὰ εἰς τὴν — Tricl. Brunck.

ατα, ἔρποι ¹⁾ πέρων ἄλλοι ἄλλον, εἰλυόμενος, ὡς περ παῖς ἀνευ Φίλης τιθῆνης ὑπάρχων. ὉΘΕΝ ΕΥΜΑΡΕΙΑ. ὅπου εὐμαρές ἐστὶν αὐτῷ ἀπιέναι. ἘΞΑΝΙΗΣΙΝ. ἐνδίδωσι. ἌΓΑ. ἡ νόσος.

[688. ΠΡΟΣΟΥΤΡΟΣ. κάτοικος. ἡ ὑπ' ἀνέμων βαλλόμενος. ἡ πρὸς ἄνεμον τετραμμένος.

691. ΒΑΡΥΒΡΩΤ. τὸν ἐσθίοντα βαρῆως τὸ σῶμα αὐτοῦ.

693. ΛΙΜΑΔΑ ΚΗΚΙΟΜΕΝΑΝ. τὸ αἶμα ἀναδιδόμενον.

696. ΦΟΡΒΑΔΟΣ. τῆς πάντας τρεφούσης.]

702. ΓΑΣΣΗΘΡΟΝ. σῖτον. ΤΩΝ ΝΕΜΟΜΕΣΘΑ. τουτέστιν, ἀφ' ὧν τρεφόμεθα. οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον αἰῶν, οὐκ ἄλλο ὁ νεμόμεσθα ἄνδρες ἀλφησταί. τουτέστιν οὐ Δημητριακὸν καρπὸν, οὐδὲ τι τῆς συνήθους ἀνθρώπων διαίτης, ἀλλὰ διὰ τῶν πτηνῶν οἰστῶν, τὴν διὰ τῶν ὀρνέων τροφήν. ὨΚΤΒΟΛΩΝ ΤΟΞΩΝ. πτερωτῶν τόξων. ἦτοι πλὴν εἴ που τοῖς πτηνοῖς βέλεσιν ἐξ ὠκυβόλων τόξων ἀνύση φορβήν. ΠΤΗΝΩΝ. τουτέστιν ὀρνέων. λείπει δὲ ἡ ἀπό, ἢ ἡ, ἀπὸ τῶν πτηνῶν. ΟἴΝΟΧΥΤΟΥ ΠΩΜΑΤΟΣ ἩΣΘΗ. τουτέστιν, οἴνου, περιφραστικῶς, ἐνεπλήσθη, ἢ οὐδὲ οἴνου μετέσληφε. ΣΤΑΤΟΝ ΕἶΣ ὙΔΩΡ. τὸ ἐξ ἄμβρου συνεστηκὸς ὕδωρ, ἢ πηγαῖον, ἢ λιμναῖον. παρὰ τὸ ἡεμεῖν, και

r) ἔρποι Tricl. Brunck.

καὶ μὴ ὑπὸ ἀνέμων κινεῖσθαι. ΠΡΟΣΕΝΩΜΑ. εαυτὸν ἐκίνει, ἡγοῦν ἐπορσεύετο.

[703. ΑἶΡΩΝ. λαμβάνων.

706. ἈΝΥΣΕΙΕ. περιποιήσασατο.]

711. ΠΑΙΔΟΣ ὙΠΑΝΤΗΣΑΣ. τυχῶν Νεοπτολέμου. ΕΥΔΑΙΜΩΝ ἈΝΥΣΕΙ. εὐδαιμονήσει. τὸ ἐξῆς. εὐδαίμων καὶ μέγας ἀνύσει. ἘΚΕἶΝΩΝ. λείπει ἐσται. τῶν κακῶν δηλονότι. ΠΑΤΡΩΙΑΝ ΠΡΟΣ ΑΥΛΑΝ. εἰς τὴν πατρίδα. ΜΗΛΙΑΔΩΝ ΝΥΜΦΑΝ. περὶ τὴν Τραχίνα γὰρ οἱ Μηλιεῖς. ἼΝ' Ο ΧΑΛΚΑΣΠΙΣ. ἵπου ὁ ἐκθεωθεὶς ἀνήρ πελάζεται πᾶσι. ²⁾ λέγει δὲ τὸν Ἡρακλέα. ΠΑΜΦΑΗΣ. ἐπιφαίνεται λαμπρὸς ὢν, ὡς πῦρ.

720. ἘΡΠ' Εἶ ΘΕΛΕΙΣ. ΤΙ ΔΗ ΠΟΘ' ὨΔΕ. τοῦτο φησιν, ὄρων τῆ νόσῳ πληττομενον, καὶ σιωπῶντα.

[ΜΕΤΡ. 722. ἘΡΠ' Εἶ ΘΕΛΕΙΣ. Αἰ συστηματικαὶ αὐταὶ περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων πζ, ὧν τελευταῖος, Εκηλον αὐτόν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ. μετὰξὺ δὲ τούτων κῶλᾶ εἰσιν ἰαμβικὰ μονόμετρα, καταληκτικά, βραχυκατάληκτα καὶ ἀκατάληκτα θ. ἐπὶ τῷ τελει πάντων κορωνίς. Τ.]

722. Ἀ Ἀ Ἀ Ἀ. ἐνοχλεῖ τῷ Φιλοκτῆτῃ ἢ συνήθης νόσος. θέλει δὲ κρατῆσαι ἑαυτοῦ, διὸ προσποιεῖται, ὅταν λέγῃ Ἄλλ' Ἄρτι Κοτφίζεῖν Δοκῶ.

726.

s) τοῖς δισκ. addit Tricl., δισκ. Brunck.

726. ἼΩ' ΘΕΟΪ. ὁ Φιλοκτῆτης δια τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν ἀπαγορεύει τὰς γιγνομένας ὀδύνας, καὶ λέγει ἼΩ' ΘΕΟΪ, ὡς χαίρων διὰ τὸν Νεοπτόλεμον· οὐ δύναται δὲ ἀληθῶς.

729. Ἄ Ἀ. Ἄ Ἀ. ἀναστενάζει λοιπόν, τῆς νόσου πλεοναζούσης.

731. ἘΝ ΚΑΚΩΪ ΔΕ ΤΩ. ἀντὶ τοῦ, εοικᾶς μοι ὀδυᾶσθαι.

735. ΒΡΥΧΟΜΑΙ. ἐσθίομαι, καταναλίσκομαι. ἈΠΛ᾿ ΜΗΣΟΝ. θέρισον, κόψον.

742. ἸΥΓΗΝ. ὀξεῖαν βοήν. Οἴ' ΣΘ' Ὡ ΤΕ ΚΝΟΝ. βούλεται εἰπεῖν τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν, ἐν νῶ λαμβάνων, μὴ πως καταλείψει αὐτὸν ὁ Νεοπτόλεμος· οὐ λέγει δὲ διὰ τὸ πάθος.

745. ΤΟΥ ΠΪΣΑΓΜΑ. ἡ ἐπίστροφος, ἡ πρὸς θῆκη.

748. ἮΚΕΙ ΓΑΡ ΑΥ' ΤΗ ΔΙΑ ΧΡΟΝΟΥ ΠΛΑΝΟΙΣ. ὁδοιπορεῖταις. ε) ἦκει ἡ νόσος, ἴσως ὅτε ἐκορέσθη πλανωμένη. ὡς ἐπὶ θηρὸς δὲ ποιεῖται τὸν λόγον.

754. ΗΪΤΟΥ. ἠξίωσας, ἦτις. ἘΩΣ ἈΝΗΪ. ἐνδῶ. ΣΩΖ' ΑΥΤΑ ΚΑΙ ΦΥΛΑΣΣΕ. Φύλασσε, φησὶν, αὐτὰ τὰ τόξα. ἅμα γὰρ τῷ πάθει τούτῳ ὕπνος μοι ἐπέρχεται, καὶ οὕτω παύομαι τῆς νόσου. ΟΥΚ ἜΣΤΙ ΛΗΞΑΙ. οὐκ ἔστι τῆς ὀδύνης παύσασθαι πρότερον, πρὶν κοιμηθῆναι. ΜΟΛΩΣ' ἘΚΕΙΝΟΙ. οἱ περὶ Ὀδυσσεᾶ. ΠΡΟΣΤΡΟΠΟΝ. ἰκέτην.

766.

ε) ὁδοιπορεῖταις Brunck.

766. ΤΟ' Ν ΦΘΟΝΟΝ ΔΕ ΠΡΟΣΚΥΣΟΝ. ἰλάσκου τὸν Φθόνον, ὥστε αὐτὰ μὴ γενέσθαι σοι πολύττονα, πικρὰ, καὶ αἰτία κακῶν. ΜΗΔ' ὍΠΩΣ. μὴδ' ὁμοίως. ΤΩΪ ΠΡΟΣΘΕΝ ἘΜΟΥ ΚΕΚΤΗΜΕΝΩ. τῷ Ηρακλεῖ δηλονότι. u)

774. ΚΗΚΪΟΝ ΑΪΜΑ. ἀναρρέον, ἀναεῖδόμενον. Ὀμηρος· (Ιλ. Ψ. 507.) πολὺς δ' ἀνεκὴν ἰδρῶς. Ὡ ΞΕΝΕ ΚΕΦΑΛΛΗΝ. ὦ Ὀδυσσεῦ. ΤΡΕΦΟΙΤΕ. λάβοιτε ἀντ' ἐμοῦ. ΤΩΪ ΛΗΜΝΪΩ. ΤΩΪΔ' ΑΝΑΚΑΛΟΥΜΕΝΩ. ΠΥΡΪ. παρακαλοῦντι. ἐν γὰρ Λήμνῳ ἐργαστήριον τοῦ Ηφαίστου, ἐνθα καὶ κρατῆρες πυρῆς. ΚΑΓΩ ΤΟΙ ΠΟΤΕ. ὅτε τὴν πυρᾶν τοῦ Ηρακλέους ἀνῆψα. ΤΟΥΤ' ἘΠΗΞΙΩΣΑ ΔΡΑΪΝ. τὸ κατακαῦσαι. ΤΙ ΣΙΓΑΪΣ. λαβὼν γὰρ τὰ τόξα ὁ Πύρρος, ἐσιώπησεν, ἀπορῶν τί ἄρα ποιήσειεν.

802. ΣΟΥ ΜΟΛΕΓ'Ν ἌΤΕΡ. πρὸς τὴν ὑπόθεσιν καὶ τοῦτο φησὶ, διὰ τὸ τὸν χρησμὸν εἶναι, μηδέτερον αὐτῶν μόνον πορθήσειν τὸ Ἴλιον.

[802. ΣΟΥ ΜΟΛΕΓ'Ν ἌΤΕΡ. ἐσχημάτισται.]

804. ἘΚΕΪΣΕ ΝΥ'Ν Μ' ἘΚΕΪΣΕ. διὰ τοῦτο νῦν x) εἰκοιεν ὁ Φιλοκτῆτης παραφρονεῖν ὑπὸ

u) Brunck. sic: ΜΗΔ' ὍΠΩΣ. μὴδ' ὁμοίως ἐμοῦ καὶ τῷ Ηρακλεῖ.

x) διὰ τούτων Brunck.

ὑπὸ τῆς νόσου. ΤΙ ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΓΣ. τί
ἐκτὸς Φρενῶν γέγονας;

808. ΤΙ ΔΗ΄ ΠΛΕΟΝ ΦΡΟΝΕΓΣ.
ἀντὶ τοῦ, ὠφελιμώτερον ἐμοῦ.

810. ΤΟ΄ ΓΑΡ ΚΑΚΟ΄Ν ΤΟ΄ ΔΕ. εἰ-
πῶν τὰδε ἐκοιμήθη. ^{γ)}

811. ΤΟ΄Ν ἄΝΔΡ΄ ἘΟΙΚΕΝ. εἰκεν
ὁ ὕπνος τὸν ἄνδρα οἷκ εἰς μακρὰν καταλήψε-
σθαι. ὙΠΤΙΑΪΖΕΤΑΙ. κλίνεται, ἢ ὀπίσω
ρίπτεται. ΜΕΛΑΙΝΑ΄ Τ΄ ἄΚΡΟΥ. νεῦρον
ραγὲν ὑπὸ τοῦ ἀκροῦ ποδὸς αἷμα ἀνίστην.

817. ὙΠΝ΄ ὈΔΥ΄ΝΑΣ ἸΔΔΗ΄Σ
ὙΠΝ΄ ἸΔΔΕ΄ΩΝ. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἸΔΔΗ΄Σ,
ἤγουσιν ἀπειρεσ. ΕΥ΄ΔΗ΄Σ. εὐπνοῦσ. ΕΥ΄ΑΙ΄ΩΝ
ἸΩΝΑΣ. ευμενῆσ, καλῶσ ἀγῶν ἡμῖν τὸν αἰῶνα.
ὈΜΜΑΣΙ Δ΄ ἸΝΤΕ΄ΧΟΙΣ. ἐναντιωθεῖσ
τοῖσ ὀμμασι τοῦ Φιλοκτῆτου, καὶ μὴ εἰσῆσ αὐτὸν
βλέψαι νῦν. ἢ κάτεχε τὸ ὀρατικόν, ὅπερ νῦν ἠπλω-
ται καὶ διαχεῖται τῆ τοῦ ὕπνου ἀχλύϊ. τοιαύτην
σὲ αἰγλήν, ἥτις νῦν τέταται, ἀντέχοισ τοῖσ ὀμμα-
σι. λέγει δὲ τὸν ὕπνον, τὸν γενόμενον αὐτῷ παρα-
χρημα, ὡσ ἔστιν αὐτῷ αἰγλή καὶ φῶσ. ^{ζ)} ὈΡΑ
ΠΟΥ΄

γ) ΟΥ΄Κ ἘΤ΄ ΟΥΘΟΥ΄ΣΘΑΙ Μ΄ ἘΑ΄. εἰπὼν τὰῦτα ὁ φιλοκτῆτης
ἐκοιμήθη. Brunck.

ζ) Brunck. et Tricl. sic: ἸΝΤΕ΄ΧΟΙΣ. κάτεχε, φρεῖ, τὸ —
ἀχλύϊ. τὴν τοιαύτην — ἀντέχοισ τοῖσ ὀμμασι (τέταται ἐν τοῖσ

ΠΟΥ΄ ΣΤΑ΄ΣΗ. ποῦ στήση τῆσ γνώμησ, ποι-
ασ γνώμησ κρατήσσεισ. ΤΑ΄ΝΤΕ΄ΘΕΝ. τὰ με-
τὰ ταῦτα. ΠΩ΄Σ ὈΡΑΪΣ ΦΡΟΝΤ΄ΙΔΟΣ.
ἀντὶ τοῦ, ἐννοεῖσ; ΚΑΙΡΟ΄Σ ΤΟΙ ΠΑ΄ΝΤΩΝ.
ἐπεὶ ἢ μετὰ εὐκαιρίας σῖνεσισ, πολλῶν ἐπικρατείαν
ἐν εἰσίμῳ καρποῦται. ὁ δὲ νοῦσ· ὁ καιρὸσ ἐκεῖνοσ
ὁ εὐκαιρῶσ ἐπιτελούμενοσ ^{α)} πολλοῖσ εὐδοξίαν σύν-
εγγυσ παρέχει. ΠΑΡΑ΄ ΠΟ΄ΔΑ. πλησίον. ἸΡ-
ΝΥΤΑΙ. ἀποφερεται.

[ΜΕΤΡ. 817. ὙΠΝ΄ ὈΔΥ΄ΝΑΣ. Τα
τοιαῦτα εἰδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ετεροστρο-
φα, ὡσ εἰρηται. ἔστι δὲ τὰ κῶλα τῆσ παρουσῆσ
στροφῆσ ἰβ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφῳ συνήθωσ
καὶ διπλαῖ. Τ.]

[820. ὈΜΜΑΣΙΝ. ἐναντιωθεῖσ τοῖσ
ὀμμασι τοῦ Φιλοκτῆτου, μὴ εἰσῆσ αὐτὸν βλέψαι
τανῦν.]

829. ΤΗ΄ΝΔ΄ ἸΔΔΙ΄ΩΣ ἸΧΟΜΕΝ.
τὴν θῆραν τῶν τόξων μάτην ἔχομεν, χωρὶσ τοῦ
Φιλοκτῆτου πλέοντεσ. ΚΟΜΠΕ΄ΓΝ Δ΄ ἸΕΣΤ΄
ἸΤΕΛΗ΄. εὐτελῆ. ἐννοεῖν σὲ καὶ ^{β)} ἐπαγγέλ-
λεσθαι ἀτέλεστα ψευδόμενον, αἰσχερὸν ὄνειδοσ.

[ΜΕΤΡ.

ὀμμασι, ἀντέχοισ Tricl.) ἢτοι ἐναντιωθεῖσ τοῖσ ὀμμασι τοῦ
Φιλοκτῆτου, καὶ μὴ εἰσῆσ αὐτὸν βλέψαι νῦν. ἢ Αἰγλῶν λέγεισ
(Tricl. ut ed. Rom. λέγει δὲ) — ἢ ἔστιν (Tricl. ὡσ ἔστιν)
— φῶσ ἀπαλλάτταν τῶν ὀδῶν.

α) ἐπιμελούμενοσ Tricl. Brunck.

β) — ἸΤΕΛΗ΄. τὸ ἰνηεῖν, φρεῖ, καὶ Tricl. τὸ δὲ ἰνηεῖν καὶ
Brunck.

[METR. 828. ἈΛΛ' ὈΔΕ. Συστήμα
κατὰ περιοπήν στίχων δακτυλικῶν ἑξαμετρῶν δ.
ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

836. ΒΑΙΑΝ ΜΟΙ. μικρὰ καὶ ἡμερὰ °)
μοι, Φησί, διαλέγου, μὴ ποτε ἀκούσῃ κοιμώμενος.
ΕΥΔΡΑΚΗΣ ΥΠΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐλαφρὸς
πρὸς τὸ ταχὺ ἀναθλεψαὶ καὶ ἐγερθῆναι. ἀντὶ τοῦ,
ὁ ὕπνος ἐν τῇ νόσῳ ^{d)} ταχέως βλέπει· ἢ ὁ νοσῶν
ταχέως ἀνίσταται. °) λείπει δὲ τὸ ὄψ. βούλεται
γὰρ λέγειν, ὥστε λεύσσειν ὁ ὕπνος. ^{e)} ὡς μὴ ἠγεῖ-
σθαι τοῦτον ὕπνον ὑπάρχειν. ΜΑΚΙΣΤΟΝ.
μέγιστον, εὐσύμβολον, σύμφωρον. ἘΞΙΔΟΥ
Ὅ ΤΙ ΠΡΑΞΕΙΣ. θεωρήσον, βλέψον. πλε-
νάξει γὰρ ἡ ἐξ, καθάπερ καὶ ἐπὶ τούτων, ἀνε-
πίστασο, °) ἀντὶ τοῦ ἐπίστασο, καὶ ἐνδίδαξον,
ἀντὶ τοῦ διδάξον. ΟΙΣΘΑ ΓΑΡ ὄΝ ΑΥ-
ΔΩ ΜΑΙ. δι' ὃν λέγω, οἷον τὸν Φιλοκτῆτην.
διὰ μέσου τοῦτο εἶρηκε. ^{h)} Εἴ ταῦτα ἄν
τοῦ τῷ ἰνῶμαν. εἰ τὴν αὐτὴν τῷ Οδυσ-
σεῖ

c) ἤρηκε Brunck.

d) δ ἐν τῇ νόσῳ Tricl. Brunck. Mox ἔτοι προ ἤ.

e) ἐκ τοῦ ὕπνου ἀνίσταται Tricl. Brunck.

f) δ ὕπνος omisit Brunck. Idem sequentibus praefixit ΤΗΝΟΣ
ΑΥΠΝΟΣ.

g) ἐξ ἐπίστασο Brunck.

h) ΟΙΣΘΑ ΓΑΡ ΟΝ Γ' ΑΥΔΩ ΜΑΙ. διὰ μέσου τοῦτο εἶρηκε. γι-
νάσκεις ὃν ἀδῶμαι, ἀντὶ τοῦ αὐτῶ καὶ λέγω, ἔχου τὸν φιλοκτῆτην.
Brunck. Triclinium sequurus, nisi quod hic verba διὰ —
ἤρηκε omittit. Idem mox προ γράφεται ΠΥΚΝΟΪΣΙΝ, ἴν'
ἣ habet ἡ οὐτως.

σεῖ γνώμην ἔχεις, ὥστε αἰρεῖν τὸν Φιλοκτῆτην ἐν-
τεῦθεν. ἈΠΟΡΑ ΠΥΚΝΟΪΣΙΝ. ἀπερὸν
ἔστι καὶ τοῖς συνετοῖς ἰδεῖν τὸ πρακτέον. λείπει
οὖν ὁ καί. γράφεται ΠΥΚΝΟΪΣΙΝ. ἴν' ἣ,
ἐν πράγμασι πυκνοῖς συνιδεῖν τὸ πρακτέον, ἀπο-
ρον.

[836. ΒΑΙΑΝ. μικρὰ καὶ ἡσυχὰ μοι δια-
λέγου, μὴ ποτε ἀκούσῃ κοιμώμενος.]

[METR. 832. ἈΛΛΑ' ΤΕΚΝΟΝ. Ἡ
ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἀνω ἔστι. στρεφῆς, ἧς ἡ ἀρ-
χή, Ἰπνὶ ὀδύνας, καὶ ἔστι κῶλων ὁμοίων β. ἐπὶ
τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

846. ΟΥΡΟΣ ΤΟΙ. ἐπιτήδειος καιρὸς.
ἌΝΟΜΜΑΤΟΣ. ἐστέρηται τοῦ φωτός. ἘΚ-
ΤΕΤΑΤΑΙ ΝΥΧΙΟΣ. ἐπεὶ κατὰ νύκτα καθ-
εύδουσι, παρὰ τοῦτο εἶπε· τὴν ἡμέραν νύκτα
ἄγων, ἀντὶ τοῦ, κοιμώμενος. τὸ δὲ ἐξῆς· ἐκτε-
ταται νύχιος οὐ χερὸς οὐ ποδὸς ἀρχων, ἀντὶ τοῦ,
οὐδὲν τῶν μελῶν δυνάμενος κινεῖν, οὐδὲ βλέπειν.
ἈΛΕΗΣ ὙΠΝΟΣ ἘΣΘΛΟΣ. ὁ ὕπνος ὁ
ὑπὸ τὴν ἀλέαν τοῦ ἡλίου, ἀλεῆς, θερμός, παρὰ
τὴν ἀλέαν. Ὀμηρος· (Ὀδ. Ρ. 23.) ἀλέη τε γένη-
ται, τοῦτο δὲ καθ' ἑαυτὸν φησιν. ὕπνος σύμφω-
ρος ἡμῖν ἔστι, καὶ τοῖς πράγμασιν ἀγαθός. ⁱ⁾
ΤΟ' Δ' ἈΛΩΣΙΜΟΝ. τὸ δὲ ἀγρεύσιμον, ὃ
ἔστι πέρας, ἀνάκειται τῇ ἐμῇ φροντίδι. ΠΟΝΟΣ
Ο

i) σύμφωρος — ἀγαθός ablata voce ὕπνος collocavit Brunck. post
τοῦ ἡλίου; τοῦτο δὲ — φησιν post ἀγαθός; ΑΛΕΗΣ. — γένηται post
φησιν.

Ὁ ΜΗ' ΦΟΒΩ'Ν. ὁ πόνος ὁ μὴ φόβον ἔχων, κράτιστός ἐστιν ὁ μὴ πρὸς κίνδυνον ὀρῶν. ἀντὶ τοῦ, μὴ φοβηθῶμεν, πάντα γὰρ ἀνύαμεν. ^{κ)})

[ΜΕΤΡ. 843. ΟΥ'ΡΟΣ ΤΟΙ. Τὸ παρὸν σύστημα ἐπωδός ἐστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, εἰ καὶ ἄλλου τρόπου ἐσχημάτισται. οὐ γὰρ ἐν τοῖς προειρημένοις εὐρεται τοιοῦτό τι. ἐστὶ δὲ κωλῶν ἢ ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς καὶ παράγραφος. Γ.]

[852. ἈΦΕΣΤΑΝΑΙ ΦΡΕΝΩ'Ν. παρὰ Φρονεῖν.]

[ΜΕΤΡ. 847. ΣΙΓΑῶΝ ΚΕΛΕΥ'Ω. Αἰ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τεμετρῶν σιζ', ὧν τελευταῖος, ἡμεῖς δ' ὅταν καλῶμεν, ὀρμαῖσθαι ταχεῖς. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Γ.]

855. ΟἴΚΟΥΡΗΜΑ. Φυλακὴ, παρουσία. ἘΞΗΥΧΗΣΑ. ἐνόμισα. ^{ι)}) ἘΝ ΕΥΧΕΡΕΪ. ἐν ἐλαχίστῳ. ΔΥΣΟΣΜΙ'ΑΣ ΓΕΜΩΝ. πεπληρωμένος σὺ τῆς ἐμῆς δυσοσμίας, ΚΟΠΟΣ Μ' ἈΠΑΛΛΑΞΗ. ὅταν με ὁ κάματος ἀφῆ. γράφεται ΚΟΠΟΥ ἈΠΑΛΛΑΧΘΩ'ΜΕΝ. ^{μ)})

[858. ΜΕΓ'ΝΑΙ. ὑπομείναι.]

878. ὈΥ'ΠΙ' ΝΗΓ' ΓΑ'Ρ. ἰκανὸς αὐτοῖς γενήσεται ὁ πόνος, ἐπὶ τῇ νηὶ συνεῖναι μοι καὶ συνναεῖν ἐμοί.

880.

κ) ἀνύαμεν Tricl. Brunck.

ι) ἐνεθυμήθη, ἐνόμισα Brunck.

μ) ἈΠΑΛΛΑΧΘΩ Brunck.

880. ἸΣΤΩ ΤΕ ΚΑΥ'ΤΟΣ ἈΝΤΕΧΟΥ. ἴστασο καὶ ἀντιλαμβάνου.

882. ΠΑΓ' ΠΑΓ' ΤΙ ΔΗ'ΤΑ. ἀδημονεῖ ὁ Νεοπτόλεμος, ἐνοῶν ὅτι μέλλει ἐξαπατᾶν τὸν Φιλοκτήτην, καὶ ἐπάγειν ^{η)}) εἰς τὴν Ἴλιον, οὐκ ἐτι ἐπὶ τὴν πατρίδα, καθάπερ ἐπηγγείλατο.

886. ΠΑ'ΘΟΥΣ. λέγει τῆς ἀπορίας, ἀντὶ τοῦ, ἀπορῶν τυγχάνω.

888. ΜΗ' Μ' ἈΓΕΙΝ ΝΑΥΤΗΝ ἘΤΙ. ἐρωτηματικῶς.

889. ΤΗ'Ν ΑΥ'ΤΟΥ ΦΥΣΙΝ. λείπει ἢ εἰς, ἢ ἢ, εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν. ἐκείνην, Φησί, λέγω δυσχερείαν προσεῖναι τῷ ἀνδρὶ τῷ ξένου τι τῆς ἑαυτοῦ διανοίας διαπραττομένῳ. ^{ο)})

891. ΤΟΥ ΦΥΤΕΥΣΑΝΤΟΣ. τοῦ Ἀχιλλέως.

894. ΟΥ'ΚΟΥΝ ἘΝ ΟἴΣ ΤΕ ΔΡΑΪΣ. ἐν οἷς πράττεις οὐκ ἔση αἰσχροῦς. ^{ρ)})

896. Ἀ ΜΗ' ΔΕΓ'. τὰ ἀληθῆ. ΔΕΓΩΝ Αἴ'ΣΧΙΣΤ' ἘΠΩ'Ν. ἀπατών.

897. Εἴ μὴ ἴγ'ω' ΚΑΚΟΣ. εἰ μὴ κακῶς καὶ ἀνοητῶς βουλεύομαι. ^{q)})

899.

η) ἀπάγειν Brunck. eum Tricl.

ο) ἐκείνην, φησί, δυσχέρ. λέγω (sic) praefixis vocibus ἈΠΑΝΤΑ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑ ποιεῖ Brunck. ante τὴν ἈΤΤΟΥ ΦΤΕΙΝ, articulum ante ἀνδρὶ omitrens. Sequitur etiam hic est Triclinium.

ρ) αἰσχροῦς ἐν οἷς δὲ φωναῖς, φοβούμαι Brunck. c. Tricl.

q) βουλεύομαι, προδίδωμι μοι οὗτος ὁ ἀνδρ. Brunck. c. Tricl.

909. ΛΙΠΩ'Ν ΜΕ'Ν ΟΥ'Κ ἔΓΩΓΕ.
οὐχ ὅτι καταλείψω σε ἀχθῶμαι, ἀλλ' ὅτι λυπηρῶς
καὶ οὐ κατὰ τὴν σὴν γνώμην μέλλω σε ἄγειν, ἐπὶ
Τροίαν δέ Φησι.

[906. ΚΑΚΟΥ' ΤΟΥ' ΔΕ. τῆς νόσου.]

908. ΠΟΛΛΗ' ΚΡΑΤΕΓ'. πολλὴ γὰρ
ἐστὶν ἀνάγκη ταῦτα διαπράξασθαι.

912. ΤΩ'Ν ΓΑΡ ἔΝ ΤΕ'ΛΕΙ. τῶν
κρατούντων γὰρ φροντίζω μᾶλλον ἢ σοῦ. διὸ οὐ
δώσω σοι ταῦτα.

[912. ΤΩ'Ν ἔΝ ΤΕ'ΛΕΙ. τῶν βασι-
λέων.]

913. Ἦ ΠΥ'Ρ ΣΥ'. παρὰ τὸ ὄνομα.
καλεῖται γὰρ Πύρρος. ^γ)

[916. ΤΟΝ ΠΡΟΣΤΡΟ'ΠΑΙΟΝ, ΤΟ'Ν
ἼΚΕΤΗΝ. ἐκ δισσοῦ τὸ αὐτό.]

921. ἌΛΛ' ὩΣ ΜΕΘ' ἔΣΩΝ. οὕτω
μοι πάλιν προσέχει ἀναιδῶς, ὡς μὴ ἐάσων καὶ δώ-
σων τὰ βέλη. ^δ) ΞΥΝΟΥΣΙΑΙ. διατριβαί.
ΚΑΤΑ' ῬΩ' ΓΕΣ. οἰσχισμένοι, κοιλωδεῖς. ^ε)
ἽΜΙ'Ν ΤΑ' Δ'. ὑμῖν ταῦτα λέγω. οὐ γὰρ
οἶδα πρὸς ἄλλον ὄν τινα ^ς) ἀποδύρομαι.

932. ἘΝΑΪ'ΡΩΝ ΝΕΚΡΟ'Ν. σφάτ-
των νεκρῶν· κατὰ τὴν παροιμίαν.

[934.

γ) Πύρρος γὰρ ἐκαλεῖτο πρῶτον δ Νεοπτόλεμος. Brunck. c. Tricl.

δ) τὰ τόξα Brunck.

ε) ΞΥΝΟΥΣΙΑΙ — κοιλωδεῖς defunt in ed. Rom.

ς) πρὸς ὄν τινα μᾶλλον ἀποδύρομαι. Brunck. ἄλλοι πρὸς ἕν τινα
ἀποδύρομαι. Tricl.

[934. ὩΔ' ἔΧΟΝΤ'. νοσοῦντα.

936. ἔΝ ΣΑΥΤΟΥ' ΓΕΝΟΥ'. ἀντὶ
τοῦ, φρένησον.]

939. ΨΙΛΟ'Σ. τόξων γυμνός. ΟΥ'Κ
ἔΧΩΝ ΤΡΟΦΗ'Ν. τὴν διὰ τῶν τόξων μοι
γιγνομένην οὐκ ἔχων τροφήν. ἄνευ τροφῆς οὐκ, ἀν-
τὶ τοῦ ἄνευ τόξου.

940. ἌΛΛ' ΑΥ' ΘΑΝΟΥ' ΜΑΙ. γρά-
φεται ἌΛΛ' ΑΥ' ΑΝΟΥ' ΜΑΙ, οἷον ξηρανθή-
σομαι. ΠΑΡΕ' ΞΩ ΔΑΙ Θ'. ἐγὼ εἰώθως ἐσθίειν
τὰ θηρία, βρωθήσομαι νῦν ἀπ' αὐτῶν. ΡΥ' ΣΙΟΝ
ΤΙ' ΣΩ. εἰέχουρον, ἀμοιβὴν ἐκτίσω. Ομηρος. (Ιλ.
Δ. 673.) ρύσι ἐλαυνόμενος. ΓΝΩ' ΜΗΝ ΜΕΤ-
ΟΪ' ΣΕΙΣ. μετανοήσεις.

950. ΠΡΟΣΧΩΡΕΪ'Ν. ὑποχωρεῖν, περὶ
εὐθηναι.

[954. ἔΚΚΛΕΨΑΣ. ἀπατήσας.]

958. ΝΥ'Ν Δ' ἌΛΛΟΙΣΙ ΔΟΥ'Σ.
νῦν δὲ ἄλλοις δούς τὰ κακά, οἷς εἰκός, ἐκπλεῖ,
τὰ ἐμὰ ἐμοὶ δούς.

960. ΤΙ' ΔΡΩ' ΜΕΝ ἄΝΔΡΕΣ. με-
τανοήσας ὁ Νεοπτόλεμος ἠθέλει δοῦναι τῷ Φιλοκτή-
τῃ τὰ ὄπλα αὐτοῦ· ἐλθῶν δὲ ὁ Οδυσσεύς, καὶ
θεασάμενος αὐτὸν ταῦτά φησι, ΟΥ'Κ ΕΪ' ΜΕΘ-
ΕΪ'Σ ΤΑ' ΤΟ'ΞΑ ΤΑΥ'Τ' ἔΜΟΙ' ΠΑ-
ΛΙΝ. ^ς)

[960.

ς) Hoc Scholion desideratur in ed. Rom. Addunt Tricl. et
Brunck.

[960. ΤΙ ΔΡΩΜΕΝ. ταῦτα λέγων, βούλεται δοῦναι τὰ τέξια ὁ Νεοπτόλεμος.]

964. ΠΕΠΡΑΜΑΙ. πεπραγματεύμαι.

973. ἩΦΑΙΣΤΟΤΕΥΚΤΟΝ. τὸ Ἡφαίστειον πῦρ. ἐν γὰρ τῇ Δήμῳ τὰ τοῦ Ἡφαίστου ἐργαστήρια, ἐνθα καὶ κρατῆρές εἰσι πυρός. ἘΚ ΤΩΝ ΣΩΝ. λείπει κόλπας. ^{γ)})

983. ΟΥΚ ἌΛΛ' ΟΜΟΙΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ, οὐ δούλον, ἀλλ' ἀρίστον. καὶ μετὰ ἀρίστων τὴν Τροίαν δεῖ σε πορθεῖσαι. τοῦτο δὲ προτρεπτικόν.

[987. ΤΙ Δ' ἘΡΓΑΣΕΙΕΙΣ. τί ἐργασασθαι βούλει;]

988. ΠΕΤΡΑ ΠΕΤΡΑΣ. πρὸς τῇ πέτρα ἐναιμάξω τὴν κεφαλὴν μου, ἀνωθεν πεσὼν ἀπὸ πέτρας.

989. ΜΗ' ΠΙ' ΤΩΙΔ' ἜΣΤΩ. μὴ ἔστω ἐπὶ τῷ Φιλοκίτῃ ἡ ἐξουσία τοῦ κατακρημνίζεσθαι.

990. Ὡ ΧΕΙΡΕΣ. δεδεμένοις ταῦτά Φησιν. ΣΤΗΝΘΗΡΩΜΕΝΑΙ. ἀλοῦσαι καὶ συλλαμβανόμεναι. Ὡ ΜΗΔΕΝ ΥΠΙΕΣ. ὡ δόλιε Ὀδυσσεῦ. ἌΝΑΞΙΟΝ ΜΕΝ ΣΟΥ. ἀνάξιος ἦν, Φησί, περιπατεῖν μετὰ σοῦ, τοῦ δολεροῦ καὶ σκολιοῦ. ἄξιός δὲ μετ' ἐμοῦ εἶναι, τοῦ οὐκ ὄντος δολεροῦ. ^{z)})

[995.

γ) κίλων ἢ τόπων Brunck.

z) ἈΝΑΞΙΟΝ usque ad δολεροῦ non habet ed. Rom. Cum Tricl. addidit Brunck.

[995. ἀνάξιος ἦν, Φησί, περιπατεῖν μετὰ σοῦ δολεροῦ καὶ σκολιοῦ. ἄξιός δὲ μετ' ἐμοῦ εἶναι τοῦ οὐκ ὄντος δολεροῦ. Τ.]

1000. ἈΦΤΗ. ἀπακκὸν ἀπὸ φύσεως. ἘΝ ΖΩΣΙΝ ΝΕΚΡΟΝ. ἦτοι ὅτι κοιμώμενον αὐτὸν εἶασαν, ἢ διὰ τὸ πάθος.

[1002. ΝΟΕΙΣ. διανοῆ. ΠΡΟΤΒΑΛΟΥ. ἐρηψας.

1005. ὈΛΟΙΟ ΚΑΙ ΣΥ. γράφεται ὀλοιο. καὶ σοί.]

1011. ΚΛΟΠΗ ΤΕ ΚΑΝΑΓΚΗ. ^{a)}) καὶ Ὀμηρος. (Il. A. 132.) κλέπτει νόω. ΖΥΓΕΙΣ. ὑποταγείς. ὁ δὲ νοῦς καὶ τοι σὺ μὲν ἀναγκασθεὶς στρατεύῃ. προσποιούμενον γὰρ αὐτὸν μαινέσθαι, Παλαιμῆδης ἠλεγξεν.

1014. ὩΣ ΣΥ ΦΗΙΣ. οἱ Ἀτρεΐδαί με ἐξέβαλον, ὡς σὺ λέγεις. ΚΕῖΝΟΙ ΔΕ ΣΕ. οἱ δὲ σέ φασιν. σὺ μὲν, Φησὶν, ἐκείνους αἰτιᾷ ἐκείνοι δὲ σέ.

1019. ΠΛΕΥΣΑΝΤΟΣ ΑΓΘΕΙΝ ἸΕΡΑ. τοῦτο γὰρ προφασισαμένου Ὀδυσσέως, ὅτι οὐκ ἔστι θῦσαι, τούτου ἐπιστενάζοντος, ἐξέθηκαν αὐτόν.

1022. Εἰ ΔΙΚΗΣ ΜΕΛΕΙ. εἰ φροντὶς ἔστι τῆς δίκης τοῖς θεοῖς.

[1025. ΚΕΝΤΡΟΝ. ἐρεθισμός.]

1026. ΘΕΟΙ Τ' ΕΠΟΨΙΟΙ. οἱ ἐφορῶντές με δυστυχοῦντα.

1032.

a) ΚΛΟΠΗ. ἀπάτη. Brunck. c. Tricl.

1032. ΟΥΧ ὙΠΕΪΚΟΥΣΑΝ. οὐκ ἀναδυομένην ἐν τοῖς κακοῖς. ^{b)}

1034. Εἴ μοι παρῆικει. εἰ καιρὸς ἐπιτρέψειέ μοι. ἈΝΔΡῶΝ ΚΡΙΣΙΣ. δοκιμασία, ἐξέτασις. ΧΡΗΖΩΝ ἘΦΥΝ. γράφεται ΚΡΕΪΣΣΩΝ.

1044. ἘΓὼ θ' ὅσ οἶμαι. οὐ μόνον Τεῦκρός ἐστι τοξότης, ἀλλὰ καὶ γὰρ ὑπολαμβάνω ἐμαυτὸν τούτων ἐμπειρον εἶναι, οὐχ ἦττον σοῦ. Ομηρος. (Οδ. Θ. 215.)

εὐ μὲν τόξον οἶδα εὖχος ἀμφαφάασθαι. ΤΟΥΤΩΝ ΚΡΑΤΥΝΕΙΝ. τῶν τόξων τί δὴ τὰ σοῦ δεῖ. ἀντὶ τοῦ, τίς σου χρεία; ΧΑΪΡΕ ΤΗ'Ν ΛΗΜΝΟΝ ΠΑΤῶΝ. ἡγουν τῇ διατριβῇ τῆς Λημνου.

1053. ΠΡΟΣΦΘΕΓΚΤΟΣ. προςΦωνηθῆναι ἄξιος.

1056. Ἥ καὶ πρός ὕμῶν. ἄρα καὶ ὑμεῖς μιμεῖσθαι τούτους, ^{c)} καὶ ἀνηλεεῖς γενήσεσθε εἰς ἐμέ;

1060. Ἀκούσομαι μέν. τὸ ἐξῆς ἀκούσομαι πρὸς τοῦδε, ὡς ἐμὶ οἴκτου μεστός· οἶον καταγνωσθήσομαι ὡς ἦττων οἴκτου. ΤΑΤ' ἘΚ ΝΕΩΣ. τὰ ἐπὶ τῆς νεώς. ΣΤΕΪΛΩΣΙ. κοσμήσωσιν. ἘΝ ΤΟΥΤΩ. ἐν τούτῳ. ΤΑΧΕΪΣ. γίνεσθε δηλονότι.

[ΜΕΤΡ.

b) ἀναδυομένην, οὐκ ἐνδιδούσαν ἐν τοῖς κακοῖς. Brunck.

c) μιμεῖσθε τούτων Brunck. τούτων μιμεῖσθε Tricl. Idem mox γίνεσθε πρὸς ἐμέ.

[ΜΕΤΡ. 1062. Ὡ ΚΟΪΛΑΣ. Τὰ τοιαῦτα εἶδη καὶ αἱ περίοδοι καλεῖται ἐτερόστροφα, ὡς εἴρηται. ἐστὶ δὲ ἡ παρούσα στροφη κώλων ιδ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ συνήθως. Τ.]

1068. ΘΕΡΜΟΝ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΓΕΤΩ ΔΕΣ. ὦ σπῆλαιον θερμόν διὰ τὸν ἥλιον, ἢ ^{d)} διὰ τὸ ψύχος, παγετῶδες. ἢ οὕτως· ἐν θέρει ψυχρόν, ἐν δὲ χειμῶνι θερμόν· ἀντὶ τοῦ, ἐπιτήδειον εἰς χειμῶνα καὶ θέρος. ΓΥΑΛΟΝ δέ, ἀντὶ τοῦ κεῦθος. κυρίως δὲ γυαλα, τὰ κοῖλα λέγεται. ἀλλ' εἰάν οὕτω μεταφράσης, ἀπίθανον τὸ κοῖλον κοῖλωμα, διὸ δὴ τὸ κεῦθος ἡμεῖς ἀντὶ τοῦ ἄλλος μεταφράζομεν. ^{e)} ΚΑΙ ΘΗΗΣΚΟΝΤΙ ΣΥΝΟΪΣΗ. ἀντὶ τοῦ, καὶ ἀπολλυμένῳ μοι σύμφορον ἔση καὶ ὠφελιμον, καὶ δέξη με ἀποθανόντα. ἢ οὕτω· σὺν ἐμοὶ ἔση καὶ ὄψει με ἀποθανόντα, ὑπερβολικῶς, οἶον, καὶ μετὰ θάνατον συνελεύση μοι, ^{f)} καὶ οὐ καταλείψεις με. ΤΙ ΠΟΤ' ΑΥ' ΜΟΙ ΤΟ' ΚΑΤ' ἩΜΑΡ. τί ἄρα τρώφιμόν μοι καθ' ἡμέραν ἔσται; οὐ γὰρ ἐπικρατῶ ἐμαυτόν. ἢ οὐ γὰρ ἔτι ἔχω ἐλπίδα. ΣΙΤΟΝΟΜΟΥ. σῖτον νέμοντος, τροφῆως. ΠΟΘΕΝ ἘΛΠΙΔΟΣ. ἀπὸ ποίας ἐλπίδος;

[1077. ΣΥΝΟΪΣΗ. συνελεύση.]

L 2

1078.

d) καὶ Tricl. Brunck.

e) τὸ κεῦθος ἢ τὸ ἄλλος ἀντιμεταφράζομεν Tricl. Brunck.

f) Verba ὑπερβολικῶς — μοι desiderantur in ed. Rom. Cum Tricl. addidit Brunck.

1078. ΕΙ'Θ' ΛΙΘΕΡΟΣ ἌΝΩ το
ἐξῆς· εἶθε αἰθέρος ἄνω ἔλασί με ὀξύτονοι δρομά-
δες διὰ πνεύματος. τινὲς δὲ οὕτω· μετὰ ὀξύτο-
νου πνεύματος ἔλασί με. ὀξύτονον δὲ λέγει πνεύ-
μα, ἀπὸ τοῦ ὀξύτόνως βοᾶν. γράφεται δρομάδες,
αἱ καταγίδες· τινὲς δέ, πτωχάδες, ἵνα τὰς Αρ-
πυΐας σημαίνωσι, διὰ τὸ αἰεὶ πεινῆν. ΠΤΩΚΑ-
ΔΕΣ. γράφεται πτωκάδες, πρωτάδες, πτωχάδες,
δρομάδες. αἱ Αρπυΐαι ἐπιθετικῶς, διὰ τὸ ἐπιπέ-
πτειν, ἢ διὰ τὴν Φωνήν. εἰ δὲ γράφεται πτωχάδες,
αἱ αἰεὶ πεινώσαι. τοῦτο γὰρ πάσχουσιν οἱ πτωχοί.

[1079. ΠΤΩΚΑΔΕΣ. Αρπυΐαι. ΗΝΕΥ-
ΜΑΤΟΣ. βοῆς.]

[ΜΕΤΡ. 1076. ΣΥ' ΤΟΙ, ΣΥ' ΤΟΙ.
Σύστημα κατὰ περικοπήν ἀνομοιομερῆς κῶλων ζ.
ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Γ.]

1081. ΣΥ' ΤΟΙ, ΣΥ' ΤΟΙΚΑΤΗΞΙΩ-
ΣΑΣ. σὺ σαυτῷ περιεποίησας ^{β)} τὴν νόσον. σὺ
σαυτῷ τούτων πρόξενος γέγονας, ὡ δυστυχεστάτε.
σὺ σαυτῷ κατηξίωσας, καὶ οὐκ ἀπὸ τινος ταύτη
τῆ τύχη ἐνέχη, ἢ συνέχη, ἀπὸ ^{η)} μείζονος σοῦ.
διὸ μὴδενα ἄλλον αἰτιῶ, ἀλλὰ σαυτὸν. ἐξῆν γὰρ
σοι ἀκολουθήσαντι, κακὰ διαφυγεῖν. ΕΥ' ΤΕ
ΓΕ ΠΑΡΟΝ ΦΡΟΝΗΨΑΙ. ὅτε γε παρόντος
σοι σωφρονεῖν, καὶ τὸ λυσιτελεῖς ἀπὸ λῶνονος δαί-
μονος, ^{ι)} τὸ κάκιον εἴλου, τὸ μὴ ἔλθεῖν. ΛΩΙ-
ΟΝΟΣ

β) περιποίησω Brunck. c. Tricl.

η) ἀπὸ omitteunt Tricl. et Brunck. Mox dant τὰ κακά.

ι) λαβεῖν addit Brunck.

ΟΝΟΣ δὲ ΔΑΙΜΟΝΟΣ λέγει, τοῦ λυσιτελε-
στέρου καὶ συμφόρου.

[ΜΕΤΡ. 1081. Ὡ ΤΛΑΪΜΩΝ. Ἡ ἀν-
τιστροφη αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἢς ἡ ἀρχή,
Ὡ κοίλας πέτρας. ἐστὶ δὲ καὶ αὕτη κῶλων ἰδ.
ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. ὅτι τὸ πρῶτον κῶλον,
τὸ ι, τὸ ια, καὶ τὸ ιβ δακτυλικά ἐστι καθαρά.
Γ.]

1087. ΛΩΒΑΤΟΣ. ἐπίπονος. ὍΣ
ἮΔΗ ΜΕΤ' ΟΥΔΕΝΟΣ. τὸ ἐξῆς· ὅς ἦδη
ἐνθάδε ὀλοῦμαι μετ' οὐδενός ὑστερον ἀνδρός εἰσπί-
σω τάλας ναίων. ὁ δὲ νοῦς· ἄρα ἐγὼ δύστηνος
ἐνταῦθα ἀπολοῦμαι ἀνθρώπων κεχωρισμένος. ΟΥΨ
ΦΟΡΒΑ'Ν ἜΤΙ ΠΡΟΣΦΕΨΩΝ. ἀντὶ τοῦ
προςφερέμενος. ἐνίοτε δὲ ἐμπαλίν φησι διακονού-
μενος, ἀντὶ τοῦ διακονῶν, καὶ στιβαδοποιούμενος,
ἀντὶ τοῦ στιβαδοποιῶν.

1095. ἌΛΛΑ ΜΟΙ ἌΣΚΟΠΑ. ἀ-
προσδόκητα, δόλια, ἃ οὐκ ἐστὶ προσκείμενα.
γράφεται δὲ καὶ ἌΨΟΦΑ, ἀπὸ τοῦ μὴ ψοφεῖν,
ἀντὶ τοῦ λαθραῖα. ΚΡΥΠΤΑ' δὲ ἜΠΗ φησὶ
τὰ τοῦ Οδυσσεως. Εἰς τὸ αὐτό. ἀλλὰ μοι τὰ
ἀφανῆ καὶ κρυπτά δολίας φρενός ὑπέδου με. τὸ
δὲ ἐξῆς· ἀλλὰ μοι ὑπέδου ἄσκοπα κρυπτά τε ἔπη
δολεραῖς φρενός. ἸΔΟΪΜΑΝ ΔΕ ΝΙΝ. ὡς
κατευχόμενος. γένοιτο δὴ μοι τὸν παραίτιον τούτων
ἴσον ^{κ)} χρόνον δυστυχεῖσαι, τῆς ἐμῆς λαχόντα ἀ-
νάσας.

κ) τούτων ὡν πάσχω, τὸν ἴσον Brunck. c. Tricl.

νίας. δεῖ δὲ καὶ ¹⁾ κατὰ πληθυντικὸν ἀκούεσθαι, ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας. ἀλλὰ τῆς ποιητικωτέρας ἢ τοιαύτη φράσις.

[ΜΕΤΡ. 1095. ΠΟΨΤΜΟΣ ΣΕ΄. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς κώλων ζ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

1100. ΠΟΨΤΜΟΣ ΣΕ ΔΑΙΜΟΨΝΩΝ. λείπει ἢ ἐξ. ἐκ θεῶν γὰρ τύχη τις τοῦτο ^{μ)} κελήρωκε, καὶ οὐχ ὑπ' ἐμοῦ δεδόλωσαι. κατὰ κοινοῦ τὸ ἜΣΧΕ. τὸ δὲ ἐξῆς· κότμος σε δαιμόνων τὰδ ἔσχεν· οὐδέ σε δόλος ἔσχεν ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς. ^{ν)} ὁ δὲ νοῦς· παῦσαι τῶν καταρῶν τούτων, ὦ Φιλοκτῆτα, μὴ δια τούτων κτήση ἡμᾶς ἐχθρούς. θεὸς γὰρ τῆς δυστυχίας ταύτης παραίτιος, οὐχ ἡμεῖς γεγόναμεν, οὔτε δόλω ὑπεισελθόντες, οὔτ' ἄλλω τινὶ πράγματι. ^{ο)} ἌΡΑ'Ν ἌΡΑ'Ν ἘΠ' ἌΛΛΟΙΣ. δεῖ ἀκούεσθαι ἐπὶ τῶν μάτην καταρῶμένων. στυτῶ γὰρ ἐγένου αἴτιος. δεῖ δὲ καὶ οὔτω· καταρῶ τοῖς ἄλλοις, καὶ μὴ ἡμῖν. ΚΑΙ ΓΑΡ ἘΜΟΙ ΤΟΥΤΟ ΜΕΛΕΙ. μέλει μοι τὸ παραινέσαι σοι, ἵνα μὴ ἀπώσῃ τὴν Φιλίαν. οἶον, οὐ θέλω σε ἐχθρὸν ἡμῖν καταστήσαι· ἢ ὡς παραινούντες φησι, ^{ρ)} μὴ ἀπώσῃ τὴν Φιλίαν ἡμῶν.

[1104.

1) καὶ omisit Brunck.

μ) τοῦτό σοι Brunck. c. Tricl.

ν) ἐμῆς Brunck. c. Tricl.

ο) ἄλλο τι πραγματευσάμενος Tricl. Brunck.

ρ) φησι Brunck.

[1104. ΜΗ' ΦΙΛΟΨΤΗΤ' ἌΠΩΨΣΗ. ἢν ἔχομεν πρὸς σέ.

1107. ΓΕΛΛΨ ΜΟΥ. ὁ Οδυσσεύς. ΤΑ'Ν ἘΜΑ'Ν ΤΡΟΦΑ'Ν. τὰ τόξα. ἘΚΒΕΒΙ-ΛΣΜΕΨΝΟΝ. ἐξηρασμένον.]

[ΜΕΤΡ. 1101. ΟΨ ΜΟΙ ΜΟΙ. Η παρ-οῦσα τροφή κώλων ἐστὶν ιζ. ἔχει δὲ ἀντιστροφήν, ἢς ἢ ἀρχή, Ἦ πτηναὶ θῆραι. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς ταύτης παράγραφος καὶ διπλαῖ. ὅτι τὸ πρῶτον κώλον, τὸ β, τὸ η, τὸ ια δακτυλικὰ ἐστὶν· ἐστὶ δὲ ἐν τούτοις καὶ ἀναπαιστικά. Τ.]

1113. ΤΟΝ ἨΡΑΨΕΙΟΝ ἌΘΛΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἐμέ, τὸν τοῦ Ἠρακλέους διάδοχον. ἢ ἐμέ, τὸν τῷ Ἠρακλεῖ ἄθλον ποιήσαντα τὴν πυρᾶν, καὶ ὑφάψαντα αὐτήν.

[1113. ΤΟΝ ἨΡΑΨΕΙΟΝ. τὸν Ἠρακλέους διάδοχον. ἌΘΛΙΟΝ. γράφεται ἄθλον. ΜΕΤΑΛΛΑΓΑΨ. μεταβολῆ. ἘΡΕΨΣΗ. στρέψῃ.]

[ΜΕΤΡ. 1118. ἌΝΔΡΟΨ ΤΟΙ. Σύστημα ἕτερον κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερῆς κώλων ζ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

1122. ἌΝΔΡΟΨ ΤΟΙ. ἀγαθοῦ ἀνδρός ἐστὶ, τὸ ἀληθές ἐν καιρῷ λέγειν. ΔΙΚΑΙΟΝ γὰρ νῦν φησι τὸ ἀληθές. ΕΥΨ δέ, τὸ ἐν καιρῷ. ὀφείλει δὲ καὶ ὁ ἀκούων μὴ ἐκφραυλίξειν τὰ λεγόμενα. τοῦτο δὲ φησιν, ὅτι ὁ μὲν Νεοπτόλεμος τὸ ἀληθές εἶπεν, ὁ δὲ Φιλοκτῆτης ἐξευτέλισεν. Εἰς τὸ αὐτό. ἀγαθοῦ μὲν ἀνδρός ἐστὶ τὸ δίκαιον εἰ-
πεῖν.

πειν· εἰπόντα δὲ μὴ Φθονεῖσθαι· ὅτι οὐκ ἔδει σε τῷ Νεοπτολεμῷ Φθονεῖν, εἰπόντι τὰ δίκαια. κατὰ κοινῷ δὲ τὸ ΔΙΚΑΙΟΝ. ἀγαθοῦ ἀνδρός ἐστὶ τὸ λέγειν τὸ δίκαιον· δίκαιον δὲ, καὶ σὲ ὁμολογεῖν, ὅτι εὐπέπρακται, ἀκούοντα δὲ τούτων, μὴ Φθονερόν τι καὶ ὀδυνηρόν ἐπιφθέγγασθαι. Εἴς Ἀποπολλῶν. συμμαχῶν δηλονότι. ΤΟΥΤ' Δ' ἘΦΗΜΟΣΥΝΑΙ. ¹⁾ τὸ ἐξῆς· τοῦδ' ἐφημοσύνα ἤνυσε κοινὰν ἐς Φίλους ἀρωγὰν.

[1123. ΜΗ' ΦΘΟΝΕΡΑ'Ν. μὴ πικραίνεσθαι.]

[ΜΕΤΡ. 1128. Ὡ ΠΤΗΝΑΙ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὐτῆ τῆς δευτέρας ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ. Οἴμοι μοι. ἐστὶ δὲ καὶ αὐτῆ κώλων ἰζ'. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ συνήθως. Τ.]

1128. Ὡ ΠΤΗΝΑΙ ΘΗΡΑΙ. ἀντὶ τοῦ, ὡ πτηνῶν ἀγραι. ἀγρεύει γὰρ καὶ πτηνά. ΦΥΓΑΙ Μ' ΟΥ'Κ' ΕΤ' ἈΠ' ΑΥ' ΛΙ' ΩΝ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐτι Φεύξεσθε με, οὐκ ἐτι μετὰ Φυγῆς καὶ φόβου προσπελάζετε μοι. ἈΛΛ' ἈΝΕΔΗΝ ὈΔΕ ΧΩΡΟΣ. ἀνειμένος καὶ ἠπλωμένος, ἢ ἐπ' ἐξουσίας ὁ τόπος ὑμῖν οὗτος ἀνεῖται. ἀντὶ τοῦ, ἀδεία ὑπὸ τῶν θηρῶν ὁ τόπος κατασχεθήσεται. ΦΟΒΗΤΟΣ. φόβον ἐμποῶν. ΣΑΡΚΟΣ ΛΙ' ὈΛΑΣ. ποικίλης, διὰ τὰ τραύματα. Τ' Σ' ΩΔ' ΕΝ ΑΥΡΑΙΣ. τίς θρέψεται ἐξ ἀνέμων, μηδενὸς τῶν ἐκ γῆς τροφίμων εὐπορῶν.

q) τοῦ ὀδυνηρῶς addit Brunck.

ρῶν. ὑγιῶς δὲ ἔχει, περιττεουσῆς τῆς ἘΝ προθέσεως. ¹⁾)

[1126. ΧΑΡΟΠΩ'Ν. Φοβερῶν.

1135. ἘΡΥΚΕΤΑΙ. κατέχεται.]

1143. ΚΡΑΤΥ'ΝΩΝ. ἐγκρατῆς ὧν, εὐπορῶν.

[ΜΕΤΡ. 1145. ΠΡΟΣ ΘΕΩ'Ν. Αἰσθηματικαὶ αἵται περίοδοι κώλων εἰσὶν να, ὧν τὰ μὲν εἰσὶν ἀναπαιστικά, τὰ δὲ ἰαμβικά, τὰ δὲ δακτυλικά, τὰ δὲ ἐτέρων μέτρων. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

1145. ἼΕΙ ΤΙ ΣΕΒΗ ΖΕ'ΝΟΝ. εἰαυτὸν δὲ Φησὶν ὁ Ἰχορός, ὅτι ἐμοὶ τῷ ξένῳ μετ' εὐνοίας πρόσελθε, ἀντὶ τοῦ, φίλος ἡμῖν γενοῦ. ἈΛΛΑ' ΓΝΩ'Θ'. οὕτω τινὲς στίζουσιν· ἀλλὰ γνῶθ', εὐ γνῶθι. οἶον, τὰ ὄντα σοὶ μάνθανε, τὰ περὶ τῆς νόσου. ὁ δὲ ἈΛΛΑ' ἀντὶ τοῦ δὲ, γνῶθι δὲ, ²⁾ ἢ ἢ οὕτω· πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβῃ ξένον πελάταν, πέλασον πάσῃ εὐνοίᾳ. γνῶθι, ὅτι κῆρα τήνδ' ἀποφυγεῖν σοὶ πάρεστιν, εἴ πεισθεῖς ἡμῖν. ὁ ἐστὶ, τὴν νόσον. ³⁾ οὗτος δὲ ταῦτα λεγόντων συνή-

1) ὑγιῶς — προσθέσεως leguntur in ed. Rom. et apud Tricel. post Scholion v. 1169, quod finitur voce κινῶν.

2) Verba γνῶθι δὲ hīc omīsit Brunck.; mox autem γνῶθι, ἢ scripsit.

3) κῆρα τήνδ', ὅ ἐστι, τὴν περὶ τὸν πόδα νόσον, ἀποφεύγειν σοὶ πάρεστιν, εἴ πεισθεῖς ἡμῖν. Brunck. ἀποφεύγειν habet etiam Tricel., cetera cum ed. Rom. consentiens.

συνήσων, ὅτι παρανοῶσιν αὐτῷ εἰς Ἴλιον ἐλθεῖν·
πρὸς ὃ ἀνακράζει τὸ ΠΑΛΙΝ ΠΑΛΙΝ.

[1149. ΒΟΣΚΕΙΝ. βόσκεισθαι, διοικεῖσθαι.]

1151. ΠΑΛΙΝ ΠΑΛΑΙΟΝ. πάλιν τῶν τῆς Ἰλίου με τόπων ἀνέμνησαι, ἢ τῶν οἰκειῶν κακῶν. Ὡ ΔΩΣΤΕ ΤῶΝ ΠΡΙΝ ἘΝΤΟΠΩΝ. ὦ βέλτιστε τῶν πλησιασάντων μοι πρὶν, ἢ τῶν περὶ Οδυσσεά. ^{υ)})

1156. Εἴ ΣΥ ΤΑΝ ἘΜΟΙ. λέειπαι ἢ εἰς, ἢ ἢ, εἰς τὴν μισουμένην μοι.

1160. ΦΙΛΑ ΜΟΙ ΦΙΛΑ. Φίλα μοι βουλομένω, ἢ δέως ἀποπλεύσαι κελεύεις. ἸΟΜΕΝ ΝΑΟΣ ἸΝ ἩΜΙΝ. ὅπου ἡμῖν ἀφίικται ἢ ναῦς. ἐπὶ τῆς ναός, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν ναῦν.

1163. ΜΗ ΠΡΟΣ ἈΡΑΪΟΥ. ἀρά, ἢ εὐχή. ἀραίος οὖν, ὦ πάντες προσευχόμεθα, ἢ ὄν επικαλούμεθα ἀράμενοι. ὥσπερ δὲ ἱεραίου λέγουσι, τοῦ τοὺς ἱετέας ἐποπτεύοντος, οὕτως ἀραίου, τοῦ τοὺς ἀράμενους ἐπισκοποῦντος. ἘΛΘΗΣ. ἀντὶ τοῦ ἀπέλθης. ΜΕΤΡΙΛΖΕ. ἡσύχαζε.

[1163. ΜΕΤΡΙΛΖΕ. ἡσύχαζε, ταπεινοῦ.]

1168. ΤΟ ΜΕΤΟΠΙΝ. μετὰ ταῦτα, μετόπισθεν. ἘΠΗΛΥΘΕΣ. αὐτόματοι.

1170. ΤΙ ΡΕΖΟΝΤΕΣ. τί πράζοντες ἐναντία γνώμη ἕτερον παρὰ τὸ πρότερον.

1173. ΧΕΙΜΕΡΙΩ ΛΥΠΑΙ. ταραχώδεις

υ) περὶ τὸν Οδυσσεῖα Brunck.

δει πάθει. μεταφθερικῶς. οὐκ ἔστι, Φησί, μεμπτόν τῷ δυστυχοῦντι καὶ παραφθέγγεσθαι.

1176. ἸΣΘΙ ΤΟΔ ἘΜΠΕΔΟΝ. τοῦτο γίνωσκε, ὅτι οὐκ ἔρχομαι, οὐδ' εἰ αὐτὸς ὁ Ζεὺς μετέλθοι με ταῖς βρονταῖς, τουτέστιν οὐδ' εἰ κεραυνοὶ με ὁ Ζεὺς, ἂν μὴ ἐλθῶ. γράφεται καὶ ΑΥΓΑΓΙΣ, ταῖς βροντῶν αὐγαῖς ταῖς κεραυνίαις. ἔστι μὲν λαβεῖν καὶ βροντᾶς, ἀντὶ τοῦ βροντήσας, καθάπερ ἐν Υδροφόροις τὸν Διόνυσον εἶπε Βακχᾶν, ἀντὶ τοῦ Βακχευτάν.

1183. Ἡ ΓΕΝΤΥΝ Ἡ ΒΕΛΕΩΝ ΤΙ. ἀντὶ τοῦ πέλεκυ, ἢ γενῆδα, ἢ ἀξίνην.

[1183. ΓΕΝΤΥΝ. πέλεκυ, ἢ ἀξίνην.]

1184. ΠΑΛΑΜΑΝ. πρᾶξιν, ὅθεν καὶ παλαμᾶσθαι ἢ τέχνην.

1185. ΦΟΝΑΪ ΦΟΝΑΪ. θανατιᾶ, θανάτου ἐπιθυμί.

1191. ὍΣ ΓΕ ΣΑΝ ΛΙΠΩΝ. ὅστις ποτὲ καταλιπὼν σε ἐπὶ τὸ ^{χ)}) βοηθεῖν τοῖς Ἑλλησιν, οὐκ ἔτι οὐδὲν εἰμί. ἸΕΡΑΝ ΛΙΒΑΔΑ. τὴν τοῦ ἐπιχωρίου ποταμοῦ.

[ΜΕΤΡ. 1194. ἘΓΩ ΜΕΝ ἩΔΗ. Οἱ ἀμοιβαῖοι οὗτοι στίχοι εἰσιν ἱαμβικοί τριμετροὶ ερπς, ὡν τελευταῖος, Τροίαν· ἄλλος γάρ μοι τεθρήνηται λόγος. ἐν ἐκθέσει δέ, στίχοι τροχαικοὶ τετραμετροὶ καταληκτικοὶ ζ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

1194. ἘΓΩ ΜΕΝ ἩΔΗ. ἐντεῦθεν διπλοῦν

χ) τῷ Brunck. cum Tricl.

διπλοῦν ἐστὶ τὸ ἐπεισόδιον. ΣΤΕΪΧΩΝ ἌΝ
 ἮΝ ΣΟΙ. ἐπορευομένη ἄν. τὸ δὲ ΣΟΙ παρέλκει.

[1194. ὍΜΟΤ. ἐγγύς.]

1198. ἮΝΤΙΝ ἌΤ. ἀντί τοῦ, εἰς πῶτον
 τόπον ἀπέρχη. ΠΑΛΙΝΤΡΟΠΟΣ. ἐξ υπο-
 στροφῆς. τοῦτο δὲ ὁ Νεοπτολεμος, ἀποδοῦναι
 βουλόμενος τὰ τόξα τῷ Φιλοκτήτῃ, ἐπιπλήσεται
 ὑπο τοῦ Οδυσσέως.

1214. ἈΝΑΠΟΛΕΓΝ Μ' ἘΠΗ. τὰ
 αὐτὰ λέγειν. ἀπὸ τῶν δευτέρων ἀναπολούντων γ)
 τὴν ἡρωϊασμένην γῆν.

1228. ἈΛΛ' ΟΥΔΕ ΤΟΙ. ἀλλ' οὐδὲ
 πεισθῆσομαι τῇ σῇ χειρὶ, ἤγουν τῇ δυνάμει, ταῦ-
 τα ποιεῖν.

[1228. ἈΛΛ' ΟΥΔΕ ΤΟΙ. ἀλλ' οὐδὲ
 πεισθῆσομαι ποιεῖν ταῦτα τῇ σῇ χειρὶ. ὁ ἔστιν,
 οὐκ ἐπιτρέψω σοι.

1233. ΚΑΙ ΤΟΙΣ ἘΑΣΩ. οὐ πολεμήσω.]

1238. ἈΜΕΪΨΑΣ. καταλιπών.

1248. ΠΙΣΤΟΣ, ἈΤΗΡΟΣ ΔΑΘΡΑ.
 πιστὸς ἐν τοῖς ἔξω λόγοις· κλέπτῃς δὲ ἐν τοῖς εἴ-
 σω. ἈΤΗΡΟΣ. βλαβερός. παρὰ τὴν ἄτην. ²⁾

1249. ἈΛΛ' ΟΥ ΤΙ ΜΗ ΝΥΝ. δό-
 λιος φανοῦμαι δηλονότι.

1251. ΜΗ ΛΕΞΗΣ ΠΕΡΑ. μὴ πε-
 ραιτέρως εἴπῃς. ὅσα γὰρ ἂν εἴπῃς, μάταια λέξεις.

[1262.

γ) πολόντων Brunck, cum Tricl.

2) Scholia, quae ad v. 1228. et 1248. pertinent, non leguntur
 in ed. Rom.

[1262. ΜΗ ΠΕΥΞΗ. μὴ καταράσῃ.]

1264. ΔΟΛΟΥΜΕΘΑ. ἀπατώμεθα.

1268. ὩΣ ΘΕΟΙ ΣΥΝΙΣΤΟΡΕΣ.
 μαρτύρομαι τοὺς θεοὺς, ὅτι ὁ ποιῶ, εἰς χάριν καὶ
 σωτηρίαν ποιῶ τῶν Ατρειδῶν.

1273. ἈΧΙΛΛΕΨ ΠΑΙΣ ἘΑΝ ΤΕ
 ΜΗ ΘΕΛΗ. ^{α)} οὐκ εἶπε δὲ τὸ θέλη, ἵνα μὴ
 ἀόξῃ συμψηφίσασθαι αὐτοῦ τῷ βουλεύματι.

[1280. ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΥΣ. τοὺς βα-
 σιλέας. ΨΕΥΔΟΚΗΡΤΚΑΣ. ψευδῶς κηρυ-
 σσομένους, καὶ ἐγκωμιαζομένους.]

1281. ἈΛΛ' ΟΥΝ ΤΟΣΟΥΤΟΣ.
 ἀλλ' οὐ ^{β)} γενναῖον ἄνδρα φοιεύσω. πάντες γὰρ
 οἱ κήρυκες τῶν Ἑλλήνων ἀσθενεῖς εἰσι, καὶ ἡ ἀν-
 δρεία αὐτῶν ἄχρι τοῦ λέγειν.

[1289. ΕΥΛΟΓΟΥΝΤΑ. εὐφημοῦντα.
 ΣΟΥ ΤΥΧΕῖΝ. παρὰ σοῦ.]

1291. ἈΝΘΡΩΠΟΙΣΙ ΤΑΣ ΜΕΝ
 ἘΚ ΘΕΩΝ. πᾶς ἀνθρώπος ἐκ θεοῦ πάσχω,
 ἀνέγκλητός ἐστιν· ὅσοι δὲ διὰ τὴν ἰδίαν προαίρε-
 σιν νοσοῦσιν, ὡς περ σὺ, οὐδὲ ἐλέους ἄξιοι τυγχά-
 νουσι.

1300. ΓΡΑΨΟΥ ΦΡΕΝΩΝ ἘΣΩ.
 παρὰ τὸ Ὀμηρικόν· (Il. A. 297.) σὺ δ' ἐνὶ φρε-
 σὶ

α) ΕΑΝ Τ' ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΙΣ. διὰ δηλονότι. Brunck.

β) ΨΕΥΔΟΚΗΡΤΚΑΣ. ἀντὶ τοῦ ψευδοπροβουλεύτας· ἢ ψευδῶς κη-
 ρυσσόμενους καὶ ἐγκωμιαζομένους. φησὶ γοῦν· εὐ — Tricl. Br.
 In fine Scholii addunt ἴστιν.

οὐ βάλλεο σῆσιν. ^{ε)} ΣΥ ΓΑΡ ΝΟΣΕΙῤΣ.
σύ γάρ, Φιλοκτήτη, νοσεῖς ἐκ θείας προνοίας,
πλησίον ἀπελθὼν τοῦ ὄφρα, τοῦ φυλάττοντος τὸ
ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς. καὶ οὐκ ἔστιν ^{δ)} ἰασίς, εἰ μὴ
ὑπὸ τῶν Ἀσκληπιάδων.

[1302. ἈΚΑΛΥΦΗ. ἀσκεπῆ. ΠΑΥ-
ΛΑΝ. ἀνάπαυσιν, θεραπείαν.]

1306. ΤΑΥΤΗ ΜΕΝ ΔΙ΄ΡΗ. ταύ-
τη μὲν ἀνατέλλη, ταύτη δὲ δύνη· ὁ ἔστι, διὰ
παντός.

[1318. ΣΥΓΧΩΡΕΙ ΘΕΛΩΝ. ἐκῶν,
βουλόμενος, σὺν ἡμῖν χάρις.]

1319. ΚΑΛΗ ΓΑΡ Ἡ ΠΙΚΤΗΣΙΣ.
ἡ κτῆσις τῆς δόξης. καλὸν κτῆμα ὠφελήθηναί
σε, ^{ε)} κλέος κτάμενον ἐκ τῆς πορθήσεως τῆς Ἰλίου,
καὶ θεραπευόμενον.

[1320. ΠΑΙΩΝΙΪΣ. ἰασίμους, θερα-
πευτικάς.]

1328. ΤΩΙ ΠΡΟΣΗΓΟΡΟΣ. τίς με
προσαγορεύσει;

1329. ΠΩΣ Ὡ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ἸΔΟΝ-
ΤΕΣ. τὰ περὶ ἐμὲ πάθη εἰδότες ἐνιαυτοί, τοῦ
αἰῶνος χρόνοι. ΟΥ ΓΑΡ Μ' ἘΤ' ἌΛΓΟΣ.
οὐ λυπεῖ με τὰ φθάσαντα, ἀλλὰ διὰ τὰ μέλ-
λοντα

ε) ΓΡΑΦΟΤ — σῆσιν abest in ed. Rom. — Mox scripta Br.
ἔ φιλοκτῆτη, praeeunte Tricli.

δ) ἔστι σοι Brunck. c. Tricli.

ε) καὶ ἀμφότερα addit Brunck. c. Tricli.

λοντα δυσφορᾷ. οἱ γὰρ ἔχοντες ^{ε)} Φαύλην τὴν
γνώμην, ἀκλόουθα τῷ λογισμῷ διαπράττονται.
ΘΑΥΜΑΣΑΣ ἘΧΩ. θαυμάζω σου καὶ ^{ε)}
καταγιγνώσκω σου.

[1330. ἘΞΑΝΑΣΧΗΣΕΣΘΕ. ἀνε-
ξισθε. ΠΑΝΩΛΕΙ. ἀξίῳ ἀπολείας.]

1348. ΠΑΤΡΟΣ. τοῦ Ποιάντος.]

1351. ΘΕΟΙΣ ΤΕ ΠΙΣΤΕΥΣΑΝ-
ΤΑ. διὰ τὴν Ἐλένου μαντείαν.

1355. ἘΜΠΥΟΝ. δίνυρον, διὰ τὸ ἐλ-
κος, πύου πεπληρωμένην, ὃ ἔστι σήψις. ὁ δὲ
νοῦς· ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ἐκείνους ἄπει, ἀλλὰ καὶ ^{η)}
τοὺς θεραπεύσοντάς σε.

[1362. ΧΩ ΛΟΓΟΣ ΤΟΙΟΣΔ'. περὶ
τοῦ σοι συμφέροντος.]

1364. Ὡ ΤΑΝ. ΔΙΔΑΣΚΟΥ. μάν-
θανε, Φησί, μὴ ἐν τοῖς κακοῖς ἐπαίρεσθαι.

1378. ἌΛΙΣ ΓΑΡ ΜΟΙ ΤΕΘΡΗΝΗ-
ΤΑΙ ΛΟΓΟΙΣ. γράφεται ΓΟΟΙΣ. πολλὰ
διὰ Τροίαν πέπονθα, Φησίν.

1379. Εἴ ΔΟΚΕῖ ΣΤΕΙΧΩΜΕΝ.
ἐπὶ τὴν πατρίδα. ἀπατᾶ δέ, καὶ θέλει ἄξει
εἰς τὴν Τροίαν.

1381. ΑἴΤΙΑΝ ΔΕ ΠΩΣ. πῶς, Φη-
σίν,

f) Verbis οἱ γὰρ ἔχοντες praefixit Brunck.: ΟΙΣ ΓΑΡ Η ΤΝΩ-
ΜΗ, Triclinium secutus.

g) σου, ἀντὶ τοῦ Brunck.

h) ἀλλὰ πρὸς Brunck. c. Tricli.

σύν, ἀνάιτιος γένωμαί τοῖς Ἑλλησι; ΧΩΡΑΝ
ΤΗ'Ν ἘΜΗ'Ν. τὴν Σκυῖρον.

[1381. ΑἸΤΙ'ΑΝ. κατηγορίαν.]

[ΜΕΤΡ. 1386. ΜΗ'ΠΩ ΓΕ. Ἡ μονο-
στροφικὴ αὐτῆ περιόδος κώλων καὶ στίχων ἐστὶ
λσ, ὧν τὰ μὲν ἐννέα κώλᾶ εἰσιν ἀναπαιστικά·
οἱ δὲ κζ, στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι. ἐν ἐκθεσσι δὲ
κώλα ἀναπαιστικά ζ. ἐπὶ τῷ τέλει παρὰ γράφος. Τ.]

1389. ΛΕΥΣΣΕΙΝ ΤΕ ὈΨΙΝ. υπο-
λάμβανε ὄψιν τὸν Ἡρακλέα. ¹⁾

[1398. ΠΛΘΕΓ'Ν. γενέσθαι. ἘΚΚΡΙ-
ΘΕΙ'Σ. νομισθεῖς.]

1409. ΤΟΞΩΝ ἘΜΩ'Ν ΜΝΗΜΕΓ'Α.
ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν ἀριστείων καμὲ τίμησον. ΠΡΟ'Σ
ΠΥΡΑ'Ν ἘΜΗ'Ν. τὴν ἐπὶ τῇ Οἴτῃ.

1418. ΕΥΣΕΒΕΙ'Ν ΤΑ' ΠΡΟ'Σ ΘΕ-
ΟΥ'Σ. ἀνίττεται τοῦτο εἰς Νεοπτόλεμον. ἐν
γὰρ τῇ τοῦ Ἰλίου ἀλώσει ἀπεκτείνει τὸν Πριάμον,
προςφυγόντα τῷ βωμῷ τοῦ Ἐρκίου ^{κ)} Διός.

[ΜΕΤΡ. 1422. Ὡ ΦΘΕΓ'ΜΑ. Σύστη-
μα

1) ΦΛΕΚΕΙΝ Δ' ΑΤΔΗΝ. ὑπολάμβανε ὄψιν τὸν Ἡρακλέα, καὶ
ἀκούειν τῆς φωνῆς αὐτοῦ Brunck. c. Tricl.

κ) Ἐρκίου Tricl. Brunck.

μα κατὰ περιουσίαν κώλων ἀναπαιστικῶν ζ. ἐπὶ
τῷ τέλει παρὰ γράφος. Τ.]

1425. ΤΙΘΕΜΑΙ. συγκατατίθεμαι.

[ΜΕΤΡ. 1429. ΦΕΡΕ ΝΥ'Ν. Ἡ μονο-
στροφικὴ αὐτῆ περιόδος κώλων ἐστὶν ἀναπαιστι-
κῶν ιζ, ἢ δὲ ἐπώδος κώλων ὁμοίων γ. ἐπὶ τῷ τέ-
λει τοῦ δράματος κορωνίς ἢ τὸ δράμα ἐπισφραγί-
ζουσα. Τ.]

1429. ΦΕΡΕ ΝΥ'Ν ΣΤΙΧΩΝ ΧΩ-
ΡΑΝ ΚΑΛΕΣΩ. ἀσπάζομαι ἀναχωρῶν. ΣΥΜ-
ΦΡΟΥΡΟΝ ἘΜΟΪ. τὸ φρουρησάν με καὶ
φυλάξαν. ΚΤΥ'ΠΟΣ ἌΡΣΗΝ. ἰσχυρὸς, ἐν-
τονος. ἘΡΜΑΓ'ΟΝ ΟΡΟΣ. οὐκ αὐτὸ πάντα
τὰ ὄρη Ἐρμαία καλεῖσθαι, ἔτι νόμιμος ὁ θεὸς καὶ
ἄρειος ὁ Ἐρμῆς. ἐστὶ δὲ καὶ Ἐρμαῖον οὕτως ἐν
Λήμνῳ καλούμενον. ἐμοὶ δὲ, Φησί, πολλὰ βοῶν-
τι καὶ τὸ Ἐρμαῖον ἕρος ἀντεφθέγγετο. ἌΝΤΙ-
ΤΥΠΟΝ. ἀμοιβαῖον, ἀντιμιμον.

1438. ΝΥ'Ν Δ' Ὡ ΚΡΗ'ΝΑΙ ΓΛΥ-
ΚΙΟ'Ν ΤΕ ΠΟΤΟ'Ν. ἢ λυκίον. ἢ ¹⁾ οὐ-
τῶ καλουμένη κρήνη ἐν Λήμνῳ, Λυκίου Απόλλωνος.
ἢ, οἶον ἐν ἐρημίᾳ, ὑπὸ λυκῶν πινόμενον.

1440. ΔΟΞΗΣ. τῆς οἰήσεως. ἀντὶ τοῦ,
οὐδέποτε τοῦτο οἰθύνετες, οὐδὲ ἐλπίσαντες τελει-
οῦσθαι,

1) τινὲς ΔΤΚΙΟΝ ΠΟΤΟΝ γράφουσιν. ἔστι δὲ ἢ (4 Tricl.) Βr,
c. Tricl.

οὔσθαι, ὥστε ἀπελθεῖν εἰς Τροίαν. ΓΝΩΨΗ
ΤΕ ΦΙΛΩΝ. τοῦ Ἡρακλέους, ἢ ^m) τοῦ Νεο-
πτολέμου. ΠΑΝΔΑΜΑΤΩΡ ΔΑΪΜΩΝ.
τινὲς τον Ἡρακλέα ⁿ). εἶνοι τὴν Τύχην.

• [ΜΕΤΡ. 1446. ΧΩΡΩΜΕΝ. Σύστη-
μα ἐπωδικὸν κώλων γ. Τ.]

m) καὶ Brunck.

n) νοῦστιν addit Brunck. c. Tricel.

I N

S O P H O C L I S

P H I L O C T E T A M

A D N O T A T I O N E S.

1. Περιήρτου, ut Homer. Od. T. 173. Gemellum est ἀμφίρτος, ut Latini saepius adhibent circumfluis, non tamen omisso substantivo. Sic poeta de Phoenice, v. 1.

Oceani summo circumfluis aequore lucus
Trans Indos Eurumque viret. Wakef.

v. 2. ἀστειπτος. Vim vocis apud Lucret. invenias,
IV, 1. eleganter expositam:

Avia Pieridum peragro loca, nullius ante
Trita solo. Wakef.

Δήμου. Appianus in Mithridat. p. 143. περι Δήμον, ἐν ἰσημῶ νήσω καταλαβών, ἔθνα δεινυται βίαιος φιλοκτήτου, καὶ χάλκεος ἔφιος καὶ τόξα, — μήνυμα τῆς ἐκείνου πάθης. — Ἄστειπτος, οὐδ' οἰκουμένη, non calcata, nedum ut habitetur. Sic ἀδικτος, οὐδ' οἰκητός Oed. Col. 39. Tendendum porro, non universam insulam penitus incolis vacuam fuisse, quam utique Argonautarum progenies habitabat, sed duntaxat tractum hunc littoralem, ἀκτὴν χθονός, ut ipse vocat. Musgr.

v. 3. Concedit Wakef. praepositiones saepe retineri. Nihilominus scribi malit ἢ κ' κρατίστεν, sive ex Homero ἢ ἔξ ἀρίστου: II. A. 91. 244.

v. 7. Ex Homero locum omnem adumbravit noster:
II, B. 721. de Philoctete:

ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγυα πάσχων,
Δήμῳ ἐν κρηθέρῃ, ἔθι μιν λίπον υἱὲς Ἀχαιῶν,
ἔλκει μοχθίζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου. Wakef.

νόσος h. l., ut νοσήλαια v. 39. sanie vulnere conceptam denotat, ut super sederi possit Purgoldi commento, κατασκάζοντα reponentis. Nec magis opus est cum Wakef. scribere:

νόσου κατασκάζοντα διαβόρῳ ποτῖ:

morbi-

morbidos humores stillantem perefo pede: praefertim cum vulgatam firmiter Eustathius et Junior Philostratus, nisi quod hic in quibusdam editis ἴσ̄ habet pro νόσῳ.

διμῆδον. Sic Aeschylus in fragm. Philoctetae ap. Aristot. Art. Poet. c. 22.

Φαγέδαιναν, ἣ μου σάρκα; ἐσθίει πόδος·

et Lycophron de heros nostro, v. 912.

— κινχέου βεβρωμένου.

καταστάζοντα. Ajax pariter Nostro dicitur κάρη στάζων ἰδρωῶτι καὶ χέρας v. 10. ne quis putet liquorem tantum στάζειν. Musgr.

v. 11. Eustathius, hunc locum praestringens ad II. B. p. 249. qui interpretatur per βωῶν καὶ βρυχώμενος, videri possit legisse, βωῶν, ἰύζων: sed animo, opinor, obversabatur Trachin. v. 787. Wakef.

v. 12. ἀκμή. gl. καιρός. Sic in Aj. 912. οὐχ ἴδρας ἀκμή. Brunck.

v. 13. κινχέω Scholiastes interpretatur per ταραξῶ: unde legit, ni fallor, κινχέω (?) pro κίναχέω. Phavorinus: ἀνάχυσις, φουμάς, σύγχυσις.

Ita loquitur etiam Eurip. in Philoct. fragm. 2.

ὄκνω δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχεῖαι χάρην. Wakef.

Ulysses sic loquentem facit Astius ap. Nonium, v. cautim:

Contra est eandem cautim, et captandum mihi.

v. 14. τῶ. gl. ὡ νινι τῷ σοφίσματι. Vide notam ad Oed. Col. 1259. Brunck.

v. 17. Astius legi vult ἡλίω, sessio ad solem.

v. 19. ἀμφιγῆτος. Extat vox Eurip. Cyclop. 707. Musgr.

v. 20. ζῶν. Vide ad Oed. Tyr. 490. (482. Br.) Musgr.

v. 22. εἴτ' ἔχει. gl. κατοικεῖ. recte. πρὸς ἃ ἐλθῶν σίγα, σήμαινέ μοι εἴτε κατοικεῖ. — Sic Latinis habere valet habitare, qua significatione Plauto frequentatur, ut Bacchid. I. 2. Quis istic habet? et in Aululariae prologo. Br. Accius Philocteta ap. Nonium s. v. habere: Ubi habet, urbe agrone? — Vitiosum esse hunc Sophoclis versum putat Porson. in Praef. ad secundum ed. Hecubae p. XXXVI. ob vocabulum longa syllaba in medio quinto pede finitum, sequen-

sequente verbo trisyllabo. Mihi incolumis visus est (ad Electr.) propterea quod eliso efficit, ut duae voces in unam coniungantur. Quod argumentum nuper impugnavit Lobeckius in libello de usu apostrophi p. 24. monens sic multum augeri numerum vitiosorum versuum; ut in hoc: φωνεῖ δίκης ἐς εὐθύν. ἀλλ' ἣ νῦν κακίς — pariter efficere apostrophi interjectionem, ut ἀλλ' ἣ unius vocabuli mensuram haberent. Nimirum non meminerat Vir amicissimus, duplicem esse apostrophi vim, non eam tantum quae coniungat, sed etiam quae disjungat, ut in caesura pentametri. Sed aliam defendendi versus Sophoclei rationem, eamque multo graviolem Hermannus in Praef. ad Orphica indicavit. Repetita ea est ab interpunctione, quae cum in medium quatum pedem, ut nostro in loco, incidit, spatium relinquatur pulmonibus ad renovandas vires et fortiore quodam nisu experundas. Caute tamen ac prudenter hoc argumento utendum esse monuit in Notis M.istis.

v. 25. ἐξ ἀμφοῖν εἶν. Malim ἔχει ἔχω pro εἶμι. sum. Nec spernendum ἦν (eant), ut videtur legisse Scholiastes. Musgr.

v. 26. οὐ μακρὸν λέγεις. Sic codd. omnes. gl. οὐ μακρὸς διδαχῆς δεόμενος, ἤγουν μακρῶν πόνων. Brunck. Breviter dictum est pro τοῦτορον, ὃ λέγεις, οὐ μακρὸν ἐστὶ: quod quamquam ipse intellexit Wakef., duplicem tamen interpolationem effudit, alteram. οὐ μακρὸν πελεῖ, alteram, οὐ μακρὸν λέγεις, ut glossatorem apud Brunck. et Scholiastas legisse arbitrat.

v. 29. frustra Gedick. et Wakef. pro τὸδ' conijciunt τῆδ', hac via. Mox Astius pro τύπος scribendum putat κτυπος, ut Mf. Morell. dare ex Gedickii nota ad h. l. intellexi. Quae lectio quamquam non absurda, minime tamen necessaria est. Neoptolemus enim, nulli vestigiis apparente nota, una cum Ulysside dubitare incipit, an hoc Philoctetae sit antrum, donec ceteris, quas reperit, notis fidem adhibet. Sic receptam scripturam bene defendit Gedickius.

v. 33. Wakef. personarum partes ita distribuit:

Νε. στείπη γε φυλλάς, ὡς ἐναυλίζουσι τῶ

τὰ δ' ἀλλ' ἔρημα. Οδ. κούδ' ἐσθ' ὑποστερον;

v. 35. αὐτόξυλον. Vide Andromedae fragm. VI. In seq.

freq. v. scripti et impressi libri habent τεχνήματ' ἀνδρός. Pluralis numerus doctos viros merito offendit; sed locum emendare dum conarentur, malum peiori malo sanaverunt. Quippe levius istud τεχνήματα feram, quam τέχνημά τ', sive pro τε, sive pro ται accipienda veniat particula, qua nullus hic usus est. Nec magis admittenda Toupii coniectura. Cur. Nov. in Suidam p. 70. τέχνημα τάνδρός. Nam τού ἀνδρός definite post indefinitum τινός plane inficetum est. Librarii malam manam quavis hinc facile poterat agnoscere. Imperitus homo metro consulere voluit, quod laborare credidit. Scripserat Τραγίκοις φλαυρούργου τινός ἀνδρός τέχνημα. Ille, ne spondeus esset in secunda senarii sede, ordinem invertit, et vitando hiatus scripsit τεχνήματ' ἀνδρός. Prima in τέχνη corripitur, ut quaevis vocalis natura brevis ante asperatam et liquidam. Vide Aj. 1121. Oed. T. 357. et sic passim. Brunck. Vulgatam lectionem, quam Suidas quoque in φλαυρούργος exhibet, aptissimis exemplis defendunt Wakef. in Silv. Crit. IV. p. 48 sqq. et Porsonus in Append. ad Toupii Emend. in Suid. p. 502. atque ad Eurip. Orest. 1051. Non probo tamen Wakeliellidum in not. ad h. l. voc. τεχνήματ' ad utrumque nomen, εκπαρια et πυρία referentem, ut locum habeat Αλκμαϊκόν ειδος, de quo conferri iubet Suidam sub voce. illis, Αμμωνιον p. 179. et Villoisoni Anecdota Graeca II. p. 96. ubi eodem monente fragmentum exstare ex Alemanis ode quadam desumptum hocce: καστὰρ τε πωλον δαμαντήρες, ἰπποταί σσφοί, καὶ Πολυδαίμης κυδρός. Exemplam contrarium affert e Statii Theb. II. 169.

— vocis hic sanguis, et aulae

Iura meae, longo promittitur ordine fati.

„Αὐτόξυλον. ex mero nativae ligno. Vid. ad Oed. Col. 188. Exstat Anthol. p. 337. in epigr. Apollonii.“ Musgr. Eustath. ad H. v. 826. p. 1457. ὅμοιον δὲ πρὸς τὸ αὐτοξάωλον, τὸ αὐτοκαβάλαν, καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ αὐτόξυλον ἰκτιμητ' καὶ ὅπως ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος ἐκινῶσται.

v. 36. πυρία. De πυρίαις omnino videnda quae dat Wesselingius ad Diodor. Sic. V. 67. Quod affirmat, vocem hanc veteribus ligna, non filices significare, astitit Theophrastus Histor. Plant. V. 4. et de Causis Plant. I. 26. et 27. Nec obstat, quod Philoctetes se filicem attritu ignem excitasse

excitasse testatur v. 296. Poetam enim in talibus constantem esse nihil necesse est. Plato p. 641, C. τριβούντες, ὁσπερ ἐκ πυρίας, ἐκλάμψαι ποιησάμεν τὴν δικαιοσύνην. Musgr.

v. 37. θησαυρισμα. gl. ἀποθετον κτήμα. Brunck.

v. 39. ἰσηλαίας πλέα. Sic Hippocrates de arte p. 5. πλήρεις μὲν τῆς νόσου, κενεὶ δὲ σιτίαν. Dionys. Halic. antiq. Rom. X. 53. καὶ οὐκ ἦνιστα ὁ γιωργὸς ἐπόνθηεν ἔχλες, ἀναπιπλάμενος τῆς νόσου: ut Thucyd. etiam et Euseb. hist. ecc. Wakef. Idem temere corrigit ταῦτα γ' ἀμφὶ θάλλεται — βαρείας ται νοσ. κ. τ. λ.

v. 42. προσβαίη Brunckius vertit progrediatur, non reputans, eo significato προσβαίη dicendum fuisse. Quod quominus reponerem, metro prohibitus, edidi περιβαίη. Sed meliora me docuit Hermannus in Notis Mssis „Περβαίη, inquit, vix defendi poterit. Non sollicitanda vulgata. προσβαίη enim est adscendat, ut saepius. Conspiciuntur in scena radices montis, in quibus spelunca est Philoctetae, ut patet ex iis, quae praecedunt. Ipse absens altius adscendisse debuit, ubi objectis rupibus later.“

v. 43. ἀλλ' ἢ ἐπὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν. Philoctetae alimentum praebabant aves et ferae, quas sagittis conficebat. Atqui aves et ferae stans horis ad certa loca se conferre solent. Recte scholiastes ἐπὶ φορβῆς ὄδον. At glossator, qui id minus intelligebat, exposuit ἐπὶ ζήτησιν φορβῆς. Hoc ipsum Ulysses dicere debuisset videtur Toupio, qui emendat. in Suidam III. 336. reponit ἢ ἐπὶ φορβῆς μαστόν. Nimis audacter. Hujus formae verbalia frequentant Ionici poetae, qualia sunt ἐθητός, ὀρχηστός, θελεκτός, πωρητός, et alia, sed Atticis fere inutilata sunt. Brunck. Longius repetitam Brunckii explicationem merito damnans Wakef. νόστον recte pro ὄδον accipit, quo sensu exstat Eurip. Rhes. 427. et plus semel in Oiphei Argonauticis, φορβῆς νόστος ut lit via, ubi cibum invenire possit.

v. 44. ἰωδλον. Pindar. Nem. VIII. 83. ἐπαιοδαῖς δ' ἀνὴρ ἰωδλον καὶ τις κάματον θῆκεν. Est in medicorum dictionibus vox ἐπαιοδή: cf. Schol. Pindari. Wakef.

v. 47. λαβεῖν. Perperam in membr. et in Aldina μολεῖν, unde Parisinus editor sinceram lectionem eruisse credit,

ἐλοιτό γ', ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους, μ' ὀλεῖν.

Sed

Sed istud *δαειν* e barbariei speciei accessitum, non e puris graecae linguae fontibus. *δαειν*, *δαειν* sunt prorsus imbuta, nec usquam, nisi apud Grammaticos, ubi de formatione temporum agunt, reperuntur. *μαλλον αεισθαι* est *προκρίνειν*, malle. Brunck. Difficilior praeferenda erat lectio *μολείν*: ad me venire malit, scil. ut me prehendam. Toup. Emend. in Suid. Vol. II. P. III. p. 404. ed. rec. Oxon. pro *λαειν* scribi vult *λαθειν*.

v. 48. Male Wakef. *στίβον*, vel *στίβους* legit, non memor, forma: mediam praefertim futuri saepius vim passivi habere, ut Oed. Col. 581. *δηλώσεται* et infra *ξενώσεται* — *ερχεται* h. l. non de veniente Philoctete, sed de abeunte speculatore accipiendum.

v. 49. Gedickii *ἐλευθέρω λόγῳ* nec necessarium est, nec satis aptum.

v. 53. Wakef. emendat *ὡς ὑπέρητη πρέπει*. Musgr. *οἷς ὑπέρητης πάρει*, quae verecunda est periphrasis pro *μηδὲ*.

v. 55. *ὅπως* hī: valet quomodo, ut infra 78. et pendet a suppresso verbo *φροντίζειν*, *φραζέσθαι*, vel simili. Immo, ni me fallit conjectura, verbum librariorum errore, potius quam poetae iudicio, hic desideratur. Quid enim sibi vult post *ἐκκλέψης λόγοισι*, particiipium *λέγων*?

τὴν φιλοκτιήτου σε δειν

ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις σκοπεῖν.

Glossa in codd. *ἐκκλέψης ἀπατήσης*. Ratio autem Philocteram fallendi haec erat, ut simularet Neoptolemus se Attidis insensum esse. Huc pertinet scholion, quod in Editione Romana alio translaturum fuit: *οἱ γὰρ ἐξ ἐνὸς ἡδικημένοι, φιλοῦσιν ἀλλήλους*. Brunck. Wakef. plena distinctione post *λέγων* sublata scribit *βλέπων*, quae ratio dupliciter ostendit, primum quidem quod accusativus requiritur, deinde ob verbum *βλέπειν* soloece adhibitum pro *σκοπεῖν*, *εἰδέν*, *φροντίζειν*. Gernhardus corrigit:

τὴν φιλοκτιήτου σε δειν

ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων

λέγω, ju beo, ut v. 101. Oed. C. 856. et alibi. Ingeniose, sed paullo artificiosius, ut videtur, Anonymus in Ephem. Lipsi 1803. p. 428. *λόγοισι πλέκων* prodidit, coll. Eurip. Ion. 1410. *Androm. 66*. Purgoldo ex fabulae nostrae vv. 993.

1204.

1204. et 1259. (meae ed.) *ἐλῶν* pro *λέγων* reponenti tetrum Ulyssis consilium inepte opponit Aëtius, qui quod ipse v. 55. *λέγειν* et v. 57. *λέγων* scribi jubet, non fecisset, opinor, si exempla ad firmandam verbi *λέγειν* repetitionem temere corrasa diligentius inspexisset. Mihi praee ceteris arrisit Gedickii emendatio, pro *λόγοισιν* restituentis *δόλοισιν*, modo etiam *λέγων* in *λόγων* mutaretur. Ut taceam, vocc. *δόλος* et *λόγος* saepenumero a libraribus confundi, *δόλοι λόγων* dici potuit, ut *περιπλοκαὶ λέγων* Eurip. Phoen. 497. atque alia ejus generis non pauca. Verbi *σκοπεῖν* ante *ὅπως* suppressi exemplum habes Ajac. v. 557.

v. 58. *πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον*. Abundat particula *ὡς*, quae eleganter jungitur praepositionibus *ἐπι* et *πρὸς* motum significantibus. Familiare hoc Arriano in Alex. M. Expeditione. Comicos in Equitum fine:

κακίον ἐκφριτά τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην. Brunck.

Male Wakef. hunc verborum ordinem constituit: *λέγειν δέ, ὡς πλεῖς*. „Navigas domum“ h. l. est, simulas navigare domum.

v. 60. *εἴ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες*. Abundat praepositio *ἐν*, ut Oed. T. 821. Antig. 962. 1003. *στείλαντες*, simplex pro composito *μεταστείλαντες*. Brunck.

ἐν λιταῖς. Abundat *ἐν*. Vide ad Trachin. 903. (889.) Musgr.

v. 63. *ἐλθόντι δοῦναι*. Id est *ὡςτε ἐλθόντι σοι δοῦναι*. Brunck.

v. 64. *λέγων*. Pendet hic nominativus a *λέγειν* in v. 57. structura ad significatam, non ad verba adaccommodata. Quippe istud *λέγειν* imperativus est infinitivi forma, unde pendet etiam *πλεῖς*, suppressa particula *ἐτι*, nisi mavis e communi repetere *λέγε δέ, ἔτι πλεῖς πρὸς οἶκον*. Proinde difficultas, ad quam ostendit Vir doctus, quamque tollit legendo *λέγ' ἔν*, nulla est. Is est Fredericus Gedicke, Gymnasilii Rector Berolini, qui seorsum fabulam hanc edidit loculento commentario illustratam in tironum usum. Nul lum est Tragicus nostri drama, quod enarratorem tam peritum nactum fuerit. Brunck. Probabilis est *λέγων* cum Gernhardo referre ad *αλγυνεῖς*, quod sequitur, ita ut *γάρ*, quod structuram verborum turbare videtur, familiaris sermonis consuetudinem referat. — Idem dubitans, an *παρέδοσαν*

ποι

non satis graviter dictum sit, legendum: suspicatur *περὶ δὲ* prodiderunt, i. e. nefarie tradiderunt Achillis amico alii, quam ejus filio *κυρίας*. An legendum *κυρίας τ'*?
Musgr.

v. 66. *ἔσχατ' ἔσχατων*. Conf. Oed. Col. 1302. (1238. Br.) Musgr.

v. 73. *οὐτ' ἐνορκος οὐδένι*, nemini jurejurando obstrictus: ne Philoctetæ forte incredibile videatur, eum exercitu relicto domum redire. Musgr.

v. 74. *οὐτ' ἐξ ἀνάγκης*, neque vi coactus. Tali enim homini non magis liberum fuisset expeditionem deserere, quam fuerat antea detrectare. *οὐτε τοῦ πρώτου στόλου*, neque in prima classe. Hi enim omnes Philoctetæ ob ipsum derelictum inviti esse debebant. Musgr.

v. 76. *προεικφθερῶ*: vocem habent etiam Isocrates, Plutarchus, Philo Iudæus, et Dio Cassius. Wakef.

v. 79. *καὶ φύσει πεφύκωτα* perabsurdum est. Quasi quis *πεφυκώς* esse possit alta re quam *φύσει*. Id qui perspecte mentit Gerbardus meus, emendat *ἔξοδα δὴ* — repudiato Wakefieldii commento: *ἔξοδα καὶ* — i. e. *εὶ καὶ* — *ἀλλά* — quamvis te noverim — tamen. At ego vix dubito a Sophoclis manu prevenisse, quod restitui. Sic Aj. 1409. *παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὄσον ἰσχυρῶς*, habet καὶ pro παῖ Scholiorum editio Romana. Cf. Porson. ad Eurip. Orest. v. 614. Ceterum *φύσει* pariter atque h. l. redundat Eurip. Bacch. 894.

v. 81. *κτῆμα τῆς νίκης· αὐτὴν τὴν νίκην*: Scholiastes. Non audio: friget: tunc etiam, opinor, articulus non abfuisset, sed scriptum reliquisset Sophocles *τὸ κτῆμα*: idenque distinctionem ponere visum est nobis post *κτῆμα*, ut *τῆς νίκης* verba ad *λαβεῖν* redeant. Wakef. Rectissime nisi quod *λαχεῖν* scribendum erat. Nam *λαβεῖν τῆς νίκης* indicaret attingere victoriam, non, impetrare. Gerbardus post *ἀλλά* et post *λαβεῖν* commate interpungendum putat. „*λαχεῖν* multo hic minus aptum quam *λαβεῖν*. Servandam puto vulgatam. *τῆς νίκης ἢ δὲ κτῆμα, λαβεῖν*. Victoriam dulce lucrum est, si consequare.“ Hermann. in Notis Msstis.

v. 84. *δός μοι σεαυτόν*. Terentius Adelphis: Da te hodie mihi. Brunck.

v. 86.

v. 86. Hos versus sic convertit Florens Christianus:

Ego vero, Ulyssen, dicta quae non audiam animo lubenti, facere semper oderim.

Eadem sententia Georg. Rarallens ad hunc modum:

Quae facta, Ulysse, audire animus horret, eadem patrare morte acerbis puto.

Haud sane expectabam aliquem existurum, qui has interpretationes falsi argueret, atque Graecis sensum inesse contenderet. Nuperus Parisinus editor nos docet ea sic verti debere: Ea moliri odi, quorum famam factorum regre ferrem. plurimisque exemplis adstruit, quod vel pueris notum, *κακώς κλέειν* significare male audire, id est vituperari. Est hoc quidem certissimum: sed tam certum est illam significationem verbi *κλέειν* non magis hic locum habere, quam apud Comicum in Concion. 91. *ἀκροῦσθαι* de fama accipi posse. Ibi mulier reprehensa, quod lanam in concionem ferret, ait: *τί γάρ ἂν χεῖρον ἀκροῦμην ἄρα ξαινουσα*; Quippini? num minus audiam rhetorum conciones, si lanam carpam? Quid hoc. quæso, ad famam? Brunck.

v. 87. *κλύων, ἢ ἐὼν ἐπιζόμενος*. Sic infra *ὁ πᾶντ' ἑκούων ἀισχρᾶ καὶ λαβήτ' ἔτη*, v. 616. Musgr. Minime.

v. 89. Ordo est: *βούλομαι δὲ, δρῶν καλῶς, ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ (δρῶν) κακῶς, νικᾶν*. Non placet altera distinctio, quam prodidit Wakef.: *βούλομαι δὲ δρῶν* — quotiescunque faciam aliquid — *μᾶλλον ἐξαμαρτεῖν καλῶς, ἢ νικᾶν κακῶς*.

v. 92. *ἐξ ἐνός ποδός*. Conf. Aj. 27. Elect. 457. (448.) Trachin. 888. (880.) Musgr.

v. 96. *ἐσθλοῦ πατρός παῖ*: callide Laertides, ipsius Neoptolemi verbis exceptis probatisque (v. 89.) juveni ab blanditur, et ad voluntatem suam laudibus, quales audire veller, tacite prolecat. Wakef.

v. 100. *τί ἄλλο πλὴν* confundit imperite Parisinus editor cum interrogationis formula Platoni frequentata: *ἔλλο τι ἢ*. Legat auctorem Doctrinae Particularum, qui formulas istas enucleate distinxit, et simul fideiussorem quaerit, quo auctore credamus graecum esse imperativum *ἀνωγες*. Ab *ἀνώγει* novi *ἐνώγει*, *ἀνωγει*. Verum *ἀνωγες* nusquam vidi. Brunck. Negat Porsonus ad Eurip. Phoen.

892.

892. Tragicos hiatum admittere post τί: nam pauca, quae advenfentur, exempla mendosa esse. Cujusmodi sunt in Philoctete quidem praeter hunc locum v. 723. 743. 904. quae repugnante quamvis Brunckio emendavi omnia, ἤγρευμένον, regentem, gubernantem. Conf. Eurip. Suppl. 228. Musgr.

v. 102. ἐν δόλῳ. Abundat praepositio ἐν, ut supra 60. Brunck.

v. 103. οὐ μὴ πείθεται. Non persuadebitur. Aor. 2. subjunctivi cum particulis οὐ μὴ eandem vim habet quam futuram indicativi. Euripides Herc. Fur. 720. δὲ οὐ παρῆστιν, οὐδὲ μὴ μίλα ποτε.

Nec adest, nec aderit unquam. Comicus in Lyf. 563.

οὐ μὴ ποτ' ἄλλη σοῦ κύων τῶν ὄρχων λάβηται. Palliar Berolinensis editor, qui ista a suppresso verbo φοβέομαι pendere ait. Diverfa sunt μὴ οὐ et οὐ μὴ. Brunck.

v. 105. ἀφύκτους: ut de illis Lycophron v. 917. et de Philoctete:

— ἀφύκτους γρυζίων λυροκτύπον. Wakef.

v. 108. τα ψευδῆ λέγει. Sic libri omnes. Verum Parisino editori adfentior, et legendum puto τὸ ψευδῆ λέγειν. Saepe in articulo, qui ex indole linguae infinitivo adjungitur, lapsi sunt librarii, articulum mutato numero nomini tribuentes. In Anacreontis carm. XI. ediderat Stephanus τὰ τερπνὰ παίζειν, ubi sermonis puritas flagitat τὸ τερπνὰ παίζειν, quae est etiam terfiffimi poetae manus. Brunck.

v. III. πῶς βλέπων, quo vultu, qua fronte? Nam βλέπειν saepe usurpatur, ut lat. tueri, v. c. acerbā, torva tueri. Cf. Aristoph. Plut. 424. Vesp. 895. Lyfistr. 886.

v. II7. φέρι' tibi aufers: quamvis edicat Eustathius in H. t. p. 655. ἡχοφελῆς γούν, δύο, φασί, φέρι δαυρήματα, ἀντὶ τοῦ φέρις: cui favent collati vv. 3, 4. et 8. 10. id I. Theocriti: adeo ut non injuria quis desideret majorem ἀκρίθειαν vel in Graecis. Wakef.

v. II9. κεκλήθ. Optativus praeteriti passivi. Formam hanc saepe obliterarunt librarii. In Euripidis Heraclidis, ubi perperam editum κεκτώμεθα, legendum:

μάτην

μάτην γὰρ ἴδαν ὡδὲ γ' ἂν κεκτώμεθα:

Vide quae notavimus ad Comici Lyfistr. 235. 253. Vr. κεκλήθ', i. e. κεκλήθ. Tempus perfectum optativi modi vocis passivae declinatur κεκλήθην, κεκλήθῃ, κεκλήθῃ, quod poneo, quia rarissime occurrit. Musgr.

v. 125. κατασχολάζειν. gl. βραδύνειν. Brunck. κατασχολάζειν: i. e. σχολάζειν κατὰ τοῦ χρόνου' moris longioribus male tempus perdere: quali contra tempus — in damnum temporis — otuari. Wakef.

v. 126. ἀποστελῶ. Lego, ἀποστείλαι. Jabet Ulyffes Neoptoleum, ut, cum Philoctetes appropinquaverit, id sibi per nancium mandet. Ὁ σκοπός est is, de quo supra v. 45. et 48. Musgr.

v. 127. τοῦ χρόνου. Pro χρόνω vel κατὰ χρόνον. Vide notata ad Oed. Col. 410. Musgr.

v. 129. προσῆ. Aoritus modi subjunctivi a προσεῖμαι, adeoque secand persona; quod monendum erat, ne quis a προσεῖμι deduceret. Euripides in fragm. Antig. VI.

Ὅν δ' ἂν προσῆται κύπερος, ἤδιστον λαβεῖν.

Hesychius: προσῆται, προσάγονται. προσεῖσαι, προσφέρεισαι, προσῆται — προσδέχεται. Musgr. Induxit eum in hanc rationem lectio ἀγρία.

v. 130. ποικίλως αὐδωμένου. σοφίζομένου, δολίως διαλεγόμενου. Brunck.

v. 131. οἱ ἀεὶ λόγοι sunt omnia verba, vel, ut accuratius nostri, seine jedesmaligen Worte. Sic Xenoph. Cyr. VI. c. 1. 47 ὁ δὲ βασιλεύων.

v. 133. Ἐριμὸς ὁ πέμπων: Homer II. Ω. 182.

τοῖος γὰρ τοι πομπὴς ἀμ' ἐψεται Ἄργεϊφόντης. Wakef.

v. 134. Νίκη. Scholion: οὕτως ἡ κλειούχος Ἀθηναῖα Νίκη καλεῖται ἐν Ἀττικῇ. Euripides Ione 1550.

μά τήν παρασπίζουσαν ἄρμασιν ποτε

Νίκην Ἀθηναῖαν Ζηνὶ θυγενεῖς ἔτι —

Victoriae nomine cultae Minervae templum erat in arce: idcirco mulieres, quae arce occupaverant, in Comici Lyfistr. 317. ejus implorant opem: δέσποινα Νίκη θυγενεοῦ. Vide Meursii Atr. Lect. I. 20. Brunck. Conferas etiam Voßii Mythol. Briefe P. II. p. 32

v. 136. Suidas in v. προῦχειν legisse videtur, nec male,

πράτ.

πράττειν; ἢ τί λέγειν. Wakef.

Purgoldum σκοπεῖν corrigentem refutavit Censor Ienensis, neminem monens offensuram fuisse, si Sophocles scripserit, τί χεῖ με λέγειν ἢ οὐ λέγειν, i. e. σιγᾶν, κρύπτειν.

v. 137. Noster haud multo aliter in Oed. T. 380.

ὦ πλούτε, καὶ τυραννί, καὶ τέχνῃ τέχνης

ὑπερφέρουσα:

ubi vox τέχνῃ pariter ad ingenii praestantiam refertur. Wakef.

v. 140. Si ἀνάσσεται passive accipitur, σηπτρον metonymy, ut saepe, dictum est pro βασιλείᾳ. Sed etiam forma media ἀνάσσεται pro activo nonnunquam occurrit, e. g. Homer. Od. γ, 245. Ergo verte: apud quem i. e. cujus in manu imperat sceptrum Jovis i. e. a Jove datum. Ged. ucke. Schneiderus in append. lex. Graeci ἀνάσσεται explicat possidetur, quo significato verbum occurrit Homer. Od. I, 117. 402. 4, 513.

v. 141. τῶδ'. Metro satisfeceris legendo τοῦτ', vel in antistropha προκλεσῶν: quod tamen vetare videtur v. 46. Musgr.

v. 142. κράτος ἀγύγιον: potestas ab atavis. ἀγύγιου: παλαιῶ, ἀρχαίου: Hesychius: ut in elegantissimo fragm. Empedoclis apud Aristotelem de sensu et sensibilibus, c. 2. oculum describentis:

ὡς δὲ τότε ἐν μὲνιγξιν ἐεργμένον ἀγύγιον πῦρ
λεπτῆσιν ὀδόνησιν ἔχευατο κύκλωσιν κούρην:

oculi tunicas retinamque non poterat solertius describere curiosa felicitas verborum. Adeas etiam Pindar. Nem. VI. 73. et Hesiod. Theog. 806. Wakef. Musgr. conjungit ἀγύγιον ἐλήλυθε, ab antiquo venit.

v. 144. ἔσχατιαίς: Homer. Il. A. 524.

ἔσχατιῇ πολέμοιο δυσχηρέος:

sed Pindarus, ut noster tragicus, in numero multitudinis, Isth. VI. 17.

— ἔσχατιαίς

ἤδη πρὸς ἄλβου βαλλετ' ἀγκυραν, θεοτίμος ὦν

ἔσχατιά· τὸ ἔσχατον μέρος χαορίου: Hesych. Wakef.

v. 146. ὄντινα κείται, i. e. καὶ ὄντινα κείται ὁ φιλοκτήτης. Vide citata ad Aj. 30. Musgr.

v. 147.

v. 147. Editores fefellit loci venustior constructio. Ordo est: ὀδύγη τῶνδ' ἐκ μελαθραν: i. e. „viator, qui ex his aedibus egreditur;“ incola sc. harum aedium. Sic Musaeus v. 153.

παρθένοσ οὐ σε λελήθεν ἀπ' Ἀρκαδίας Ἀταλάντη.
et Paulus Silentiari. epigr. 46.

καὶ τὸν ἀλεξιβέλεμνον ἀπὸ στέρνοιο χιτῶνα.
Neque aliter capio Palladam in epig. I.

Ἄντ' ἰδοὺ χρυσοῦ τ' ἀναδημάτοσ, ἰσίδι τούδε

θῆκατο τοὺσ λιπαροὺσ Παμφίλιον πλοκάμιοσ·

ἢ δὲ θεὸσ τούτοισ γάυατα πλέον, ἢ περ Ἀπόλλων

χρυσοῦ, ὃν ἐκ Λυδῶν κροῖσοσ ἐπεμψε θεῶ:

i. e. Croesus Lydius. Hujusce jactu pulveris conspersa sedabuntur interpretum certamina ad J. Obsequentem de prodigiis c. LXXXII. „Praeneste et in Cephalenia signa de coelo cecidisse visa:“ i. e. signa coelestia. Wakef. Consultius est, Brunckianam interpolationem retinere. δεινὸσ ex Wakef. sententia non est formidabilis, sed horridus, efferus, ob squalorem scilicet vestitus, et incultum hirsutumque corpus, longo tempore neglectum. Risum teneatis, amici!

v. 150. In fine hujus versus Aldus et veteres codd. duas voculas addunt, e prava glossa in textum illatas, τὸ σόν, quas tam metrum quam sententia respuit. Fefellit haec lectio scholiastam, cujus falsa est exposito, τὰ σὰ νεύματα φυλάττειν. Immo ad ἤμα subauditur ἐμόν. Brunck. Gernhardus haec fere adnotavit: „Probabilius illud interpretamentum refertur ad verba ὅμμ' ἐπὶ σ. μ. κ. ut τὸ σόν φρουρεῖν idem sit quod φρουρεῖν, ὁ. ε. σ. μ. κ. tuam rem custodire, tuis commodis inservire. Ita Electr. 74.

— σοὶ δ' ἤδη, γέρον,

τὸ σόν μελέσθω βάντι φρουρεῖσαι χρέοσ.

et 252. (245.)

ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σόν σπευδοῦσ' ἄμα

καὶ τοῦμόν αὐτῆσ ἤλων.

Scribendus igitur foret locus sic:

— ἄναξ,

φρουρεῖν, ὅμμ' ἐπὶ σῶ μάλιστα καιρῶ:

ut vigilem, oculo ad tuam maxime utilitatem (intento), ut nominat. absolutus esse putetur, omisso

N

part,

participio. Eodem modo interpunxit Wakef., sed in versione scribit: rem dicis mihi — observare oculos tuos maxime cum opus est. Non placet tamen nec vocaliarum τὸ σὸν abolitio, nec sententia, quam fundit Brunckii lectio: nam idem exprimitur vv. 148. et 149. Nova existit sententia si deletο ἀναξ scribatur:

μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, τὸ σὸν,
φρουρεῖν ὄμμα' ἔ. σ. μ. κ.

i. e. quod me jubes curare, jam diu curae mihi fuit: tuum est (τὸ σὸν sc. ἐστὶ) tuis commodis infervire. Simplicissimum profecto est, verba τὸ σὸν ὄμμα φρουρεῖν sic intelligere: nutum tuum observare. Sed priorem versum secus atque ego corrigit Hermann. in Notis Mstis. „Μοί, inquit, non videtur omitti posse. Sed μέλον ab interpretibus additum. Lege:

πάλαι μέλημά μοι λέγεις ἀναξ, τὸ σὸν
φρουρεῖν ὄμμα' ἐπὶ σῶ μάλιστα καιρῷ.

Πάλαι μέλημα unius vocabuli instar est, sive malis μέλημα pro participio positum, unde interpretatio μέλον. Non prorsus dissimile illud Theocriti XIV. 2. τί δὲ σοὶ τὸ μέλημα; pro τί δὲ σοὶ μέλει;

v. 156. μή με λάθῃ πελάσας ποδῆν. Quod in omnibus libris legitur προσπεσῶν, mendosum est, ut ex comparatione strophici versus liquet, et ex confusione glossae cum genuina lectione ortum: ad πελάσας adscripta fuerat glossa προσπελάσας et e v. 46. προσπεσῶν. Voces postmodo permutatae fuerunt a librariis. Brunck. Restitui numerorum aequalitatem lenissima transpositione ab Hermanno commendata. Vulgatam retinuit Wakef. in strophico versu (141.) τὸδ' in τούτ' mutans.

v. 157. Wakefieldio satis liquet rescribendum esse τίς ἔχει στίβος, ad vocem scilicet Ἴναυλον redire nomina τόπος et ἴβρα; ad στίβος autem voc. θυραίων. At sic inepte addita sunt verba Ἴναυλον ἢ θυραίων. Bene monet Gernhardus expeditum esse locum, modo observes, Chorus non audivisse, quae Ulysses locutus antea fuerat cum Neoptolemo, nec vidisse Philoctetae domicilium.

v. 158. Ἴναυλον· i. e. ἐνοικίου, ἐνεδρον: ut v. 153. Hefychius: ἐναυλισθῆσθαι· ἐνοικισθῆσθαι. Phavorinus autem: ἔστι καὶ Ἴναυλος ἀντὶ τοῦ, ἐντός ἐστιν, ἀπὸ τῆς αὐλῆς· ὡς παρὰ

παρὰ Σοφοκλεῖ, Ἴναυλος ἢ θυραίων· ἀντὶ τοῦ ἐντός ἢ ἐντός. Quem sensum frustra quaeres, opinor, apud alium quemvis scriptorem. Wakef.

v. 159. Wakef. vocula μὲν offensus legi vult: μῶν οἶκον ὄρεξ —;

v. 161. Gedickius post αὐτός interpunxit ob anteced. Chorus enim Philoctetam absentem esse nondum certo audiverat.

v. 163. στίβον ὀγμεύει: phrasis esse videtur quam aptissima gradus tardiores claudis pedibus per callem alternanti: cf. Homer. Il. A. 68. et ibidem Scholiastem. Ubertim Hefychius: ὀγμος· ἢ ἐφεξῆς φυτεία· μεταφορικῶς δὲ, ὅταν πορεύονται ἐφ' εἰα τεταγμένοι κατὰ στίχον, ὀγμον λέγουσιν· ὁ δὲ τῶν θεριζόντων στίχος, ὀγμεύειν λέγεται. Videas etiam Schol. ad Theocr. Idyll. X. 2. quem videtur compilasse Phavorinus. Wakef.

ὀγμεύει. Scholiastes ὀδεύει interpretatur, et, sic Scholiastes Nicandri ὀγμούς, ἤγουν ὀδοὺς ad v. 371. iterumque ad 571. ὀγμος δὲ ἢ τάξις — νῦν δὲ ἀπλῶς τὴν ὀδόν. Musgr.

v. 166. στυγερόν στυγερώς. Mendose vulgo legitur στυγερόν στυγερώς. In scholiis malo cumulatium, quum adverbium per ἐπιμένως exponatur. Scriptum oportuit στυγερώς, ἐπιπόνως. Hefych. στυγερόν, ἐπιπόνον, οἰκτρόν, μοχθηρόν, στυγερώς, ἐπιπόνως. Eustathius pag. 1463. ἔστι δὲ στυγερώς, τὸ ἐπιπόνως, ὀδυνηρώς, καὶ ὡς εἰπεῖν, καυστικῶς. ἀπὸ τοῦ σμύχω τὸ καίω, ὅθεν τὸ σμύξαι περὶ νῆας. (1. I. 649.) τοῦ δὲ σμύχω δεύτερος ἄριστος ἑσμυγον, ὅθεν τὸ στυγερόν. Nihil verius hac emendatione. Brunck. Merito, sed falsa ratione adductus, de hujus emendationis veritate dubitat Wakef., immerito, ut viderur, de Ruhnkenianae ad Apoll. Rhod. II. 244. Hefych. cum στυγερόν explicat κακοπαθῆς, χαλεπόν, hanc vocem haud dubie cum στυγερόν confundit. Quae Wakef. exempla attulit, inepta sunt, ut Apollon. Argon. IV. 1435.

— στυγερόν δ' ἄχος ἄμμι λείπειται.
Soph. Elect. 92.

— ἢδη στυγερά
ξυνίσασ' εὐνάδ μογερών οἶκον:

Eurip. Med. 147. βιοτῶν στυγεράν: et Elect. 121.

φῆ, φῆ, σχετλίαν πόνων
καὶ στυγεράς ζωάς, ὃ πάτερ:

Agathiae epig. 52.

χῆρος ἐγὼ τοπρὶν μὲν ἔην στυγεράτος ἰδοῦμαι.

Speciosus asserere poterat Antig. 144. verum hic quoque στυγερά non infelices, sed execrandi vertere debemus. Ad nostrum certe locum non pertinet glossa, quam adducit, Phavorini: στυγερόν σημαίνει παρὰ τῆ Ἀπολλωνίῳ ζωάς καὶ τὸ ἐπίπονον. — Cum itaque στυγερός de hominibus miseria pressis vix occurrat, στυγερός autem, si bene memini, vocabulum sit in tragica scena inauditum, στυγεράν reposui ad φύσιν referendum, quod firmat Winsheemius vertens: Hanc vitam agere dicitur, venando — *tristem*.

v. 168. Νωμῆσαι Hesy chius explicat κυβερνήσαι: quae glossa Gedickum adduxit, ut ἐπινομῶν h. l. significare statueret appellere, subaudito accusativo ναῦν, qui saepe in verbis nauticis absolute positus, v. c. ἐλαύνειν, αἰρεῖν, κατεχεῖν, προσβάλλειν, subaudiendus sit. Vereor autem, ne ista significatio Hesy chii auctoritate firmari nequeat quem probabile est ad locum respexisse, ubi additus esset accusativus. Simplicissima interpretatio haec est: nec quisquam ei adducit medicum dolorum.

v. 173. νόσον ἀγρίαν. Eleganter Maximus Tyrius diff. XIII. sub fin. τὰ ἐρπυστικά τῶν ἐλκῶν πρὸς τὰς ἰώσεις ἀγριαίνει. Et Θηρίον est apud scriptores medicos ἔλκος ἀγρίου: vide Boëlii indicem Hippocrateum. Huic opponitur vox πρῶτον hujusce fabulae v. 650. Wakef.

v. 174. ἄλυει, ἀλγεῖ, ἀπορεῖ. Brunck. Homer. II. E. 352. de Venere vulnerata:

ὡς ἔφαθ'· ἢ δ' ἄλυσσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς:
ἄλυσσ' ἀδμηνοῦσα, καὶ οἶον λύειν μὴ εὐρίσκουσα τῶν κακῶν:
ibidem Scholiastes. Wakef.

ἐπὶ παντὶ χρείας. Pro ἐπὶ παντὶ χρείας. Vide ad Aj. 314. Antig. 1223. (1229.) Musgr.

v. 175. Citat Aristides tom. I. p. 34. in Herculis encomio. — ἰσταμένῳ, incipiente, adveniente: ut in versu τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσταμένου Odyss. ζ'. 162. ubi Scholiastes ἰσταμένῳ, ἀρτοντος, lege ἀρχοντος. Hesy chius:

lychius: ἰσταμένῳ, ἐκστατός ἢ ἀρχαίῳ. Oppian. Haliaut. v. 314. χειματος ἰσταμένῳ. Musgr.

v. 177. Gedickio durum h. l. putanti voc. πάλλμαι valde placet Reiskii conj. τάλαμα, quod referatur ad ψῆν. At vero sensus vulgatae hic est: quam parum valent artes mortalium ad pellendas miseras et morbos.

v. 179. μὴ μέτριος αἰὼν, vita, cui contingit plus quam justa pars infelicitatis: ut ad mentem Sophoclis ea sit mediocris vita,

„Cum rebus laetis par sit mensura malorum.“

Idem vult Euripides Hippol. 529. per ἀβρύθμος: ubi consulas Scholiastem. Wakef.

v. 181. ἦκειν pro εἶναι eleganter adhibetur. οὐτός τῶν εὐγενῶν οὐδενός ὑστερος ἂν ἴσως. Sic in Oed. Tyr. 1519. Oed. C. 1177. Aj. 637. ἦκειν nihil aliud valet quam εἶναι. Pro ἔχειν usurpari solet in eleganti formula εἶ ἦκειν τινός, in qua tamen istud verbum non nemini suspectum fuit. Vide notas ad Luciani imagines T. II. p. 169. Brunck. Toup. ad Suid. p. 251. ed. Lips. conjiciebat οὐκ ἂν.

v. 184. στικτῶν Θηρῶν. Virgil. Aen. I. 323. „maculosa tegmine lyncis.“ Hac occasione Oppianum emendabo, Cyneg. l. 307. ubi codicum varietates corruptelam arguunt:

στικτοόροις ἐλάφοις κυναίπεις ὀπλιζοιο:
i. e. βαλοῖς, καταστικτοῖς: ut Schol. ad Eur. Hec. 90. —
Λασιῶν. Homer. h. in Bacch. 45.

— ἐν δ' ἄρα μέσση

ἀρκτον ἐποίησε λασιαύχνηα.

Ovid. ep. IX. III. hirsuti. — leonis. Wakef. στικτων ἢ λασιῶν μετὰ Θηρῶν, i. e. cum avibus vel fectis, ut ingeniose interpretatur Stanley ad Aeschyl. Sept. Theb. 783. Pictae aves multis memorantur. Musgr.

v. 188. Pro ἀθυρόστομος, quod metro adversatur, Wakefieldio et Musgr. auctoribus reposui ἀθυρόγλωστος, quae vox ab Hesy chio per βλάσφημος, φλύαρος, ἀθυρόστομος explicata legitur in Eurip. Orest. 903. Eodem sensu ἀπύλωτον στόμα occurrit Aristoph. Ran. 838. Pe iphrasin facit Theognis v. 421. ὃ γλώσση θυρῆ οὐκ ἐπίκειται.

v. 189. Wakef. suam ipse conjecturam τηλεφωνῆς, e longinquo clamans, elevat allatis v. 202. et 216.

v. 190. Vulgo legitur πικρᾶς οἰμωγᾶς ὑπόκειται, quod quid sibi velit, nemo declaravit umquam. Quippe vetus enarrator, quid sententia flagitet, exponit quidem; verum is verborum et inextricabilis structurae nullam rationem reddit. Genitivi πικρᾶς οἰμωγᾶς a nomine τηλεφωνῆς non pendunt: verbum requirunt, a quo regantur: id esse non potest ὑπόκειται. Iam diu est quum emendavi ὑπακούει. Comicus in Nub.

εὐφραμεῖν χρητὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.

ubi simpliciter valet audire: saepe usurpatur etiam pro respondere. Echo sola tristis ejulatus audit. Brunck. Musgr. quoque ὑπακούει corrigit, laud. Theocr. Hyla v. 59. τρεῖς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν. Hom. Odyss. δ'. 283. ἐνδοθεὶν αἰψ' ὑπακούσαι. Plutarch. de Oraculorum defectu p. 419, C. τὸ δὲ τρίτον ὑπακούσαι τῷ καλοῦντι. Idem aliam quoque conjecturam profert, πικρᾶς οἰμωγᾶς ἀποχεῖται, subvehit. Wakef. verbi ὑπόκειται potestatem sic enarrandum putat: „Quisquis alteri subjacet, quiescit, eo, qui opprimit, quiescente; excitatur autem et libere movetur altero surgente. Et ad hanc notionem accommodari videtur figurata Sophoclis locutio: quoties scilicet cietur Philoctetae gemitus, una cietur Echo.“ At vero nusquam Echo cogitatur sub eo, qui clamat, latere, multo minus sub ejus voce: nec subjacere alteri necessario est ab eo opprimi, nec vocabulum oppressio cogitare nos jubet de motione ejus, qui modo ab oppressione est liberatus. Haec Wakefieldio recte opposuit Gernhardus meus, qui Gedickianam quoque conjecturam ὑποκεῖται ideo improbat, quod Echo, quicquid audit, non solet abscondere, sed palam facere. Ipse tentat οἰμωγᾶς ὑπο κείται, ut Echo cogitetur tamquam Nympha, quae in monte aut sylva jaceat, exspectans sonos, quos reperet, Ovid. Metam. III. 355—400. οἰμωγᾶς ὑπο autem indicet: „ad genitus vel cum gemitibus Philoctetae,“ quo significato occurrit in Electr. 630. Eurip. Bacch. 156. Ion. 498. Quod Purgoldus proposuit, οἰμωγᾶς ὑποκρούει, id censor Iennensis probat inepte laudato Pind. Ol. IX. 59. Ἄστιον πικρᾶς οἰμωγᾶς ὑπόκειται reponentem non intelligo. Iudicet

Lector,

Lector, an feliciter correxerim οἰμωγᾶς ὑπο κείται, Echo diffunditur a gemitibus. Sed ne quid dissimulem, vulgata fortasse stare poterit, si ὑπόκειται pro ὑπολείπεται acceperis, quo sensu apud Diodor. Sic. occurrit, ἤχῳ autem simpliciter sonum explicueris.

„ibid. οἰμωγᾶς. Ita de illo Quintus Calaber, IX. 374. sic legendus et distinguendus

— γῶος δὲ μιν οὐτι λέλοιπεν,

οὐνεκα οἱ μέλαν ἔλκος, ἐς ὅστέον ἄχρις ἰκίσθαι,

πυθόμενον καθ' ὑπερθε' λυγαῖ δ' ὑπέρεπτον ἀνίαι.“ Wakef.

v. 194. χρύσης. Wakef. hic emendat locum Philostrati junioris de Philocteta: ἀναπλέοντες εἰς Τροίαν οἱ Ἀχαιοί, καὶ προσκόντες ταῖς νήσοις, ἐμαρτεύοντο τὸν τῆς Χρύσης βωμόν, ὃν Ἰάσων ποτὲ ἰδρύσατο, ὅτε ἐς Κόλχους ἔπλει. φιλοκτῆτης τε, ἐκ τῆς ξὺν Ἡρακλεῖ μνήμης τὸν βωμόν τοῖς ζητοῦσι δεικνύς. ἐγχεύσαντος δ' αὐτῷ τοῦ ὕδρου τὸν ἰὸν ἐς θάτερον τοῖν ποδοῖν, οἱ μὲν ἐπὶ Τροίαν, οἱ Ἀχαιοί, στέλλονται, ὃ δὲ ἐν Δήμῳ ταύτη κείται, διαβόρω, Φησὶ Σοφοκλῆς, καταστάζων νόσῳ τὸν πόδα. Aliter rem narrat Hyginus fab. CII.

„ἀμύφρονα quum dicat χρύσην, intelligi puto Mineram illam Chrysen, de qua copiose Valckenarius Diatrib. ad Eurip. fragm. c. XI.“ Musgr.

v. 198. τείναι βέλη abusive, nam proprie solus arcus tenditur. Ita etiam Virg. Aen. IX. 590. intendisse sagittas, et pleniore phrasi Horat. Od. 1. 29. 9.

Doctus sagittas tendere Sericas

Arcu paterno. Wakef.

τοῦ μή. Subaudi ἔνεκα. Conf. v. 327. 751.

v. 200. δαμῆναι. gl. πορθηθῆναι. Brunck.

v. 201. εὐστομ'. Adverbialiter pro εὐστόμῳ. De voce εὐστομα vide interpretes Herodoti ad lib. II. 171. Musgr.

v. 203. Male pro anapaestico habuit Brunckius: nam justus anapaesticus hiatus post τειρομένου non admittit. Hinc addidi cum Porfano του, versus ut constet e spondeo, duobus choriambis et syllaba catalectica. — σύντροφα dicuntur omnia, quibus aduefacti sumus. Sic Aj. 639. οὐκέτι σύντροφοῖς ὄργαις ἐμπίδας. Fallitur ergo Wakef. σύνδρομος rescribendum putans. Idem ad voc. τειρομένου emendat Pind. Pyth. I, 100. hunc in modum:

— φαντ

— Φαντὶ δὲ λαμνόμεν ἑλ-
κει τειρόμενον μετανάσ-
σοντας ἑλθεῖν
ἤρωας ἀντιθέου Ποί-
αντος οἴδον τοξόταν·
ὄς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
σε, τελευτάσέ τε πόνους Δαναοῖς·
ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων,
ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.

v. 204 — 209. Et antitrophica et res ipsa suadent haec omnia tribuere choro. Nec leviter confirmat hanc suspicionem illud, quod in ed. Ald. versus 205 — 209. chori sunt. Librarii enim quum non reputarent, chorum, primo audita voce haesitantem, bene posse se ipsum interrogare, ἦ πεν τῆδ' ἢ τῆδε τόπων. haec verba tribuerunt Neoptolemo. Ultimorum versuum distinctionem olim a me propositam non magis, quam alias aliquot conjecturas, quas in adversaria a me conjectas, ut aliquando dubitandi materiam praeberent, accepisti, recipere debebas. Prior horum versuum necessario ex his verbis constat:

βαρεῖα τηλόθεν αὐδῆ τρυφάνων.

Pertinet hoc metrum ad difficiles illos et δυσκολοκῆμπτους numeros, qui non raro in Sophocle atque Euripide, vix usquam in Aeschyle inveniuntur. Alter versus valde dubio an dochmiacus hypercatalecticus esse nequeat: quandoquidem in hoc genere non puto trochaicam formam cum antispastica permutari. Si ex his lectionibus, quas nunc habemus, eruendum est, quod maxime probabile videatur, scribendum putem cum Triclinio,

διάσημα θροεῖ γὰρ.

Certe Triclinio in talibus locis obtemperari potest, ubi communes et ubique obvios errores sustulit. In antitrophica autem:

προβοῶ δὲ τι δεινόν.

Hermann. in Notis Msstis.

v. 205. βάλλει φθογγά· ferit vox: a physica sonorum causa pulcherrima translatio. Prior hanc viam ingressus est Homerus (l. κ. 535.

ἦτοπον μ' ὠκυπέδιον ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει:

ut Virgil. Geo. IV. 340.

— iterum maternas impulit aures

Luctus Aristaei.

et

et Aen. VIII. 582. gravior ne nuncius aures Vulneret.

Huc refer Lucanum v. 774.

— feriat dum moesta remotas

Fama procul terras, vivam tibi nempe

superstes. Wakef.

v. 206. στίβου. Subauditur ἐπί. Triclinius contra veterum librorum fidem dedit στίβον, quod quidem bonum est, et intelligendum per ellipsin praepositionis κατὰ, ut in Aj. 30. πηδῶντα πедία. — κατ' ἀνάγκην. gl. βιαίως, μετασυναγωγῆ. Brunck. Necessaria foret Tricliniana lectio, nisi vulgata sic interpretari liceret: sonus aegre repentis gressus alicujus. Sic pronomen του ad στίβον pertinebit. Ceterum comparari potest Accius Philocteta apud Cic. Tusc. Disp. II, 14.

Quod ejulatu, questu, gemitu, fremitibus

Resonando multum flebiles voces refert.

v. 212. Strophicum versum (203.) cum Brunckius anapaestum esse crederet, hunc ad eandem rationem emendare voluit, ita quidem, ut in textu pro ἔντοπος substitueret ἔγγυς, in notis autem, mutata sententia, ὡς refecandum censeret. Ac sane „si ἔγγυς in textu lectum olim fuisset, nulli magistro venisset in mentem, adverbium hoc declarare per nomen ἔντοπος: verum hoc bene declaratur per hanc glossam ἔγγυς ἐστὶ τοῦ τόπου τούτου.“ At nec particula ὡς abesse potest, quamvis absque ea versum hunc citet scholiastes Comici ad Aves 276.

v. 213. Friget locutio μολπῶν ἔχων: scripserat Sophocles, μολπῶν ἔχων, ut in Trach. v. 866. (871.)

ἠχῆί τις οὐκ ἄσχημον, ἀλλὰ δυστυχῆ
κακῶτερον εἶτω.

Divinationi nostrae manifesto suffragatur Scholiastes: οὐ βοῶν τετραήμερος σύριγγι, ὡς ποιμῆν. Hesychius: ἠχῆ· βοή. ἠχῆσας· βοήσας: Suidas. Wakef. Repugnat metrum, neque opus est correctione.

v. 216. τηλοπόν. Hesych. μακρόθεν φαινόμενον. Sensum vocabula commutantur, et quae vitus propria sunt, aliis eleganter tribuuntur. Sic supra 202. προύφανη κτύπος. Brunck. ἰωάν. Hesychius: ἰωή — φωνή — κραυγή. Musgr.

v. 217.

v. 217. ἄξενον ὄρμον· inhospitalem portum:
Homerum securus, qui in H. Ω. 753. vocat Lemnon ἀμικθα-
λόεσσαν, vel ἄλιμενον, ut quidam interpretantur. Hesych.:
ἀμικθαλόεσσα ἀπροσόρμιστος ἐκ θαλάσσης, καὶ ὄσορμος. Idem
lexicographus opportune: ἄξενος· ἀνεπίμικτος. Wakef.

v. 220. Solum Ulysses adloquitur Philoctetes in co-
gnomine Attii fabula his verbis, quae citavit Varro p. 67.

Quis tu es mortalis, qui in deserta Lemnia
Et tesca te apportes loca?

v. 222. Wakefieldius Turnebum sequitur, quod non
improbo, modo ne futilem conjecturam ἀρ' pro ἀν repo-
sisset. Idem τύχομι' male vertit: veritatem assequar, vel
seopum attingam.

v. 223. ἑλλάδος. gl. ἑλληνικῆς. Ex Ajace Locro cita-
tur ἑλλὰς ἀνῆρ, quomodo ὕβρις ἀνῆρ dixit Hesiodus. No-
mina primitiva, propria seu appellativa, adjectivorum in-
star cujusvis generis junguntur substantivis; cujus schema-
tis exempla passim occurrunt. Mox 256. ἑλλὰς γῆ. Br.

v. 226. Reisk. legendum suspicatur λεύσσαντες ἐκπλα-
γῆτ', Wakef. ὄκνω εἴξαντες, ἐκπλαγῆτ', offensus uterque
vulgatae lectionis tautologia. Sanus est locus, siquidem
Gernhardo monente ἐκπλήττεσθαι dicitur de quacunque
animi commotione. Sic Aeschyl. Choeph. 230. χα-
ρῆ μὴ ἐκπλαγῆς φρένας. ὄκνος autem h. l. est haesitatio
ex metu oriunda. „Ne esseratum me exhorrescentes animi
haesitatione occupemini, ut nimirum alloqui me non au-
deatis.“

„ἐτηρημένον. Hic loci non inopportunist fuerit le-
ctoribus exhibere, qualem invenerint, Quinto Calabro
referente, Philocteten Diomedes et Ulysses; qui secundum
alios, ipsum Calabrum scilicet, Euripidem et Hyginum, ad
eum reducendum missi sunt: lib. IX. v. 352.

οἱ δ' ὅτε δὴ Λῆμνον κοῖλον κῖνον, ἦδ' καὶ ἄντρον
λαίμενον, τόθι κῆτο παῖς Πολίαντος ἀγαυοῦ,
δὴ τότ' ἀρα σφίσι θάμβος ἐπήλυθεν, εὐτ' ἐρίδοντο
ἄνερα λευγαλέσιν ἐπιστενάχοντ' ὀδύχῃσι,
κικλιμένον στυφελοῖο κατ' οὐδεος· ἀμφὶ δ' ἀρ' αὐτῶ
οἰωνῶν πτερά πολλά περὶ λεχέεσσι κέχυντο·
ἄλλα δὲ οἱ συνέραπτο περὶ χροῖ, χεῖματος ἄλλαρ
λευγαλέου· δὴ γὰρ μιν ἐπὶν ἔλε λιμὸς Ἰτερπῆς,

βάλλων

βάλλων ἄσχετον ἴον, ὅση νόος ἰθύνεσκε,
καὶ τὰ μὲν ἀρ' κτετέαπτε, τὰ δ' ἑλκεος οὐλομένοιο
ἀμφετίθει καδυτέρθε, μελαίνης ἄλλαρ ἑλῆς.
αὐαλαὶ δὲ οἱ ἀμφὶ κόμαι περὶ κρατὶ κέχυντο. —
καὶ οἱ πᾶν μεμαρῆντο δέμας· περὶ δ' ἔετλα μῶνον
θῖνος ἔην· ὄλοῦ δὲ παρηίδος ἀμφιχούτ' ἀνχημὶ
λευγαλέης, ρυτέωντος· ἀνῆρσον δὲ μιν ἄλλος
δέμνατο· κοῖλαι δ' ἔσκου ὑπ' ἀφρῶσιν ἀνδρὸς ἀπωπαί,
αἰνῶς τετρομένοιο:

sicut legi possit locus.“ Wakef. Comparari ad verbum
fabulae nostrae 226. potest fragmentum Artiani Philoctetae
ap. Nonnii s. v. tetrītudo, quod Scaliger in Conject.
ad Varronem p. 101. hunc in modum correxit:

Quod red obsecro, ne isthaec aspernabilem
Tetrītudo mea me junculta faxit.

Minus convenit versui 472. quo retulit Wakef. ita dispo-
situm ac sappietum:

quod te obsecro,
Ne haec aspernabilem tetrītudo me mea
In occulto faxit.

v. 228. κακούμενον. Libri omnes καλούμενον· mendose.
Has voces jam male commutatas vidimus in Oed. Col. 261.
Bruck. Sic etiam Musgr. Ac sane corruptum est κα-
λούμενον, si quidem καλέσθαι non simpliciter significat εἶναι,
sed ita, si quaedam notio tamae ac celebritatis in sententia
loci continetur. Esse istem debebat κἀφίλω κακούμενον.
Wakef. rescripsit καλούμενον, quod ferri non potest propter
conj. καί, quae series verborum ad ἀνδρα pertinentium fini-
tur. Et quid tandem attinuit claudicationem commemorari?
Solitudinis acerbus sensus ingravescit conspectu popularium,
quo post decem ferme annos jam primum fruitur Philocte-
tes, ita, ut haec imprimis propolita illorum videatur exci-
tare commiserationem. Sanitatem loco restituit lenissima
Hermannii correctio, quam cum Gernhardo communicavit.
Scribendum ille putat κἀλάμενον, ex fulem, coll. Oed. T.
1506. Oed. Col. 1363. Eur. Phoen. 1699. in primis autem
Medeae 512 — 515.

εἰ φεύξομαι δὲ γαῖαν ἐκβ-βλημένην,
φίλων ἔσθμιος, σὺν τέκνοις μόνῃ μόνους,

καλόν

καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεοστί νυμφίῳ,
πταχού; ἀλασθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε.

v. 231. ἀμαρτεῖν· Σοφοκλῆς ἐν φιλοκτήτῃ ἐπὶ τοῦ ἀποτυ-
χεῖν. Helych. Wakef.

v. 234. Optime Scholiastes: θαυμαστικὸν μετ' ἐκπλήξεως
τὸ φεῦ ἐνταῦθα: admirationem cum horrore quo-
dam confociatam: nam in gaudiis magnis et inspera-
tis timere solemus, ne falsa sint, aut statim fugitura. Un-
de hujusmodi περιπετείας per interrogationes, quasi dubi-
tantium et aegre fidem habentium, nunquam non esserunt
poetae. Satis sit egregium specimen ex Virgilio divino
fufcitasse: Aen. VI. 687.

Venisti tandem, tuaque spectata parenti
Vicisti iter durum pietas? datur ora tueri,
Nate, tua, et notas audire et reddere voces?

Wakef.

Gedickio non displ. Reiskii conj. φεῦ τό μ' οὐ λαβεῖν: sed
malit φεῦ τό καὶ λαβεῖν sc. ἐμέ. Neutrum opus. Intelli-
gitur in formula illa, quam malum est, vel simile quid.
Vid. Hermann. ad Viger. p. 702.

v. 236. Gemellus locus extat in politissima Aeneide
VII. 197.

Quid petitis? quae causa rates, aut cujus
egentes,

Littus ad Ausonium tot per vada caerulea vexit?
Sive errore viae, seu tempestatibus acti,
Qualia multa mari nautae patiuntur in alto,
Fluminis intrastis ripas portuque sedetis;
Ne fugite hospitium.

Wakef.

v. 237. ὄρεμά, propositum: ut respondeat Virgi-
liano: quid petitis? Non probo alteram Wakef. expli-
cationem, qua significari putat impetum saevientis
pelagi.

v. 240. αὐδῶμαι· vocor: nam, ut alicubi dixit Mae-
onides perquam facete, nemo suos parentes pro certo no-
vit. Wakef.

v. 242. Nihil interest, an pendeat χθονός ab ἐκ prae-
positione subaudita, an nomine θεῖμα sequentis versus.
Wakef.

v. 244.

v. 244. στόλω interpretor causa expeditionis.
Conf. Eurip. Suppl. 1051. Oed. Col. 302. et 371.
Musgr.

v. 251. κλέος· φήμην: Scholiastes: ut Homer. II. B.
486.

ἡμῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδὲ τι ἴδμεν:
et alias non raro: παρὰ τὸ κλυεῖν ῥῆμα, ἔστιν ἀκούειν:
ibidem scholium. Cf. Helych. in νν. μετὰ κλέος cum Ho-
meri scholiaste ad II. A. 227. Wakef. ὄνομα, quod
Brunck. recepit, a Tragicorum usu alienum est.

v. 252. διωλλύμην· „peribam dudum, et adhuc
pereo:“ quae est potestas hujus imperfecti temporis.
Wakef.

v. 254. μοχθηρός, infelix. Noster Electr. 601.
βίον μοχθηρόν. Aeschyl. Sept. Th. 263. μοχθηρόν, ὡς περ ἄνδρας,
ὦν ἀλῶ πόλις. Solon apud Stobaeum serm. XCVI

οὐδὲ μάκαρ οὐδεὶς πέλειται βροτός, ἀλλὰ πόνηος
πάντες — Musgr.

v. 256. Wakef. emovit punctum post μηδαμοῦ: nam-
que ad οὐκαθε tantum referri simplex verbum, compositum
ad ἐλλάδος γῆς, licentia poetis brevitatem sectantibus pas-
sim usitata.

v. 258. σῆγ' ἔχοντες. Id est σιγῶντες. Adverbium est
σῆγα, et dicitur ἔχειν σῆγα, ut ἔχειν ἀτρέμα, ἔχειν ἡσύχως
Brunck.

v. 259. τέθλη. Vid. Trachin. 1105 (1091.) et ad
Antig. 972. Musgr.

v. 264. δισσοὶ στρατηγοί. Homer. II. A. 16.
Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα, δύω κοσμήτορε λαῶν.

Κεφαλλήνων ἄναξ. Homer. II. B. 631.
αὐτὰρ Οὐδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλήνας μεγαθύμους. Wakef.
Κεφαλλήνων ἄναξ, Ulysses. Conf. v. 791. Κεφαλλήνα pariter
vocat Aristides tom. II. p. 405. Musgr.

v. 265. Repetitione voc. ἀγχιος in v. 267. temere
offensus Wakef. ἀθλια legendum statuit. , Johanni Auro-
to emendantι τῆς δευροφθόρου quid animo obversatum fue-
rit, non assequor. Mihi legendum viderur:

Νόσω καταφθίνοντα τῆδ', ἀδροφθόρου —“ Musgr.

v. 267. χαράγματι· morsu lacerante, vulnere.
Wakef. laudat Eurip. Med. 157. Rhéf. 73. et Homer. II. v.

599.

599. ubi similiter γράψαι occurrit. Helych. γράψαι· ξύσαι, χαράξαι, ἀρύξαι: et ἐχάραξαν· ἐδήξαντο ex ejusdem V. D. emendatione.

Eleganter de hac re Quintus Calaber IX. 383.

ὡς τοῦ ὑπίχτιον ἔλαος ἀέξειτο πυθόμενοι,
 ἰοῦ ἀπο στυγνοῖς, τὸν οἱ ἀπομόρησ' ὁδοῦσι
 λυγρὸς ὄφης· τὸν Φασιν ἀναλθιά τε στυγερον τε
 ἐμμεναι, ὅπποτε μιν τέρση περί χέρσον ἰόντα
 ἡέλιου μένος· τῷ κελ μέγα φέρτατον ἀνδρα
 πείρε οὐραθλήτοισι ὑποδμηθέντ' ὀδύνησιν:

ut Britannus scribendum arbitratur.

v. 268. ξύν ἢ gl. τῆ νόσω. Brunck.

v. 270. Χρύσης. Insula erat Lemno vicina. Vid. Valckenarii Diatr. in Eurip. Fragm. c. II. Musgr.

v. 273. φωτι δουρόσω, homini mendico. Musgr.

v. 274. ῥάκη· pannos: quos tangit Aristoph. Acharn.

423.

ποιὰς ποθ' ὦνῆρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
 ἀλλ' ἢ φιλοκλήτου· τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;

Phavorinus: λακίδας λέγει Δριστοφάνης τὰ διεβρωγῶτα ἰμάτια. Wakef.

v. 278. Cum H. Stephano ποιὰ μ' οἰμᾶσαι probante non fecerim. Musgr.

v. 281. ἠόσου. ξυλλαμβάνειν et ξυλλαμβάνεσθαι cum genitivo rei construuntur. Comicus Vespis 733.

ἦν δ' αὖ παρῶν τις ἐμφανής σοι τῶν θεῶν
 ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος.

Pace 437.

ἡώς τις προθύμως ξυλλάβη τῶν σχοιρίων.

Lyfistrata 313.

τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῖν ξύλοιν τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν;
 Brunck.

v. 283. πλῆν ἀνίσσθαι. Imitatur Horatius lib. II. fat. v. 69.

— invenietque

Nil sibi legatum, praeter plorare, suisque. Musgr.

v. 285. δια χρόνου, aliquantisper, dum scilicet suffecerunt alimenta, quae ei relicta fuerant. Brunck.

v. 286. Quid sit, quod Wakef. μὲν οὖν, vel adeo μένων pro μόων rescribi jubeat, equidem non auserim.

v. 290.

v. 200. νευροσπαδής. Vocem similiter compositam habet Aeschyl. Eum. 42. νεοσπαδής ξίφος: et Pylides apud Suidam, νεοσπαδα. Wakef.

ἰαυτός AN τάλας εἰλυόμεν — ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτ'

AN — ταῦτ' AN ἐμιχανώμεν — πῦρ AN οὐ παρήν. Nihil utique notius usu particulae ἂν conjecturali cum indicativo in narrationibus, qua significatur non tam res facta, quam quae fieri potuit, aut fieri solet: ideo exprimitur per ferre, fortasse an, aut per verbum soleo. Ex uno Aristophane centena exempla excitari possint. Viros doctos quandoque fefellit hic particulae usus, ut Reiskium, qui ad haec Iuliae verba p. 272. ἡγανάκτου ἂν, indignari solebam, ἂν sibi delendum videri ait, quia non dicit orator, se indignaturum fuisse, sed indignari consueviffe. Atqui haec ipsa est ratio, cur ἂν addidit. Sic Chorus senum in Comici Vespis 268. ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν ἡγεῖτ' ἂν ἄδων φρονίχου. Sed primus nostrum praesire solebat. Magnifice hic se effert nuperus Parisinus editor, tamquam si ipse primus hunc graecae linguae idiotismum observasset, incertum vel ipsi Valckenario, virorum quotquot fuerunt graece doctorum doctissimo. Venum exemplorum partim idoneorum, partim secus, quae congestit plaustra, non obstant, quin in Euripidis Phoenissis 412. longe melius dicat Polynices:

ποτέ μὲν ἐπ' ἡμᾶρ εἶχον, εἴτ' οὐκ εἶχον αὖ.

Aliquando habebam in diem, aliquando rursus non habebam: quam εἴτ' οὐκ εἶχον αὖ: aliquando nihil habere solebam. εἴτ' αὖ frequentant Attici poetae: et ἂν conjecturale, ea potestate quam definiti, rarius adhibetur in negativa propositione. Quod ἂν legatur in Philemonis versu ex Milite, inde argumentum petendum non erat; nam est ex Grotij interpolatione. Apud Athenaeum legitur:

ἀλλ' οἷος ἦν ζῶν, κ' ὀπτός ἂν τοιοῦτος ἦν.

Quod sane praestat nisi verius sit, ut Bentlejo visum, κ' ὀπτός αὖ τοιοῦτος ἦν. Brunck. Recte tuetur lectionem ἂν Porfonus in loco illo Euripideo, ad quem quae monuit Vir egregius, neminem contulisse poenirebit. Nec negligenda est praeclara Schaeferi ad Julianum animadver-

madversio, ubi merito suo carpitur Wakefieldius diversissima ad hunc nostrum locum confundens.

v. 291. εἰλυμένη· reptabam ob claudicantem pedem: redeas ad v. 207. „non male intelliges, quasi manibus pedibusque se per viam promoveret. εἰλυμένη· τετραποδίξει: Hesych. Et idem judicaverim hic velle vocem cum εἰλυσπᾶσθαι· παραπλησίως τοῖς ὄφρεσι καὶ σκόληξιν κινεῖσθαι: Phavorinus: i. e. sicut ἔρπετόν: vide v. 294. et 702.“

„ibid. Jam diu est ex quo seorsim viderim post Cantarum, legendum esse δύστηνον. Sic noster in Oed. T. 479.

ἀνά τ' ἄντρα καὶ πέτρας, ὡς ταῦρος,
μέλεος μελέμ ποδὶ χηρεῦων.

Eurip. Herc. F. 335.

— εἰμαρτέτ' ἀλλήλη μητρός ποδί:

ut infra v. 1377. hujusce fabulae:

— τῶδε δύστηνον ποδί.“

„ibid. ἐξέλκων πόδα. Respicere poterat Homerum II. v. 696.

οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένεσσι πῶδεσσιν:

quem Virgilius acumulatur Aen. V. 468.

Ast illum fidi comites, genua aegra trahentem,
Ducunt ad naves.“ Wakef.

v. 292. πρὸς h. l. est practer, ut Eurip. Iphig. A. 896.

v. 293. καὶ που πάγου χυθέντος. Et si forte superfluae essent terris pruinae, ut hieme fieri solet. Pessime Brumoeus vertit: Je rampois de même pour chercher de l'eau, et quand il falloit couper le bois qui n'étoit nécessaire, surtout dans les rigueurs de l'hiver, où l'isle est inondée. Mediocriter graece doctus erat ingeniosus ille Jesuita. Nec melior est gallici scriptoris, qui nuper Philoctetam et Sophocleo expressum docuit, versio:

Des glaçons, dont l'hiver blanchiffait
ce rivage,

J' exprimais avec peine un douloureux
breuvage.

Sicque sententiam suam de hujus loci interpretatione exponit:

ponit: J'ai rapporté ces mots καὶ που πάγου χυθέντος au vers précédent; εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν, et s'il falloit chercher quelque boisson, et quidem glacie fusa, que je ne trouvais que dans la glace fondue, et de même dans l'hiver ramasser du bois, etc. J'ai traduit οἶα par de même, pariter, comme fait le Scholiaste latin qui a suivi le même sens. Quis ille sit latinus Scholiasta ignoro. Video Camerarium ista bene accepisse, nimirum Philoctetam dicere, lignum sibi parandum fuisse adversus gelu, ut maxime hieme esse soleat: meritoque illi damnatam fuisse nescio cujus alius interpretationem, qui πάγον pro rupe accepisse viderur. Ex gallici illius scriptoris verbis liquet aliud esse graecas contaminare fabulas, aliud eas interpretari. Brunck. Wakef. comparat Homer. II. m. 146. Musgr. Trachin. 866 κέχυται νεσος.

v. 297. ἄφαντος φῶς· τὸ ἐκ πυρῆτος λίθου: Suidas: et videri potest Virgilius, Geo. 1; 135. huc oculos convertisse:

Ut silicis venis abstrusum excuderet ignem.

Wakef.

ἄφαντον, quod intus in silice occultum latebat. Synesius epist. 138. σπινθήρα κεκρυμμένον καὶ ἀγαπῶντα λανθάνειν vocat. Musgr.

σάζει inaptum est. Suidas s. v. ἄφαντος φῶς habet ὃ καὶ σάζει μ' ἀεί: unde elicuit Gernhardus ὃ καὶ σάζοιμ' ἀεί, quem etiam semper conservem, h. e. quem etiam ligno super focoposito, dum licebit, nurriam.

v. 299. Absurdum est ἐμέ. Nam etsi de se cogitat Philoctetes, non potest tamen sententiam, quae univerte de quacunque domo intelligenda est, sic proferre, ut simul de sola sua domo intelligatur. Hinc verissime restituit Hermannus (ad Viger. p. 726.) et Gernhardus, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν τινά. Ultimi verbi explicatio ἐμέ in textum venit.

v. 303. ξενώσεται passive, ut φυλάσσεται supra v. 46.

v. 304. σώφροσιν, prudentibus. Hanc vocis notionem illustratam vide Eurip. Hippol. 1047. Musgr. Wakefieldius scribendum putat τοῖς γε σώφροσιν. Sane sic frequen-

quentissime loquuntur Tragicis; at non ubique illud ꝑ locum reperit. „Sentiri potius quam verbis explicari potest locutionis diversitas: οἱ σάφρονες βροτῶν idem est ac οἱ σάφρονες simpliciter“ monente Valckenario ad Eurip. Phoen. v. 557.

v. 305. ἔσχε: verbum simplex loco compositi κατέσχε vel περιέσχε. Cf. vv. 221. 244. 270. Ἔσχεν προσέσχον, κατήχθησαν: Hesych. — Πολλά γὰρ κ. τ. λ. Eandem sententiam Herodotus effatur in Terptichore, sect. 9. ὅπως δὲ οὐτοὶ μῆδων ἰπποῖκοι γεγύνασι, ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω ἐπιφράσασθαι γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ: ubi consulas Valckenarii notam. Wakef. ἔσχε, venit, appulit. Herodot. VI. 95. παρὰ τὴν ἡπειρον ἔχον τὰς νέας. Thucyd. II. 25. σχόντες ἐς Φείαν. ibid. 33. σχόντες ἐς Κεφαλληνίαν. Musgr.

v. 313. Hos verlus pultre transtulit Ovidius Trist. V, 2, 13.

Paene decem totis aluit Poeantius annis
Pestiferum tumido vulnus ab angue datum.

Ad hanc rem Orpheus de lapid. v. 341.

αὐτοκασιγνήτη πολίης καὶ ὁμῶν μ' ἐχιδνῆς,
ἢ ῥά ποτ' εἰναετῆ λῶβον ἀμενηνὸν ἔθικας
ρίμφα φιλοκτῆτας, Μαχαιῶν ὑπὸ τέχνης. Wakef.

Aëtius Philoctetâ ap. Nonium s. v. contempla: „Contempla hanc sedem, in qua ego novem hiemes saxo stratus pertuli.“

v. 315. αὐτοῖς, quia praecessit οἷς, Cantero suspectum fuit, qui illius vice αὐτίς legendum esse credidit. Sed falsus est. Callimachus in Epigram.

ἀκρίτος καὶ ἔρωσ μ' ἠνάγκασεν, ὣν δ' μὲν αὐτῶν
εἶλεν, ὁ δ' οὐκ εἶα σάφρονα θυμὸν ἔχειν.

Itidem Menander in Epigr. in Themistoclem et Epicurum:

χάρει Νεοκλείδα δίδυμον γένος· ὦν δ' μὲν ὕμων
πατρίδα δουλοσύνας ῥύσασθ', ὁ δ' ἀφροσύνας. Brunck.

Fuit etiam, qui οἷα legere pro εἷς vellet, memorante et probante censore Hecubae Personianae in Monthly Review 1799. Februar. pag. 203. Vid. Hermann. ad Viger. p. 708. Quae Wakef. ad locum nostrum congescit exempla, huc non pertinent, quippe quae sint ejusmodi, ut αὐτοῖς abundet post articulum praepositivum. Conjecturam αὐτῶς; supprimere debebat.

v. 319.

v. 319. Graeci dicunt aut μάτρευς τοῖςδε λόγοις aut τῶνδε λόγων, non ἐν τοῖςδε λόγοις. Quam ob rem rescriptit Gernhardus ὦν, favente Scholiaetae explicatione, κἀρῶ νῦν μάτρευς εἰμι κ. τ. λ. ὦν et ἐν haud raro in Codd. permutantur.

v. 320. συντυχῶν κακῶν ἀνδρῶν. Frustra Toupius Emendationum in Suidam Tomo I p. 134 lectionem hanc vitiosam esse pronuntiat et sic resingendam, συντυχῶν κακοῦν ἀνδρῶν Ἀτρεΐδων, τῇ τ' Ὀδυσσεὺς βία. Nihil mutandum esse ostendi in nota ad Euripidis Or. 1291. Verbum compositum cum casu constituitur, quem simplex regit, vel vacante, vel aliorum pertinente praepositione. Cum scholio, quod ad hunc locum primus vulgavi, confer minora scholia ad El. 283. et Triclinium ad Aj. 491. Brunck. Equidem cum Persono (Append. ad Toup. Em. in Suid. p. 444.) contendo, „ἐτυγχάνειν aut συντυγχάνειν genitivo nunquam proponi, quicquid contradicat Brunckius. Exempla quae in hanc rem peccant duo emendavit Toupius, alterum Suidae, Turnebi et Ms. apud Brunckium auctoritate, alterum ex conjectura quidem, sed lenissima et verisimillima.“ Gernhardus loca excipiens, ubi praepositio ad aliquam personam pertineat, neque ad id quod quis adipiscatur, ejusmodi loca proferre debebat. Idem autem merito est offensus articuli absentia, hiquidem jam supra v. 314. commemorati sunt Atridae et Ulysses: nam alioqui omitendum fuerat voc. ἀνδρῶν. Legendum itaque suspicatur:

συντυχῶν κακῶν
κακῶν Ἀτρεΐδων τῆς τ' Ὀδυσσεὺς βίας·

ἀνδρῶν interpretamenti causa voci κακῶν superscriptum fuisse existimans. Quae ratio cum paullo sit audacior, expulsa itidem glossa reposui συντυχῶν κακοῦν ἀνδρῶν τ' ἐκείνοι, vitato, ni fallor, temeritatis crimine, cum in versu, quem Muretus Var. Lect. XV. I. sic scriptum citat: οὐ παῖς Ἀχιλλεύς, ἀλλ' Ἀχιλλεύς αὐτὸς εἶ, apud Plutarchum p. 51. C. ἐκείνος pro Ἀχιλλεύς reperiatur. Wakefieldio in mentem venit αὐτῶν τ' Ἀτρεΐδων, quod esse debebat: αὐτῶν, Ἀτρεΐδων τε τῆς τ' Ὀδυσσεὺς βίας. Una omissa literula locum expediisse tibi visum est censor Musgravianae editionis in Suppl. ephemm. Jenens. p. 350. et nuper Aëtius, κακῶ rescribentes;

O 2 res;

tes; non reputarunt autem τῷ κακῷ scriptum oportuisse, addito articulo, ut infra v. 421. et 511.

v. 324. Libri omnes nostri hunc versum sic scriptum exhibent:

Θυμῷ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαι ποτε.

Ex hac verborum structura qui bonum sensum elicere conabitur, meas nugas aget. Inepta est Heathii versio: Irte utinam contingat, ut manum aliquando tandem fatiem. Expressum vellem id, quo manum suam non satiare, sed implere cupiat Neoptolemus. Nam manum implere absolute, nihil est. Idcirco Valckenarii conjecturam in Commentario ad Euripidis Phoen. p. 284. minus probo:

εἰ μοι γένοιτο χεῖρα πληρῶσαι ποτε.

Pejor est adhuc Toupii interpretatio: Utinam satis irasci liceat! Quid quaeso obstabat, quin ad satietatem irasceretur? Haud sane video, quid huic versui sit cum exemplis ab erudito Britanno excitatis ad Suidam III. 130. Nulla alia est ratio eum interpretandi quam per hypallagen, quam viam inierunt interpretes praestantissimi. Florens Christianus:

Utinam hanc manu olim tester iracundiam!

Georgius Ratallerus:

O mihi utinam, quae mente verso, manu exsequi

liceat!

Camerarius: Utinam concedatur mihi re ipsa et manibus explere iram meam! Est hic profecto verus sensus; nec aliter ex vi sententiae et affectu personae verti poterat. Verum aliud graeca verba sonant, et hypallage, quam commenti sunt, nimis esset absorta. Permutationem hanc nemo sanus poetae tribuat, verum librarii seu Grammatici errori aut libidini. Scripserat Sophocles:

Θυμὸν γένοιτο χεῖρὶ πληρῶσαι ποτε.

χεῖρὶ dativus est instrumenti πληρῶσαι θυμὸν, animi cupiditatem, sive ultionis, sive cujusvis alius rei, explere, elegans locutio est, quam exemplis erudite illustrat Valckenarius ad Eurip. Hippol. 1327.

Κύπρις

Κύπρις γὰρ ἦδ' αὖ ὥστε γίγνεσθαι τὰδε, πληροῦσα θυμὸν.

No^o er in Oed. Col. 778.

πλήρη δ' ἔχοντα θυμὸν ὦν κρηῖς.

Sic de videndi cupiditate Euripides in Androm. 1084. ὄμματ' ἐξέπιπλαμεν. Nihil verius hac emendatione, quam proposueramus olim ad Aeschylī Persas 94. quamque lubenter vidimus viri eruditissimi Frid. Gedike calculo comprobati. Brunck. Eximiam dicit Brunckii correctionem Porson. in Append. ad Toupii Emend. in Suid. p. 471.

v. 328. τίνας χόλον κατ' αὐτῶν ΕΓΚΑΛΩΝ ἐλήλυθας; Praegnans est phrasis non ἕνεκα τίνας τὸν χόλον ἄδε μέγαν κατ' αὐτῶν ἔχων, αὐτοῖς ἐγκαλῶν ἐλήλυθας. Nam χόλον ἐγκαλῶν vix videtur graece dici posse. Virum longe omnium qui nunc sunt doctissimum offendit haec locutio, cui vitium librarii errore subesse ratus, reponendum censet ΕΓΧΑΛΩΝ. Quamnam ob causam irae in eos tam vehementi frena laxans venisti? Sic Virgilius Aen. XII. irarumque omnes effundit habenas. Tamen nemo est, cujus auctoritas plus apud me valeat, quam praestantissimi illius viri, haud facile animum inducere queo, ἐγκαλῶν a poetae manu esse. Parum me mover, quod compositi ἐγκαλῶν haud innotuerit exemplum: satis id tuetur analogiae ratio. Verum ubi χαλῶν τὴν ὑργήν, vel χαλῶν τῆς ὀργῆς occurrunt, ut apud Comicum V. sp. 727. Av. 383. sensu plane contrario locutiones illae adhibentur, pro molire, remittere iram: proinde non video qui ἐγκαλῶν χόλον significare possit iram intendere, seu irae habenas immittere. Pro γὰρ Heathius scribendum censet γ' ἀρ', frustra. In interrogationibus γὰρ connectivum est et valet igitur. Exempla vide in Indice in Aristophanem. Brunck. Rectius in Supplem. vulgatam defendit his verbis: „In illa locutione ἐγκαλεῖν χόλον metonymia est satis usitata, qua effectus pro causa ponitur, ira pro injuria, quae iram commover. Haud ab simile est illud in Oed. Tyr. 702. λέγ' εἰ σαφῶς ἐρεῖς, ἐγκαλῶν τὸ νεῖκος.“ Wakef. pro ἐγκαλῶν male reposuit ἐγκαλῶν. Recepta lectio si cui nondum satis vindicata videbitur, is per me legere poterit εἰ ἔχων μέγαν χόλον.

v. 331.

v. 331. *ἔτι — ἔσχε μοίρ'*, quando venit fors. Vide supra ad v. 305. Musgr.

v. 333. Conjecturae suae rationem Locella exponit his verbis: „Cur denuo quaereret Philoctetes, an mortuus sit Achilles, quem modo mortuum esse audierat? Imo vero manifestum est, eum hoc nuntio ita percelli, ut Neoptolemum narrationem suam non sinat ulterius prosequi, donec prius ab eo edoceatur, quo mortis genere Pelei filius occubuerit. Itaque etiam Neoptolemi responsum ad interrogationem quomodo satisfacit Philoctetae. Similiter in Soph. Electra 681. (672.) Clytaemnestra mortuum esse audiens Orestem, quaerit statim e paedagogo, quonam modo perierit.“

v. 335. *ἐκ φοίβου θηκίς*. Homer. II. α. 758.

— *ὄντ' ἀργυροτόξος Ἀπόλλων*

οἷς ἀγανοῖς βέλεσσι ἐποιχόμενος κατέπεφεν. Wakef. Hanc Achilles caedem ab Apolline factam copiose describit Quintus Calaber III, 32. sqq. Alii a Paride eum interemtum narrant, adjuvante arcumque dirigente Apolline. Ita Virgil. Aen. VI, 56. Ovid. Metam. XII, 600. Paulo aliter Hyginus: (fab. 107.) Apollo iratus, Alexandrum Parin se simulans, talum, quem mortalem habuisse dicitur, sagitta perussit, et occidit. — Monuit haec Gedicke.

v. 338. *ἐλέγχω*. v. l. *ἐξακριβώσομαι*. Brunck. Rariorem hanc significatum illustrat Suidas in *ἤλεγχον*, qui locum adduxit ex Anabasi Xenophontis p. 258. ed. Oxon. Wakef.

v. 343. Wakef. dubitat, voc. *πικιλέστολος* utrum referri debeat ad Homericas dictiones *περικαλλής*, *γλαφυρή*, *κρανόσπρωρος*, ut sic bene instructus; an ad *πολύζυγος*, ut repraesentet Homeri *εὐσελμος* et *τῆ μονοστόλου* opponatur.

v. 344. *τροφεύς*. Cf. Hom. II. I. 481—490. Wakef. *παικίλοστολον*, mixtis ex utraque gente nautis. Musgr.

v. 345. *μάτην*. *ἀντὶ τοῦ ψεύδους· ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ* (Elect. 614) *ματαίαν βαξίν*, *ἤγουν ψευδῆ φήμην· μάταιον δέ, τῷ λόγῳ πεπλασμένον καὶ ἀνυπόστατον*. Phavorinus. Sic apud Dionem Cass. XLVI. 10. *μάτην συκοφαντεῖν* falso cavillari. Wakef.

v. 349. *ἐπέσχον*. Mihi non tertia pluralis est, sed prima singularis; unde *ἐνέποντες* nominativus absolute positus: qualis est *προκόψας* Eurip. Hippol. 23. Musgr.

v. 351.

v. 351. *ἄθαρτον*, antequam imponeretur regio. Mutata sunt scholia. Sane noluit enarrator *ἄθαρτον* exponere per *ζῶντα*: sed illius vocis interpretationi subiecerat ista verba, quorum primum tantum romanis: *ζῶντα γὰρ αὐτὸν οὐκ εἶδον*. Brunck. Secus statuit Wakef. provocans ad glossam posterioris Scholiastae. Distinctionem autem transferri jubet ab *ἄθαρτον* ad *ἴδαμε*, lepido usus argumento, quod non credibile sit Achillis corpus mansisse tam diu *ἄθαρτον*. Et sic legisse putat utrumque Scholiasten. „Scholiastae interpretamentum *ζῶντα* proximam clausulam spectare mihi videtur: *οὐ γὰρ εἰδόμην ζῶντα*.“ Musgr.

v. 353. *τὰπὶ Τροίᾳ Πέργαμ'* „arces scilicet, quae desuper inspectant Trojam.“ *Πέργαμος· ἢ ἑκροπόλις τῆς ἰλίου*: Hesychius: ut alii passim. Commode nobis Euripides Androm. 291.

πικρὰν δὲ σύγχυσιν βίου φευγῶν πόλει

ταλαιᾶ, Περγᾶμοις τε Τροίᾳς. Wakef.

v. 357. Egrege et naturae vulgi convenienter pingit desiderium Achillis, conspecto filio patris simillimo, in militibus exciratum. Huc spectat versus a Plutarcho servatus (de discip. adul. et am.) *Ὁ δὲ παῖς Ἀχιλλεύς, ἄλλ' ἐκείνος αὐτὸς εἶ*. Talem fere et Philostratus Neoptolemum depingit, (Heroic. c. 19. p. 865. ed. Ol.) *καλὸν καὶ προσεικότα πατρί*. Vid. etiam Philostr. jun. Icon. I. p. 865. et Tryphiodor. v. 53. *Ἄλκην πατρὸς ἴφαινε*. Apud eundem paullo post Diomedes Neoptolemum dicitur admiratus esse, *ὅτι τοῖος ἔην καὶ πρόσθεν Ἀχιλλεύς*. Nemo tamen saepius hanc Neoptolemi cum patre similitudinem commemorat, quam Quintus Calaber, praesertim l. 7. Ibi e. g. Ulysses et Diomedes advecti in Scyrum, obstupescunt, *ἐνεχ' ὄρωστο*
Θαρσαλέῳ Ἀχιλλεῖ δέμας περικαλλές ἴμιον.

Ex multis hujus argumenti apud eundem locis, proxime ad Sophocleam sententiam accedunt duo ad fin. l. 7. Phoenix Neoptolemum alloquitur: (v. 653)

Τῷ (πατρὶ) σύγχε πάμπαν εἰκας, ἐγὼ δ' ἄρα κείνον οἶω

ζῶντ' ἐτ' Ἀργείοισι μετέμμεναι —

et paullo post (v. 695.) Agamemnon:

— *πατρὶ εἰκας· ἐγὼ δ' ἄρα κείνον οἶω*

εἰσοράν παρὰ νηυσὶν, ὅτε Τρώεσσι ὀμόκλα. Gedicke.

v. 359. *ἔκειτ'* jacebat: i. e. erat mortuus: Homer.

mer. II. ε. 20. κείτ' αὖ Πάτροκλος· ἀνύρηται, τέθνηκεν
Scholiastes. Virgil. Aen. I. 99. „Saevus ubi Aeacidae
telo jacet Hector.“ Ita velim capias Eurip. Herc. F. 143.
conferas enim ibidem vv. 206. 462. Hinc emendes Hely-
chium: κείσομαι· τεθνήξομαι. qui videtur respicere Hom.
Od. x. 319. Idem κείσ· τέθνηκεν. Postea vidi, nec sine
voluptate, inspecto Hefychii Bentlejano exemplari, ean-
dem emendationem viro sagacissimo placuisse; confirmanti
etiam per glossam κείσ. Wakef.

v. 360. Phrasis μακρῶ χρόνῳ non significat longum
tempus, sed post longum tempus: quae causa
fuit, ut cum Wakef. et Musgr. interpunctionem mu-
tarem.

v. 363. τλημονέστατον λόγον. Recte in El. 439. τλη-
μονεστάτη γυνή expronitur πολυμοστάτη, ἀναιδεστάτη. Eadem
hic obtinet significatio. In scholio pro ἀποδυρόμενος, scri-
ptus liber habet ἀπολοφυρόμενος. Brunck. Wakefieldio
magis arridet tritior significatio: miserrimum — mihi
summpere descendum — sermonem. Mihi non item.

v. 369. ὦ σχέτλι', ἢ τολμήσατε. Ineptissima est Hea-
thii conjectura, ὦ σχέτλιοι, ἢ — Scilicet quia diphthongus
σι elidi non potest. At vero non eliditur, quippe quae hic nul-
la est. σχέτλι' plene est σχέτλις. Quia verbum adest plu-
rale τολμήσατε, non idcirco vocativus esse debet pluralis nu-
meri. Adloqui poruit Neoptolemus Graecorum proceres
apud Agamemnonem congregatos, et summum ducem vo-
cativo compellare. Matrem et Achillem adloquitur Iphi-
genia apud Euripidem, et unicam matrem compellat: μή-
τερ, εἰσακούσατε τῶν ἐμῶν λόγων. Infra 466. ἦδη, τέκνον,
στέλλεσθε; Ridiculum esset rem notissimam multis exemplis
adstruere. Vide quae notavimus ad Comici Ranas 1479.
Brunck.

v. 370. Quintus l. VII. fingit, Ulysssem Neoptolemo
advecto tradere arma Achillis, quae ipse antea in certami-
ne cum Ajace iudicium sententia acceperat. Gedicke.

v. 371. Res ipsa manifesto tempus imperfectum po-
stulat: ve ut Attici poetae rarissime augmentum omitunt,
nec erat hic licentiae locus. Auctor observationis, quam
in minoribus scholiis protuli, ut commentum suum his ver-
bis melius accommodaret, scripsit ὦν κρηῖ. Depravata fuit

a librariis genuina lectio, quam restitui: πληστον γὰρ ἦν κρη-
ῶν. Sic infra 544. (542.)

ἐκέλευσ' ἐμοί σε που κρηῶν εἶης φράσαι.

Verbum κρηῶ frequentius cum participio construitur, quod
librario fraudi fuit. Sic verbum τυγχάνω cum participio
construi solet: tamen in Oed. Col. 1490. ejus participium
verbo junctum occurrit: ἦνπερ τυγχάνων ὑπεσχημένῳ, pro ἦ-
νπερ ἔτυχον ὑποσχομένους. Brunck. ὦν κρηῖ bene vindic-
ant Wakef. ad h. l. et Porson. ad Eurip. Med. 1138.
Vide quae notavi ad Trachin. 770.

v. 373. Caesum ab Apolline Achillem ejusque
arma ne auferrent Trojani, prohibuerat Ulyssēs. Cf.
Ovid. Met. XIII, 280. sqq. Quint. Calab. V, 286. et III,
384. ubi duces communiter Achillem e proelio refe-
runt.

v. 374. ἦρασσον κακοῖς: non cessabam conviciis
incessere: quae est potestas hujusce temporis in hoc usu.
Noster Aj. 724.

— εἴτ' ἀνείδεσιν

ἦρασσον ἔνθεν κἀνθεν.

Sic Horat. Sat. II. 1. fin. „opprobriis laceraverit“:
et Ovid. Met. XIII. 232. „incessere dictis protervis“
coll. v. 566. Et Claudian. de bell. Gild. 170.

Quisquis vel locuples, vel pulchrâ conjuge notus,
Crimine pulsatur falso:
unde olim recte emendavimus Comici Lyfistr. v. 459. ad
Silv. Crit. sect. XLIX. Wakef.

v. 375. Terent. Adelph. IV. 2. 22.

— verum venit post infaniens:

Nihil pepercit:

et ibid. III. 3. 50.

— adortus jurgio est fratrem apud forum
De psaltria hâc. Ain' vero? Vah! nil reticuit.

Wakef.

v. 377. δύσρηγος. gl. μάχμος, ὀργίλος. — δηχθείς, λυ-
πηθείς. Brunck. δύσρηγος: irasci celer: sic fortasse
restituenda est Phavorini glossa: δύσρηγος: ὀξύχολος, κακόρη-
γος χόλω· Σοφοκλής: conf. Hefychium ac Suidam in δύσρηγος.
Wakef.

v. 378.

v. 378. πρὸς ἄ. Vide notata ad Trachin. 1221. (1213) Musgr.

v. 380. καὶ ταῦτα, scilicet τὰ ἄλλα ἔχων οὐ μίσητος ἠπλευσῆς εἰς τὴν Σκύρον. Brunck.

v. 383. τητῶμενος. gl. ἐστερημένος. Brunck.

v. 385. κούκ: breviser dictum, et, opinor, insolenter, pro καὶ τοι οὐκ. Wakef.

v. 387. Haec sunt pro generali γνώμη accipienda; ideoque στρατός non est exercitus militum, sed populus, cives: ut Elect. 749. (742)

στρατός δ', ὅπως ἔρα νιν ἐπιπτακότα

δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν:

ita Aeschylus Eumen. 686. Lycophron saepius et alii. Wakef.

v. 390. Notat. epist. II, 1, 68.

Et sapit, et mecum facit, et Jove judicat aequo. Wakef.

v. 391. παμβῶτι γᾶ: Homer. h. in Terram matrem omnium:

Γαῖαν παμμήτειραν αἰέσομαι, ἠΰθήμεθλον,
πρεσβίτην, ἢ φέρβει ἐπὶ χθονὶ πάνθ', ὅπως' ἐστίν,
ἡμῖν ὅσα χθόνα διὰν ὑπέρεχεται, ἠδ' ὅσα πάντων·
ἠδ' ὅσα παύονται· ταῦτα φέρβεται ἐκ σέθεν ἄλβου.

Hesychius: παμβῶτις τύχη· ἐλπίς παντοτρόφος. Wakef.

Ὀρεστέρα. Epithetum est non terrae istius, quam pedibus calcamus, sed deae Cybelae vel Rheae, quam hic γᾶς nomine significat. De matre ὄρεϊα vide ad Eurip. Helen. 1321. Musgr.

v. 392. Hinc Orpheus hymn. in Terram:

Γαῖα θεᾶ, μήτηρ μακάρων θεῶν τ' ἀνθρώπων,
πάντροφε, πανδώτειρα:

et Virgil. Aen. VI. 595.

— Tityon, Terrae omniparentis alumnum.

Et recte notat Scholiastes ideo Terram dici matrem Jovis, quod eadem sit cum Rheâ: unde Orpheus hymn. in Rheam:

μήτηρ Ζηνὸς ἀνακτος, Ὀλυμπίου, ἀγιόχοιο· —

μήτηρ μὲν τε θεῶν ἠδὲ θεῶν ἀνθρώπων:

et idem ibidem:

οὐρεσιν ἢ χείρεσι:

ut Sophocles v. 391. ὄρεστέρα γᾶ. Wakef.

v. 393.

v. 393. Non memini Pactolum praedicari ob magnitudinem apud alium quemvis utriusque linguae scriptorum. Dedit, opinor, Sophocles:

ἄ τὸν μέλανα Παιτωλὸν εὐχρησον νέμει.

Elegantissime Nonnus in Dionys. lib. XLIII.

— ἀπ' Ἀσσυρίοιο δὲ κόλπου

ἄβροχίτων Διόνυσος ἀνήϊεν εἰς χθόνα Λυδῶν,

Παιτωλοῦ παρὰ πέζην, ὅση χρευσανγεί πηλῶ

ἄφνειος Λιβάνοιο μέλαν φαινίσσεται ὕδωρ.

Hinc gustare discas venustates Virgilianas Geo. II. 137.

— auro turbidus Haemus:

i. e. aquis lutescentis quasi atque infuscatis ob aureas arenas, rivi corruptentes punitatem. Wakef. „Nihil infelicitius excogitari potuit Wakefieldiano μέλανα Παιτωλῶν: quam conjecturam idem Nonni locus, ex quo ducta est, refutat, ut taceam rem ipsam, et tot locos quum aliorum poetarum, tum ipsius Nonni, in quibus rutilae undae tribuuntur Pactolo. Sed qui sequuntur duo verliculi, ordinem suum permutare debent, πόντι' ἐπηυδάμαν σε κακεί' μάτηρ.“ Hermann. in Notis Msstis. „Παιτωλὸν — νέμεις. Utpote quae non minus in Lydia quam in Phrygia colebatur. Auctor de dea Syria cap. 15. πυργοφορεῖ, σκοίην ῥέην Λυδοὶ ποιεῖουσι. Vide et Tragopodagr. v. 35. Νέμεις, possides, vel incolis.“ Musgr.

v. 394. κακεί: etiam illic: ad Trojam scilicet: nam Rhea vel Terra in maximis fuit numinibus Phrygum: unde Orpheus in hymno supra laudato in Deorum Matrem:

πανδωμάτωρ, φρυγίης σώτειρα, κρόνου συνέμεινε:

et Virgil. Aen. VI. 786.

— qualis Berecynthia mater

Invehitur curru Phrygiæ turrata per urbes.

Wakef.

v. 394. 5. Metro vide annon satisfactum foret legendo:

καὶ σ' ἐκεῖ, μάτηρ

Πόντι', ἐξηυδάμαν.

In antistrophe autem:

εἰ δὲ πικρούς, ἄ-

ναξ, ἔχθεις Ἀτρεΐδας.

Potest enim πόντια secundam syllabam producere, ut in exemplis citatis ad Antig. 363. Musgr. Minime.

v. 397.

v. 397. Wakef. restituendum putat fortius vocabulum ἐρρώγει. Non opus. ὕβρις πᾶς, i. e. πᾶτα ἢ ὕβρις, omnis illa contumelia." Musgr.

v. 398. παρείδωσαν. male dederunt, ut bene Scholiastes alter monuit. Cf. Silv. Crit. sect. XLIII. Wakef. Delenda interpunctio post παρείδωσαν, ut ὄβρις; appolitive ad τεύχεα referatur, hoc fere modo:

παρείδωσαν
(Ἰὼ μάκαιρα ταυρο-
κτόνων λέοντων ἔφε-
δρε) τῷ Λαερτίου

Σεβας ὑπέστατον. Musgr.

v. 400. ταυροκτόνων λέοντων. Orpheus in eodem hymno:

ταυροφόνων Ζεύξασα ταχύδρομον ἄρχα λέοντων.

Lycophr. Cassandr. v. 47.

ταυροσφάγον λέαιναν.

Archias in epigi. nitidissimo: (XXVII.)

μηκέτι ταυροβόροιο βαρὺ βρύχημα λέοντος
πήσσειε, ληνόμοι γενεοῦνται Νειμήης.

Cæterum repexerit fortitan hunc locum tragicum nostri Antipater in sermone de nuptiis apud Stobaeum: εἰ γὰρ ἐκλείποι τὸ γένος, τίς θεοῖς θυσεῖ; λύκοι τινές, ἢ ταυροκτόνων γένος λέοντων; Nec pigebit Virgilium admovisse, Aen. III. III.

Hinc mater cultrix Cybelæ, Corybantique aera,
Idæumque nemus: hinc fida silentia sacris,

Et juncti currum dominae subiere leones:

qui Lucretium aemulatur, II. 601. Wakef.

v. 401. ἐφεδρε λέοντων. leonibus infidens, pro currui, cui innectebantur: ut Virgil. Aen. VI. 587.

Quatuor hic invectus equis, et lampada
quassans:

et iterum Aen. XII. 736. Ita passim Homerus. Wakef.

v. 402. σύμβολον σαφές. Graecis σύμβολον valet tessera, qua amici peregre euntes ζήνοις commendare solebant: Eurip. Med. 618. ibique Scholiastes. Hic Philoctetes injuriam, quam ab Atridis perpeffus erat, symboli vicem praestare ait. Aristides Leuctrica I. tom. I. p. 416. ἰκανόν ἐστι πρὸς αὐτήν, ὡς πρὸς ἄλλο τι σύμβολον, αὐτὸ τὸ σχῆμα τῆς ἀτυχίας. Musgr.

v. 404.

v. 404. προσέειπ', eosdem numeros, eadem modulamina accinitis. Musgr.

v. 407. ἄφ' ἧς. Sic ἀπὸ παντός λόγου Oed. Col. 794. (761. Br.) Musgr.

v. 408. ἐς τέλος, tandem: i. e. quamvis in tempus et prima facie speciem justitiae prae se ferat, ad finem quodvis Ulyssis factum certo prodet eum turpiter esse institutum. Wakef. δίκαιον ἐς τέλος, i. e. ἐς δίκαιον τέλος: quod moneo, ne quis δίκαιον cum μηδὲν conjungat. Musgr. Sic etiam Gedicke. Recte.

v. 410. Ἄϊας ὁ μείζων, ut distinguatur ab altero Ajace, Oilei filio. Ille, Telamonis filius, Achillisque patruelis, inter Graecorum duces cognatione proxime junctus erat Neoptolemo. Gedicke.

v. 416. οὐδ' ὀύμπολητος Σισύφου Λαερτίου. Id est οὐδὲ ὁ Σισύφου υἱὸς ἐμπόλητος Λαερτίου. Quia scilicet ex furtivo Sisyphi compresu gravidam Anticleam duxerat Laertes. Fallitur Scholiastes, quum ait Λαέρτιος πρῶτον esse pro primitivo. Duplex forma est hujus nominis, utraque primitiva Eustathius ad Homerum p. 13. διαφορεῖται γὰρ τοῦτο, καὶ οὐ μόνον Λαέρτης λέγεται, ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς. Hanc formam adhibitam videmus solum, ubi alteram metri lex non admittit. Sprieta veterum librorum auctoritate, Triclinius differentiam illam susque deque habuit. Supra v. 366. Λαέρτιου dedit, ubi nos ex antiquitatis fide,

ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γένος.

Eandem interpolationem ab eo factam fuisse in Aj. 1393. observavimus. Brunck. Σισύφου Λαερτίου. Impeditam constructionem reddat duplex genitivus, ut necesse sit mendum aliquod subesse. Mihi legendum videtur:

Οὐδ' ὀύμπολητος Σισύφου Λαερτίου.

Ulysses, ab inimicis ut Sisyphi filium laceffitum, majoris contumeliae causa Sisyphum vocat. Ea enim antiquitas patronymicorum ratio erat, ut et genitor et progenies eodem nomine appellarentur; ut multis exemplis ostendimus ad Eurip. Suppl. 715. quibus adde Iolaos ex Diodor. Sic. IV. 30. Sic et Sol, Hyperionis filius, poëta Hyperion dicitur. Idem mos etiam in Scota obtinet. Hoc si meminissent

minissent viri eruditi, Toupianae emendationi hujus fab. v. 1371. (1309.) minus oblocuti essent. Musgr.

v. 419. Coacta est Wakef. ratio, interpunctione post καὶ et ἄλλοις; polita vertentis: florentes vivunt ad-huc.

v. 421. τί δ'; ἔστιν — Quid vero? Nestor — vivit-ne? Comicus in Pace 700.

τί οὐαί; κρείττος ὁ σοφός ἔστιν;

ad quem locum vide quae adnotavimus. Brunck.

v. 423. ἐξήνεκε· solebat impedire: [sic etiam Musgr.] alter Scholiastes per ἐκάλυπεν interpretatur; minus accurate: priorem sic constituerim: κείνων κἀ ἐξήνεκε· γρόφεται καὶ ἐξήνεκε· cui lectioni bene responderet interpretatio modo damnata. Hesychius, qui ob oculos habuit Il. 2. 217. ita mihi videtur redintegrandus: ἐξήνεκε· μένειν ποιήσας, κωλύσας. Wakef.

v. 425. Brunckio nec μόνος, nec γόνος placet: „huic tamen lectioni, ait, quae nimis inepta videtur, illam praefero. καὶ ἱστορίαν esse objicitur. Verum alios auctores sequi potuit nos, juxta quos e septem Nestoris filiis Antiochus ceteris superstes, et aliquamdiu unicus, demum ad Trojam mortem oppetierit.“ In Supplendis monet, μόνος h. l. accipi posse pro ἀγαπητός unicus, i. e. unice dilectus, plus ceteris dilectus. Ira occurrere nonnumquam μόνος, e. g. Homer. Il. XV, 611. Hinc extra omnem dubitationis aleam positum videri, quin γόνος a manu librarii sit. Unice mihi arridet, quod Musgr. conjecit, ὅς παρ' ἡμῶν, licet ab aliis Thrafymedes quoque patrem comitatus esse perhibeatur. Wakef. correctionem fatius est praetermittere.

v. 426. Wakef. scribi vult δὴ αὐτῶ γ' ἐξήνεκε, Astius δὴ αὐτῶ δειν' ἐλεξας. de his ipsis acerba refert Villosi. schol. ad Homer. Il. VI, 480. Aristoph. Acharn. 593. Plat. Menex. p. 432. Xenoph. Memor. II, 2, 9.

v. 432. ἐμποδίζονται: pulchre continuatur oratio per figuram a luctatoribus accersitam: pedibus impediuntur, ideoque sternuntur: καταβάλλονται Scholiastes. Eandem consuetudinem respicit Paulus 2 Cor. IV. 9. καταβαλλόμενοι, ἀλλ' οὐκ ὑπολλόμενοι. Pausanias I. VI. init. ἐπιβίης δὲ Ἀρχίαμος Ζεῦσι, καταβαλὼν καὶ οὗτος παλαιστὰς παιδας:

et

et similiter ibid. p. 461. Philo Judaeus de agricultura p. 318. τῶν μὲν οὖν ἀντιπάλων εἰ ἀλλήλων περιεσιν οὗτοι· πρὸς ἀλλήλους δὲ πάλιν περὶ πρωτείων διαμαχονται. οὐ γὰρ ὁ αὐτὸς τῆς ἰκῆς τρόπος ἕκασιν, ἀλλὰ πάντες ἄξιοι τιμῆς, ἀργαλιωτάτους καὶ βαρεῖς ἀνατρέψαντες καὶ καταβαλλότες ἐχθρούς. Ita referendus est. Wakef.

v. 433. Dubitant Wakef. et Astius, an dederit Sophocles τοι pro σοί. — τὰ φίλτατα saepe dr. de liberis, parentibus, fratre, amico, et in genere de omnibus, quos aut amamus, aut amare debemus. Vid. Valcken. ad Eur. Phoen. 437.

v. 437. Conser fragmentum Phrygum. Brunck. Similiter etiam Aeschylus ap. Stob. p. 356. 28. ἀλλ' ἄρης φιλεῖ γ' αἰεὶ τὰ λῆστα πάντ' ἀμφὶ στρατοῦ, ut haec emendavit Valckenar. in Diatr. p. 225. B. Mihi aptior sententiae videtur jambicus numerus, ut scribendum putem:

— ἀλλ' ἄρης φιλεῖ

αἰεὶ τὰ λῆστα πάντ' ἀνατρέπειν στρατοῦ.

Anacreon in epigr. (Anthol. Gr. T. I. p. 56. n. XII. ed. Iac.):

καρτερό· ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὐ τὸδε σῆμα·

ἄρης δ' οὐκ ἀγαθὸν φεῖδεται, ἀλλὰ κικῶν.

v. 439. ἐξήνεκε· percontator: ut, emendante Kuffero, Hesychius: ἐξήνεκε· ζητοῦ, καὶ διερωτῶ. Wakef. φωτός, i. e. περὶ φωτός. Conf. Trachin. 1138. (1124.) Musgr.

v. 443. Therfitae indolem describit Homerus:

Θερσίτης δ' ἔτι μόνος ἀμετροπέης ἐκολῶ,

ὃς εἴ' ἔπει φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμα τε πολλὰ τε ἔδω,

μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κέσμον ἐριζήμεναι βασιλευσιν.

ἀλλ' ὅ τι οἱ εἶσατο γελῶσιον Ἀργείοισιν

ἔμμεναι.

Ad quem locum sic Eustathius (p. 205, 26.): Σοφοκλῆς τὸν τοιοῦτον Ομηρικὸν νόον παραφράζων, φησὶ περὶ Θερσίτου, ὅτι οὐκ ἂν εἴλετο εἰς ἀπαξ εἰπεῖν, ὅπου μηδεὶς ἐφύ. τούτῳ δὲ τῷ θρασυῶς ἦν, ὥστε καὶ κωλυόμενος τι λαλεῖν, ὡς μὴ δέον ἐν λέγειν, ὁ δὲ τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐλάλει. Brunck. Sensus est: „Thersites erat quidam, qui sibi nunquam temperabat, quia plus semel verba funderet, ubi nemo permitteret dicere:“ (non, ut Brunck., quod ne se-

mel

mel quidem audire quisquam vellet.) Atqui tacere solebat Therſites, quando quis, ut Ulyſſes apud Homerum, vetabat loqui. Vitium ergo ſubeſſe ſtatuit Gernhardus, e mala pronunciatione ortum, quod tollendum arbitratur ſic: ὅπου μηδὲς ἴων: ubi non curans permittetes, h. e. ubi non curaretur ejus ſermo. Sic ait Electra apud Soph. v. 628.

ἔρως; πρὸς δὲ γυνὴν ἐκφέρει μεθίσσά μοι
λέγειν ἢ χολίζοιμ'.

Cum ἴων autem conjuncta ejusmodi participia occurrunt, ut Oed. Col. 363. περιστ' ἰάσω, et Aj. 754. μηδ' ἀφέντ' ἴων. Musgr. conjecit ὅπου μηδὲς ἴων, quod nemo dici cuperet. Non ſollicitandam putat vulgatam lectionem Hermann. in Notis Msstis, utpote Eufſtathii auctoritate munitam; ſed praefert Scholiaſtae explicationem, ubi nemo vellet. Idem non proſus aliena eſſe monet, quae de verbo ἴων attulit Valckenarius ad Herodot. II. 30.

v. 445. ἔμελλ' — gl. ἔοικε. E proximo ὄντα rependum εἶναι. ἔμελλεν εἶναι αὐτός. Brunck.

v. 446. Hermannus ad Hec. p. 113. οὐδὲν πω, Wakef. οὐ τι πω reponit.

v. 447. περιτέλλουσιν. gl. περικαλύπτουσιν. Hefſych. περιτέλλει, σκέτι, φυλάττει. Idem: παλιντριβῆ, κακυντρεχῆ. Ad quam gloſſam videndus interpres. Brunck. περιτέλλουσι: curant, protegunt: rariori ſignificatu, ut apud Theocr. XV. 74. et Pind. Iſth. I. 46. ubi conferantur Scholiaſtae. Sic etiam Aeſch. Eum. 700. παλιντριβῆ: valde exercitata, nequitia ſcilicet, ut terantur quaſi frequentiore uſu: nam πάλιν in compoſitis ſaepe vim obtinet per tranſpoſitionem, ſtagitante hoc opis lege pedis:

τὴν δ' ἐκ παλιντριβέος τε καὶ σκαδῆς ὄνου.

aſinae ad plagas exercitatae, flagello tritae. Wakef.

v. 448. ἀναστρέφοντες: redire facientes: ſignatius loquitur, ut indignabandus: quaſi malis vel ad mortem recto curſu tendentibus reditum indulgerent numina. Wakef.

v. 449. ἀποστέλλουσ': neque aliter infra v. 1297. (1273.)

ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδὶ ἀποστέλλω βίη:
Virgil. Aen. IX. 527.

— quem quis virum demiferit orco. Wakef. v. 450. ποῦ καὶ τίθεται, ubi ponere oportet, i. e. quo in loco habere? Musgr. κακούς. Malim κακά, mutata etiam diſtinctione:

ὅταν
τὰ θεῖ', ἐπαινῶν τοὺς θεούς, εὖρω κακά;
„Quomodo autem laudare deos, quando deorum facta iniqua invenio?“ Musgr. Sana eſt vulgata lectio τὰ θεῖ' ἐπαινῶν ſignificat eum, qui res divinas probat. i. e. pium in Deos. Brunckius vertit: ſi Deorum facta laud re aggreſſus, ipſos Deos malos deprehendo; ſenſus ut idem fere ſit, qui Aſtio placet: Deos injuſtos eſſe deprehendens facta eorum, etiamſi velim, laudare non poſſum — utroque verbum ἐπαινῶν de conatu intelligente. Tum vero ante τὰ θεῖ' ἐπαινῶν exſpectatur καί τις.

v. 453. τηλόθεν — εἰς ὄρω, e longinquo cernens, i. e. minime cernens. Conf. ad Oed. Tyr. 1304. (1273.) Musgr.

v. 456. Verum eſt δειλός, quidquid obloquatur Wakefieldus. Homerum imitati Poetae veteres quosvis nullius pretii homines et improbos δειλοὺς paſſim vocant. Vid. Valcken. ad Eurip. Phoen. 1011.

v. 458. Hinc proverbium apud Suidam, ἀρχὴ Σκυρία· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελεῖς ἐχόντων· παρ' ὅσου πετρῶδης, καὶ λυπερά, καὶ διὰ τοῦτο πενιχρά, ἢ Σκύρος, οὐδὲν φέρουσα λόγου ἄξιον. Wakef.

v. 459. In animo habuit, ni fallor, Sophocles, quae de ſua Iſtaca dixerit Ulyſſes apud Homeri Odyſſ. I. 27.

Τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὐ τι ἐγαγε
ἢς γαίης δύναμαι γλυκύτερον ἄλλο ἰδέσθαι. Wakef. v. 461. Horat. ſat. II. 8. 75.

Naufidienus ad haec: Tibi dī, quaecunque preceris,
Commoda dent; ita vir bonus es convivaque comis:

cf. Hom. II. A. 18. Wakef.

v. 466. ἔξ ἀπόπτου· ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου, ὅθεν ἔστι περιſκοπεῖν τὰ ὑποκείμενα: Hefſychius: ubi tamen emendem,
P
ἀπὰ

ἀπο ὑψηλοῦ τόπου: videas Suidam in phrasi. Usitatio est ἀπο σκοπίας: ut Hom. Il. Δ. 275. ubi consulas Scholasten; et Virg. Ecl. VIII. 59. Wakef.

σκοπιῶν, spectare, i. e. expectare. Musgr.

v. 468. πρὸς τ', εἴ: hanc formulam imitati sunt Latini: ut Virg. Aen. VI. 459.

— per sidera juro,
Per superos, et, si qua fides tellure sub imā
est. Wakef.

v. 469. μόνον ἔρχομαι: ut ejus conditionem similiter venusto carmine depinxit Quintus Calaber IX. 399.

— χόλου μεμημένος αἰνοῦ,
οὐνεκά μιν τὸ πάροιδε μέγα στενέχροντα λιποντο,
μόνον, ἐρημαίοισιν ὑπ' αἰγιαλοῖσι θαλάσσης. Wakef.

v. 472. ἐν παρέργῳ τοῦ με. Dicuntur ἐν παρέργῳ aliquid facere, qui obiter, in transitu, et praeter propositum aliquid faciunt. Sic apud Euripidem in El. 512.

ἦλθον γὰρ αὐτοῦ πρὸς τάφον, παρέργ' ὀδοῦ.

In pictura παρέργα appellantur, quaecunque tabellae ornandae gratia in vacuis spatii partibus artifex addit, minus diligenti cura elaborata. Hinc ἐν παρέργῳ τιθέμενα facilia esse censentur, quae levi opera, sine dispendio efficiuntur, quae proinde non magni facere debet is, a quo impetrantur. Helena apud Euripidem v. 933.

τὴν δ' ἀθλίαν ἐμ', οἷσιν ἐγκριμαί κκοῖς,
εὔσαι, παρέργον δοῦσα τοῦτο τῆς τύχης.

Serva me, corollarium hoc dans fortunae. Id est, hoc addens fortunae, quae me illibatam fervavit, et conjugem meum huc deduxit. Idem in El. 63.

παρέργ' ὀρεάτην καμὲ ποιεῖται ὄμιον.

Hujus locutionis exempla permulta dabit Index Lucianus. Brunck. Respicere videtur Hesychius usum vocis ratio-rem apud ignotum quemdam scriptorem: cujus lexicographi glossa sic fortasse non male refingi possit: παρέργον· νό-θον, ὡς μακρὸν τι τῶν ἀναγκαίων: nisi manca sit, atque ita potius restituenda: νόθον, ὡς μικρὸν τι, καὶ οὐ τῶν ἀναγκαίων: vix enim placuerit: παρέργον· ἀποθον, ὡς μικρὸν τι, τῶν ἀναγκαίων. Wakef.

v. 475.

v. 475. καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλέες. Non generosis puto tantum, sed et omnibus quotquot usquam laudem hominibus, τὸ χρηστὸν εὐκλέες, quod bonum est, laudem conciliat. Nihil certius quam Poetam aliquid hic posuisse, quo generosi a reliquis hominibus discerni possent. An legendum:

τοῖσι γενναίοις τοι

τὸ τ' ἀισχρὸν ἐχθρόν, κατόχη τὸ γ' εὐκλέες.

Generosis invisum est, quicquid turpitudinis aliquid habet, sufficit autem quod honestum est. Conf. v. 464. (458.) Musgr. Equidem assentior Viro Docto in Bibl. Crit. VII. p. 55. qui vulgatam scripturam, quam Suid. quoque agnoscit, non audet condemnare. Significant verba καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλέες: generosi homines laudem suam quaerunt in eo, quod honestum est. Si quid mutandum esset, Vauvillerio auctore εὐφιλές pro εὐκλέες responderem. Musgraviana vero correctio vel eo nomine ferri non potest, quod ἀπόχη profaicorum est potius et comicorum, quam tragicorum, ut nequiter illatum videatur in Aeschyli Agam. 1558. quem versum cum sequenti sic refingo:

πάν ἀρκεῖ μοι μανίας μελάθρων

ἀλληλοφόνους ἀφελούση.

v. 476. ὄνειδος· φήμη: scholiasfes: κλέος: Hesych. et schol. Eurip. ad Phoen. 828. Idem tragicus apposite in Med. 514.

καλὸν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ

πτωχούς ἀλάτθαι παῖδας.

Nec minus Etym. M. ὄνειδος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ κλέους, ὡς Εὐριπίδης ἐν φοινίσσαις: ἔστι δὲ τῶν μέσων λέξεων, ὡς τύχη, καὶ ζήλος, καὶ δόλος. Addas Eustath. ad Il. A. 211. p. 66. qui veram sectionem conservavit Sophocl. Oed. T. 1035. ὅτι δὲ οὐκ αἶε τὸ ὄνειδος βαρεῖα λέξις ἐστὶ καὶ ἀηδής, δηλοῦ οὐ μόνον ὁ γράψας ὡς,

καλὸν (γ') ὄνειδος σπαργάων ἀνειλόμην·

ἀλλὰ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν κάλλιστον ὄνειδος: Eurip. Phoen. supra. Wakef.

v. 479. Ordo est: ἦ, τόλμησον· et quae interjacent, in parenthesi accipienda mallem, prout distinxī locum. Wakef.

v. 484. *καὶ περ ὧν*: haud temere dixeris, an sit locus ita interceptus, ut haec ad praecedentia referantur; an ad sequentia, ἀλλὰ μὴ μ' ἀφῆς. Probum est utrumlibet. Wakef.

v. 485. ἀκράτωρ. Dictionem legi etiam apud Arrianum, Philonem, Aelianum et Iulianum: adeas etiam Suidam in voce Wakef. ἀκράτωρ. Vox rariuscule, cujus tamen exempla vel in Lexicis profant, quibus adde Athen. p. 443 C. Musgr.

v. 488. Χαλκιδόντος. Rex erat Euboeae, de quo ad Eurip. Ion. 59. Musgr. Idem pro Εὐβοίας malit Εὐβοία. Vide ad Trach. 1207. (1193.)

v. 490. δειράδα. Sic libri omnes. Toupius ad Suidam I. 87. quia anapaestus est in quarta fede, δειράδα contendit a poeta scriptum fuisse; quod minime credo. δειρή et δέρι frequentantur: at δειράς nusquam vidi. Heathii commentum, τραχιλίαν δειράδα τε, non magis probo. Anapaestus hic tam ferendus est, quam in Trach. v. 292.

τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένη λόγῳ.

Nam vocalem ante literas σμ corripuisse Atticos poetas nec Toupius nec quisvis alius mihi persuadent. Brunck. Toupii correctionem probante Gernhardo recepit Wakef., qui Hefychio vocem δειράς restituit pro ignota δειρί. In loco Trachiniar. legi debet τὰ δὲ πεπυσμένη. Vid. Hermann. praef. ad Eur. Hecub. p. LX.

„ibid. εὐροῦν Σπερχειόν: Homer. Il. π. 716. Spercheum vocat ἀκάμαντα, indefessum. i. e. flumen plenum et rapidum agentem. Hefych. εὐροῦς ἰσχυρῶς ῥεῖων: respiciens fortasse Il. φ. 130. Idem epitheton ad alium fluvium transulit Ovid. Met. I. 579.

Populifer Spercheos, et irrequietus Enipeus. Tempestivus est elegans Lucani locus, VI. 366.

— ferit amne citato

Maliacas Sperchios aquas“ Wakef.

Σπερχειόν. Fluvius erat in sinu Maliaco, juxta Trachinem. Aeschyl. Pers. 486.

— Μηλιά τε κέλευν, οὐ

Σπερχειός ἄρδεν πεδίον εὐμενεί πότι. Musgr.

v. 493. βεβήκη dedi, quia praecedat δέδοικα, quod cum vim praesentis habeat, conjunctivum requirit. Vide Hermann. ad Viger. p. 776. „ibid.

„ibid. πολλά γὰρ: Ovid. epist. I.

Quisquis ad haec vertit peregrinam littora puppim,
Ille mihi de te multa rogatus abit:

Quamque tibi reddat, si te modo viderit usquam,
Traditur huic digitis charta notata meis.“

Wakef.

v. 494. ἔστελλον est pro μετέστελλον, et πολλά pro πολλοίς. Brunck. τοῖς ἱγμένοις autem (sic enim rescripti, siquidem ἱγμενος ubique est secundus, de vento) dictum pro διὰ τῶν ἱγμένων, ut Antig. 164.

ὄμῳ δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐν πάντων δίχῳ
ἔστειλ' ἵκεσθαι.

Frustra correxit Wakef. ἔτελλον, quod vel propterea placere non potest, quia constructio male distrahitur.

v. 495. Recte vertit Winshemius: ut missa certa navi me reduceret. Perperam Brunckius: ut ipse navi huc advectus domum me reduceret.

v. 498. ποιούμενοι. Grammatici vocant σχῆμα πρὸς τὸ σημαίνον. Concordat enim cum τὰ τῶν διακόνων. Musgr.

v. 499. Sententia haec est: Nunc autem, ad te enim venio, qui (me) ipse abducas et nuncies (patri). At primum quidem, quid est, quod αὐτόν non etiam ad πομπὴν pertineat? Sane esse debebat πομπὴν τὸν αὐτόν τ' ἄγγελον, vectorem eundemque nuntium. Deinde si ad patrem transvehebatur, quid opus erat nuncio? Quae cum ita sint, alia quaedam requiritur sententia, quam Gernhardus restituisse sibi videretur scribendo:

νῦν δ' εἰς σὲ πομπὴν, τέκνον, ἂν αὐτάγγελος
ἦμαι, σὺ δ' αἶσον κ. τ. λ.

„Quum pater me arcellere nequeat, hac miserima conditione ad te venio, neque per nuncios, sed ipse rogo, ut tu patris vicem sustineas meque abducas.“ Quippe αὐτάγγελος facile poterat a librariis divisim scribi, propter syllabam ὠν per compendium superscribi solitam. Unde fieri potuit, ut, posteriore syllaba vocabuli τέκνον omissa, scriberetur τελευτ, quod legeretur τε καὶ τ. Quod si semel factum erat, necessario debebat αὐτόν ἄγγελον scribi. Particula ὡς complectitur verba v. 470.

ἔρχομαι ἐν κηκοῖσι τοῖσδ' οἰκίαις ἔρξῃ.

spectant-

spectantque ad illam, quae mox leguntur de fortunae humanae caducitate. Mihi alia in mentem venit medicina, fortasse non minus probabilis. Quid, si reponatur:

ἄν δ', εἰς σέ γὰρ ποικίλον λόγων αὐτάγγελος
ἦκω, σὺ αἴσων κ. τ. λ.

„Nunc autem tu me serva, namque ad te venio non per nuncios, verum ipse rogans, ut facilius tibi sit me servare, quam patri.“ Exciderat voc. *λόγων*, quò facto cum metrum esset pessumdatum, librarius aliquis damnum suo modo refarcivit. *λόγων αὐτάγγελος* occurrit etiam Oed. Col. 333. Nec potest sic offensionem esse particula *γάρ*.

v. 501. Vulgaram lectionem agnoscit Suidas in vv. *ἀκροσφαλεῖς*, et *θατέρη*. Sed vitiosum puto cum Wakef. corrigente vel: *ὡς πάντ' ἀήλα*: vel: *ὡς πάντ' ἀιδνά*. Orpheus in Argonauticis v. 1027.

— δολος στρυγερὸς καὶ κῆρες ἀιδνάι.

ἀιδνή· σκοτεινή: Hesychius: respiciens fortasse Apoll. Rhod. I. 389. In Tragicis non memini me hanc vocem legera. Vocem *ἀήλα* nimis h. l. vagam tuerur Astius.

v. 503. Similiter Horat. sat. II, 2, 100.

An qui, contentus parvo metuensque futuri,
In pace, ut sapiens, aptarit idonea bello?

et Terent. Phorm. II, 1, 11.

Quamobrem omnes, cum secundae res sunt maxime,
tum maxime

Meditari secum oportet, quo pacto adversam aerumnam ferant. Wakef.

Musgr. comparat Eurip. Suppl. 178. et 192. Adde Horat. Od. I, 3. et 10.

v. 508. ὄσσα. gl. ὦν. Scilicet dicitur *τυγχάνειν τι*, ut *τυγχάνειν τινός*. Vide notata ad Eurip. Med. 759. Idem Suppl. 266.

κἀκβαλαῖς χθονός

γῆρας οὐ *τυχούσας* οὐδὲν ὦν αὐτὰς *ἔχον*. Brunck. ὄσσα, quam formam jambici versus respiciunt, mutavi in ὄσα γε. Fortasse tamen defendi potest, cum chorico carmini immixtus sit senariis. „Solemne est scriptoribus similia precari. Cf. Psalm. LXXIX. 6. LXX. Nicand. Ther. 186. Aesch. Prom. 863. Dionys. perieg. 600. Virg. Geo. III. 513. Hor. od. III, 27, 21.“ Wakef.

v. 510.

v. 510. Scribendum est *Ατρείδας ἔχθρας*. Hermann. in Notis Msstis.

v. 511. τὸ κείνων κακόν, istorum iniquitatem; sc. injuriam, quam ipsi Neoptolemo intulisse dicebantur. Conf. v. 428. (421.) Musgr.

v. 513. ἐπιμέμονεν: vim vocis sic exprimit Horatius, epist. I, 14 8.

— istuc mens animusque

Fert.

Hesych. *μίμονε*· θέλει, ἐρμῆ· *περδυσμεῖται*, Homeri plures locos interpretatus. Recte legunt viri docti Aeschyl. S. Theb. 688.

τί μέμονας, τέκνον;

quam lectionem tamen minus perite Scholiastes exposuit. Wakef.

v. 516. *Νίμειον*· poenam, vindictam: i. e. Δι-κην. Cf. Orphei hymn. LX. LXI. Pulchre Virg. Aen. I. 542.

Si genus humanum et mortalia temnis arma,
At sperate Deos memores fandi atque nefandi.

Wakef.

v. 522. *αἰσχρά* Attice pro *αἰσχροῦ*, ut supra 493. *παλαιῶ* pro *παλαιόν*. Brunck.

v. 529. *πῶς ἄν*: Virgil. Aen. I. 600.

— grates persolvere dignas

Non opis est nostrae, Dido. Wakef.

v. 530. *προσφιλή*, amicum, gratum. Conf. v. 565. (556.) Musgr.

v. 531. *προσκύσαντα*. Vid. ad v. 655.

v. 533. Wakef. praeter necessitatem legit: *ἔφ' ὦν διέζων*, *ὡς ἔφην εὐκάρδιος*: „ut discas, quam patienter iis rebus acquieverim, quibus solebam mihi vitam sustentare.“

v. 537. Inutilis est ejusdem conjectura: *ἐπίσχετον*, *μένωμεν*.

v. 546. *τὴν εὐβοτρεν Πιπέρητον*: Plinius nat. hist. IV. 23. ed. Harduin. „Peparethum cum topido, quondam Enoenum dictum“: i. e. *εὐβοιον*. Et Peparethii vini meminit ibid. XIV. 9. ut etiam Aristophanes apud Athenaeum I. 22. Wakef. Demosth. in Lacritum p. 935. laudat Musgr.

v. 550.

v. 550. *προστυχόντι τῶν ἰσῶν*. Sic libri omnes, sensu haud perspicuo. Scholiastae interpretationem ineptam esse ostendit Heathius, qui nec ipse meliora commentus est. τῶν ἰσῶν valet τῶν δικαίων. Scriptissem videtur Tragicus *προστυχῶν τι τῶν ἰσῶν*, quod cum φράσαιμι jungi debet, hoc ordine verborum instituto: ἔδοξέ μοι μὴ σίγα τὸν πλοῦν παρῆσθαι, πρὶν φράσαιμι σοι *προστυχῶν τι τῶν ἰσῶν*. Et hoc quidem in versione securus sum. Sic solent in Tragoediis famuli vel plebeji homines praemium ob adlatum utile nuntium a principibus personis petere. Vide Trach. 190. Oed. T. 1006. Brunck. Emendat Heathius: *προστυχόν τι τῶν ἰσῶν* Οὐδὲν σὺ που κάτοισθα — i. e. ipso interprete, quaedam, quae mihi nota esse contigerunt, quorum tu forsitan nihil nosti. Mihi veram videtur ἰσῶς, alterum non mutandum. Sic enim lego:

— *προστυχόντι, τῶν ἰσῶς*

οὐδὲν σὺ που κάτοισθα —

„Visum est mihi, cum semel incidissem (*προστυχόντι*), non silentio prius abire, quam tibi dicerem, de quibus tu nihil fortasse nosti.“ Musgr. Vulgatam tenet Wakef. argutius quam verius interpretans sic: tibi iusta affecuto, i. e. ea a me impetranti, qualia gavifus essem a te impetrare, si fuisset tuae conditionis compos. Atque *προστυχόν τι τῶν ἰσῶν* legit hoc sensu: quae tibi parantur a sociis; qui vocis ἰσῶς significatus mihi non innotuit.

v. 552. *ἀμφὶ σοῦ νεκα* defendit Astius allato Homer. II. II, 305. ubi est *ἀμφὶ περὶ κρήνην*, Eustath. p. 1126 et Elym. M. p. 94. 9. Sylb. At enim hae particulae saepius, illae numquam, ne in Epicis quidem, ἐκ παραλλήλου occurrunt. Nec video, cur Astius *νεκα* h. l. ineptum, *νεώτερον* demum v. 558. aptum putet.

v. 554. Wakef. post ἔργα colo distinguit.

v. 560. *οἱ Θεταίως κόροι* Ἀθάμας καὶ Δημοφῶν, ἃν οὐ μέμνηται Ομηρος. Schol. Horum mentionem facit Tryphiodorus v. 176.

οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἔλειφθην, ἀποστρεφθέντες ἄρωγῆς,
Δημοφῶν τ' Ἀθάμας τε, δύο Θετήια τέκνα.

Acamantis vero Virgil. Aen. II. 262. et Q. Calaber IV. 331.

ei

εἰ μὴ οἱ σχεδὸν ἤλθεν ἀγαθοῦ Θεταῖος υἱὸς
αἰχμητῆς Ἀθάμας:

et utriusque in XIII. 513. Wakef.

v. 569. *εἰστέλλον* proficiscebantur, expeditionem instruebant. Hesych. *στέλλει* ὄρηξ. *Εξπνηγμένη ἐγώ*. meam solvebam navem: eleganter i. hilo Judaeus I. p. 670. *τί λέγεις; χειρῶνα τίς ὄρων ἀνμάζοντα, καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον, καὶ λαλαπα καταγίζουσαν, καὶ κυματούμενου πέλματος, ἐνορμίζεσθαι δέον, ἐξορμίζεται καὶ ἐξανάγεται;* Dion Cassius XLI. 41. *πολιορκούντι δὲ οἱ Οὐτικήν, παντὶ μὲν ἅμα τῷ στρατῷ οὐ προσέμιξε, Φεβηταῖς μὴ καὶ προκυθόμενος ἐξαναχθείη* κ. τ. λ. et similiter Appianus sect. XCV. de bello Mithridatico. Wakef.

v. 570. Recepti praeclarissimam emendationem, quam Hermannus mecum communicavit: *πρὸς πόιν ἂν τένδ' αὐτὸς αἰ τὸν ἀνδρ' ἔπλει*. Manifestum est, nomen Ulyssis, quod quid hoc loco sibi velit non intelligitur, ex glossa textum invasisse. Pessimam omnium lectionem optavit Brunck., quippe qua cum nomine proprio per crasin conjugatur articulus. Ei tamen obtemperat Wakef., nisi quod post *Οὐδυσσεὺς* conjunctionem τ' inserit. Gernhard. versum sic refinxit, ut pro interpretamento *Οὐδυσσεὺς* scriberet *ἂν στελλῶν*. Ipse vulgatae lectionis apicibus insistens conieceram *αὐτὸς ἂν δύσλους ἐπλει*.

v. 575. *εἰσαυτὸν ξυλλαβῶν ἐκ τῆδε γῆς*. Temere lectionem hanc sollicitat Berolinensis editor, cujus conjectura vix digna est quae memoratur. Quod apud Plautum alicubi legitur, Foras me abripui, atque effugi, graece est: *ἐξέφυγον, εἰσαυτὸν ξυλλαβῶν ἐκ τοῦ δόμου*. Comicus Latinus alibi: Ut corripuit se repente, atque abiit! Brunck. Purgoldum Gedickii conjecturam *σὺ αὐτῶν ξυλλαβῶν* probantem merito reprehendit Astius, quoniam admittit ea significetur Philoctetae quoque insidias strui, sensu a poetae mente alieno. Vulgatam firmat tum sequens *διεμπολᾶ*, prodit, quo in verbo elegans latet allusio ad artem mercatoris, qualem se nauta iste simulabat, tum similis locus Oed. R. 1290. ubi *εἰψων* εἰσαυτὸν legitur. *ξυλλαμβῶν* εἰσαυτὸν festinationem exprimit, ut *ξυλλαμβάνειν* λόγω et *ξυλλήβων* brevitatem orationis.

v. 577.

v. 577. διμπολᾶ mercatur. Vid. v. 1002. (964.) Musgr.

v. 588. ποιῶ. Optime H. Stephanus α ποιῶμαι facio arcessit, non α ποιός qualis. Ponenda igitur plena distinctio post λέγων Musgr.

v. 592. πρὸς ἰσχύος κράτος. Sic πρὸς βίαν Oed. Col. 890. (845.) Musgr.

v. 595. Non est, quod cum Wakef. τί θάρσος scribatur.

v. 604. Alio spectat Tryphiodori testimonium, v. 45. qui Helenum facit voluntarium transfugam ad Graecorum partes. Wakef.

v. 605. ἀκούων, i. e. ἀνευδιζόμενος. Vid. ad v. 87. Plato p. 679, D. προσήκοντα ἀκούσαι σοφίσματα. Aristoph. Nub. 1332 χαίρω πῶλλ' ἀκούων δὴ κακά. Palladas Anthol. p. 6. μήτηρ μὲν ἀκούσω Δουμορος. Musgr.

v. 611. ἀγοίντο i. e. ἀπάγοιντο. Hesych. ἄγοις ἀπάγοις: ad quam normam non dubito, quin alius articulus sit redigendus: ἄγων φέρων ἀάγων. Wakef.

v. 615. οἶοιτο. Subaudiendum ante hoc verbum ὡς vel ὅτι. Musgr.

v. 617. ἐφέιτο. ἐφίεμαι, ἐφίμαι, ἐφίμην, ἐφέιτο. Comicus in Vesp. 242.

χρῆς οὖν κλεῶν ὁ κηδεμῶν ἡμῶν ἐφείτ' ἐν ὄρα ἡκείν.

Aeschylus Promethei initio:

σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς,

ὡς σοὶ πατὴρ ἐφέιτο. Brunck.

ἐφέιτο· ἐνετέλλετο, ἐνετέλλετο: Hesychius. Vid. etiam Trach. 286. Eur. Suppl. 1200. Porro Homerum imitatur Il. B. 259.

μικρὲν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὠμοισιν ἐπέει. Wakef.

v. 623. Sisyphi, qui κέρδιτος γένετ' ἀνδρῶν, vaferrium commentum, quo post mortem ad superos reditum impetraret, e Pherecyde, quem laudat Homeri interpretes ad Il. Z. 153. hic in scholiis traditur. Vetustissimae fabulae testis est Theognis v. 521. Brunck.

πατὴρ. Ulysses a Sisypho genitum fuisse fama ferrebat. Vid. Scholiasten supra ad v. 422. (416.)

Id

Id dedecus ipsi perpetuo ab inimicis exprobrabatur. Vide ad Eurip. Cycl. 104. Musgr.

v. 628. νεῶς ἄγοντ'. Supplenda praepositio ἐπὶ, quae hic suppressa est, ut supra 206. ἔρποντος στίβου, pro ἐπὶ στίβου. Brunck. Vide ad Elect. 895. Graviter succenset Wakef. immeritae voci νεῶς, cujus in locum sufficit miserabile commentum, τέως.

v. 629. πλείστον ἐχθίστης. Notandus duplex superlativus. Musgr.

v. 630. ἄπουν· sine pede, pro inutili pede: ut ἄρικοι v. 534. Wakef.

v. 639. Non abludit ῥῆσις Homerea Il. M. 243.

εἰς σίωνος ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πατρὸς. Wakef.

v. 641. Quum cupidi praedarum latrones omnia pericula parvi pendant; ut avidi divitiarum, teste Flacco, sat. I. 1. 38.

— cum te neque fervidus aestus

Demoveat lucro; nec hiems, ignis, mare, ferrum, Nil obtet tibi, dum ne sit te ditior alter. Wakef.

v. 643. χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβῶν — Schema σολοικοφανές, cujus elegantiam non gustavit, qui pro λαβῶν legendum esse conjicit λάβ' οὖν. Perinde est ac si dixisset: χώρει μεθ' ἡμῶν, ἔνδοθεν λαβῶν — Vide Eustathium ad Homerum p. 236. Brunck. Similes loci sunt Eurip. Iph. T. 349. εἰσὶν ἡ γριώμεθα, δοκοῦσ' ὀρέστην μηκέθ' ἤλιον βλέπειν. Herc. F. 860. Ἥλιον μαρτυροῦμεσθα θρωσ' ἂ θρωσ' οὐ βούλομαι. Ion. 1260. Πρὸς πολοί, διωκόμεσθα θανασίμους ἐπὶ σφαγᾶς, Πυθίη ψήφω κρατηθεῖσ'· ἔκδοτος δὲ γίνομαι. Huc pertinet etiam locus ex Eur. Iph. T. 578. 79. ubi ex praecleara Musgravii emendatione legendum: εἰς γὰρ δὴ τιν' ἤκαμεν λόγον, τμῖν τ' ὄνησιν, ὡ ξένοι, σπεύδουσ' ἅμα, καί μοι — Vid. Porson. in Praef. ad secundam editionem H. cubae p. XXXVIII. Audendi primordia Lobeckius (de usu apostrophis p. 28.) ducta putat ex Hom. Il. XII. 237. τότε γὰρ κατέξαμεν ὁ πρὶν ἔχουσιν. In Sophoclis loco vir doctus in Bibl. Crit. Vol. II. P. II. p. 55. reponit dualem λαβόντ'.

v. 646. ὁ μὴ νεῶς γὰρ τῆς ἐμῆς ἐνι. Id est: ὁ μὴ ἔνεστι ἐπὶ νεῶς ἐμῆς. Vel ὁ μὴ ἔνεστι σοὶ λαβεῖν ἅπ' ἐμῆς νεῶς. Minime necesse est, pro ἐνι scribere ὅτι. Brunck. ἐπι vere

vere conjeceram post alios. Frustra sudat in expedienda constructione lectionis in Brunckius. Wakef.

v. 648. *πραύνειν*, quiescere, *πραύνεσθαι*. Vide notata ad Elect. 911. Trach. 1178

κοίμῳ τῷ δ' ἔλκος: ut prior Homer. II. π. 524. *κοίμησον δ' ὀδύνας*. Wakef.

v. 650. *τόξων τῶνδ'*, harum sagittarum. *τόξα, πᾶσα ἢ τοξικὴ σκευὴ λέγεται*. Eustathii observatio est pluribus in locis repetita. Brunck. Phavorino auctore Homerus τῷ τῶν τόξων ὀνόματι καὶ τοὺς οἰστούς συμπεριλαμβάνει, καὶ ὅλας τὰς τῶν τοξικῶν σκευαρίαν. Wakef. Simili metonymia Sophocles *ἡλίαν* pro *ἄρα* dixit Aj. 858. notante Musgr.

v. 651. *παρεβύθηκεν* furtim delapsum sit, nempe insciente et incauto. Cf. Schol. Rarior est vox, quam adhibuit etiam Demosthenes et Plato apud Stobaeum. Eleganter Cato, prout citavit Plinius in nat. hist. prooem. „Eorum ego orationes sino praeterfluere.“ Wakef.

v. 655. *ὡς περ θεῶν*: quales habebant arma sua viri ferociotes: ut Idas Argonauta in Apoll. Rhod. I. 466.

*ἴστω νῦν δόρυ θυῶρον, ὅτω περιώσιον ἄλλων
κύρος ἐνι πατρίμοισιν αἰέρομαι· οὐδέ μ' ὀφέλλει
Ζεὺς τόσον, ἴσσοτιόν περ ἐμὸν δόρυ:*

et Parthenopaeus in Aeschyl. S. Th. 535.

*ὄμνισαι δ' αἰχμὴν, ἢ ἔχει, μᾶλλον θεῶ
σέβειν πεποιθώς.*

Similia refert Clemens, cohort. ad gent. p. 42. D. *Σκουθῶν δὲ οἱ Σκυρομάται ἀκινάκην σφρονσιν*: ubi plura videas hanc rem spectantia apud interpretes. Ita Quadi, referente Ammiano Marcellino XVII. 12. „eductisque mueronibus, quos pro numinibus colunt, juravere se permansuros in fide.“ Habac. I. 16. LXX. *ἐνεκεν τούτου θύσει τῇ σαγήνῃ αὐτοῦ, καὶ θυμῶσαι τῷ ἀμφιβλήστῳ αὐτοῦ.*

Mezentius in Aen. X. 773.

Dextra mihi deus, et telum, quod missile libro,

Nunc adsint.

et tantum exemplar aemulatus Statius, nec infelicitur: Theb. IX. 546.

— Agno.

— Agnovit longe, pressitque dolorem
Magnanimus Capaneus: telumque immane la-

^{certo}
Hortatur librans: Ades, o! mihi, dextera, tantum;

Tu praesens bellis et inevitabile numen,
Te voco, te solam, superum condemptor, adoro.
Wakef.

Idem Capaneus apud eundem:

— Virtus mihi numen et ensis,

Quem teneo.

Vid. Ruhken. in epist. crit. II. p. 195. *βραστάσαι, conatrectare*. Vid. ad Elect. 900. Suidas: *βραστάσαι, οὐ τὸ ἄρα δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ψηλαφῆσαι. — προσκύσαι δ' ὡς περ θεῶν*. Verbum *προσκύσαι* occurrit Electr. 1370. hujus fab. 531. et 766. denique 1386. (ed. meae). Significatio non ubique eadem est: nempe v. 766. adorari, venerari, sonat, v. autem 1386. osculari, ni fallor. Sic certe Ulysses Homericus Odyss. ε. 463.

Σχοῖνω ὑπεκλίθη, κύσσει δὲ ζείδωρον ἀρουραν.

Hinc et *κυνεῖ* (nisi legendum *κύνει*) eodem sensu interpretor Odyss. δ. 522.

Καὶ κυνεῖ ἀπτόμενος ἦν πατρίδα —

Jam si in confesso est, *προσκύσαι* nonnunquam osculandi potestatem habere, age videamus, num id in diis adorandis obtinuerit. Nec pauca exstant Veterum testimonia, quibus liquido id ostenditur: Cicero in Verrem lib. IV. 43. „Ibi est ex aere simulacrum ipsius Herculis, quo non facile quidquam dixerim me vidisse pulcrius — usque eo, judices, ut rictum ejus ac mentum paullo sit attritius, quod in precibus et gratulationibus non solum id venerari, verum etiam osculari solent.“ Intelligas hinc osculari solitos Veteres, quae majori religione colebant. Virgilius Aeneid. II. 490.

Amplexaeque tenent postes, atque oscula figunt,
Tibullus Eleg. I. V. 44.

Et dare sacratis oscula liminibus.

Ovidius Tristium lib. I. III. 44.

Contigit extinctos ore tremente focos.

Plutarchus in Sylla p. 471, B. *λέγεται δὲ ἔχων τι χρυσοῦν Ἄγγελ.*

Ἀττάλωνος ἀγαλήματιον ἐκ Δελφῶν — τότε τοῦτο καταφιλεῖν. Lucian. de Sacrif. cap. 12. ὁ δὲ πίνης ἰλάσατο τὸν θεόν, φιλήσας μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. Adde et quae narrantur in lib. Regum I. cap. xix. 18. Musgr.

v. 668 καὶ δόντι δοῦναι. Si vere προσέσαι superiori nota interpretati sumus, non multa contentione opus erit emendantibus. καὶ στόματι δοῦναι. Eurip. Troad. 1184. φιλήμασιν τ' ἔδωκεν. Bacch. 621. χεῖλεσιν διδούς ὀδύνας. Musgr. Ridicuum est, quod vulgatur: καὶ δόντι δοῦναι. Non rogat, non admonet Philoctetes Neoptolemum, ut sagittas sibi reddat: minime vero, permittit. Emendatio textui inlata Hermanni debetur ingenio. Structura loci est: πᾶρσαι ταῦτ' ἀντιδοῦναι σοι καὶ θιγγάειν τάδε, κἄνευξασθαι: i. e. licet, pariter (ac tu mihi benefecisti) tibi concedere, ut haec contrectes ac gloriaris, quod virtutis causa solus contrectaveris.

v. 671. Vulgo legitur: οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδὼν τε καὶ λαβῶν φίλον. plane inepta sententia et manifesta duarum vocum depravatione. Nemo non videt pro participiis verba infinitiva reponenda esse:

οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδὼν τε καὶ λαβεῖν φίλον.

Jamdiu est, quod sic legerat Georgius Katallerus, qui sic vertit: non molestum erit, si tu quoque contrectaveris. Brunck. Wakef. insuper οὐκ in οὐδ' mutat, quod non displicet. At ferri non potest ista lectio propterea, quod voci φίλον necessario praefigendum fuerat articulus. Quam ob rem aliam inii rationem, eamque, optimor, satis expeditam, hoc sensu: non gravatim video te, quod itidem tibi carum sit, accipere.

v. 672. Wakef. malit, τὸ γὰρ νόσου: quomodo scribere Sophocles non poterat. Proba est recepta lectio: nam participia neutrius generis, praefixo articulo, frequentissime pro substantivis ponuntur. Cf. Viger. de idiot. p. 344. b.

v. 675. Articulum raro propriis nominibus praefigunt Tragicis, nisi propter emphasim quandam, aut initio sententiae, ubi particula inseritur. Hinc Porfano (ad Eur. Phoen. 145.) et Gernhardo obscuro edidi: λέπτρον ποτὲ τῶν Διός. Ad vocem πελάταν comparat Wakefieldius Aeschyl. Pers. 49. „Verbum πελάων de re amatoria adhibi-

tum

tum vide Oed. Tyr. 1101. Trach. 17. Eurip. Rhel. 914. Musgr.

v. 676. κατ' ἄμπυκα. Sic libri omnes, quibus accedit Hesychii auctoritas in Ἀμπυκας. Eustathius pag. 1280. ἐν δὲ φητορικῶς λεξιμοῖς εὐρέθι καὶ ταῦτα ἄμπυκῆσαι, ἀναδῆσαι, χαλινῶσαι, στεφανῶσαι. καὶ ἄμπυξ, χαλινός, συγκάδαμα. ἐπίκρανον, καλυπτρα, διαδήμα, στεφάνη — ἐκ μεταφορῆς δὲ Φασι, καὶ ὁ τροχός, ὡς τὸ κυκλοτερές εἶναι. Musgravius ad Eurip. Herc. Fur. 1300. [et ad hunc ipsum locum] vitium in ἄμπυκα esse censet, et reponendam ἄντυγα. Brunck. Ἀμπυκας· τροχοί· οὕτως Σοφοκλῆς ἐν φιλοκτήτῃ, διὰ τὸ κυκλοτερές: Hesychius: cui consentit Etym. M. in ἄμπυκάζειν et ἄμπυξ. Wakef. Hic versus et proximi duo cum non responderent antistrophicis, expulso ἰξίονα, quod a librariis superscriptum fuit, locum constitui ea ratione, quam Gernhardo praeceperat Hermannus. Sed eam nunc improbat in Notis Msstis, ubi haec monuit: „Metrum neque κατὰ fert, neque ὁ in fine versus, praesertim productum. Iure mireris Valckenarii conjecturam in Hippolyto v. 192. ubi scribendum:

ἄλλο τι τοῦτου φίλτερον, ἄλλα
σκότος ἀμπύκων κρύπτει νεφέλαις.

Sophoclis locus ita corrigendus videtur:

ἀνὰ δρομάδ' ἄμπυκα δέσμιον ὡς ἔβαλεν
παγκρατῆς κρόνου παῖς.

v. 679. Wakef. praeter necessitatem reponit ἰξιδάν.

v. 681. ἔρξας τῆς idem esse posse quod κακῶς ἔρξας τῆς non magis credo, quam vere correxisse Wakefieldium ὅς οὐ μέσας τιν'. (Nam μέσας plane nihili est.) Ἀμέρδεν occurrit apud Tragicos; μέρδεν, si bene memini, nunquam. Musgr. volebat ὅς οὐτῶν ἔρξας. Equidem tali mutatione opus esse putabam, quia jambicus dimeter brachycatalecricus efficeretur, qualis esset versus antistrophicus. Nam dochmiacus esse non potest, quia Tragicis semper κατινάξω, nunquam κατινάω dicunt. Sed longe aliam rationem inuit Hermannus in Notis Msstis, cujus praeclearam animadvertionem, quamquam ad antistropham quoque pertinet, statim hic totam apponere visum est. „Bene factum, (inquit) quod Eustathius p. 763, 2. ex hoc loco assertit οὐτε τι ἔρξας, quae lectio non solum in hoc versu sensui bene con-

salit,

fulit, sed etiam antistrophae aliquam lucem accendit. Scribe:

ὅς οὔτι βέξας τιν' οὔτε νοσφίσις.

De antitropha videamus paulo accuratius. In ea Brunckius τις in τιν' contra librorum omnium et scholiastae fidem, ἐκ τε autem in ὡς τε mutavit, contra auctoritatem Eustathii, qui quum saepius, ut p. 539, 13. 775, 6. 862, 64. hunc locum respiciat verba φορβάδος ἐκ τε γὰς ἐλεῖν affert p. 978, 6. 1088, 35. Praeterea metri vitium non tollunt Brunckianae emendationes. Ordiam a postremis. Infinitivus in his, ἐκ γὰς ἐλεῖν, si haec verba pendent ex illis, οὔτινα ἐγχώρων ἔχων, per se nullam habet offensionem, sed durus est propterea, quod alia praecedat constructio, quod solus est, quod sic in fine collocatus. Quae autem praecedunt, in his οὐδ' ὅς τῶν et κατευνάσειεν metro repugnant. Non elegantior τῶν eiicitur, nec melius, hoc servato, eiiceretur οὐδ' κατευνάσειεν semper versus corrumpet. Nisi fallor, et hisce incommodis, et aliis, quibus hic locus premitur, remedium paratum est in scholiis. Ibi sic scriptum: οὐδ' ἔστις τὴν θερμοτάτην καὶ ἀγρίαν αἰμάδα, τὴν τοῦ αἵματος ῥύσιν, ἀναδιδομένην ἐκ τῶν ἐλκῶν τοῦ θηροδύκτου ποδός, ἥπιοις φύλλοις κατευνάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι. Et in alio antiquiore scholio: φύλλοις κατευνάσειεν, ἀντὶ τοῦ, ὅπως οὐκ ἔχων οὐδὲ ὅστις ἔλοι φύλλον αὐτῷ ἐκ τῆς γῆς, ἢ ὄρνιν τοξενθῆτα ὑπὸ φιλοκτῆτου, καὶ περὶ οὐκ εἰς τὴν γῆν. Viden illa, ὅστις κατευνάσειεν, ὅστις ἔλοι φύλλον ἐκ τῆς γῆς? Ut haec, ὅστις ἔλοι φύλλον ἐκ τῆς γῆς, interpretatio sunt verborum ἐκ τε γὰς ἐλεῖν, ita ἔστις κατευνάσειεν nihil est nisi explicatio infinitivi κατευνάσαι. Ita que in his, οὐδ' ὅς τῶν, non modo ὅς interpretis esse, sed etiam οὐδ', agnosces, pro quo ab Sophocle fortiolem negationem οὐ positam fuisse Scholiastae illud οὐδ' ὅπως indicat. Vides jam expeditissimam structuram: οὐδὲ τιν' ἐγχώρων ἔχων, παρ' ἣ στόνον ἀποκλαύσειεν, οὐ τῶν θερμοτάτων αἰμάδα φύλλοις κατευνάσαι, ὅκ τε γὰς ἐλεῖν: neminem habens, apud quem mala sua lugeat; non (habens quemquam) ad sanguinis profluvium compescendum, legendasque herbas. Restant illa, εἴ τις ἐμπέσοι. Quis? Utrumne hoc dicit, si quis in herbas incidat? At hoc inutile additamentum est. An αἰμάς repetendum? Id quidem ad sensum ferri posset, sed non solum

solum oratio esset obscurior, non repetito diserte vocabulo, aut adhibito alio, verum etiam ipsum illud αἰμάς dubitationi obnoxium est. Quod vocabulum, neglectum a lexicographis haud scio an omnibus ante Schneiderum, adiectivum potius, quam substantivum esse viderur. Praeterea unde hoc, quod Scholiastes de avi cogitavit? Quem quis tandem sibi persuadeat tam non modo ineptum, sed insanum fuisse, ut pronomen τις sic nude positum de avi intelligendum putaret? Immo hoc scholiastae commentum, etiam si neque oratio nec metrum admoneret, luculentum est lacunae indicium. At, inquires, avium tamen mentionem hic locus non admittit. Recte: neque id volo. Sed illud e scholiasta colligo, lectum fuisse hic olim vocabulum, quod quum longe alium sensum praerberet, facile tamen in istam sententiam accipi posset. En tibi, quam ad conjecturam haec ducant:

οὐ τῶν θερμοτάτων
αἰμάδα κηκισμένην ἐλκῶν
ἐνθῆρου ποδός ἥπιοις φύλλοις
κατευνάσαι βρώσιν, εἴ τις ἐμπέσοι,
φορβάδος ἐκ τε γὰς ἐλεῖν.

Non habens quemquam vicinum, inquit, ad cruentos virulenti ulceris morsus, si qui ingruant, mitibus herbis leniendos, et has ex alma tellure legendas. βρώσις, quod vocabulum arrosionem significat, quam facile ad cibum trahi potuerit, in promptu est. Atqui cibus Philoctetae aves erant: et is cibus quum hic ἐμπέπειν dicatur, quid aliud scholiastes, si semel βρώσιν de cibo acciperet, quam ὄρνιν τοξενθῆτα ὑπὸ φιλοκτῆτου comminisci potuit? Constructionem autem is instituerat hanc: αἰμάδα κατευνάσαι ἥπιοις φύλλοις, φορβάδος ἐκ τε γὰς ἐλεῖν βρώσιν, εἴ τις ἐμπέσοι. Vides, quare hoc antiquius esse altero scholion dixerim. Habuit enim, qui hoc scripsit, adhuc βρώσιν, quod in alterius codice jam ex-ciderat. Sed redeo ad Sophoclem. Vides metrum salvum: vides αἰμάδα βρώσιν, substantivo in adiectivum mutato: vides sponsorem pro hac lectione ipsum Sophoclem, qui modo ante στόνον βαρυβρώτα αἱματηρὴν dixerit: vides denique in toto loco orationem facilem, concinnam, gravem."

v. 682. ἴσος ἐν ἴσσις, i. e. δικαίος ἐν δικαίσις. Musgr.
Q v. 683.

v. 683. διώλου' metri causa scripsi, praepositionem, ut saepe, oblitteratam esse putans. Quamquam non refragabor, si quis, vulgatam tenens, antistrophicum versum corruptum statuat, ubi videndum ne scripserit Sophocles εἶρε δ' ἄλλοτ' ἄλλαν. Mox glossa expulsa ἀτίμως restitui. Ἄτιμος in Scholiis minoribus ad Soph. El. 1214. (1212.) per ἀαξία explicatur.

v. 684. Male Wakef. τόδε per κατὰ τόδε exponit. Schützius (in diatr. in Philoct. v. 687—712. a 1786. edita) alienum putans τόδε θαῦμ', hoc demiror, scribi volebat τὸ δὲ θαῦμ' ἔχει με, miror vero, ut a Gedickio editum est. At vero loquendi usus articulum deprecatur.

v. 685. ἀμφιπλάκτων active. Aeschylus Prom. 890. τοῖς πεδασίοις κτύποις Πιστός, τινάσσων χειρὶ πυρρῶον βέλος. Sophocl. Oed. C. 1031. Ἄλλ' εἶσθ' ὅτω σὺ πιστός ὦν ἔδρας τὰδε. Trach. 446. Ὡστ' εἴ τι τῆ' μὲν γ' ἀνδρὶ (sic scribendum) τῆδε τῆ νόσω Ληφθέντι μεμπτός εἶμι, κάρτα μαινόμεαι. Eurip. Phoen. 216. περιβήτων πεδίων Σικελίας. Quos locos contulit Porson. ad Hecub. 1125. ubi ὑποπτος ὦν δὴ τραϊκῆς ἀλώσεως legitur.

v. 686. Wakef. μόνος in μένος mutat, laudato Il. 5. 606.

ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος ἀκίαναῖο.

Scholiasten autem legisse suspicatur

ῥοδίων μονὴν κλυζόντων

vel κλυσσάντων: fluctuum, qui habitaculo alliduntur. Schützius μόνος pro μόνον accipiebat, quod non placet.

v. 688. πρόσουρος, confinis, accola. ἴνα ἦν αὐτοπρόσουρος, ubi ipse sibi erat vicinus. Non animadvertit Berolinensis editor versum hunc esse trimetrum jambicum, omnibus suis absolutum numeris; proinde conjecturis opus non esse, quibus metrum sustentetur. Futilia sunt, si quae alia, ejus commenta, πρόσβορβός, πρόσπυλος, quorum hoc ne graecum quidem est. Brunck.

„Hic si locum habet πρόσουρος, ab οὔρος ventus secundus flui debet. Verum quis erat ventus secundus homini in terra degenti? Legendum fortasse πρόσουρος, auris expositus.“ Musgr. Schütz. mire vertit:

tit: ubi solus erat vicinus h. e. incola, ut in multis Germaniae regionibus voc. Nachbar, ubi de pagorum incolis loquuntur, lingua populari pro Einwohner usurpant. Scholiastarum interpretationem praeter Wakef. nemo probabit: nec placebit cuiquam ejusdem conjectura: ἴν' αὐτὸς ἦν, πρὸς αὐδίας οὐκ ἔχων βόσιν: non habens pedem, qui solum tangeret. — Οὐκ ἔχων βόσιν: i. e. ἄπους, ut v. 632. non habens grellum s. incedendi facultatem.

v. 689. κακογείτων non est malus vicinus, sed vicinus seu affinis mali, ut recte post Lessingium [Laoc. p. 35. seqq.] vocem hanc exponit Berolinensis editor, eadem compositionis ratione, qua κακόμαντις, κακότεχνος, ψευδοκέρυξ, et alia. Brunck. Schützius quoque vicinum mali intelligit, i. e. hominem, qui ob viciniam ei, qui in malis versatur, succurrere et subvenire possit. At recte monuit Gerbardus, aliam esse rationem verborum κακόμαντις, qui est, ὃς μαντεύεται κακὰ, et κακότεχνος, aliam eorum, quorum verba non rectum casum regunt, ut κακόδουλος, quod malum servum denotat, non eum, qui malo homini servitium praestat. Proinde significari voce κακογείτων malum vicinum: sed referendam esse illam cum Scholiaste ad στόνον, ita tamen, ut, quae Musgravii quoque sententia est, malus iste gemitus ipsius Philoctetae, non alius ex vicinis esse putetur. Similiter apud Aeschyl. Prom. 205. μέριμναι dicuntur γείτονες καρδίας. Sequentia tentat Schützius conjectura parum eleganti:

παρ' οὗ στόνος ἀντίτυπος

βαρυβρωτ' ἀποκλαύσειν αἱματηρόν

„a quo (i. e. cujus) gemitus (Philoctetae gemitibus) respondens graviter vulneratum (et) cruentatum hominem deploraret.“ Pro στόνον Vauvillierius reponit νόσον, quod non displicet Viro docto in Bibl. crit. Vol. II. P. II. p. 55. Sed στόνος metonymice dictum pro πόνος vel νόσος, ut bene monuit Gedicke.

v. 690. παρ' ᾧ κ. τ. λ. in hanc rem non suaviores novi versus Aeschyleis, in Prom. 638.

ὡς τὰποκλαῦσαι καποδύρεσθαι τύχας

Q 2

ἰνταῦθ'

ἐνταυθ', ὅπῃ μέλλει τις αἰσέσθαι δάκρυ

πρὸς τῶν κλύοντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει. Wakef.

v. 691. Poeticam vocem βαρυβρῶτ' nullo molimine extorqueri mihi patiar, nedum Wakefieldii commentis κραδιοβρῶτ' vel βαρυβρόμις: ut Plato in epigr. 23.

— Αἰγαίο βαρυβρομον οἶμα λιπόντες.

v. 692. αἱματηρόν· cruentum: id est, luctuosum: ut Lucan. III. 741.

— viresque cruentus

Coepit habere dolor:

et Claudianus in Rufin. I. 65.

— sic fata cruentum

Mugiit. Wakef.

v. 693. Distribui versus ea ratione, quam Gernhardus suaserat. Wakef. legit et distinguit:

αἱματηρόν· οὐδ' ὅς-
τις τῶν θερμοτάτων αἱμά-
δα κ. τ. λ.

θερμοτάτων interpretatur calidissimum: i. e. vel vehementissimum et vi magna profluentem: Trach. 1046. vel recentissimum: ibid. v. 852. αἱμάδα autem Wakef. et Musgr. negant se alibi invenisse.

v. 694. ἐνθήρου· feram habentis: i. e. habentis id, quod ad feram pertinet, morsum scilicet ferae: vel ἐνθήρου· ἀγρίου: faevi, faeve cruciantis: videas v. 267. Vocem ἐνθηρος habent etiam Aeschylus et Aelianus. Possis etiam ἐνθήρου interpretari feram possidentis, quasi pedem inhabitaret vipera. [quam quidem explicationem Musgr. quoque protulit, comparans ξύλα ἔμμητρα, ligna quibus medulla inest, apud Theophrastum, et δευμὸς ἐνθηρος, saltus cui ferae insunt, Eurip. Rhel. 289.] Huic notioni appositissimum est Philoctetis Aeschylei fragm. apud Plutarch. II. p. 1087. quem sic non male corrigas, nam iratis Musis emendabat Valckenarius in diatribe p. 128.

οὐ γὰρ ὁ δράκων ἐνήκεν, ἀλλ' ἐνώκισε,
δεινὴν ἀλ' ἀστόμ' ἐκφυσιν, ποδὸς λαβών:

ἀνα στόμ' ἐκφυσιν· oris virus. Vel, vocibus transpositis,

ἐκ στόματος αἰνὴν ἐκφυσιν:

sed

sed priorem praetulerim conatum. — Ηπίοισι φύλλοισι. Hom. II. Δ. 218.

— ἐπ' ἀρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς

πάσσει. Wakef.

Aeschyleum fragm. a Wakefieldio laudatum Musgr. emendat ita: Οὐ γὰρ δακῶν ἀνήκεν, ἀλλ' ἐνώκισε δεινῶν γε τοιμῶν ἐκφυσιν, ποδὸς λαβών. Iacoblio (Anthol. Gr. T. IX. p. 497.) demtis iis, quae Plutarchus interposuerit, scribendum videtur:

ὁ γὰρ δράκων ἐνώκισε,

δεινὴν ὀδόντων ἐκφυσιν, ποδὸς λαβών.

v. 695. Wakef. reponit τί γ'. Male.

v. 696. Turnebi γε retinet Wakef. Astius γελωτα ὦφλεν ita scribendum putans: εἴ τις ἐμπέσοι φορβάδος ἔκ τε γὰς ἔλοι, „qui eum erigeret, si forte humi procubisset.“

v. 698. Wakef. conjicit ποτανεϊλούμενος, i. e. προσάνερωτων, dorice. Astius τότε ἀνεϊλούμενος.

v. 700. Recte procedet metrum, et concinnior evadet locus his castigationibus:

ὄθεν εὐμάρεϊ ὑπέρχει

πόρου, ἀνὶ ἐξανῆ νιν δακέθυμος ἄτα:

sed antepotuisse εὐμαρῆς πόρου, si non obstarent libri. Wakef. κατ' ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας. Non comparat Philocteten puero, cui pedes validi agilisque jam incessus est; nihil enim dissimulus; sed infanti, qui nondum firmiter incedens, a nutrice, ὄθεν εὐμάρεϊα πόρου ὑπέρχει, quae gressum ejus firmare solet, separatur. Musgr. Rectissime.

v. 701. ἀνὶ ἐξανῆ. Connectendum cum εἰλυόμενος. De infante enim dici, non de Philocteta, quivis vider. Musgr.

v. 702. οὐκ ἄλλων. Sic codd. omnes, recte. Ordo est: οὐκ ἄλλων αἰρων τε, ἐφ' ᾧ νυμόμεσθα ἄνερες ἀλφισταί, πλὴν —. Nihil sane planius, ita ut mirer Reiskii ineptissimam conjecturam, non solum magnopere prebatam, verum etiam receptam Berolinenli editori fuisse, οὐκ ἄγρων. Locus male interpunctus erat: σπορον cum ἱεράς γὰς jungendum. Praeter fruges alia sunt multa, quibus vescuntur homines, fetus arborum, pecudum proventus, lac, caro, quibus homo claudus, aeger, solus in deserto et inculto

culto litore omnino carere debebat. Brunck. σπόρον. MS. Harlejan. in Museo Britannico memini legere πέρων. Sed placet σπόρον: fuerit enim σπόρος άλλων messis ab allis seminata, i. e. panis, quem alii seminaverint. Musgr. Wakef. temere conjicit οὐ ἔξ άλλων.

v. 703. ἄλφισται: post Homerum, Od. z. 8.

εἶπεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἕκασ ἀνδρῶν ἀλφιστάων:

de sensu epitheti huiusce consulas ibidem scholiasten, et in A. 349. Hesychium cum caeteris lexicographis, et schol. β'. ad Aesch. S. Th 776. Wakef. ἀλφισται. Hesychius: ἀλφισται, ἀμείπται, ἐντιμοί. Prior interpretatio placet, ut sit ἀλφισται, commercio utentes. Musgr.

v. 704. ἀκυρόλων: similiter Hom. Il. Δ. 126. ἄλλο δ' διστός δέξυρελής. Wakef.

„εἴ ποτε τόξων πτανῶν πτανούς. Versus est dimeter anapaesticus, vel, si mavis, tetrameter dactylicus. Hac sola observatione cohiberi poterat Parisinus editor a futile conjectura πτανῶν πτανούς. Ne hoc quidem postremum contra librorum fidem admitendum, suadente erudito Britanno apud Heathium. Nam dativus πτανούς idem est ac δία πτανούς.“ Brunck. Postmodo praeseunte Scholiasta correxit ἰοῖς πτανούς, quod recepi. sed transpositis vocibus, quo facilius appareat, qua ratione ἰοῖς obliterari poterit. Wakef. legendum arbitratur πτανῶν πτανούς, „nisi quando per arcum velociter ferientem alatas dapes alatis sagittis tibi comparaverit.“ Sed ubi tandem est vocabulum, quod sagittas significet?

v. 706. ἀνύσειε· περιποιήσασίτο: sibi pararit: quo sensu Leonidas Tarentinus eleganter adhibuit, epigr. 95.

κῆν γῆ, κῆν πύκτω κεικρυμμεθα· τούτο περισσῶν
ἐκ Μαιρέων Θραῖσις Χαριμίδου ἠνύσαμεν.

Possis etiam interpretari per de jiceret, interficeret: ut Hesych. ἠνύσαν· ἐκτεινε, κατέβαλεν: ut ἱξάνω· φονεύσω, Hom. Il. Δ. 305. Wakef.

v. 708. Menander apud Stobaeum ferm. 5. suavissime:

ἐπεὶ τί δεῖ βροτοῖσι πλὴν δυοῖν μόνων,
Δήμητρος ἀκτῆς πώματός θ' ὕδροχόου;

Nicander Alexiph. 279.

ἱξίον

ἱξίον δὲ σέ μή τι δόλω παρὰ χεῖλεσι πώμα
οὐλοφόνον λήσειεν:

et consulas Etym. M. f. v. Φιλοπότης. Wakef.

ἠσθη, ἀντὶ τοῦ εὐφραίνεθαι, ἐκ τοῦ ἠδοναι: Phavorinus. Cf. Eur. Alcest. 1087. Scholiastes exponit per ἐπιπλάσθαι, unde Wakef. legendum conjicit ἠσθη, satiatus est.

v. 709. στατὸν ὕδωρ· stantem undam: cui Virgilius opposuit currentem undam, in Georg. III. 330. Wakef. Quam hic vim habeat λεύσσαν, equidem non intelligo. An emendandum:

— λάψαν δ' εἴπου

ῥινόη στατὸν εἰς ὕδωρ αἰεὶ προσενώμα.

Sed ad stagnantem aquam, sicubi nosset, potaturus semper accedebat. Verbi λάπτειν potare, exempla aliquot dedit Athenaeus lib. XI. p. 485. Videtur primario sensu ferinam potationem indicare: unde et miseram Philoctetae conditionem optime exprimit: στατὸν quoque (i. e. στάσιμον) ὕδωρ commemorat, ut minus purum limpidaeque. Musgr. λεύσσαν εἰς ὕδωρ nihil aliud est, quam spectans aquam. Gedickium στατὸν ὕδωρ offendit ob v. 21. ubi Philoctetae ποτὸς κρηναῖος prope antrum suppetuisse dicitur, et v. 1439. ubi plures fontes dulcem praebentes potum commemorantur. Verum in talibus potae sibi non constant.

v. 710. Wakef. dubitans, an προσενώμα non possit esse ἐαυτὸν ἐκίνει, ἐπορεύετο, bene restituit πόδ' ἐνώμα. „Etrone quaedam, inquit, ex πόδ' ἐνώμα ortum erat ποτενώμα: unde quidam, quum hi dorismi tragicis rariores sint, efficit προσενώμα. Πόδ' ἐνώμα: pedem dirigebat, et etiamnum dirigit. Graecorum phrasin sic effinxit Seneca Hippol. 431.

Quid huc seniles fessa moliris gradus?
et Statius Theb. I. 457.

— an quoniam prior haec ad limina forte
Molitur gressus?“

Comparat etiam Aesch. Eum. 406. ubi, ut Eurip. Orest. 1350. διακριν πόδα legitur. Vulgarum defendit Musgr. sic ut verba movendi saepissime reciprocam potestatem obtinere moneat, qua de re dixit etiam ad Trach. 1261. Non aptus est locus ex Archiae epigr. 21, I. (Anthol. T.

II.

II. p. 85. ed. Jac.) ubi pro μελάμπτερος haud dubie μέλαν πτερόν scribi debet. Nec magis ad νωμῶν pertinent verba in ὄνω, de quibus videnda Musgr. nota ad Trach. 1170. vel κούφιζειν infra v. 725. Ipsius verbi νωμῶν exemplum postulo.

v. 711. παίδος ὑπαντήσας. Verbum ὑπαντῶν cum tertio casu jungi solet: hinc autem casum simplicis adsciscit, vacante praepositione. Brunck.

v. 712. ἀνύσει: finem faciet, viam perficiet: idem valet cum τελείν. Apposite Apollonius Argon. I. 252.

— οὐδ' ἐτέλεσας ἐπ' ἀγλαίῃ βιότῳ:
nec finem contigisti in felicitate vitae. Conf. nostrum in Aj 607. ubi Scholiasten corrigas, rescribendo ἐκπρῆσαι pro ἐκπράξαι. Wakef.

v. 713. ποντοπόρος: ex Hom. II. A. 439. ἐν δὲ χερσαῖς ἡγῆς βῆ ποντοπόροισι. Wakef.

δούρατι: nave: Eurip. Andr. 793.

— ἐπ' Ἀργεῖου δορός

ἄξεινον ὕγρῶν ἐκπρασάται

ποντίων ζυμπληγῶδα:

Sic Horat. Od. I. 1. trabe Cypriā dixit. Wakef.

v. 717. χάλκασπις: nihil me legisse memini de aereo scuto Herculis; nec pulchre pro forti viro generaliter accipi poterat hic phrasis, qui ex clava et leonina pelle potissimum inclaruit. Non absurde dixerim, opinor, dedisse fortasse Sophoclem χάλκασπις ἀνῆς: vir aereae fortitudinis: vid. ad Trach. 1074. Wakef. Brunck. χάλκασπις recte vertit: bellicosus.

v. 718. πυρὶ παμφαῖης: ut a rogo recens. Seneca de Hercule in ignemposito, Herc. Oet. 1736.

— ille medias inter exsurgens faces,

Semiustus, ac laniatus, intrepidus, rubens.

Wakef.

v. 720. εἰ θέλεις. Est qui legat εἰ σθένεις. Alius contra θέλεις pro σθένεις poetice positum esse contendit, ut apud Humerum Iliad. φ. 366.

Οὐδ' ἔθελε προεῖν, ἀλλ' ἔσχετο —

Plato: τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Solon. Eleg. II. 28. αὐλοῖσι δ' ἐτ' ἔχων οὐκ ἐθέλουσι θύραι. Ego hanc licentiam,

quum

quum de rebus inanimatis sermo est, facile sero: nullus enim tum ambiguitati locus. De hominibus, ubi propria volendi notio obtinere potest, nunquam altera illa sive catachrestica notione adhibitum inveni. Et quid prohibet hic proprio sensu accipere ἐρπ', εἰ θέλεις, progredere, si vis: i. e. si serio vis, si revera cupis nec comitari. Musgr.

v. 721. ἀπόπληκτος: percussus; rarius adhibetur vox de luctuosa re: non aliter tamen cognatam Latinorum dictionem Lucanus, II. 21.

— funere primo

Attonitae tacuere domus. Wakef.

v. 725. οὐ δῆτ': haec negatio nullo modo stare poterit cum seqq. ἀλλ' ἄρτι: rescribendum est: ἢ δῆτ': „Num colluctaris cum dolore praesentis morbi? Immo certe colluctabar; sed jam nunc quiescere videtur.“ Wakef. Non opus. Celat Philoctetes malum, ne territus illo Neoptolemus se relinquat.

„κούφιζειν, melius habere. Hippocrates Epidem. lib. II. aegrot. 10. ἐκούφισεν ὀλίγω, κατενοῖ μᾶλλον: et mox aegrot. 13. τὰ δ' ἄλλα διεκούφισε.“ Musgr.

v. 733. Wakef. ἀττάται praeter necessitatem mutat in ἄπτται, ut Trach. 1009. (1015.)

ἤπται μου τοῦτό τοι.

Seneca Med. 671.

Immane quantum augetur, et semet dolor
Accendit ipse.

Rectissime autem emendat: δέρεχεται δύστηνον· ὦ τάλας ἐγώ.

v. 735. βρύκομαι. Comparat Wakef. Accium apud Cicer. Tusc. Quaest. II. 7.

Heu! quis falsis fluctibus mandet

Me ex sublimi vertice saxi?

Jam jam absumor: conficit animam

Vis vulneris, ulceris aestus.

v. 739. ἀπάμνησον: ut Horatius alicubi, demerent ferro. Ovid. remed. amor. v. III. \

Quam laesus fuerat partem Poëantius heros,

Certa debuerat praescuisse manu:

certa: i. e. obfirmata, neque ob timorem aberrante. Wakef. Vocab. βίω a Sophoclis mente alienum videtur,

quippe

quippe qui doloribus liberari cupit, non vita privari. Quare cum Wakefieldio et Iacoblio (ad Anthol. Vol. III. P. 2. p. 245) scribendum putavi: μή φείσῃ βίας, i. e. μή πεφεισμένως πλῆγτε, ἀλλὰ πάσῃ δυνάμει.

v. 741. ὄτου. Subaudi ἔνεκα, ut Trach. 340. Musgr.

v. 742. ἰὺγῆν· ὀξεῖαν βοῆν: Scholiastes: hac voce designat Oppianus serpentis tubiliam, in Hal. I. 565.

— Ἰὺγῆς δ' ἐξέκουσε κελαινῆ

ἰὺγῆν μύραινα καὶ ἔσσυτο θάττον δίστου:

et Nicander de basilisco in Theriacis v. 401. sic corrigendus:

ὄχι ἄρα δὴ κελνοῦ σπειράχθρα κνώδαλα γαίης
ἰὺγῆν μίμουσιν, ὅτ' ἐς νομὸν ἤε καὶ ὕλην,
ἢε κατ' ἀρδιθμὸν τὸ μεσημβρινὸν αἰξάντος
μείρονται, φρεξὴ δὲ παλιντροπῆες φορέονται.

Haec ibi Scholiastes: ἰὺγῆ δὲ Φοινὴ τις ἐστίν, ἢ βοῆ ἀδιάφθρατος, ἢ ἀπὸ τοῦ συμβαλόντος πεποιμένη· καὶ Ἐρκτοςθένης ἐν Ἐρινυῖ περὶ κυνῶς λέγων, εἶπεν·

ἰὺγῆς ὡς παῦρον ἀπέκλυεν.

Adeas Trach. 787. (709.) Wakef. Σαυτοῦ importune sollicitat Purgoldus referendo στυγιόν. Vid. v. 954.

v. 744. Quo jure Philoctetes ignorare se dicat, quid sibi acciderit, nemo, puto, intelliget. Ineptias ineptiis pellit Astius, qui non modo verba οἶσθ' ὃ τέκνον male interpretatur annon nosti, verum etiam Neoptolemum ex repetita demum Philoctetae interrogatione οἶσθ' ὃ τέκνον — οἶσθ' ὃ καὶ colligere putat male ei esse, ipsi quoque Philoctetam ita obliviosum fingit, eum ut quae modo dixerat, jam non scire opinetur. Purgoldus locum expedisse sibi visus est verbis οὐκ οἶδα Neoptolemo continuandis, sequentibus autem Philoctetae tribuendis. Quod vereor ne paulo confidentius pronuntiaverit, quippe cum verba illa sic plane sint otiosa et superflua. Meam correctionem textus exhibet, quae ut lenitate commendabilis est, ita sententiam praebet aptissimam. Philoctetes, nosti, inquit, quare ingemiscam. Id scire se negat Neoptolemus iterumque negat. Jam quid magis exspectari possit, quam concitata illa et vehemens Philoctetae interrogatio: nescis? qui nescias?

v. 751.

v. 751. Nemini fidem faciet Wakef. conjecturae suae, διὰ πόνων πάντων φθαρείς.

„δύστιγνε φανείς, qui infelix apparuisti. Oed. Col. 1029. (974.) εἰ δ' αὖ φανίς: δύστιγνος, ὡς ἐγὼ φάνην. Aj. 750. (739.) ἢ φάνην ἐγὼ βραδύς. v. 1039. (1020.) δοῦλος φανείς. Pro διὰ πόνων an legendum διαφίρωτος? Vocem habet Plato in Ione p. 362, B. in Philébo p. 379, D.“ Musgr.

v. 761. ἐκόντα, μήτ' ἀκοντα. Id est μήτε ἐκόντα, μήτε ἀκοντα. Negatio alterius membri ad alterum repetenda: ut in Oed. Col. 902.

ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ

ξένο γένωμαι τῶδα —

in posteriore membro repetenda ἀπὸ κεινοῦ prioris negatio, ἐγὼ δὲ μὴ γένωμαι γέλως. Vide Eustathium p. 1694. l. 7. Hac quidem ratione defenditur plurimorum librorum lectio in Oed. T. 333.

ἐγὼ τ' ἑμαυτόν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ.

verum praestat ea quam secuti sumus. Brunck. Sic Valer. Flacc. Argon. I. 380.

Te quoque Thessalicae, Nestor, rapit in freta puppis

Fama: Mycenaeis olim qui candida velis

Aequora, nec stantes mirabere mille magistros.

et Horat. Od. I. 32. 6.

Qui ferox bello, tamen inter arma,

Sive jactatam religarat udo

Licōre navim,

Liberum, et Musas —. Wakef.

v. 766. τὸν φθόνον πρόσκυσον· Invidiam venerare: „ne sit tibi cujusdam magni mali causa, ob horum arcuum contingendorum eximiam felicitatem.“ Putabant enim antiqui, deos invidere beatoribus hominibus, et amaris laeta velle temperare: quod patet ex infinitis locis veterum. Wakef. φθόνον, i. e. Nemēsin, iram Deorum. Vid. Eurip. Iph. Aul. 1103. De verbo πρόσκυσον vid. quae dixi supra ad v. 666. (655.) Musgr.

v. 771. περιστένεται. Huc pertinet Photii glossa, quam vide in Lexico. [Πορσύνεται· ὀδύεται· ἀπὸ τοῦ πόρου.] Verum explicatio illa inter grammaticorum nugae referenda.

da. πορούεται hīc valet παρασκευάζεται, ετοιμάζεται. Br. Phorio suffragatur Erym. M probante Wakef. quod viam sternere ad aliquid facile idem valeat τῷ id aggreffi et efficere.

v. 772. Metro et sententiae succurrit Canterus legendo, μὴ ματην εὐχη. Sed tanta mutatione nihil opus. Non incommodum enim fuisset μὴ τέλεισ' εὐχη, i. e. μὴ ἀτέλειστα εὐχη. Sed neque penitus spernendum μὴ τέλεισ' εὐχά, subaudito ἦ, ne irritum votum sit. Musgr.

v. 774. στάζει, stillat: de quo Quintus Calaber IX, 388.

ἐκ δὲ οἱ ἔλκισσας αἶεν ἐπὶ χθόνα λειβομένοιο
ἰχώρος, πεπαλακτο πίδακον πολυχανδέας ἀντροῦ,
Ἐπύμα μὲν' ἀνδράποισι καὶ ὕστερον ἔσοσμένοισι. Wakef.

v. 775. κηκίον αἶμα. Supra 697. (693.) αἶμα κηκιομένη ἔλκων. Verbum est neutrum, ejus utraque forma promiscue adhibetur: quod obtinet etiam in alijs verbis, quae passiva significatione gaudent. Sic 240. in αὐδάμαι παῖς Ἀχιλλέως passiva significatione obtinet: at 852. (842.) αὐδάμαι licet passiva forma active significat dico. Plurima hujus generis recenset Eustathius p. 806. Brunck. Proclive est bis in hac voce corrigere Hesychium: κηκίει πηδῶ, κηκίει: i. e. πιδύει. κηκίειν ἀνεφέρετο, ἀνεπήδα: quae glossa respicit Hom. Od. E. 455. ubi consulas Scholiasten. Nec Phavorinum non praesliterit emaculare: κηκίειν ἄλλη· ἀνεδίδοτο, καὶ ἀνεπήδα: respicientem Ap. Rhod. I. 542. ubi laboranti metro succurrendum est, restitutâ singulari literâ:

ἀφρῶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κηκίειν ἄλλη,
δεινὸν μορμύρουσ' ἀπ' ἐρισθενῶν μένει ἀνδρῶν.

Mallet tamen verbum, quem nobis conservavit Scholiasta: μορμύρουσα τυπήσιν ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.

Interea valere jubeo Brunckii ἐκηκίειν: cum augmentum sibi obtrusum nollēt in hoc loco Argonautarum praeco. Wakef.

v. 780. ἔχετε τὸ πρᾶγμα. Ambiguitatem hīc quaesivisse videtur Poeta. Philoctetae mens erat: videtis jam, tenetis quid rei sit hic morbus. Reliquis verba eadem sonabant: tenetis, adepti estis rem, i. e. arcum. Confer Oed. Tyr. 947. (938.) Eurip. Helen. 1245. Ion. 422. Musgr.

v. 783.

v. 783. Pro voce nihili ἔχοιτ' reposui, certissima, ni fallor, conjectura, ἴκοιτ' transiret. Saepe turbant in his dictionibus librarii. Non abfimiliter Homerus II. E. 66.

— ἢ δὲ διὰ πρὸ
ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκακίη.
Virgil. Aen. VII. 498.

— atraque multo
Perque uterum sonitu, perque ilia, venit
arundo.

nam satis ostendit vocabulum διαμπερές, qualem translationem voluerit poeta noster. Wakef. ἔχουσαι, adhaerere, probum est; ἰκέσθαι autem vel διαμπερές genitivo junctum quis umquam invenit?

v. 785. Hermanni correctionem exhibui ad Eoip. Hec. p. LXII propositam. In vulgata lectione praeter malos numeros offendit inepta orationis forma, Ἀγάμεμνον, ὃ Μενέλαε. Quasi quid sit, quod Menelaum magis, quam Agamemnonem abominetur Philoctetes. Anapaesto versum contaminanti male patrocinator Porsonus in Suppl. ad praef. Hecub. p. XXIII. Nam simile nostro loco exemplum in Aeschylō nullum, in Sophocle non nisi unum existat, Aj. v. 1008. idque jam a Toupio bene emendatum. Euripideorum nulla est habenda ratio.

v. 788. Similia precatur Hippolytus in Euripide, v. 1384.

ἰὼ μοι μοι: τί φῶ;
πῶς δ' ἀπαλλάξω βιοτᾶν
ἑμῶν τοῦδ' ἀναλγήτου πάθους;
ἴδ' ἐμὲ κοιμάσεια τὸν δυσδαίμονα
ἄδου μέλαινα νύκτερός τ' ἀνάγκη:

et nescio quis apud Plutarchum II. p. 106. sic emendandus; quod nec Rubenkenium fefellit in notis ad Longinum:

ὦ θάνατε παιᾶν. ἰατρὸς μόλοις·
λιμὴν γὰρ ὄντως ἀΐδα: ἀνῶν. Wakef.

v. 789. Magis Attica forma, δύνει, notante Porsono ad Eurip. Hec. 257.

v. 791. ἀνακκλουμένη. Sic legimus ex sagacissimi viri certa emendatione. Libri omnes habent ἀνακαλουμένη, cum gl. παρακαλοῦντι. Lectio et interpretatio perinde mendosa et inepta est. Vide Toupii Cur. Nov. in Suidam p. 91.

91. Habitat Berolinensis editor, an ἀνακυκλωμένη de flamma dici possit. Quippini? quum rotantes flammās, et globos flammārum Horatius et Virgilius non refugerint. Sed ἀνακυκλωμένη si suspectum habeatur, quanto magis explodendum ἀνακυκλωμένη, quod significatione nihil aut parum differt, profodiae autem ratione in hunc verum intrare non potest? κυλίω penultimam producit, nec synizesis hic locum habet. Brunck. Retinui ἀνακαλωμένη, quod eundem praebet sensum, quem καλούμενος v. 288. Wakefieldio Λήμιον πῦρ pro quovis igne, ut Lycophr. v. 227. dictum suscitanti repugnat vox πῶδε.

„τῷ Λημίῳ πυρὶ. Meminit infra v. 1012. (972). Scholiastes Nicandri ad Theriac. 472. Μόσυχλος δὲ, τὰ ὄρη τῆς Λήμιου, ὡς Ἀντίμαχος, —

— Ἰφθαίτου πυρὶ εἴκελον, ἢ βα τιτύσκει
Δαίμων ἀκροτάταις ὄρεσιν κορυφαῖσι Μόσυχλου.

καὶ Ἐρατοσθένους

Εὐ ταῖ ὄρεσιν φαίνεσκε Μόσυχλαίη φλογὶ ἴσον.

Attius apud Varonem de Ling. Lat. VI. ex emendatione Josephi Scaligeri:

— Qui Lemni aspera
Tescā tuere —
Et Volcania templa sub ipsis
Collibus, in quos delatu' locos
Dicitur alto ab limine coeli
Aetnaea vi spirante vapor
Fervidus —

Stattius lib. V. 50.

Lemnos, ubi ignifera fessus respirat ab Aetna
Malciber —

Idem v. 87.

— quater antra Dei fumantis anhelos
Exeruerē apices —

Valer. Flacc. II. 336.

Ventum erat ad rupem, cujus pendentia nigris
Fumant saxa jugis, coquiturque vaporibus aēr.
Substitit Aesonides, atque hic regina precari
Hortatur, causasque docens, haec antra videtis
Vulcanique, ait, ecce domos.

Seneca Herc. Oet. 1360. „Quae Lemnos ardens?“ Meminit

minit et Cic. de Nat. Deor. III. 22. Etymologus M. v. αἰθάλη. — Ἀνακαλωμένη, invocato, adorato. Eurip. Troad. 472.

ὦ θεοί! κακοῦς μὲν ἀνακαλῶ τοὺς συμμάχους.

Aristoph. apud Hephaestion. p. 42.

μητε μούσας ἀνακαλῶ ἐλικοβροστῶν.

Invocatum vulgo fuisse Lemnium hunc ignem colligas ex loco Valerii jam citato, ubi Hippius Jatonem precari hortatur. Musgr.

v. 794. ἐπιζῶσα, sustinui. Musgr.

v. 799. „Si fumus dolor est, inquit,“ (Epicurus scilicet apud Cic. Tusc. Disp. II. 18.) „necesse est brevem esse.“ ὄξεια. Homerum, Il. A. 269. libet apponere, ut emendatior legatur:

ὡς δ' ὅτ' ἂν ὠλίνοισαν ἔργη βέλος οὐδ' ἡναῖκα,
δριμύ, τό, τε προΐεισι μογιστόκοι εἰλείθιαι,
ἦεν θυγατέρες, πικρὰς ἀδῖνας ἔχουσαι
ὄξειαι γ' ἄδύνας δύνον μένος Ἀτρείδαο:

Corruptelae dedit originem defectus particulae ὡς in ἀποδόσει: quam sciolus quis necessariam putavit. Similis est elipsis in Virg. Ecl. V. 34. Hinc, opinor, vitium feliciter tollas de Seneca I. p. 38. ed. Elzev. „Ut exulcerata et aegra corpora ad tactus levissimos gemunt; ira muliebri maxime et puerile vitium est.“ Wakef.

v. 804. Reiskius et Wakef. conjiciunt, ἐμβάλλω μὲν οὖν, frustra.

v. 812. οὐ μακροῦ χρόνου. Vide ad Oed. Col. 410. (397.) Musgr.

v. 814. ἰδρώς: sudor: urgente sc. magna vi doloris. Wakef.

v. 815. παρέβρωγς: subito et praeter morem erupit, vehementiam doloris inusitatam indicans. Wakef.

v. 818. In hoc argumento quis Euripidem superavit? Orest. 211.

ὦ φίλον ὕπνου θάλητρον, ἐπίκουρον νόσου,
ὡς ἦδ' ἄν μοι προσήλθεις ἐν δέοντι γαί.

ὦ πότνια ληθῆ τῶν κακῶν, ὡς εἰ σοφῆ.

καὶ τοῖσι δυστυχουσιν εὐκταία θεός. Wakef.

v. 821. Scholion in membr. ἐναντιωθεὶς τοῖς ὄμμασι τοῦ φιλοκλήτου, μὴ εἰσῆς αὐτὸν βλέψαι τανῦν. In scholiorum editione

editione Romana perperam insertum fuit καί, quod deletum volueram. Brunck. ἀχλὺν redonavi tragico pro vulg. αἴγλαν. Homerus de Somni consanguineo, II. E. 696.

τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς:

neque aliter locutus est, qui eum aemulatur, Apollonius Argon. IV. 1525.

σχεταίος ἢ τὲ αἰ ἤδη ὑπὸ χροῦ δ' ἔτο κᾶμα
λυσιμίλιες, πολλὴ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν χέετ' ἀχλὺς.

Vocat Pindarus, Pyth. I. 14 κελαινῶπιιν νεφέλαν: et nubem Goporis Valer. Flacc. VIII. 81. Statius Achill. I. 646. lyricum secuti. Recte vero τέταται et ἀχλὺς consociavit Sophocles. Sic Hom. Od. A. 19.

ἀλλ' ἐπὶ νύξ' ὀλοῇ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι. Wakef.

Recepi Wakefieldianam emendationem hoc sensu: obtendas oculis caliginem hanc, quae nunc diffunditur. Sed obstare postmodo vidi Oedip. Col. 1651. κατ' ἀντέχοντα κρατός. Musgr. τὰνδ' αἴγλαν explicat hoc levamen, hoc solatium: quo sensu φῶς occurrit Aj. 600. Hermannus autem in Notis Mssis haec monuit: „Vulgata lectio quomodo defendi possit, non video. Nam si, quod omnium facillimum est, ὄμμασι δ' ἀντίστροφος αἴγλα τῶνδ' reponatur, aliquid tamen obstare videntur numeri versus antistrophici. Neque elegans haec esset verborum collocatio. Itaque vide an hoc praestet:

εὐαίω, εὐαίω, ἦνᾶξ,
ὄμμασι δ' ἴσχοις τὰνδ' αἴγλαν,
ἢ τέταται τανῶν.

Ἄντέχων etiam apud Diodorum Sic. XIX. 26. corruptum est: ὅτι τὰς ἐλπίδας ἐν αὐτοῖς ἀντέχουσι τῆς νίκης. Scribe ἔχουσι, ejus loquutionis exempla ad istum Diodori locum attulit Wesselingius. Ἄντ natum e praecedente αὐτοῖς. In Sophocle ἦνᾶξ recte praebent scholia Romana, ὄμμασι autem ed. Aldina. Qui sequitur versiculus,

ἴθι ἴθι μοι παιῶν,

hiatum habet, qui sic videtur tollendus esse:

ἴθι μολε μοι παιῶν.

Euripides in Oreste v. 176.

ἔρεβοθεν ἴθι μολε, μολε κατάκτιτος.

Sic ibi distinguendum. ἴθι est ag e.“

v. 823.

v. 823. In proba scriptura conspirarunt hic librarii, quod raro contigit: πού στήσει, ποῖ δὲ βῆσει. Quemadmodum in Aj. 1237. legi debet ποῖ βάντος, ἢ πού σᾶντος. Brunck.

v. 827, 8. Obscura horum versuum sententia. An legendam:

Καιρός τοι πάντων ἄγνωμα δ' ἔχω

Ποῦ παρα πόδας κρατος ἀρνυται.

Occasio omnium rerum est; at qui prudentiam habet, magnum decus ante pedes positum tollit. Julian. Imp. p. 247, A. τῶν λογιμένων παρὰ πόδα καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν δείκνυσιν ἐναργέστερον. Conf. et Maccab. lib. III. IV. 8. et V. 8. Musgr. Bonus est vulgatae sensus: omni in re occasio optime consulit magnamque et facilem victoriam adipiscitur.

v. 833. ἀτελῆ σὺν ψεύδεσσι, „imperfectum successum, et hunc porro mendacis partum.“ Musgr.

v. 835. In simili re Euripides Orest. 144.

— α α' σύριγγος

ὅπως πνοῆ

λεπτοῦ δόλιακος, ὦ φίλα, φῶνει μοι. Wakef.

Leniorem videtur locus correctionem admittere, quam quae a me est in textu exhibita. Scribe αὐ δ' αὐθις μ' ἀνταμείβει, et in stropha ἡμιν pro ἡμιν.

v. 837. Πᾶτων ἐν νόσω, omnium aegrotorum. Vid. Schaefer. ad Longi Pastor. p. 404.

v. 841. Hermannii correctionem adoptavi. „Clam disspice, quid moturus sis. Sic Oed. T. 483. δεινὰ μὲν σὺν δεινὰ ταράσσει σφόδρ' οἰωομένης. Pindar. Pyth. XI, 65. ἄλλοτ' ἄλλα χρὴ ταρασσέμεν.“

v. 842. γὰρ refertur ad suppressam partem sententiae, quae sic plene enuntiantur debebat: εἰ ταυτὰν γνώμην ἴσχεις τούτω, σὺν οὐκ ἐνομάζω, οἶσθα γὰρ σὺ γ' αὐδαίμαι. Brunck.

v. 844. μάλα τοι ἄπορα πυκνῶς ἐνιδεῖν πάθῃ. Falsa est Scholiastae interpretatio: ἄπορον ἐστὶ καὶ τοῖς συνετοῖς ἰδεῖν τὸ πρακτέον. Hoc per se quidem non usquequaque verum est, siquidem prudentia eo maxime commendatur, quod, qui ea pollent, ex rerum angustiis facilius se expediant: verum

R

est

est a sententia Chori longe alienissimum. Is enim statim ostendit facillimum esse, quod factu opus censet, quodque Neoptolemo suadet, nempe ut dormientem nihilque sentientem Philoctetam in navem transportet. Haec summa est totius sermonis Chori, qui de industria oblcare loquitur, ne, si quid forte suorum verborum percipiat expectatus Philocteta, invidis sibi strui sentiat. Plana sunt, si quid recte iudico, omnia, ita ut mirer a veteri enarratore tam praepostere accepta fuisse. οἶσθα γὰρ ἔν' ἢ αὐθιμαί, scis enim quem loquor: εἰ τούτῳ ταυτῶν γράμων ἴσχεις, si cum eo idem sentis. Ista de Ulysse, neutiquam de Philocteta, intelligenda. Quis, nisi fungus sit, dubitare queat, an ON et TOTTE ad eandem personam referantur? μάλα τοι γίγνεται τοῖς πυκνοῖς εἰδεῖν πάλῃ ἀπορα, maxime evenit prudentibus, ut dispiciant res difficiles. Id est, si cum Ulysse sentis hunc virum ad Trojam esse abducendum, tibi, qui prudens es, statim apparebit, qui te ex hac difficultate extrices. Infinitivus ἰδεῖν pendet a suppresso verbo, quod ipsa sententia suggerit, γίγνεται, ἐγγίγνεται, ἔξεστι, ἐστίν, aut simile. Brunck. Musgr. interpretatur: adeo commovebitur Philoctetes, ut perturbationem ejus vir cordatus vix videre sustineat. Inimio sensus est: prudentes non possunt non inextricabilia praevidere incommoda, sc. nisi propere discesserimus.

v. 846. ἀνόματος* sine oculorum usu: vid. v. 632. (630.) Wakef.

οὐρος — αἶρος. Imitari videtur clamorem navis ingruente vento secundo usitatum. Theocritus Idyll. XIII. 52.

κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ἕπλα· πλευστικὸς οὐρος. Musgr.

v. 847. Wakef. interpretatur vel: extenditur quasi nocturno somno, i. e. altissimo, vel, colo post ἐκτέταται posito: hic sub sole somnus bonus est nobis, ut nocturnus. Numeros ita constituit:

ἐκτέταται· νύχτις, ἀλαός, ὑπὸ σαθροῦς — κ. τ. λ.

νύχτιος, i. e. tenebris involutus, σκοτεινός. Vid. ad Oed. Col. 1312. (1248.) ἀλεῖς ὑπὸ ἐσθλός. Hic versus, quo-

quocunque modo legas vel explices, διὰ μέσου poni debet. Hujusmodi autem parenthesis ne orationem, quod plerumque fit, enervet, legendum forte, cum apostropha ad deum Somnum, jam antea in initio edie compellatum,

(Ἄλεῖς, ὄρν', ἔε ἐσθλός)

(Timoris expertus est, o Somne, qui pectus purum gerit.) Non dissimilem parenthesis vide Aj. 137. Musgr. ἀλεῖς jam Reiskius conjecerat. Gedickius scribendum censet ἀλεῖς, ab ἀλεή, quod voc, ut in tragica scena inauditum est, ita non tam fugam, quam devitationem significat. Equidem vulgatum ἀλεῖς non sollicitaverim, ornans quippe vocis ἕπιας epitheton, „somnia in aprico.“

v. 849. ὄρξ. Vides, viden'. Sic mediae sententiae in colloquiis inferi solet ὄρξ, ut apud Comicum Nub.

355.

καὶ νῦν, ἔτι κλεισθένη εἶδον, ὄρξ, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναικες.

Anacreon Od. IX.

καὶ νῦν, ὄρξ, ἐπιελθού
ἐπιστολάς κερμάζω.

Sequitur κείρια φθέγγου, opportuna edice, id est quae tempori convenient, quaeque e re nostra sint jube. Vulgo legitur φθέγγει. In membr. superscriptum pro varia lectione φθέγγει. Prius non modo sensu castum est, verum etiam plane barbarum: forma enim activa φθέγγω Graecis nullo fuit in usu. Alterum φθέγγη ipsum quoque ineptissimum est, opportuna loqueris. Atqui ne verbum ille quidem unum dixerat. Brunck. Wakef. dedit: ὄρξ, βλέπε, κείρια φθέγγη. Vide, dispice: tempestitiva dicas. Male. Musgr. sic: ὄρξ, βλέπει. Ad vitandam tautologiam legendum forte, ὄρξ, βλέπει, agit, videt, loquitur, ut aliquis inferis adscriptus: i. e. nihil agit, videt, loquitur, non magis quam si mortuus esset. Usitata haec Sophocli figura est: vid. ad Oed. Tyr. 1304. (1271.) ubi plusscula attulimus exempla. — φθέγγει. Usitatus foret φθέγγεται. Sed amat verba obsoleta Sophocles: vid. ad Oed. Col. 132. (134.) Homerus hymno in Mercur. 483. Ἐργασίην φθέγγουσα δηπάθων. [vulgo φεύγουσα.]

R 2

v. 850.

v. 850. τὸς ἀλώσιμον ἐμῶ φροντίδι, καί,
πόνος δ' μὴ φοβῶν κράτιστος.

Sic distingui debuit: male excusum divisim τὸ δ'. oportuit τὸ δ' quod v. let hocce, hoc negotium, res quam agimus: ἀλώσιμον ἐστὶ, id est ἀλῶναι δύναται, capi, confici potest: ἐμῶ φροντίδι, solertiae meae, per meam solertiam. Non patitur linguae indoles, nec usus, ut τὸ ἀλώσιμον accipitur pro ἡ ἄλωσις, modus quo capiatur. Proinde nec ἀνακίσται, nec προσήκει αὐτὸ μέλει subauditur: verum quod simplicissimum est, et ellipsi omnium frequentissima, ἐστὶ, hoc sensu: Negotium hoc, o fili, mea solertia confici potest: labor absque metu optimus. Sic vertere debui ex Graecis bene scriptis et distinctis in apographo meo, quod ante oculos non habui, quum versionem describerem: quod in ea dedi, [Rem aggredi, quam facile conficere possis, labor absque periculo, id animo meo, o fili, optimum est.] nauci non est. His verbis innuit Chorus, se Philoctetam minimo labore in navem translatorum, si Neoprolemus jubeat, idque maxime expedire, quum vacet periculo. Helych. ἀλώσιμον, ληφθῆναι δυνάμενον. Idem quod ἀλωτῶν in Oed. T. III. τὸ δὲ ζητούμενον, ἀλωτῶν. Canticum hoc interpretes misere sollicitos habuit: at nullus se magis contorsit, quam auctor Observationum in Philoctetae versiones, Historiae Academiae nostrae insertarum T. XXXI. p. 156. Multa movendo nihil promoveret vir optimus, qui Divam Criticam tristem semper expertus est, quoties graecos Poetas emendare aut interpretari in animum induxit. Brunck. Wakef. vertit: „in quantum vero neumaticum arripere potest rem et optimas rationes allequi; felicissime propositi compotes evaserimus, si timorem abjiciamus, et visitum deseramus eam ad navem.“ Musgravius verba πόνος — κράτιστος explicat: optimus labor est, qui non terret; i. e. nec Philocteten, nec me. Appositae Camerarius comparat locum Herodoti: τοῖσι τοῖνον βουλομένοισι πείθειν, ὡς ἐπίπαν φιλέει γίνεσθαι τὰ κέρδη· τοῖσι δὲ ἐπιλεγόμενοισι τε πάντα καὶ ὄκνεοισι, οὐ μάλ' ἐθέλει.

v. 852. ἀφεστάναι φρενῶν. Phrasis mihi alibi non obvia. Ἐξέστις φρενῶν de homine deliro habet Eurip. Bacch. 359. Sed aliud haud dubie ἀφεστάναι φρενῶν, nempe parum

rum attento esse animo, ut cui Horatius peregre esse animum dixit. Conf. τῶν αὐτῶν ἀμελειῶν περιγυρίας μὴ ἀφιστῶνται, Plat. p. 976, B.

τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν
φύσεος, ἢν ἔχει τις αἰεί,

Aristoph. Vespr. 1448. τοῦ βραχικαλεῖν ἀφεστῆμα Aristid. tom. I. p. 363. Ὡστε ἀπεῖναι τῶν ἐν οἷς εἶη τὸν νοῦν Synes. p. 64. Musgr. Rectius Gedicke: „nullam mentis perturbationem ostendite.“

v. 854. ἐλπίδων. Latine per dativum vel ablativum reddi debet: opinioni meae incredibile vel opinione mea. Musgr.

v. 855. οἰκούρημα· custodia diligens et fidelis, uxoris quali domum servantis. Vox redonanda fortasse Euripidi, Med 48.

παλαιὸν οἰκούρημα δεσποίνης ἐμῆς.

cui videtur Ennii versio apud Nonium ad amussim respondere:

Antiqua herilis fida custos corporis. Wakef.

v. 859. εὐφόρος. Aldus et codd. εὐπόρος, cujus adverbii significatio aliena videtur. Elegans est Eldickii conjectura εὐλόφος, quod pro εὐλογως reponendum videtur in Euripidis fragmento ex Antigona:

Ἔστις δὲ πρὸς τὸ πίπτον εὐλόφος φέρει
τὸν δαίμον', οὗτος ἡσσόν ἐστ' ἀνολβιος.

Vide Scholia antiqua ad Aj. 61. Contrariae significationis adverbio usus est Euripides Troas. 305.

κάστα τοι τοῦλευθέρου

ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφος φέρει κακά.

Verum haec conjectura nimis ab antiquae scripturae vestigiis recedit: praetuli εὐφόρος, quod satis tuetur observata in minoribus scholiis ad Aj. 51. et El. 255. Brunck. Idem in Suppl. monet legi etiam posse εὐπειθῶς, ut in Terefr. XI. Wakef. affundit εὐλοπῶς, εὐφροβῶς.

v. 872. πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς. Conf. Eurip. Hippol. 708. Helen. 329. Musgr.

v. 880. ἴστω, ita, consistite. Musgr.

v. 882. Soloeca est librorum lectio. δρῶμι, quod vultet δρῶμι, optativus est, qui sine particula ἄν in hac formula adhiberi non potest. Infra 1393. τί δῆτ' ἄν ἡμεῖς δρῶ-

μεν;

μν; Structurae legibus non repugnaret, si δρῶν accipi posset pro δρῶμι in subjunctivo: sed mediam hujus verbi formam nescio: praeterea non placet scabrum τούθιδε γε. Genuinam procul dubio lectionem restituimus:

παλαί: τί δῆτα δρῶμι ἂν ἐκ τούτων ἴσῃ. Brunck.

Fallitur: poetae interdum omittunt ἂν docente Hermano ad Viger. p. 783. sq. Sic apparet multo minori molimine rem confici potuisse. Wakef. edidit: τί δῆτα δρῶν ἴσῃ τούθιδε γε; inepre laudato Eurip. Orest. v. 439.

v. 883. ἔξῃσι, e via abissi, aberrasti. Eurip.

Iph. Taur. 788. ἔξῃσιν γὰρ ὄλοσθαι. Musgr.

v. 887. οὐδ' ἂν σε δουχέρεα. Sic libri omnes. Nescio qua in editione Toupius legerit οὐδ' ἢ σε δουχέρεα, quod sane emendationis indigeret. Verum nostra lectio sollicitari non debet. Vide Cur. Nov. in Suidam p. 105. Brunck. Mutationis necessitatem imponit articuli absentia.

v. 888. Wakef. usu dictionis ναύτης; offensus reposuit: ἀστὲ μὴ μ' ἀγειν ναὺν σὴν ἔπι. Phavorinus: ναύτης* ὁ ἄγων τὴν ναὺν. J. Pollux I. 95. περίνεως δὲ καλεῖ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας, οὓς καὶ πλωτῆρας καλοῦσιν. τὸ γὰρ ναυβάτας ὀνομάζειν τραγικώτερον. βέλτιον δὲ τὸ ἐπιβεβηκότας καὶ ἐμπλέοντας. At talia si mutantur, coniectionem nullus erit finis. Promissae dicitur ναυβάτης et ναύτης, quod prebare temporis dispendium foret.

v. 891. ἔξω τοῦ φυτεύσαντος, extra genitorem, i. e. alium a genitoris moribus. Liban. Vol. I. p. 574. τοῦ τῆς πόλεως ἡθους καὶ τῆς ἐμῆς πολιτείας ἔξω τὸ πρᾶγμα εἶναι δοκεῖ. Aristides tom I. p. 386. ἔξω τῶν εὐδοτῶν. Conf. ad Oed. Col. 1295. (1231.) Musgr.

v. 896. Wakef. μὴ δέι, ut respiciat Neoptolemus falsam de protectione sua narrationem.

v. 900. πέμπω, deduco, transveho. Frequentatum Homero verbum hac significatione, ut *Il. A.* 390.

τὴν μὲν γὰρ σὺν ἡμῖν εἰλικώπες Ἀχαιοὶ
εἰς Χρῆσιν πέμπουσιν.

et *Odyf. A.* 559.

οὐ γὰρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρεττοι, καὶ ἑταῖροι,
οἱ κεν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρεῖα ἰώτα θάλασσα.

Hinc πομπῶς deductor supra 500. (499.) Brunck.

v. 913. ὦ πῦρ σὺ, καὶ παν δέημα. Sic libri omnes. Miror

Miror sane Valckenario suspectas fuisse tres postremas voces, quarum loco comicum παιπάλημα reponi volebat in nota ad Eurip. Hippol. 406. Longe ineptissimum est Grammaticorum commentum, isto convicio ὦ πῦρ σὺ adludi ad Neoptolemi nomen, qui etiam Πύρρος appellatus fuit. Tamquam oraculum ex tripodē excepit huc Brumoeus, qui ad graeculi mentem vertit haud ineleganter, O rage digne de ton nom! quorum ejus verborum sensum non adfectus est Gallici Philoctetae auctor, qui versionem istam absere reprehendit, cujus ipse rationem non perspexit. Quia ignis rerum omnium est celerrimus destructor, appellatio tribuitur ei, qui damnum quantum maximum intulit: nihil ultra quaerendum est. παν δέημα, terror merus, dicitur is, a quo extrema omnia metuenda. τέχνημα ineptam esset intelligere de instrumento cum relatione ad Ulyssē artificem, tamquam si jam nosset Philocteta confictum ab Ulyssē dolum, et subornatum ab eo Neoptolemmum. Sollemne est schema quo res ponitur pro persona, ut in *Oed. T.* παιδουργία pro παιδουργός, in *Ajace* ἄλημα pro ἄλητης, aliaque hujus generis multa. Brunck. In *Suppl.* ἀσπίς haec: „Eadem ratione ignem eum appellat, qua senex apud Plautum de seruo vaferrimo, qui hero suo bis os subleverat eumque pecunia emunxerat, ait: Volcani irati est filius: quaquā tangit, omne amburnt.“ „ὦ πῦρ σὺ. Videtur ignis veteribus audaciae et impudentiae symbolum fuisse. Eurip. *Hecub.* 607. ναυτική τ' ἀναρχία Κρείσσων πυρός. *Androm.* 271. ἐχθρὸς καὶ πυρὸς περαιτέρω. *Aristoph.* *Equit.* 381. ἦν ἦρα πυρὸς γ' ἕτερα θερμοτέρα. *Lylistr.* 1014. Οὐδὲ πῦρ, οὐδ' οὐδ' ἀναίδης οὐδεμία παρδάλης.

In *gnomis*, θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνή κατὰ τρία. Hinc *Thermos* audax: vid ad *Antig.* 88“ Musgr. Idem legendum suspicatur παν δέημα.

v. 916. Non inelegans est, sed parum necessaria Wakef. conjectura:

— σὺν ἰκέτην, ὦ, σχέταίε,

ἀπεστέρηκας τὸν βίον, τὰ τόξ' ἔλαιν.

v. 921. πάλιν, εἰς τοῦπίσω. πάλιν δρῶν avertere vul- tum. Possit etiam simpliciter hic ὄρεξ accipi, ut supra 862. (849.) βλέπει, jungendo πάλιν cum μεθῆσαν. ἀλλ' ὠδ' ὄρεξ, ὡς μήποτε μεθῆσαν πάλιν. Brunck. Praefert Wakefieldius:

fieldius: ἀλλ', ὡς μεθήσω μήποτ', οὐδ' ὄρε' ἄλλιν: sed neque dignatur vatum convertere, quasi certus non remittendi meos arcus.

v. 922. Locus suavissimus: similes testes adhibuit Virgil. ecl. V. 27.

Daphni, tuum Poenos etiam ingemuisse leones Interitum montesque feri silvaeque loquuntur. Wakef.

v. 923. καταρβῶνες. gl. διεσχισμένοι, κοιλώδεις. Br.

v. 924. οὐ γὰρ ἄλλον οὐδ' ἔτι λέγω, alium non novi, cui dicam cum spe sc. miserationis sciendae. Nemo enim queritur iis, quos se querimoniis motorum deserperat. Male hinc colligit Brumoius, Chorom e scena abiisse, quod nunquam memini in Graecis traegoeidiis factum. Musgr.

v. 925. τῆς εἰωθόσι. gl. κλύειν ἐμοῦ δηλονότι. Br.

v. 929. τὸν Ζηνὸς Ἡρακλέους. Interpretantur Hercules, Jove geniti: recte an secus nondum mihi constat. Fieri enim potest, ut Heracles ipse Jupiter dictus fuerit, quemadmodum Ζεὺς Ἀγαμέμνων Lycophr. commemoratus v. 335. ubi vid. Tzetz. Sic et Latini Jupiter Quirinus Pind. Pyth. IV. antistr. 3. Νεῖλοιο Κρονίδα. Idem Pyth. IX. antistr. 3. Θήσονται τὲ νιν ἄθανατον Ζήνα καὶ ἄρνόν Ἀπόλλωνα de Aristaeo. Philippus Anthol. p. 26. φιλεῖ Ζήνα τὸν Αἰνεάδην. Meleager Anthol. Ined. p. 75. (vel Analec. Brunckii tom. I. p. 28.) τὰς Πεισοῦς καὶ Κύπριδος Ἡλιοδώρα. Δαμίας Ἀφροδίτης apud Athenaeum p. 253; A. Aristides tom. I. p. 37. Διὸς Ἀσκληπιοῦ. Musgr.

v. 930. φήασθαι. gl. δεικνύει. Brunck. Wakef. reddendum potius arbitratur: Et me vult manifestare me ipsum — ut me ostendam — Grajis.

v. 932. ἐνάριον νεκρὸν. Proverbialis locutio. Vide Antig. 1029. Diogenes Laertius in Menedemo II. 135. Βίωός τε ἐπιμελῶς κατατρέχοντος τῶν μαντείων, νεκροῦ αὐτὸν ἐπισφάττειν ἔλεγε. Brunck. Simile est Homericum illud, II. Ω. 54.

κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων. Wakef.

v. 933. εἰδωλὸν ἄλλως: quasi dixerit: „vel, si alio nomine velis uti eodemque vero, meram umbram.“ Cf. Herc. F. 111. Wakef. ἄλλως h. l. est ὄλως, quo sensu bis

bis apud Demosth. Vid. Zennius ad Viger. de Id. p. 368. (p. 378. Heim.) Gedicke.

v. 935. Verba τὶ καὶ ποισὶν an melius tribuantur Neoptolemo jam haesitanti, dubitat Gedicke.

v. 936. Comicus Vesp. 642.

ὡς οὗτος ἤδη σκορδιναται, κάστιν οὐκ ἐν αὐτοῦ. ubi ante nos male legebatur ἐν αὐτῶ. Brunck.

v. 938. σχῆμα πέτρας. Periphrasis similis illis, quas ad Trach. 908. (910.) observavimus. Tria adverbia αὐθις αὐτὸν πάλιν eleganter junguntur ἐκ παραλλήλου. Comicus in Nub. 975. εἰτ' αὐτὸν πάλιν αὐθις ἀνισταμένους ξυμψῆσαι. Frequentissimum est αὐθις αὐτὸν, ut sit' αὐ. Brunck.

v. 940. ἀνανοῦμαι, exticcabor: translatio est ex herbis ascendibus, ni fallor, vel arboribus derivata. Heliod. Theog. 99.

εἰ γὰρ τις καὶ πενθοῦ ἔχων νεοκιδεῖ θυμῷ ἀζηται, κραδίην ἀκαχήμενος· κ. τ. λ.

ἀζηται· ἀναστραίνει γὰρ ἢ λυπη· ὄθεν καὶ ἀππνον τίθησιν: Ibidem scholiastes. Nec praetermitti debet scholium ad II. Δ. 487. Hinc ne dubites lenem medicinam facere comico in Ranis, v. 196.

ποῦ δὴτ' ἀναμενῶ; παρὰ τιν' ἀνάινου λίθου:

confulas scholiastem, et flere jubeas facetissimum Auaenon lapidem. Suavissime Isidorus Aegeates in epigrammate:

ἀλλ' ἐν γαλήνῃ, Φεῦ τάλαι, ἀνηνέμῳ κλοῦ ποσηδῆς, ἐφεύγη δίφους ὕπο.

Hesychius, ubi versatus est infeliciter Kusterus: δάνον· ξηρόν: quam glossam Plutarchus illustrabit, II. p. 22. ἐκεῖνο μὲν γὰρ φιλόλογον καὶ οὐκ ἀγέες, ἐπὶ βρυετανῆ κακοθανατῶς ἔστιν, εἰδέναι· δάνον γὰρ Μακεδόνας τὸν θάνατον καλοῦσι. Alci-phron I. III. ep. 3. fin. μήδ' ἂν φθάνοιμι λιμῶ κατασκήνηαι. Eleganter Oppianus Hal. II. 78. hinc probe intelligendus:

πολλάκι καὶ κατὰ λαῖμα μετ' ἰχθύσιον ἀντήσασα νηχομέναις, κραπίνην μὲν ἐπειγομένων σβέσειν ἄρμην, ἔγγυς ἰαψάουσα, καὶ ἐσομένους ἐπέδισεν· ἔσταν δ' αὐαλέοι καὶ ἀμήχαροι, οὔτε κελεύθων δύομοροι, οὔτε φυγῆς μεμνημένοι:

αὐαλέοι· stupore exanimés — torpidi — rigidi — facci. Aristoph. Vesp. 160.

ὁ γὰρ θεός

μαντευομένη μοι χρεῖν ἐν Δελφοῖς ποτέ,
ὅταν τις ἐκφύγῃ μ', ἀπκακίηναι ποτέ.

Et Theocr. XXIV. ξηρὸν ὑπὸ δαίους· ficcum — exanimem — prae timore. Wakef.

v. 942. Wakef. mavult αὐτοῖς.

v. 944. ut spurium tollendum censet Purgoldus.

v. 945. ῥύσιον. Helych. adposite ad hunc locum, τίμημα. Brunck.

v. 953. Mirum ni Sophocles, quum tam proclive esset anapaestum vitare, pro ἐλέησον scripsit οἴκτειρον. Sollemne est librariis οἴκτειρον per ἐλεῖν interpretari.

v. 954. ἐκκλέψας. Helych. ἐκλεψε παρελογίστατο, ἠπάτησεν. Sic scribendum. Wakef. σαυτοῦ, i. e. περὶ σαυτοῦ. Musgr.

v. 958. τὸ εἴης· πρὸς κακῶν ἀνδρῶν μαθὼν τὰ αἰσχροῦτοίμας. ἦκειν. Brunck. δούς, cedens. Sic ἠδονῆ δούς Eurip. Phoeniss. 21. ubi plura. Musgr. Secutus sum Wakefieldii et Gernhardi emendationem: νῦν δ' ἄλλοις σε δούς. Ἄλλοι sunt, quicumque meliores sunt Atridis et Ulyssae, neutiquam vero Philoctetes ejusque voluntas: quae si mens esset, non juberet Philoctetes Neoptolemum discedere.

v. 961. Versum concipio equidem, quasi dubitantis, inter interrogantem et affirmantem: Certe mihi non is hos arcus restitutum: ubi pronomen elegantissime redundat. Wakef. Tum scribendum esset ταῦτά μοι: nam pronomen ἐμὸν docet Ulyssæm se nunc opponere Philoctetae, hoc sensu: „cur huic paritigis tela, quae mihi potius erant tradenda?“ πάλιν cum εἰ jungendum: non revertaris? nam nolim cum Gernhardo contra vertere. Inutili Gedickius conjectura hunc versum Philoctetae restituit post v. 959.

v. 962. ἀρ' οδυσεώς κλύω; Mirum non est, Philoctetam audita Ulyssis voce ipsum statim agnoscere, quippe quem a mercatore audiverat mox adfaturum. At in Gallica fabula, in qua importune nugaci illi mercatori partes ademptae fuerunt, nec quidquam audivit miserabilis heros, quo suspicari possit Ulyssæm adventurum, quum primum subitus

subitus hic in scenam irruit, statim eum ille de forma novit, quod prodigii loco habendum. Brunck.

v. 964. πέτραται. Sic libri omnes. Falsa est conjectura Abreschii in Animadv. ad Aeschylum p. 189. πέτραται. Confer versum hujus fabulae 579. (577.) et Antig. 1036. Brunck.

v. 969. στελοῦσα. gl. πέμψουσι. Brunck. Quem sensum incommodum pronuntians Wakef. male rescribit: ἢ βία γ' ἐλούσε σε.

v. 972. παγκρατές σέλας. Pindar. Nem. IV. 101. πῦρ παγκρατές. Musæus v. 91.

καὶ κραδίη πᾶλλαζεν ἀνικητόν πυρὸς ἰσχύ. Wakef. „σέλας ἠφαιστότευκτον. Confer versum Antimachi citatum ad v. 813. (791.)“ Musgr.

v. 974. ἐκ τῶν σῶν. gl. τοπῶν. Brunck.

v. 977. Voce composita ἐξανερτίσκω saepius utitur etiam Plutarchus: neque alibi me legisse memini. Et cum phrasi μίσος confers v. 622. (620.) Wakef.

v. 978. τιθεῖς. Antiquo verbo τιθέω utuntur poetae, cujus eadem est ratio, quae verbi ἴκω, de quo vide notata ad Oed. T. 628. Exstat apud Theognidem v. 280. πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων. Apud Pindarum Pyth. VIII. 14. τιθείς ὕβριν ἐν ἄντλῳ. Apud Euripidem multis in locis, ut Heracl. 691. Herc. F. 712. Alcest. 908. Vide quae notavimus ad Comici Lylistr. 895. Brunck. Sed conf. Porson. ad Eurip. Orest. 141. cujus observationem transcripsi ad Soph. Elect. 589.

v. 985. βάρβρον. Suggestum significare videtur Eurip. Electr. 711. quae nouo satis bene hic conveniret. Rapem enim excellentiorem poetico sermone suggestum dici nemo miretur. Musgr.

v. 986. Gravius foret Gernhardo iudice, ἐγὼ δὲ φημί.

v. 987. Accusativus κρᾶτα neutrius generis est hic et alibi, ut Antig. 764. quod Eustathius observat ad 11. 6. p. 700. 1. 62. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ κρᾶτα εὐρηται κινώτιρον. Brunck.

v. 988. Quis feret sordidum istud πέτρα πέτρας — ? Non dubium est ita locum legi oportere, ut ex Hermannii mei emendatione edidi. ἐναϊμάξω scriptum invenisse videtur scholiastes Romanus.

v. 994. πρόβλημα σαυτοῦ: i. e. προβάλλον αὐτὸν ἀπὸ σοῦ:

σοῦ: „illum protrudens in periculum, interea dum tu larebas.“ Similiter Herodotus I. 98. ὁ Διόσκυρος ἢν πολλὰς ὑπὸ παντὸς ἀδρός καὶ προβαλλόμενος καὶ ἀνεόμενος. Wakef.

v. 995. i. e. „cujus simplicitas, dissimilis tuorum morum, indigna erat, quae tuis artificii inferviret; mihi autem fallendo quam accommodata, quum nihil mali suspicarer.“ Terentius non multo aliter locutus est, Phorm. II. 3. 29.

— absenti tibi

Te indignas seque dignas contumelias
Nunquam cessavit dicere.

Rarior est vox κατάξιος: lucem dabit Euripidis locus, Elect. 46.

αἰσχύνονται γὰρ, ὀλβίων ἀνδρῶν τέκνα
λαβῶν, ὑβρίζειν, οὐ κατάξιος γεγώς.

Alias haud legi: sed vellem restituere Hippodamo Pythagoreo apud Stobaeum de republica: καὶ τούτοις πᾶσι κατὰ τρόπον ἀρξῆσαι τὰς καταξίας ἀρχὰς διανεμόντι τὰς τιμὰς: „officii in republica istius, cujus unusquisque dignus est.“ Wakef.

v. 998. οἷς. Id est δὲ ᾧ. Dativus causae. Vide ad Antig. 1019. Brunck.

v. 999. διὰ μυχῶν: ut fera, quae delitescens praedae suae insidiatur. Wakef. διὰ μυχῶν, i. e. ἐς μυχοῦς vel ἐν μυχοῖς. Aeschyl. Suppl. 413.

Δεῖ τοι βαθείας φροντίδας σωτηρίου,
Δίκην κολυμβητῆρος, ἐς βυθὸν μολεῖν
Δεδορκος ὄμμα —

Ubi constructio est, δεῖ ὄμμα μολεῖν ἐς βυθὸν φροντίδας. In Ajace idem vocatur πάνθ' ὄρων v. 379. Philo Jud. Vol. II. p. 78. τὸν αἰεὶ βλέποντα καὶ τὰ ἐν μυχοῖς τῆς διανοίας. Omnino conferendus Plato p. 695, B. Musgr.

v. 1004. ἐν ζωσὶ νεκρῶν: i. e. „Vivo quidem, sed ita subsidiis vitae destitutus, ut videar mortuo similior.“ Hinc emendandum credo Iulianum ad fin. orat. VI. γυναικῶν ἀθλίων τεθαύμακας καὶ φανῶν νεκρῶν βίον. Caeterum cum superflua videatur vox ἄπολιν post ἔρημον, miror Sophoclem non scripsisse potius ἄπορον, quod Hesych. per ἐνδεῆς exponit. Wakef. ἄπολιν, extorrem. Musgr.

v. 1013.

v. 1013. ἔπτα ναυσί. Ex Homero in catalogo navium:

τῶν δὲ φιλοκτιήτης ἦρχεν, τῶξων εὐ εἰδώς,
ἔπτα νεῶν. Brunck.

v. 1014. quae verborum structura, ellipsis inaudita! κείνοι δὲ (φρασί) σὲ (ἐμὲ ἐκβεβληκέναι). Sed ne haec quidem vera videtur esse sententia. Nam unde Philoctetes, ab Aridis Philoctetae exprohitionem Ulyssi tribui, acceperat? Longe simplicior huic loco inesse debet sententia haec: illi me, ut tu dicis, exproferunt, tu vero hoc scelus patraisti. Quid igitur? scribendum est:

ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φης, κείνοι, σὺ δὲ.

Ad σὺ δὲ repetendum ἔβαλες: tu vero me ejecisti. Gernhard.

v. 1015. Wakef. conjicit:

καὶ νῦν τί μ' ἄρχετε; τί μ' ἀπάγετε; τοῦ χέριν;
ἄρχων· περισφίγγων, θλίβων: Phavorinus: coll. v. 1016.
(1002.)

v. 1018. πᾶς θεοῖς ἔξεσθ' αἰθεῖν ἱερά; Libri omnes, πᾶς θεοῖς εὐξεσθ' αἰθεῖν ἱερά; quod vertunt: Quomodo diis vovebitis sacra crematuros? Atqui Philoctetae ejulatus non impediabant, quin voverent, sed quin peragerent sacra. Mendosum esse εὐξεσθ' nemo non videt: mutari debuit in ἔξεσθ', id est ἐκῆσεσθε. Hunc locum inauspicato adigit Pierstonus Verisimil. p. 163. ubi legendum conjecit ἔξεστ', id est ἔξεστι, licet. Tum pro πλείσαντος legendum opinatus est κλεισαντος: debebat scilicet κλεισαντος. Sed optimum est πλείσαντος. Si vobiscum navigavero, qui poteritis victimas adolere? Scholiastes rationem reddit, cur haec dicat Philocteta, nullo ad singula verba respectu; neque ex ejus explicatione colligi potest, diversam eum a nostra lectionem ob oculos habuisse. Si quid mutandum fuisset, maluissem ἐμοῦ ζυγόντας. Brunck. Contra quem Gernhardus: „ἔχεσθαι pro δύνασθαι recte dici exemplis haud edoctus vix credam, ut non dicam, sensum ne elegantem quidem esse. De votis sermo esse nequit, neque vero Philoctetes a sacris eos prohibere poterat, sed impedire, quominus sacra recte peragerent, comp. v. 8. ubi Ulysses ait exprohitionem esse Philoctetem,

ἔτ' οὔτε λοιβῆς ἡμῖν, οὔτε θυμάτων

παρῶν ἐκῆλοις προεθίγειν· ἀλλ' ἀγρίαις
κατεῖχ' ἕει πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις,
βοῶν, στενάζων.

εὐχεσθαι h. l. non est nisi gloriari hoc sensu: quomodo, me vobiscum navigante, gloriabimini (gloriari poteritis) Diis sacra facere. Verum sic non recte dicitur. πᾶς ante θεοῖς non pertinet ad εὐχεσθαι, sed ad ἱερά, ut alterum πᾶς ad σπένδειν. Non dubito quin scribendum sit:

ποῖα θεοῖς εὐχεσθ' ἔμοῦ
πλεύσαντος, αἰθεῖν ἱερά; πᾶς σπένδειν ἔτι;

θεοῖς et θεῶν frequentissime apud Tragg. unam syllabam faciunt. Facile autem fieri poterat, ut, quum πᾶς in versu antecedente et sequente legeretur, etiam ποῖα, quod in medio erat, in πᾶς abiret. Pierstoni conjectura probatur Musgravo. Canterus volebat ἀρξέσθ': Wakef. ἔξεις, poteris. „Secunda persona,” inquit, „signator est, ac loco convenientior: nam sarcasmus respicit Ulysssem solum, et quae solebat dicere; ut v. 8.“

v. 1023. magnopere offendit particula γε, sensu omnino casta. Eam leni conjectura loco movi, reponendo: ἔξοδα δ' ὡς μέλειν: i. e. scio autem Diis justitiam curae esse hac ipsa ratione, sc. ut vos petire sinant. Quod nisi vellet, non incitasset vos ad suscipiendam contra virum miserimum hanc expeditionem. Gernhardus ironice locum intelligit: „et Deos quidem justos esse, vestra probatur expeditione, cujus consilium vos dicitis Diis debere:“ ut respiciatur maxime ad verba Ulyssis v. 989.

v. 1025. Jungenda sunt ἀνδρὸς ἀθλοῦ ἐμοῦ. Brunck. Non probat Wakef. propter nimiam distantiam pronominiis ἐμοῦ. Sed recte conjungit κέντρον ἐμοῦ, stimulum propter me. Κέντρον ἢ γ': ut Eurip. Hippol. 1194.

κέν τῷδ' ἐπήγε κέντρον, εἰς χεῖρας λαβῶν,
πῶλοις.

v. 1026. Wakef. Philocteten velle Lemnum alloqui suspicatus, scribi malit: ἀλλ', ὡ πυρωτῆ γῆ, coll. v. 986.

v. 1027. τίσασθ' ἀλλά: ita solent in precibus enixis admovendis; ut supra v. 136. et alibi in hac fabula: ut Homerus αὐτὰρ in Il. A. 282. Videas Corinthum de dialectis p. 36. ibique Koenium. Wakef. ἀλλὰ valet hic
saltem:

saltem: ut Trach. 814. (804.) Eurip. Orest. 1595. Musgr.

v. 1030. τῆς νόσου πεφευγῆναι: non succurrit exemplum gemellum hujusce in hoc verbo ellipseos: non raro subauditur ἐκ vel ἀπό, praepositio ante substantivum: ut Eurip. Cycl. 441.

ἄκουε δὴ νῦν, ἢν ἔγω τιμωρίαν

θεοῦ πανούργου, σὺς τε δουλείας φυγῆναι:

ut Latini passim. Sic Virgil. Aen. VIII. 251.

— neque enim fuga jam super ulla pericli.

Alias habent praepositionem: ut Ovid. Trist. I. 2. 84.

Quodque sit a patria tam fuga tarda, queror. Poteras sane Sophoclem leviter castigare, ad hanc notam:

— δοκῶν ἂν τῆς νόσου κπεφευγῆναι:

sed arbitrari esse vulgato standum. Wakef. Non ingrata solum, sed etiam vana est correctio illa, siquidem ἐκφευγεῖν pariter ac φεύγειν cum accusativo strui solet. Conferas tamen Musgr. not. ad Electr. 619.

v. 1032. οὐχ ὑπέκουσαν κακοῖς· οὐκ ἀναδομιμον ἐν τοῖς κακοῖς: Scholiastes eleganter: „qui non dissimulat mala sua, quasi illorum pudeat, et elabi doctose velit, nec tamen animum fractos malis.“ Wakef.

v. 1034. εἰ μοι παρήκαι. Scholiastes supplet ὁ καιρός, opportunitas. Possit etiam ex praecedente τοῦδ' adlumi αὐτός. Si mihi is concederet, si mihi operam dare vellet. Brunck.

v. 1035. τοιούτων· talium: i. e. πολλῶν καὶ σφοδρῶν ἐπῶν. Wakef. τοιούτων. Euphemismus pro κακῶν. Vid. ad Eurip. Bacch. 970. Musgr.

v. 1038. In animo habuerit fortasse Sophocles egregium Peleus praecceptum, filio Achilli datum: Il. A. 783.

Πηλεὺς μὲν ὃ παιδί γέρον ἐπέτελλ' Ἀχιλλῆϊ,

αἰὲν ἀριστευεῖν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. Wakef.

v. 1042. Wakef. pro μὲν frustra corrigi: μὴν.

v. 1043. παρῆναι τιμωρίαν, non παρῆναι παρὰ τινι. Quapropter Hermannii conjecturam exhibendam putavi.

v. 1045. ἐπιθύσειν· dirigere ad scopum: vocem adhibuit Dionysius in loco poeticarum gratiarum refertissimo: perieg. 1042.

— οὐ γὰρ ἀρότερη

αὐλακ' ἐπιθύουσι, διασχίζετε; ἀρούρας. Wakef.

v. 1046. χαιρε τὴν Λήμον πατῶν. Nihil, meo iudicio, hic desideratur. Marklandus ad Eurip. Suppl. 110. legendum censebat χαιρ' ὃ τὴν Λήμον πατῶν. Brunck. consentiente Wakef.

v. 1047. γέρας munus quo inclaruisti: ut Aeschyl. Prom. 38.

ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προῦδακεν γέρας.

Apposite Hefych. γέρας· τιμὴ, σέβας. Wakef.

v. 1053. Erit constructio, si dissolvas voces, οὐδὲ γενήσομαι ἔτι φθειγτός πρὸς φωνῆς σου. At, si hoc voluisset noster, praetulisset, opinor, σῆς φωνῆς. Luce clarius est, scripsisse Sophoclem, οὐδὲ σου φωνῆ γ' ἔτι γενήσομαι προσφθειγτός: i. e. οὐδὲ γενήσομαι ἔτι φθειγτός φωνῆ πρὸς σοῦ γε; saltem tibi, si non Ulyssii. Wakef. At, si hoc voluisset, praetulisset, opinor, σῆ φωνῆ γ' ἔτι.

v. 1058. ναυκράτωρ: reposuit vocem Hefych. in thesauro suo. neque alibi recordor me legisse: ναυκράτορες· οἱ τῶν νεῶν ἡγούμενοι. Wakef.

v. 1060. Wakef. cui voc. οἴκου non satis opprobrii pro scriptoris scopo continere videtur, dedisse opinatur Sophoclem, ὡς ἔφην ὄκτου πλέως: remittens lectorem ad Trach. 299. Phavorinus: ἔκτος· βραδυμία. ὄκτω, τὸ φοβουμαι καὶ τὸ βραδυμῶ: ὄκτειν, ποτὲ μὲν τὸ μετ' αἰτίας τινός ἐστιν ἀναβάλλεσθαι — ὅτε δὲ τῷ ἀλόγῳ καὶ ἀνακτιρῶ βραδυμία κατέχεσθαι. Favere dicit etiam sequens μείνατε. Ac sane longius repetitum videtur, quod vulgatam lectionem de nimia quadam animi mollitie atque ad misericordiam proclivitate accipiunt.

v. 1062. τὰ ἐκ νεῶς: quae sunt navi, quae ad navem parandam pertinent. Wakef. ἐκ νεῶς. Pro ἐν νηί. Sic ἐξ ἰδίας (νηός) ἔδραμεν Hetruscus Anthol. p. 248. Antipater ibid. p. 215. οὐδὲ τὸν ἐκ νηῶν, pro ἐν νευσίν. Thucyd. VI. 37. στρατοπέδῳ ἐκ νηῶν ἰδρυθέντι. Idem VI. 68. εἰς ἡς pro ἐν ἡ. Lucianus Piscator. cap. 4. ἐξ ἀγορᾶ; ἀποκηρύττων σοφοῦς ἀνδρας. Musgr.

v. 1066. ταχεῖς· γίνεσθε δηλονότι: scholiastes, minus accurate, ni fallor. Colloqui consules brevitati, facillime solent imperare Graeci per infinitivum modum.

dum. Hinc in propatulo est emendatio oraculi, quod apud Stephanum Byzantium legitur in voce βυζάντιον:

στέλλειν ὃ ὡς ὤμισα καὶ εἰς ἑρπία πάντα λαβόντα.

Unde non temere accesserim; Kuhnkenio pro arbitrio mutantis librorum omnium lectionem in Homer. hymn. Apoll. 171. sed vulgatam scripturam tenuerim:

ὁμοῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑπακρίνασθαι ἐφίμιας.

Haec venusta ignorata scribis variam lectionem peperit in Plutarcho de Pyth. orac. sub finem; cui loco certissimam medicinam sum facturus: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ Γνωθὶ σεαυτὸν, καὶ τὸ, Μηδὲν ἄγαν, ἀποδέχεσθαι καὶ θανάτῳ οὐχ ἥμισα διὰ τὴν βραχυλογίαν· ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ. Wakef.

v. 1068. Θερόν τε καὶ παγετῶδες: cf. vv. 17. 18. Et γυάλον bene reddas receptaculum, habitaculum. Vide Etym. M. in voce. Wakef.

v. 1068, 9. Metro iubente hi versus sic dividendi videntur et scribendi:

Θερόν καὶ παγετῶδες, ὡς σε
οὐκ ἔμελλον ἀρ', ὦ τάλας.

Quibus in antistropha respondent:

Κὰν μόχθῳ λαβητός, ὃς ἤ-
δη μετ' οὐδενός ὑστερον. Musgr.

v. 1071. συνοῖσει. gl. ἀφελίμον ἐση. Brunck. συνοῖσει· συνελεύση: recte Scholiastes, ut Iomericus quoque II. 9. 400. et Hefychius: conveniens: i. e. una mecum eris. Similiter adhibent Graeci vocem συντρέχειν. Eleganter Eusebius praep. evang. IV. 1. καὶ τῶν μὲν τάδε ἡγείσθαι, τισὶ δὲ ἕτερα ἱπακολουθεῖν· συντρέχειν τε ἄλλα ἄλλοις, καὶ συναυξεῖν καὶ συμφθείρεσθαι: ut etiam Demosthenes p. 137. lin. 4. ed. Lutet. Wakef.

v. 1073. πληρέστατον — λύπας. Conf. v. 286. (283.) Musgr.

v. 1075. Male Wakef. scripsit τί ποτ' αὖ. Mox τὸ κατ' ἅμα verit ratio vitae quotidianae.

v. 1077. Wakef. dubitat, an elegantia reconditior sit Sophocli restituenda: σιτονόμου μένος. Hom. Od. z. 76.

μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικός· ἔδωδῆν:

et II. v. 705.

οὐ μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλου ἦτορ
 εἴτεον καὶ εἰσοιοῖ τὸ γὰρ μένος δατὶ καὶ ἀλήκῃ.

v. 1079. πλωάδες. Aldus et codd. πτωκάδες. Aliae praeter hanc lectiones Scholiastae memorantur, πτωχάδες, πλωάδες, δραμάδες, quae sunt omnes falsae. De postrema, quam m-trum respuit, res confecta est. Harpyias intelligi apud omnes constat. Hae cur poetae πτωκάδες, seu πτωχάδες dictae fuerint, nullam rationem video. Num quia πτώσσοι, fugiunt et abscondunt se? vel quia semper elariont, ut πτωχοί, mendici? sunt istae derivatones longe ineptissimae. Librariorum imperitia depravata fuit lectio. Ex eodem corruptelae fonte manavit in Homeri Epigr. IX. vitiosam πτωχάσιν, seu πτωκάσιν, ubi Ernestus erudite ostendit legendum esse πλωάσιν. Apollonio πλωάδες appellantur aves Stryphalides, Argon. II. 1054. Idem Harpyias inditum nomen, quia et ipsae in insula habitabant, et, tanquam marinae volucres, volatu maria trajiciebant. Sagaciter conjicit Berolinensis editor, pro πτωκάδες in veterum criticorum commentariis scriptum olim fuisse πλωάδες, quo nomine Harpyias indigetari, ab insularum appellatione, in quibus sedes habebant, quae primum Πλωταί diaeae, nomen mutarunt, et a Boreadarum conversione Στρυφάδες appellatae fuerunt. Vide Apollonii Argon. II. 205. Ingenuosa et erudita conjectura haec est, sed sideojussore caret; vellem antiqui poetae, vel saltem grammatici auctoritate sussultam eam videre. Idcirco πλωάδες praetuli. Hesychius: Πλωάδες (leg. Πλωαδες.) τῶν ἐπιρρημίων τινὲς οὕτω καλοῦνται. Mirarer, ni huc respexisset. Brunck. πλωάδες, natantes, volantes, probatur Wakefieldio, Hesychium sic emendare conanti: πλωάδες· πτηνῶν ἐπινηχομένων τινὲς οὕτω καλοῦνται. Idemque praeter Suidam, a quo πλωάς explicatur per εἶδος ὄρνιθος, et Etym. M. in Στρυφαλίδα ὄρνιθα; laudat Virgilium, Georg. IV. 58. similiter de apibus per aera liquidum volantibus dicentem:

Hinc ubi jam emissum caveis ad sidera coeli

Nare per aestatem liquidam suspexeris agmen.

Vossius autem (Mythol. Briefe I. p. 211. sqh.) Harpyias negat Sophocli volucres esse, utque sint, tamen inepté nominari contendit πλωάδες, natantes volucres. Rescribendum itaque putat πτωάδες, quam equidem conjecturam, cum, quod

quod melius esset, non invenissem, amplexus sum. Eodem nomine in πτωάδες, ut Γοργάδες in Γοργίδες mutato Helychius irruentes Nymphas invenit designatas, quae in Orphei hymn. l. 5. ἡερύφαιτοι, δραμάδες, ἔχουσι κοῦφαι audiunt. Verba ὄξυτόνου διὰ πνεύματος Vossius interpretatur per stridulas auras, idemque Heynium reprehendit ad Apollod. I, 9, 21. ἔλωσι in ἐλωσι mutantem, quasi si Philoctetes optare possit, ut Harpyiiae, natantes istae volucres, claudicantem se ex insula abigant: quae vituperatio Wakefieldium quoque attingit. Longe aliter hunc locum pro sagacitate sua tractavit Hermannus in Notis Msstis, ubi sic ait: „I. H. Vossius hic quoque solita ἀκρισις usus est. Manet vitium dictionis εἴθ' ἐλωσιν; manet versus,

εἴθ' αἰθέρος ἄνω,

qualis dochmiacus nusquam invenitur; manet πτωάδες, vocabulum et ambiguum, neque idonea auctoritate munitum. Graves horum versuum idemque corruptelas sic tollendas puto:

τοῦ ποτὲ τρυξομαι

σιτονόμου μέλειός ποθεν ἐλπίδος,

εἴθ' αἰ πρόσθ' ἄνω

πλωάδες ὄξυτόνου διὰ πνεύματος

ἐλωσι μ' ; οὐκ εἴ' ἔσχω.

Sensus est: unde miser spem victus nanciscar, quum, quae ante rapidis sublatae auris me fugiebant aves, me persequuntur? Distinctionem, quae post μέλειος erat, nemini displicuisse valde miror. Sed omnem hujus loci emendationem non puto aut melius aut brevius defendi posse, quam comparatione eorum, quae in eandem sententiam dicuntur v. 1149 — 1159. [1131 — 1141. meae ed.]

v. 1081. κατηξίωσας, i. e. ἠξίωσας κατὰ σοῦ: „hoc cum malo tuo visum est: te hoc dignum deputasti.“ Cf. Schol. Wakef.

v. 1083. ἀπὸ μείζονος, i. e. ἀπὸ δυνατωτέρου, a potentiore aliquo. Musgr.

v. 1084. παρὶν φρονῆσαι, copia deliberandi facta. Musgr.

v. 1085. Hermannus (de metris p. 316.) Wakef. et Musgr. pro ἐλίῳ reponi volunt ἔλκειν, ut ἔλκειν συμφροδᾶς

Eurip. Helen. 1463. ἐφέλων συμφεράς Med. 557. μέρος εὐκωσάμην Antipat. Anthol. p. 257. περιπλάμιον βίου ἔλων I. eonid. quod non placet Gernhardo, Sophoclem simpliciter εἶλον τὸ κακίον diciturum fuisse arbitranti. Atque ego quoque praefereudum putavi, quod ἐλθεῖν coniecit, summarum illud Scholiastae glossa pariterque cum εἶλῶν confusum Antig. 383. ἔλθειν dicitur κακόν minus audacter quam Eurip. Alc. 420 κακόν τοῦδε προσέπτματο. — Wakefieldii εἶχον pro εἶλον nihil est.

Perperam statuit Musgr., ἀφόνος hic primam corripere, ut Ζῆς Eurip. Hecub. 1108. ἄφονος Heraclid. 998. Dipodia jambica choriambi loco adscita est.

v. 1087. λαβρός· i. e. β-βλαμμένος, deperditus, confectus, ὑβρισμένος: quae vox de corporeis malis saepe usurpatur. Wakef. Malim κἄν μίχθῳ λαβρός, cum miseria contumeliam quoque passus. — ὄς. Lego ob metram ὄστ', i. e. ὄστε. Vid. ad Eurip. Hecub. 445. Musgr.

v. 1088. Synonymicae dictiones coacervatae, ἤδη ὕστερον εἰς ὄκτωσ, bene signant animi aegritudinem, infortunus ejus inherens. Wakef.

v. 1092. Solus est omnium, opinor, noster, qui dixit φορβάν προσέτιον pro προσφερόμενος: unde versiculus in suspicionem corruptelae cadit. Si per stropham liceret, scribere posses πρὸς θηρῶν. Wakef. προσφερόμενος φορβάν esset cibum sumens.

v. 1093. ἀπ' ἑμῶν ὄπλων. Cur haec lectio Heathium offenderit, non video. Sane ejus conjecturae ἐπ' ἐμῶν ὄπλων structurae leges repugnant. Graecum non est ἐπίσχωον ἐμῶν ὄπλων μετὰ χερσίν pro manus injiciens meis armis. In Oedipo Col. 856. ἐπίσχος αὐτοῦ ζεῖνε, male vertit in eum manus injice, hospes. Quin id significat subsiste hic, hospes. Quo tendebat, procliviori via pervenisset legendo, οὐ πτανῶν ἐπ' ἐμῶν ὄπλων κραταιάς ἐτι χεῖρας ἴσχων. Sed proba est librorum lectio, et neququam sollicitanda: οὐκ ἴσχωον φορβάν ἀπ' ἐμῶν πτανῶν ὄπλων κραταιάς μετὰ χερσίν, scilicet ἄντων. Brunck.

v. 1094. μετὰ χερσίν: i. e. ἐν χερσίν: ut Hom. Il. O.

717. ἀφλιστον μετὰ χεῖρας ἔχων. Wakef.

v. 1095. Praetuli ἀψοφ=: „mollia et demissa verba“: quae

quae sunt utique blandientium et pellacium. Virgillii Ciris. v. 335.

Tentantur patriae submissis vocibus aures. Hinc non sollicitem Helychium: ἀψοφῆτι· κρέμα, ὑσυχως, καλακεία: cum blanditiis. Aliter fortasse misisset Sophocles ἀσκότω, atque ad hanc normam finisset clausulam, Homerum secutus Il. η. 157

οὔτε γὰρ ἔστ' ἀφρων, οὔτ' ἀσκόπος. Wakef. Ἄσκοπος ἔπη sunt improvisa dicta. Ἄσκοπος· κινήτος, ἀπροσρκτος. Helych.

v. 1100. Wakef. reposuit πότμος δὲ δαιμότων τάδε. Musgravo versus ob metrum sic legendi et secandi videntur:

Οὐδὲν σε γε δόλος
ἔσχ' ὑπὸ χερσὶ ἐμᾶς· στυγε-
ρὰν ἔχε δυσποτιμον.

Hermanno in Notis Mentis ita:

πότμος, πότμος σε δαιμόνων τάδ', οὐδὲ σε δόλος γ'
ἔσχευ ὑπὸ χερσὶ ἐμᾶς.
στυγεράν ἔχε δυσποτιμον ἄρὰν ἐπ' ἄλλοις.

v. 1105. πολιᾶς πόντου θινός ἐφήμενος: ut Homer. Il. A. 349.

ἔζετο (Achilles) νέσφι λιασθεῖς

θῖν' ἐφ' ἄλος πολιᾶς, ἔρῶν ἐπ' οἷσπα πόντον.

Virgil. Aen. V. 124.

Est procul in pelago saxum, spumantia contra Littora. Wakef.

v. 1106. θινός. Lego ob metrum θινός a recto θινή. Helychius: θιναί, ψάμμοι. Musgr.

v. 1107. γελᾶ μου, pro καταγελά μου. Simplex pro composito. Alibi occurrit γελᾶν τιμ, pro ἐγγελάν. Exempl'a vide in nota ad Comici Equites 696. Brunck. μοι rescripsit Wakef. quia non credibile sit, Sophoclem inutiliter voluisse regimen verbi γελᾶν novare.

„ibid. πάλλον: ut Eurip. fragm. incert. 39.

ἢ τόξα πάλλον:

et alibi: i. e. νωμῶν· leviter gestans, habili manu movens — ministrans: nam similiter de clypeo loquuntur: vid. notata ad Trach. 512. Sophoclem illustra-

bit

bit eximius Valerii Flacci locus, ac vicissim illustrabitur
I. 391.

Tu quoque Phrixeos remo, Pocantie, Colchos,
Bis Lemnum visure, petis: nunc cuspide patris
Inclitus, Herculeas olim moture sagittas:

i. e. παλῶν, νομήσων, κινήσων. Cf. Hom. II. E. 594. Od. Φ.
392. — Staius, Theb. IV. 167. de clipeo Capanei:

— superque rigens injectu molis ahenae
Verfat onus.“ Wakef.

v. III2. Brunckius vertit: „nimirum misertitudinem
prae te fers, si qua tibi mens est, quum videas aerumnoso-
rum Herculis successorem te non usurum posthac.“ Quod
si exprimere voluisset poeta, scribere debuerat ἢ που ἐλει-
νὸν ὄρεσ, ὄρων τὸν Ἡράκλειον — οὐκ ἔτι χρησόμενον. Leni
mutatione rescripsi: ἢ που ἐλεινὸν ὄρων, triste est videre.
Verum ea non opus esse recte monuit Hermannus in Notis
Msstis, ἐλεινὸν ad τὸν Ἡράκλειον referens.

v. III3. Ineptissimae sunt librorum lectiones neque
injuria piguit Brunckium fuitiles disputationes referre, qui-
bus occasionem dederunt. At utinam melius esset, quod
ipse cum Parisino editore reposuit! Nam quod τὸν Ἡράκλειον
ἀδελιον significari vult miserum Herculis socium, sup-
pleto διάδοχον, ἑταῖρον, tanta dura profecto ea est ellipsis, ut
nemini admittenda videri possit. Mihi non succurrit quod
propius ad vulgatam scripturam accederet quam τὸν Ἡρά-
κλειον ἑρθμιον. Ruente metro Wakef. pro τὸν Ἡράκλειον scri-
bendum censet ἑταν Ἡράκλειον. Musgravius haec adnotavit:

Ἡσχυίου. Videndum an ob inetrum legi debeat ἴσχω.
— ἀεθλον. Quaecumque vox hunc locum obtinuerit, desi-
gnatur haud dubie Philoctetes. Ἄεθλον retinendum esse
non dixerim, licet colorem ei conciliet Horatianum illud,
accedes opera agro nona Sabino. Nec valde
aliena sunt οἰκουριῶν pro οἰκουρῶν Pindar. Pyth. IX. epod. I.
Μηδεῖαν τὰν Πελλῶν φόνον Pyth. IV. epod. II. ὁμῶσμιμῃ pro
ὁμῶσμιμος Anthol. Reisk. p. 8. παιδουρηγία Oed. Tyr. 1279.
ibique citata. Alioqui conjiciebam ἄεζον vel ζοζον famu-
lum, adiutorem, de qua voce vide Hesychium. Fuit
etiam cum legendum putarem τὸν Ἡρακλεῖ συνἀεθλον vel
ὁμαεθλον. Priorem vocem habet Oppianus Cyneg. I. 195.
Sed ea lectio hoc incommodi habet, quod Philoctetam Her-
culis

culis comitem et in laboribus adiutorem faciat, quod nescio
an Vererum quisquam tradiderit. Nihil enim aliud memo-
rant mythologi, nisi Herculis rogam funebrem, reliquis
detrectantibus, ab ipso accensum fuisse. Hyginus tab.
XXXVI. Apollodorus lib. II. 7. Diodorus Sic. IV. 38.

„Proximo versu χρησόμενον valet χρησασθαι, ut in Apol-
lonidis versu κρυπτόμενον ponitur pro κρυπτεσθαι Anthol.
pag. III.

Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνείστου Μελέτινα

τίεα τὸν φόρτον κύριετι κρυπτόμενον.

Sic Pindarus Pyth. VII. epod. I. τὸδ' ἄχλυμαι, φθόνον ἀμε-
βόμενον τὰ καλὰ ἔργα. Conf. Oed. Tyr. 503. Sententia
est: Moestum proculdubio aspicias, siquidem
intelligis (vel sensum aliquem habes) illum
Herculis adiutorem nunquam postea te ulu-
rum esse.“

Hermannus denique in Notis Msstis, Musgravi, in-
quit, conjectura ζοζον ad litterarum figuras proxime ac-
cedit: quatenus non uno argumento cognoscitur, So-
phoclem non ita scripsisse. Sed ex hac conjectura facile
aliquis in ἄεζον ἐμ' incidere poterat, quandoquidem Athe-
naeus VI. p. 267. et Eustathius hanc formam tueri viden-
tur. Nisi uterque corruptus est. Nuperus quidem Athe-
naei editor plane neglexit Hesychium eiusque interpretes
in hujus vocabuli expositione. Si recte conjicio, scholiastae
διάδοχον non explicationem corrupti vocabuli, sed addita-
mentum esse, quod explanando adjectivo Ἡράκλειον infer-
viat, apertus campus est conjecturis. Quibus ne materia
desit, si quis ludere volet, videat haec junioris Philostrati,
icon. 17. p. 889. θεράπων δὲ γενέσθαι τῷ Ἡρακλεῖ ὁ φιλοκτή-
της ἐκ νηπίου, ὅτε καὶ φορεῦς εἶναι οἱ τῶν τόξων, ἃ δὲ κατ'
ἕστερον μισθῶ λαβεῖν παρ' αὐτοῦ τῆς εἰς τὴν πυρᾶν ὑπουργίας.
Vides minimum quinque diversas res in his memorari,
quarum nulla est quin in hunc Sophoclis locum quadret.
Nec tamen in his est ἀρθμιος: quo antequam quis confugiat,
exstat, quo uti liceat, ἀγκονον, praene tantum literis
γκ ab ἀθλιον distans. Hesychius: ἀγκονους, διακόνους,
δούλους. Etym. M. et editum p. 12, 17. et Ms. ἀγκόνους,
διακόνους, ὑπηκόους, δούλους. Lexicon Ms. quo etiam H. Ste-
phanus usus est: ἀγκονίδες, αἱ ὑπηρέτιδες, παρὰ τὸ ἀγκονεῖν,
ὅ ἐστι

ὁ ἐστὶ μετὰ σπουδῆς ἐνεργεῖν. Sed abstineo ab his, quae tam lubrica et incerta sunt. Illud addo, v. 1134. [1116.] scribendum videri, ἀλὸν δ' ἐν μεταλλαγῇ.

v. 1117. ἐρέσση: i. e. κινῶ, πάλλι, ναιμῶ: redi ad v. 1125. Phavorinus: ἐρέσσουσι· κινῶσι: πάλλι· κινῶ. Eurip. Iph. Aul. 138.

ἀλλ' ἴθ', ἐρέστων σὸν πόδα.

ἐρέσση· στρέφει: Scholiastes: cui apprime concinit Virg. Aen. VIII. 619.

Minaturque interque manus et brachia ver-
fat

Terribilem cristis galeam. Wakef.

ἀνδρός. Regitur ab ἐρέσση, non a μεταλλαγῇ. Similem syntaxin vide in exemplis citatis ad Eurip. Iph. Aul. 1078. Musgr.

v. 1119. ἐχθροπόος· ὁ ἐχθρὸν ποιῶν: Hesychius: vt verbum in Hom. II. A. 518.

— ἐμ' ἐχθροπόησαι ἐφήσεις

Ἦρη. Wakef.

v. 1120. μυρί' ἀπ' αἰσχροῦν ἀνατέλλονθ' — Id est, μυρία αἰσχροῦ ἀνατέλλοντα ἀπ' αἰσχροῦν. Irrepserat me imprudente ἐπ' pro ἐπ', quod quidem sincerum esse opinatur eruditus Britannus apud Heathium; sed fallitur. ἀνατέλλοντα transitivum est. gl. ἀναπέμποντα. Brunck. ἀπ' αἰσχροῦν ἀνατέλλονθ'. Metro non videntur convenire, de quo tamen lubricum nec satis tutum iudicium est. Sed neque recte procedit sententia: ἀπ' αἰσχροῦν ἀνατέλλοντα κακῶ. Quis ita loqui solet? Quis non potius ἀπὸ μικρῶν καὶ εὐτελοῦς ἀφορμῆς ἀνατέλλοντα, mala ex levi quacunque causa germinare facientem. Vide igitur an legendum:

Στυγνὸν δὲ φῶτ' ἐχθροπόος

Μυρί' ἀπ' εὐχροῦν ἀνατέλλονθ'

Ὅσ' (vel οἱ i. e. οἶν) ἐφ' ἡμῖν κακ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς.

Vel lege:

— ἐχθροπόος

Μυρί' ἐπισχροῦ ἀνατέλλονθ'.

Tum vero retineri potest κρατύων antiistr. 1190. (1143.) Musgr. Verba πολυμηχάνου ἀνδρός, στυγνὸν φῶτ' ἐχθροπόον ad ipsum pertinent Ulyssen, nec referri debent cum Brunckio in versione ad Neoptolemum, quippe quem Philoctetes

ctetes ipse excusat v. 996. sqq. Ulysses potius, ne telis potiretur, metuens v. 1049. Deinde ἀνατέλλειν nullo pacto hic est oriri facere, edere, sed oriri. Quae cum ita sint, non dubitavi reponere, quod conjectura assecutus est Gerhardus meus, hoc sensu: atque innumera turpia facta, quae machinatus mala nobis est Ulysses. Pro ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς Hermannus in Notis Msstis metri causa legendam arbitratur ἐμήσαθ' ἄνιρ.

v. 1122. Trium horum versuum sententiam sic exponit H. Stephanus: Quod quis bene et rite fecerit, aequum est id dicere tale esse: quum autem quispiam id dixerit, minime invidie calumniari oportet, quod alioqui rite factum esse negare non possumus. Proinde verborum ordinem sic instituit: δίκαιόν τοι ἐστὶν εἰπεῖν μὲν τὸ ἀνδρός τινος εὖ· εἰπόντος δὲ ἄλλου, δίκαιόν ἐστι μὴ ἐξῶσαι φθονεράν γλώσσαν ἐθύραν. Neutiquam hoc mihi placet. Scholiastae explicationem praefero, quam in versione secutus sum, nisi quod ἐν cum eo non accipio pro ἐν κειρῶ, quod maxime reprehendit, et merito quidem, Stephanus; sed pro plane, aperte. Quod autem ad vocum trajectionem attinet, in melicis apud nostrum similes aliae occurrunt, quo vitio, si modo vitium est, haud magis immunis est Stephani expositio, quam Scholiastae, juxta quam verba sic ordinanda sunt: ἀνδρός τοι ἐστὶν εἰπεῖν μὲν εὖ τὸ δίκαιον· εἰπόντος δὲ ἄλλου, ἀνδρός ἐστὶ μὴ φθονεράν ἐξῶσαι γλώσσαν ἐθύραν. Jam vide utra in expositione voces magis trajiciantur. τὸ δίκαιον bene Scholiastes interpretatur τὸ ἀληθές, qua potestate nomen illud frequentissime adhibetur. Heathius Stephani iudicium secutus vertit: Quae in homine (id est in Ulyssē) bona sunt aequum est eloqui, et dum eloquar, te non effundere invidiosam linguae petulantiam. Ista in Graecis reperier, si quis me sayacior est. Sane non video, qui indefinito ἀνδρός Ulysses designetur, quam proxime sequens κείνος de Neoptolemo omnino accipiendum sit. Parisinus editor, qui aliorum placuit aegre acquiescit, sibi non temperavit, quin Heathii explicationi aliquid de suo adderet. Hic itaque genitivum ἀνδρός non a τὸ εὖ regi vult, sed a suppressa praepositione περί, ut sit: δίκαιόν ἐστὶν εἰπεῖν μὲν περί ἀνδρός τὸ εὖ,

αὐ, dicere de homine quod bonum est. Brunck. Stephani sententiam secuti Gedickius et Wakef. non magis probantur Gernhardo, quam qui τὸ δικαίον esse voluit τὸ ἀληθές. Illos non declarare, quomodo de laudibus alicujus, quem antea nemo memoraverit, sermo esse queat; hos indicare non posse, qui sit ὁ ἄλλος, quem ad εἰπόντος jubeant intelligi. Ipse loci sensum hunc esse putat: „Viri quidem est, quae vera sunt, aperte profiteri. Caveat tamen, ne, si vera dicat, dicat cum acerbitate atque invidia.“ His univere dictis reprehendi Philoctetam, qui Ulyssē tam acerbe notando non fecerit quod viri sit. Quae sententia ut per se displicer, ita vereor ut poetae verba eam admittant. Mihi unice satisfecit Musgraviū interpretatio: „aequum est de viro dicere, quicquid in eo boni est: si quis autem secus dixerit (εἰπόντος δὲ μὴ) refutare linguae invidum virus.“ Sic erit hoc veluti prooemium apologiae proximis versibus pro Ulyssē habendae.

v. 1124. ἔξωσαι, expellere, ejicere, evomere: est, ni fallor, translatio a serpente. Vid. Trach. 1035. ἔξωσαι· ἐκβλάω: Hesych. Wakef.

v. 1126. ἐφημοσύνη· ἐντολή: Hesych., ut Homeri Schol. ad II. r. 697.

ἀλλ' οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνη ἐμέλησε. Wakef. Interpretes τοῦδ', quod vulgo legitur, ad Ulyssē referunt, eo decepti, quod καίνας de Neoptolemo acciperent. Nil certius est, quam scribi debere τῶνδ', ut intelligantur ii ex Achivorum principibus, quorum monitis obsecutus fraudem Ulyssēs fecerit. Eadem haec conjectura Gernhardo se obtulit. Musgr. mavult ταχθεὶς τοῦτ', hoc mandatum habens, ut τοῦτο τετάχμεθα Eurip. Alcest. 49. ἄλλο τι μείζον ἐπιταχθήσεσθε Thucyd. I. 140. Porro legit εὐδημοσύνη, prudenti dispositione vel administratione. Hesiod. Op. et D. 471. εὐδημοσύνη γὰρ ἀριστή θνητοῖς ἀνθρώποις: ubi vid. Graevius.

v. 1129. Lege ob metrum εὐδ' οὐς ἔχει. Musgr. Non opus Versus est glycon. polyschem.

v. 1131. φυγᾶ. Ordo est: οὐκ ἔτι πελαῖτέ μοι φυγᾶ ἀπ' αὐλίων ὑμετέρων. Bene Scholiastes interpretatur φυγᾶ, μετὰ φόβου. Brunck. Haec interpretatio pluribus premi-

tur

tur difficultatibus. Nam primum αὐλία numquam in hac tragoedia de latibulis ferarum, sed semper de Philoctetae antro dicitur. Deinde quid est avium αὐλίον (nam has quoque alloquitur)? Tum mire juncta sunt φυγᾶ et πελάω. Denique μ' non potest pro μοι accipi. Corrupta est lectio vulgata, quam variis modis Viri docti emendare conati sunt. Canteri conjecturam φυγᾶ μηκέτ' ἀπ' αὐλίων (εἰμῶν) ἐλάτε probavit Gedickius et Musgravius, ἐλάτε intransitive intelligentes, currere, quo significato legitur Oed. T. 1139. Aristoph. Nub. 1301. οὐκ ἐλάς, et Eq. 600. et 243. Futilia sunt Wakefieldii commenta φυγᾶ — πηλασθ', ne in fugam emicetis, vel πηλαστ', absilite, ut Oed. T. 155. δειματι πάλλων pro παλλόμενος. Ego non nisi πελάτε in ἐλάτε mutandum duxi hoc sensu: non amplius fuga vestra ex antro me propelletis. Olim conjecturam περάτε, quod Hermannus in Notis Msstis reponi jubet. Sed quamquam πελῶν et περῶν saepe confunduntur, tamen cum vereer, ut περάτε verti posset abducitis, dubitavi conjecturam illam recipere. Eandem ob causam nescio an Trach. 420. non recte scripserim ἦν ἔπ' ἀγνοίας περῶν.

v. 1133. Hermannus in Notis Msstis emendat τῶν γε προσθ' ἀλκῶν βελέων. „Idoneas enim (inquit) rationes habere mihi videor, quare Glyconeos polyschematistos antispasticis numeris eximendos censeam. Ed. Ald. πρόσθ'ε.“

v. 1135. ἀέθην — ἐρύκεται. Vide annotata ad Oed. Tyr. 1304. (1273 Br.) Musgr. Vertit Hermannus ad Viger. p. 759. „remisse, negligenter, arcetur hic locus, (i. e. vos ab eo arcemini) quem non metuistis amplius.“

v. 1137. Mallet ἐρεπετε, νῦν παρόν: ut v. 1099. (1084.) Wakef. Vulgata ipse defendit Sophocles, Syudipn. fr. VII. ἀλλ' ἐγγύς ἔπιωσ ἐστίν· οὐ μόνειν καλόν. Pro ἐρεπετε Musgr. metri causa ἐρποτε legendum suspicatur.

v. 1138. Post στόμα minor distinctio poni debuit. Iungenda enim sunt ερεπετε πρὸς χάριν ἑμᾶς σαρκὸς αἰόλας. Ista autem νῦν καλὸν ἀντίφρονον κορέσαι στόμα, tamquam in parenthesis sunt. Sic in Antig. 30. οἰωνοῖς γλυκύν θησαυρόν, εἴρος-

πιστορῶσαι πρὸς χάριν βορῆς. Brunck. Hermannus in Notis Msttis sic interpungit:

ἐραπίτε, νῦν καλόν,
ἀντιφώνου κερῖσαι στόμα πρὸς χάριν
ἐμας σαρκὸς αἰόλας.

„ἀντιφώνου. Ita Aeschyl. S. Th. 898. habet ἀντιφώνου θανάτων et Eumen. 985. ἀντιφώνου ἄτας. Cf. v. 957. (943.) supra.“ Wakef.

v. 1139. αἰόλας. An legendum αλανᾶς? Nisi malis cum Mudgio αἰόλας interpretari, ex morbi virulentia maculis interstinctae. Musgr.

v. 1142. ἐν αὐραῖς. Abundat praepositio, quod scholiastae observatum. Sed quae huc pertinent verba in alienum locum translata fuerant, addita nempe scholio ad v. 1169. (1151.) Brunck.

v. 1143. κρατύων. An legendum ob metrum καρτύων? Musgr.

v. 1145. πέλασον. „admoveas tibi: i. e. amplectaris, et accipias benigne hominem tibi benevole accedentem.“ Haec mihi videtur, si non sola tibi legitima constructio, saltem longe facillima. Wakef. πρὸς θεῶν εἴ τι σέβῃ. Latine: Per si quem deorum veneraris. Pari constructione ac supra v. 475. (468.) Musgr.

v. 1146. Post πάσα minor distinctio poni debuit. Oïdo est: εἴ τι σέβῃ ξένον πελάταν, πέλασον εὐνοῖα πάσα. Brunck. πελάταν, servum, famulum. Vide Suidam in voce, interpretes Hesychii ad πελάταν. Musgr. Idem orationem sic supplet: πέλασον ξένον [i. e. ἐμὲ] εὐνοῖα πάσα πελάταν [σοί] ἀλλὰ γνώθι, εὐ γνώθι, ὅτι [πελάταν] σοί [ὡς τε σὺ] ἀποφύγειν κηρὸν τάδε.

v. 1149. οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν. Id est ὡς τε βόσκειν αὐτήν, vel εἰς τὸ βόσκεισθαι. Mirum est hic offendi viros doctos. Vide Suidam in Ἄξιος λαβεῖν ἢ μισθός, ubi hanc locutionem exemplis illustrat, inter quae tamquam ex Tragico nostro duos senarios profert, qui sunt Euripidis in Medea 321.

γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὐτῶς ἀνήρ,
βῶν φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.

Ad quem locum Scholiastes: βῶν φυλάσσειν ἀντὶ τοῦ φυλάττειν καὶ τηρεῖν. ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικῶν. τοῦτο δὲ ἔπος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς. Quod sequitur, ἀδαῆς

ἔχειν μύριον ἄχθος, ἢ ξυνοικεῖ, interpretes frustra exercuerunt. Nimis leenter editor nescio quis Cantabrigieus ἔχει pro ἔχειν sapposuit, quod foetillimum commentum profert Heathius, unde hunc sensum extraxit miser enim aliter morbus: stultus vero mille habet aerumnas quibuscum habitat. Sed hoc leve est prae Berolinenlis editoris conjectura, qui sic totum locum constituit: οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαῆς δεχθὶ μύριον ἄχθος, ἢ ξυνοικεῖ. et vertit: sed morbum alens excipis innumeros dolores, quibuscum habitat, si tibi ita videtur. Malum, quod in ista versione vocis ἀδαῆς nullam rationem habuit! ἀδαῆς et οἰκτρὰ referuntur ad κῆρα τάνδ', quod nomen inde repetendum: οἰκτρὰ γὰρ ἐστὶν (ἢ κῆρ) ὡς τε βόσκειν αὐτήν, ἀδαῆς δὲ ἐστὶν, ἧγουν οὐ δύναται δαῖναι, ἔχειν, ὃ ἐστὶν ὑπέχειν. ὑπομένειν, μύριον ἄχθος, ἢ ξυνοικεῖ. Horatius dixit indocilis pauperiem pati, ut Tragicus noster ἀδαῆς ἔχειν ἄχθος. A sensu non aberravit Parisinus editor: verum quod censet, minime necessarium est pro ὃ ἔχειν legere δὲ σκεῖν. Metrum absque ea narratione factum tetrum est. Antithetici versus sunt antispastici trimetri catalectici. Brunck. οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, miserabilis enim ali est, sc. κῆρ, morbus. Dicitur ut ἦδος ἰεῖν, χαλεπαὶ λαβεῖν, aliaque ejusdem generis, quae vide apud Dorvillium in Charitonem p. 534 βόσκειν κῆρα, ut βύπκων νόσον v. 316. (313.) τρέφοιτα νόσον v. 808. (786.) Musgr. Idem pro ἔχειν malit εἶον. Imprudens, indocrus est, cui onus infinitum volenti adjungitur. Ἐκόν ἄχθος ut ἐκόντα κακὰ Oed. Tyr. 1261. (1230.) ἐκοντίσιον βλάβαις hujus fab. 1356 (1292.) ἔργων ἐκόντα, Oed. Col. 243. (240.) ἄκον πρᾶγμα ibid. 1032. (977. Br.)

v. 1151 — 1193. cum monotrophici essent, in strophas et antistrophas redigi debebant, ita quidem, ut distributio ad observationem ab Hermanno ad Aristot. Poet. p. 136. propositam dirigeretur. Quippe tragici Graeci quamquam licenter saepe ac sine ordine strophas collocasse videntur, numquam tamen sine lege certa rationem antistrophorum carminum instituerunt. Lex nostri carminis, pro ut a me dispositum textus exhibet, haec est:

Prood. α αα β γ Metod. ββ γγ δ δδ Epod.

Quae

Quae descriptio versuum cum initio Hermanni mei assensum tulisset, post ei improbata est maxime ob lacunas, quarum auxilio utendum mihi fuerat. Nec dubito equidem, quin probabilius rem transegerit in Notis Msstis hæec mōnens: Proodus est v. 1151—1155. [meae ed.] Sequuntur strophæ usque ad epodum hoc modo: α. β. γ. γ. α. δ. δ. ε. ε. Et α quidam v. 1156. 1157. in qua scribo εἰ σὺ γ' ἐμοὶ τὰν στουγεράν. Similem structuram invenies in Electra 1486. Eur. Andr. 214. Versus duo sunt choriambici dimetrii, secundus hypercatalecticus. β. 1158. ββ. 1159. γ. 1160. qui versus in duos dispescendus est deleto altero φίλα. Prior versus Ionicus a minore dimeter: alter ex Ionico a minore et Baccheo. Scribendum enim ἐκοῦτί τε. γγ. 1161. 1162. Scribo: Ἵμεν δῆτ' Ἵμεν. Non sunt quidem exempla in promptu Homericæ illius formæ apud tragicos. Sed scholiis Romanis præfixum ἸΟΜΕΝ ΝΑΟΣ ἸΝ. αα. 1163. — μετρίαζε, δ. 1164—1169.

ἰὼ ξένοι, μένατε πρὸς θεῶν, τί θεοεῖς;
 εἰ εἰ αὐτὸν αὐτὸν δαίμον.
 ἀπόλωλ' ὁ τύλας.

v. 1169. proba est vulgata. δδ. 1170—1175. Ex ΓΝΩΜΑΙ fac ΓΝΩΜΑΤΙ. Tum προῦφανας. οὗτοι νεμέσητ' et in fine κελύων. Catalecticis hic versus esse debet. V. 1185. malo sic, κρᾶτ', ἀπὸ τ' ἀρδρα.

v. 1153. τῶν πρὶν ἐντόπων. Nempe eorum, quos casus aut necessitas Lemnum appellere adegerat: vid. v. 308. (305.) et seq. Musgr.

v. 1162. καὶς a suppressa præpositione ἐπὶ regi censer Scholiastes, et sic glossa exponit, Ἵμεν ἐπὶ τῆς ναός, ὅπου ἡμῖν τέτακται. Hoc si verum est, aliter distinguendum ac feci. Verum ab ἴνα genitivum illum pendere arbitror, Ἵμεν, ἴνα τῆς ναός ἡμῖν τέτακται. Brunck.

v. 1163. Nobis opportune satis Phrynichus: μετρίαζουσιν οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τὰ συμβαίνοντα μετρίως φέρειν τιθέασιν. Wakef.

v. 1169. Capio ἐτήλυδας pro repetitione vehementis affectus, ut ξένοι, vel ἐντόπων v. 1171. (1153.) Hefych. ἐπήλυδας· νεοστὶ ἐλθόντας ἐξ ἐτέρας γῆς. Wakef.

v. 1170. Musgr. malit τί γίξοντος, quid facturo te?

v. 1171,

v. 1171. Chori sermonem abruptit Philocteta, quid ille dicere velit præsentiens: ὦν πρὸ τοῦ ἐφάνης ἐντροπόμενος μηδέν. Brunck. Wakef. dedit προῦφανας, utpote auctoris consilio accommodatus. Trach. 323.

— ἦ τις σὺδαμᾶ
 προῦφηνεν οὔτε μείζον', οὔτ' ἐλάσσονα.

v. 1172. οὐ νεμεσητόν: ut Hom. Il. I. 523.

— πρὶν δ' οὔτι νεμεσητόν κεχρωσθῆαι:

πρότερον δὲ οὐ μεμπτός ὑπἄρχης ἐργιζόμενος: scholiastes ad locum. — Ἀλύοντα: Il. E. 532.

— εἰς ἐφαθ' ἢ δ' ἀλύουσ' ἀπιβόσατο, τείρετο δ' αἰνῶς:
 ἀδημονούσα, καὶ οἷον λύσιν μὴ εὐρίσκουσα τῶν κακῶν: Schol. Wakef.

v. 1173. χιμικρὴν λύπα procelloso dolore. Frequentant χιμιάζω turbandi vel jactandi sensu poetæ. Oed. Tyr. 101 Eurip. Hippol. 317. Musgr.

v. 1177. Post Homerum Il. A. 580.

εἴτε γὰρ κ' ἐθελήσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπιτῆς
 ἢ ἐδέων στουφελίξαι:

Hefych. ἀστεροπιτῆς· ὁ Ζεὺς, ἀπὸ τῆς ἀστραπῆς. Eadem sibi imprecatur Dido Virgiliana, Aen. IV. 25.

Vel pater omnipotens adigat me fulmine ad umbras. Wakef.

v. 1178. Wakef. reposuit βρονταῖς ἀργαῖς. Phavorinus: ἀργαῖτα κεραυνόν, λαμπρόν ἢ ταχύον. Homer. Il. τ. 121.

Ζεὺ πάτερ, ἀργικεραυνε:
 λαμπρόν ἔχων κεραυνόν, ἢ ταχύον: scholia in locum: et similiter scholiastes alter ad Pindari Ol. VIII. 5. Musgr. ita: „Mihi verius [quam αὐγαῖς] videtur βρονταῖς ἀργαῖς. Eurip. apud Plut. Op. Mor. p. 666, C. βροντῆς πνεῦμ' ἀναιμον ὄλεσε. Virgil. Aen. II. 649. „Fulminis afflavit ventis.“ Statius V. 586. „moti tamen aura cucurrit Fulminis.“ Sed videndum ne aura fulminis sit innoxium fulminis genus minimeque adeo huic loco conveniens: deinde ne βρονταῖς αὐταῖς sit vero fulmine, ipsissimo fulmine.“

v. 1180. In Aldina et in veteribus codd. legitur: ἄρδρον ἀπῶσαι. ἀλλ' ὃ ξένοι ἐν γέ μοι εὐχος ὀρέξατε. Non sunt sane anapaestici isti versus, ut esse debent: eis nec Triclinii, nec Heathii medicina sanitatem restituit. ξένοι mutandum in ξένοι, quæ formæ passim a librariis confusæ;

tum

tum ad mendarum illud genus tam late patens adtendendum, de quo vide notam ad Oed. T. 1096. cujusque modo exemplum insigne dedi in v. 1161. (1143.) Hic iterum omissae fuerunt, quae repeti debebant voces: vide jam, quam belle, quam vivide decurrant anapaesti et sententia:

ἄρδρον ἀπῶσαι. ἀλλ', ὦ ξείνοι,
ἐν γ' ἐμοί, ἐν γ' ἐμοί εὐχος δρέξατε. Brunck.

Dactylici sunt versus, quod jure mireris Brunckium non vidisse. Ultimum strophae et antistrophae versum Hermannini monitu hexametrum feci heroicum. Id numerorum genus quam egregie respondeat concitato Philoctetae affectui, non est quod moneam. Wakefield. edidit:

ἄρδρον ἀπῶσαι. ἀλλ'
ὦ ξείνοι, ἐν γ' ἐμοί εὐχος δρέξατε —

temere opinatus, absorberi ob synaloephen finali dictione praecedentis versus literam in ἀλλὰ conjunctione. Ἀπῶσαι explicat ἰσχυρῶς, cura contumelia abjicere, et respectui habere.

v. 1182. εἴποθεν elliptice pro εἴποθεν ἔχετε, si undecunque habetis. Musgr.

v. 1183. γένος est ut στόμα. os scilicet vel maxilla, i. e. acies acuti cujusvis instrumenti: saepius autem speciatim πέλικος. securis; ut interpretantur verstiores lexicographi. Adhibuit vocabulum de ense in Dionysiacis Nonnus, et in politissimo epigrammate Paulus Silentarius, Brunck. Anal. epig. 49.

πάν δὲ τὸ λοιπὸν ἀκοντες, ἰσχυρισμὸς τε χαλαρῆ
χειρῆς, καὶ ξιφῶν ἐξεκολαψὲ γένος.

De forcipis dentibus Nicander, Alexiph. 50.

σβεννύς τ' ἀββαλίεντα μύθρον γενύσσει πυράγρης.

v. 1184. Wakef. dedit μή τινα μίση ὡς παλάμαν ποτέ. Bene monuit, vulgatam metro adversari, nec ferri posse vocalem ad initium versus, cum vocalis praecedentem clauserit.

v. 1184. παλάμαν, facinus, ἔργον. Musgr.

v. 1185. Verbum φωνῶ, quod vi formae suae significat φωνεύειν ἐπιθυμῶ, vel, ut loqui solent in talibus Grammatici, τοῦ φωνεύειν ἐπιθυμητικῶς ἔχει, ex veteribus Atticis nemo adhibuit, praeter unum Sophoclem, qui, ut est no-

vator,

vator, illud posuit h. J. pro θνατῶν. mortem desiderare. Vid. Valcken. adnotat. ad Novum T. p. 343. ubi versum nostrum sic citat: φωνῶ, φωνῶ νόος ὄδω.

v. 1188. Numeri, qui pessimi sunt, sic videntur emendandi esse:

οὐ γὰρ ἐν Φάει γ' ἔτι.
ὦ πόλις, ὦ πόλις πατρίδα,
πῶς ἂν εἰζιδοίμ' ἄ' ἄβλιός γ' ἀνής,
ὅς γε τὰν σάν λιπῶν
ἱερὰν λιβάδ', ἐχθροῖς ἔβαν
Δαναοῖσιν ἀρωγός· ἔτ' οὐδὲν εἶμι.

Hermann. in Notis Msstis.

v. 1194. ὄμοῦ, ἐγγύς. Vide ad Antig. 1180. Br. Wakef. vocum στείχων, στείχοντα repetitione offensus conjecit τοίχων ἂν ἦν σοι: ut Hom. Il. ο. 382.

οἱ δ', ὡςτε μέγα κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
νῆος ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται:

ut Theocritus quoque XXII. 12. Hefych. τοῖχος τοῦ πλοίου ἢ πλευρά: i. e. jamdudum navem conscendissem.

v. 1200. λύσαν. i. e. λυτρώσαν. redempturus, expiaturus peccatum; arcu scilicet restituendo. Wakef.

v. 1201. δεινόν γε. certe mirum aliquid et portentosum Phavorinus: δεινά· μέγιστα. Horat. sat. I. 9. 52.

— magnum narras, vix credibile. Atqui Sic habet. Wakef.

v. 1211. κερτομῶν, χλευάζων. Theocritus in Thyrside 62. κοῦτι τυ κερτομῶ. Brunck.

v. 1212. τάληθῆ λέγειν. Id est τὸ ἀληθῆ λέγειν. Vide supra ad v. 108. Brunck.

v. 1214. ἀναπολεῖν. Vid. Schol. Dictionem proprie adhibuit Pindar. Pyth. VI. 1.

ἀκούσατ' ἢ γὰρ ἐλικώπιδος Ἀφροδίτας
ἀρουραν, ἢ Χαρίτων ἀναπολιζομεν.

Hinc Hefych. ἀναπολεῖ· μνημονεύει, Δάκωνες. ad instar latini recolo. Wakef.

v. 1215. ἀρχῆν, ab initio. Alias significat olim et prorsus, omnino, quo modo hic accipi possit. Brunck.

T

v. 1221,

v. 1221. σφόν· mordacitatis est acutioris ipsa verba excipere atque iterare aduersarii: nec solet non fieri in his altercationibus. Wakef.

v. 1225. ἀναλαβεῖν· propr. resumere aliquid, sed ut attentius et rectius curemus: inde emendare, corrigere. Phavorin. ἀναλαβεῖν· ἀντὶ τοῦ ἀνακλέσασθαι, (se recolligere) καὶ εἰς ἔρθεν στήσαι: quae metaphora respicit hominem titubantem et se in rectum solum restituentem. Suidas: ἀναλαβεῖν· ἐνθυμιθῆναι. Μὴ εἰς ἰσχυρὰ ἀναλαβεῖν ἐλπίδα, μὴ ποτε διὰ ταύτης πολέμιος ἐπ' αὐτοὺς ἀναβῆ στραπός: neque vel levissimam expectationem in animum admisisse, utrum per hanc viam quondam foret in eos ascensus hostis. Sic Suidae glossam, quae crucem Küstero fixit, Wakefield. explicat ad Eurip. Ion. 438.

v. 1227. τὸν σὺν φόβον, terrorem, quem tu mihi vis incutere: tuas minas. Vide notata ad Antig. 597. Male Iohnsonus vertit, nihil metuo, quod tu. Brunck.

v. 1228. ἀλλ' οὐδὲ τοι εἴ τι κερὶ πειθῶμαι τὸ ἔρην. Vulgo male haec accipiuntur: sensum explanat scholion antea ineditum, quod ex Regii membr. protuli. πειθῶμαι τὸ ἔρην eadem ratione dictum ac paullo ante σε κωλύσει τὸ ἔρην. Neutro in loco subaudiendum κατὰ. Brunck. Sensus: Dicere haec tibi licet; facturum non censeo. Obscurus est versus: excidit enim alius ante hunc, Ulyssis verba continens, quod primus observavit Hermannus ad Viger. p. 703. Qui desideratur versiculus, ejus haec fere sententia fuit: ὑπερφρονῶντά σ' ἦδε χερὶ βιάσεται.

v. 1229. Dedi οὐκ pro οὐτ' ex conjectura protius necessaria, si versus praecedens Neoptolemo tribuatur: sed consensus librorum in οὐτ' non levem suspicionem incutit, eum esse Ulyssi assignandum hoc sensu: „Sed neque concedam tuae manni hoc patrare; neque repugnabo, quin potius tibi quam Trojanis certem.“ Wakef.

v. 1238. ἀμείβας στέγας· limen transgressus tecti: ut Eur. Electr. 755.

δέσπον', ἀμείβων δώματ', Ἡλέκτρα, ταῖς: i. e. ὑπερβαίνε δώματα· ἔξιδι δωμαίων: ut Ion. vv. 527. 547. Phavo-

Phavorinus: ἀμείβων, ἀντὶ τοῦ διέρχασθαι, αἰτιατικῆ συντάσσεται· οἷον τὴν θαλάσσαν ἀμείβοντες. Wakef.

v. 1242. Wakef. dicitur, an Sophocles scripserit πέσσοντες. Hefych πέσσαι· τεχνάσθαι τῆ διαοίᾳ.

v. 1257. κτήρει· i. e. λήθη. ἴσως: mihi sit forsitan libratii lapsus pro θήσει· ποιῆσαι, facies. Wakef.

v. 1258. βίον, victum: redeas ad vv. 931. 1126. Wakef.

v. 1260. ἴχθυστος. Sic libri omnes. Non satis causae video, cur Pierfonus ad Moeridem p. 135. suspicam habuerit hanc lectionem, ejus in locum sufficit ἀσχιστος. Verum est quidem haec nomina commutari, ejus rei exemplum est in Aj. 1059. Brunck. ἀσχιστος merito probat Porfonus ad Eurip. Phoen. 549.

v. 1261. Porfonus in praef. ad Eurip. Hecub. p. XI. ut videretur anpraefectus, aut ἀρ' οὐ scribendum cenfer, aut, quod Hermannus ad Viger. p. 771. verum arbitratur, οὐ delendum. Wakef. et Gernhardus corrigunt οὐ γὰρ δευτέρων δολοῦμεθα, in eo tamen discrepantes, quod ille signum interrogationis, hic punctum post δολοῦμεθα ponit.

v. 1265. Nil certius est quam legi debere, ἀγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας, ut corrigat locum Wakef. et tacite scribit Porfon. ad Eur. Med. 750. Sic Aesch. Eum. 28 τέλειον ὑψίστου Διός, et SSS. ἀλλ' εἰ μὲν ἀγνὸν ἐστὶ σοὶ Πειθούς σέβας. Soph. Oed. T. 830. ὃ θεῶν ἀγνὸν σέβας, et Eurip. Cycl. 576. τὸ πᾶν τς δαιμόνων ἀγνὸν σέβας. Trach. 1193. pariter Ζηνὸς ὑψίστου rescribere debueram.

v. 1275. οὐ χάρων, non impune. Sic Oed. T. 371. et ibid. 376. eodem sensu γεγηθώς.

v. 1277. μέθες με χεῖρα. Schema, quod vocant κατ' ἔλον καὶ μέρας. Vide ad Oed. T. 717. Brunck.

v. 1282. ψευδοκήρυκας, mendaces oratores. κηρύξ sc. ἐν ἀγοραῖς versabatur; (vid. Phavorin. in voce) unde hoc nomine contumeliose donat Ulysses Philoctetes pro δημηγόρος vel ἀγορευτής. — Κακοὺς πρὸς αἰχμὴν: ut Horat. epist. II. 1.

Militiae quanquam piger et malus, utilis urbi. Wakef.

ψευδοκήρυκας, i. e. ψευδῶν κήρυκας, qui ad falsa nuncianda mittuntur Achivis se praebent. Musgr.

T 2

v. 1284.

v. 1284. Wakef. iudice scripsit Sophocles: εἰεν· τὰ μὴν δὲ τόξ' ἔχεις: „non intercedo, quin sit prout dicas: sed tibi tamen satis sit arcus recepisse.“ Cave credas. ἦκου' ἀριστα. Conf. v. 87. et 616. (605.) Musgr.

v. 1290. ἤσθην σε εὐλογῶντα. Supple ἀκούων. Vide ad Aj. 790. Brunck. Usum istum verborum neutrorum, quem transitivum vocant, Atticorum proprium esse affirmat Eustathius ad Il. I. 77. (τίς ἂν τὰδε γὰρ εὐχόμενος) p. 631. 18. ex more veterum Grammaticorum rara quaevis Attica dicentium. Scholiastes apud Villosionum ad Iliadis I. c. οὐ λείπει τὸ δῶρον, ἀλλ' ἔστι παλαιὰ συνήθεια ἢ ἐξ ἀντικειμένου, οἷον, τίς οὐκ ἂν (excidit τὰδε vel simile quid) κλαύσσει; καὶ ἐν Πανόπταις ὁ Κρατῖνος, γέγηθα τὸν ἄνδρα. Latini quoque verba vehementiores animi perturbationes exprimentia cum quarto casu construunt, ut Stat. Theb. IV. 231. gaudent natorum fata parentes, et IX. 724. tu dulces lituos ululataque praelia gaudes. Quos locos laudavit Wakefieldius. Pariter pallere aliquid, Horat. III. Carm. 27. 26. Perf. Satir. III. 43. pavere Horat. IV. Carm. 14. 49. Propert. IV. El. V. 38. ardere Horat. IV. Carm. 9. 13. Vid. Hufschkii Analecra critica p. 28. sqq.

v. 1291. σοῦ τυχεῖν pro παρὰ σοῦ. Sic Hom. Od. O. 158.

— ὧς παρὰ σοῦ τυχῶν φιλοστῆτος ἀπάσης ἐρχομαι. Wakef.

v. 1293. Hom. h. in Cerer. 147.

— θεῶν μὲν δῶρα, καὶ ἀχνομένει περ, ἀνάγκη πῶτλαζμεν.

Quem ad locum Ruhnkenius similia Tragicorum dicta contulit haec: Aeschyl. Perf. 343.

ὁμῶς ὁ ἀνάγκη πημιόνας βροτῶδες φέρειν, θεῶν διδύτων.

Eurip. in Stobaeo Grotii p. 451.

τὰς δὲ δειμονίων τύχας

ὅστις φέρει κάλλιστ' ἀνὴρ οὐτος, σοφός —

ec Sophoclei, de quo nunc agimus, loci oblitus est. Ad e Sophoclis fragm. incert. LXXVI.

θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο· χρὴ δ', ὅσ' ἂν θεοὶ διδώσι, φεύγειν μηδέν, ὧ τέκνον, ποτέ.

v. 1297.

v. 1297. Ad hanc partem fabulae referendum est fragmentum Philoctetis Euripidei apud Stobaeum tit. 20.

ὡς περ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμα ἡμῶν ἔφν, οὕτω περσάκει μηδὲ τὴν δόρην ἔχειν ἀθάνατον, ἔστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.

Σὺ δ' ἠγέρωσαι: de Philoctete nostro sic Ulysses apud Ovidium, met. XIII. 321.

— melius Telamonius ibit,

Eloquioque vitum, morbis iraque furentem, Molliet. Wakef.

v. 1301. γράφου φρεῶν ἔσω. Sophocl. Triptol. fr. VIII.

θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλταισι τοὺς ἐμούς λόγους.

Aeschyl. Prom. 794.

σοὶ πρῶτον, ἰοῖ, πολυδόνον πλάην φράσω· ἢ ἐγγράφου σύ μνήμοσιν δέλτοις φρεῶν.

Cf. etiam Choeph. 447. Suppl. 194. Eumen. 270. ed. Schütz. Cicero, acad. II. I. de Lucullo: „Itaque, ut literis consignamus, quae monumentis mandare volumus; sic ille in animo res insculptas habebat.“

v. 1303. ἀκαλυφῆ, καὶ ἀκάλυφον· ἄστερον, ὑπαιθρον:

Hesychius, hunc locum respiciens. Wakef. πελασθεῖς φύλακος. Sic λεχέων πελαδείσα Eurip. Rhel. 914. ubi plura. Conf. et Aj. 719. (709) — τὸν ἀκαλυφῆ σηκόν, aram terra obrutam, ἐπικεχωσμένον, si Argumenti auctorem audias. Vid. Valckenaer. Diatrib. in fragm. Eurip. cap. XI. Conf. ad Aj. 1225. (1207.) Musgr.

v. 1304. φυλάσσει: pulchre Statius, sic fortasse rescribendus: Theb. II. 352.

— melius legatus adiffem

Sauromatas rabidos, servatoremque cruentum Bebrycii nemoris. Wakef.

v. 1306. ἔς τ' ἂν οὗτος ἥλιος. Libri omnes ὡς ἂν οὗτος ἥλιος, manifesta menda. ὡς ἂν nihil aliud significare potest quam ut: sensus autem hic flagitat ἕως ἂν, ἔς τ' ἂν, dum, donec, quamdiu Praeterea αὐτὸς ipse insicetum est. Scaligeri conjectura, ἕως ἂν αὐτὸς ἥλιος, nunci non est: hoc est mendam menda commutare. ἕως semper est disyllabum; proinde versum intrare non potest. Tum quid tibi vult αὐτὸς ἥλιος, idem sol? Num sol mutatur?

tatur? Legendum, ut jamdudum monuimus ad Euripidis Phoenissas 89 *τ' ἄν οὗτος ἥλιος*. In aprico stabant ante Philoctetae antrum, et solem ostendens hoc dicit Neoptolemus, hic sol, quem adspicis. Sic in Ajace Teucer v. 1389 coelum ostendens ait: *τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ περιβόων πατήρ — τοῦδε, δεικτικῶς*, ut hic οὗτος ἥλιος. Plautus Baecid. IV. 4. 48. Si tu ILLUM SOLEM sibi solem esse dixeris — ad quem locum ita Salmastius: ILLUM SOLEM, *δεικτικῶς*. Haec loquens manus ad solem histrio tollebat. Hoc absolute optimis latinis scriptoribus saepe coelum significat *δεικτικῶς*. Comicus in Cureulione I. 3. 26. Nam hoc quidem edepol haud multo post luce clarebit et in Amph. I. 3. 45. Lucifcit hoc jam. *ὡς ἄν* pro *ταῦς ἄν* nullus scriptor Atticus adhibuit. Unicum adfertur exemplum e Thurydids loco, qui male acceptus fuerat, L. VIII. cap. I. ad quem vide Dukeri notam p. 507. Auctor doctrinae particularum p. 1204. trahit, simplex *ὡς* temporis durationem indicare posse et reddi per dum. Exempla e libris sacris, non doctiores simus, non attingo: verum ubi Plato ait, *ὡς ἐγεωροῦμεν ἐν τῇ κἀνῃ*, εἴδητευσεν ἐκεῖ παρ' ἡμῶν, ibi *ὡς* valet non quamdiu, sed quoniam, quae frequentissima est significatio. Magis idoneum exemplum subministrare poterat Anacreon, qui in Od. IV. canit: *ἔμε μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ, μύριτον*. Dum adhuc vivo, quando adhuc vivo. et XV. *ὡς οὖν ἔτ' εἰδὶ ἐστί*. Sed scriptor Ionicus Anacreon sermonis Attici norma non est. Brunck.

v. 1307. *αἶψα* oram solvat, proficiscatur, iter incipiat. Wakef. *αἶψα*, i. e. *ἀνίσχυ*, surgat. Activum pro passivo. Confer citata ad Aj. 641. (634.) Electr. 922. (911.) Trachin. 1102. (1178.) Musgr.

v. 1309. Toupus ad Suidam I. 130. a poeta scriptum fuisse contendit *Ἀσκληπιῶν*, tamquam si Aesculapii filios *Ἀσκληπιούς*, medicos, appellasset: quod ipse sibi habeat. Sane equidem Aldi lectionem praefero. Observo simili errore apud Pindorum Pyth. V. 37. scriptum fuisse in plurimis libris *βαττιάδων*, ubi, metro flagitante, debuit esse *βαττιάδῶν* quod nunc legitur: tamen si horum patronymicorum diversa ratio est. Nam a *βαττος* regulare est *βαττιάδης*,

ut

ut ab *Ἀσκληπιός*, *Ἀσκληπιῶδης*. Sed in his nominibus late pater licentia. Brunck. Toupus sententiam sequitur Musgr. coll. v. 422. (416.), improbat Porson. in append. ad Toup. Em. in Suid. p. 414. sic scribens: „Non adduci possum, ut credam Aesculapii filios a Sophocle Aesculapios vocari. Neque tamen sanam puto aut vulgatam lectionem, aut a Brunckio post alios adoptatam, *Ἀσκληπιῶν*. Altera enim metro, altera analogiae repugnat. In Euripidis loco, [Alcmaeon. fr. XVII.] quem pro se advocat Toupus praef. ad Part. III. p. 10. nihil praesidii esse docuit Valcken. Diatr. p. 152 — 153. Sed aliud hic restat expendendum, neque enim *ἐντυγχάνειν* aut *συντυγχάνειν* genitivo praeponuntur, quicquid contradicat Brunckius. [Vide notam ad v. 321.] In loco, quem nunc tractamus, nullo negotio emendari posset, si de caeterorum sanitate constaret, καὶ τοῖν παρ' ἡμῶν — Sed *ἐπέχω*. In praef. ad secundam ed. Hecubae p. XXXV. emendat, *Ἀσκληπιῶδων δὲ τοῖν παρ' ἡμῶν ἐντυχῶν*. Audaciorum conjecturam sequi dubitans fati habui τοῖν *Ἀσκληπιῶν* rescribere. Cujus quidem formae quam Brunckius attulit excusationem, si quis nullam esse putaverit, auxilium a melioribus libris expectabit.

v. 1310. *νίσου μαλαχθῆς τοῦδε*. Hinc corrigo elegantissimum Eurip. fragm. in Stobaeo ecl. 114.

*οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς,
ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραίνεσις.
ὅστις δὲ ταύτη τῇ νόσῳ ξυῶν ἀνὴρ
μείδη μαλάσσει καὶ γαληνίζει φρένα,
παρ' αὐτὰ ἢ ἡσθεῖς, ὕστερον στένει διπλά.*

Noter in hujus dramatis v. 649. (647.) suavissime:

*φύλλον τι μοι παρέστιν, ἢ μάλιστα αἰεὶ
κοιμῶ τόδ' ἔλκος, ὥστε πρᾶννειν πάνυ.*

Hesych. *μαλάσαι· πρᾶννειν*. Wakef.

v. 1314. *ἀριστόμαντις*, i. e. *ἀριστος μάντις*. Sic enim adjectivum poetis nonnunquam cum substantivo coalescit. Nonnus *αἰολογῶτων* lib. IV. versus finem pro *αἰῶν γιγῶτων*. Theocritus *αἰολόουτα* XXV. 168. Adde ex Anthologia: *μυνολέων* pag. 49. *αἰνολύκου* pag. 250. *αἰνοτύρανος* pag. 401. Musgr.

v. 1315. Poterat dare Sophocles, *καὶ πρὸς, ταῖσδ' ἔτι*: atque etiam super his dicit. Wakef.

v. 1324.

v. 1324. Wakef. retinet *τί με, τί δῆτ'*, utpote fortius.

v. 1330. *τὰ πάντ' ἰόντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι.* Cameraarii explicationem secutus sum, qui Philoctetam suos oculos ad oqui cenfer: vereor, ut satis considerate. Malim ista intelligi de astrorum orbibus: et sic probabilius Georgius Ratalenus:

O circuli caelo micantes, qui mala,
quibus miser agitor, videris omnia,
haec quomodo vos sustinebitis? Brunck.

v. 1331. *ἔξανασχύσειδε:* vocem adhibuit Euripides plus semel; et noster etiam alibi. Wakef.

v. 1337. Quid sibi vult illud *τᾶλλα?* „Quibus mens est malorum nutrix, eos ad alia mala instruit.“ Imo vero ad mala facinora, *τὰρ γὰρ κακά*, cujus scripturae indicium continet Scholiaetae expositio. Wakef. rescribi vult *πάντα πιδεύει* s. *πηδύει κακά*. Πάντα rescribi jam voluerat Reiskius.

v. 1338. *καί—δέ.* Hæc conjunctiones in eodem sententiæ membro apud antiquiores scriptores non nisi per libriorum errores occurrere contendit Porsonus ad Eurip. Orest. 614. ubi *καί, σοῦ δ' ἔγωγε* corrigit. Ei recte obloquitur Schæferus ad Longi Pastor. p. 350. Wakefieldii editio, consulto an operarum errore, exhibet *καί σοῦ δ' ἔγωγε*.

v. 1341. *πατρός γέρας συλῶντες. εἶτα τοῖδε σὺ —.* Quæ olim ab homine ineptissimo inserta fuerunt, sustuli. Non tanta incogitantia fuit Tragicus noster, ut in dramate omnium quotquot sunt perfectissimo sibi ipsi tam stolide contradiceret, inutili mentione cujuscumque facti, quod toti fabulæ oconomiae repugnat, eamque subverteret. Nihil omnino eorum, quæ ad Trojam gesta fuerant, Philoctetes ante illum diem inaudiverat: litem Ulyssis cum Ajace de Achillis armis prorsus ignorabat: quin ipsi supra v. 412. dixerat Neoptolemus, Ajacem ante Achilem fato functum fuisse. Præterea color ipse adfuti centonis mangonem prodit. Sophoclem ignorat ejusque stylum, si quis eum ista scribere potuisse opinatur:

*πατρός γέρας συλῶντες, οἱ τὸν ἄθλιον
Αἰατὸς ὄπλων σοῦ πατρός ὑστερον δίκη
Ὀδυσσεὺς ἐκριναν. εἶτα τοῖδε σὺ —* Brunck.

Ignorat sane Philoctetes litem de Achilleis armis ortam, at indigna-

indignatur, si omnino alii quam Neoptolemo danda fuerint. non tubata esse Ajaci, quem Homerus aliique secundum ab Achille numerant. Nec mortuus esse videtur Ajax ante Achillem, sed paullo ante quam Philoctetes ipse Trojam advectus erat. Non igitur contradicit sibi poeta, et si quid repugnantiae admisisset, satius fuerat negligentiae eum postulare, quam radicibus delere, quæ ceteroqui vel levissimam offensionem excludunt. Quid enim stylo insit, quod Brunckium male potuerit habere, ego prorsus non exputo.

v. 1347. non video, quare Wakef. voces *κακῶς* et *κακοῦς* transpositas malit.

v. 1352. *θεοῖς πιστεύσαντα.* Dis credentem, de Trojæ nempe excidio statim futuro: v. 1340. (1316.) Non invenuste Quintus Calaber IX. 326.

*οὐ γὰρ δὴ πέπρατο δαήμεναι Ἰλίου ἄστῳ,
πρὶν γε φιλοκτῆτος βίην ἐς ἑμίλον Ἀχαιῶν
ἐλθέμεναι. πολέμοιο δαήμενα δακρυόεντος.* Wakef.

v. 1355. *τῶδε ποδί.* hoc pede: „qui mihi semper in memoriam vocabit eorum injurias; quum ob hunc pedem me tam ignominiose et crudeliter ejecerint.“ Wakef.

v. 1356. Wakef. distinctionem posuit post *σέ*, ut constructio loci ita esset supplenda: *βούλομαι μὲν οὖν σε πρὸς τοὺς ἐκπλεῖν:* vocibus acceritis e v. 1373. (1351.)

v. 1358. *αἶνον.* sermonem. *Αἶνος παρὰ τοῖς ποιηταῖς ὁ λόγος ἀφ' οὗ παλαιῶ καὶ συνηθῶ:* Phavorin. Wakef. *δεινὸν αἶνον αἰέτας*, dirum consilium dans: *αἰνεῖν* utriusque nonnunquam valet suadere, hortari. Aeschyl. Choeph. 553. *αἰνῶ δὲ κρύπτειν τὰςδε συνδύμας.* Idem Suppl. 187. *νῦν προμηθεῖαν λαβεῖν Αἰνῶ.* et in eadem fab. v. 1003. *ὑμᾶς δ' ἐπαιῶ μὴ κατασχέειν ἐμέ.* Adde Heliod. Op. et D. v. 202. Musgr.

v. 1362. *τῶδε.* hæc, quæ loqueris, mihi sunt usui futura. an Artidis? Olet glossatorem *τῶδε*, quod repositur Brunck. Wakef.

v. 1364. *ἐκδοῦναι*, cedere, concedere. Vid. supra ad v. 995 (957.) Supplendum etiam *ἐμέ:* *Στέλις ἐμέ ἐκδοῦναι*, cujus, ut ipse concedam. Musgr. Gernhardus scribi vult *ἐν γέ.*

v. 1366. *ὄλεος* Attica futuri forma est pro *ὀλέσεις*. Br. v. 1371.

v. 1371. Nisi *δρῶμεν* optativus esset, soloeca esset oratio, quia in hac formula subjunctivus adhibetur sine *ων*, et optativus cum *ων*. Perinde soloeca essent *τί ἂν δρῶ*, et *τί δρῶν*, quum rite dicatur *τί δρῶ*, et *τί δρῶν ἂν*. In Aldina excusum *δρῶμεν*, quia in veteribus libris *ει*, quod subscribere solemus, fere omittitur. Brunck.

v. 1372. Wakef. nugatur *ὦν θέλω* rescribens.

v. 1380. In hoc versu, ut vulgo legitur, violata offendit caesura, quod licentiae genus in Tragicorum Trochaicis tetrametris catalecticis ne uno quidem exemplo defendi potest. Recte igitur locum corruptum esse pronuntiat Porsonus in Praef. ad secundam edit. Hecubae p. XLIII. at nullo adhibito remedio. Quod ego reposui, quamquam nec sensum praebet incommodum, neque a librorum scriptura nimis recedit, tamen, si quis probabiliorē invenierit correctionem, libenter abjiciam.

v. 1383. Wakef. legendum putat: *τίνα πρὸς ὠφέλησιν ἤξει;*

v. 1384. idem edidit:

*πῶς λέγεις; εἴρω γε τοῦδε μὴ πλάζειν σῆς πάτερς,
εἰ δὲ δρῶ:*

Eurip. Orest. 1605. *ἄ σ' εἴξει μὴ δόμων ἔσω περῶν.*

v. 1386. *προσκύσας χθόνα*: osculo telluri dato, vale longum utpote dicturus. Vid. Eur. Alcest. 181. Wakef. Vide annotata supra ad v. 655.

v. 1390. Wakef. legendum putat *ἀκοῆ σε κλυεῖν*: praeter necessitatem, opinor.

v. 1398. *ἀθάνατον ἀρετήν*, immortale decus. Suidas: *ἀρετή. Ἀνδοκίδης καὶ Θεουκλίδης ἀντὶ τοῦ, εὐδοξία.* Plato p. 1197, E. *ὑπερ ἀρετῆς ἀθανάτου.* Conf. Eurip. Orest. 807. Helen 1170. Musgr. *ἀρετήν* dupliciter offendit, primum ob ictum in prima syllaba male collocatum, deinde quia sequentibus parum videtur aptum esse. Quippe requiritur vox, qua exprimat, quod sub adspicium venire possit. E priore Hermanni conjectura dedi *ἀθάνατον ἄλκην*. Priorem dico, quandoquidem in Notis Mssis haec monuit: „*Ἀθάνατον ἀρετήν* vitiosum esse, et sensus, qui in-epicus est, et Euripidei numeri arguunt. Certius etiam affirmaverim, *ἄλκην* non esse Sophocleam, quo ut numeri corrigatur, sensui tamen male prospicitur. Saepe major

laus

laus est animadvertentis vitia, quam corrigentis; certe tior. Sed si tamen scire cupis, quid suspicer, vereor ne istud *ἀρετήν* ex interpretatione *δι' ἀρετῆν* ortum sit. Senfus loci tale quid requirit:

ἀθάνατον αἰθέρ' ἔσχον, ὡς πάρεθ' ἔρην.

Hac arte Pollux et vagus Hercules enifus arces attigit igneas.“

εἰς ἀθάνατον αἰθέρ' ἐμπεισὼν dixit Eurip. Helen. 1022.

„*ὡς πάρεθ' ἔρην*: ex vultus utriusque splendore totiusque speciei. Virgil. Aen. II. 589.

Cum mihi se non ante oculis tam clara videndam Obrulit, et purā per noctem in luce refulsit Alma parens, confessa Deam.

coll. Aen. I. 710. et Eurip. Ion. 1572.“ Wakef.

v. 1406. Wakef. *τε* in *δὲ* mutat, quod referri ait ad *μὲν* v. 1404. ut *δὲ* v. 1409. sit apodosis versui 1403. Imo particulae *μὲν* v. 1404. respondet *δὲ* v. 1409.

v. 1407. Pessime Wakef. retinuit *ἐμβαλῶν*. — Philostratus heroic. V. 1. de Philocteta: *τυχεῖν τε ἀριστίων λαμπρῶν δὲ τῆ ἀλώσει τοῦ Ἰλίου.*

v. 1408. *πλάκας*: planities in montium summitatibus: *πλάξ ἢ πλατεία πέτρα*: Hesych. Ita Eurip. Bacch. 717. *ὦ σεμνὰς πλάκας Ναιάνας ἱερίων.* Conf. supra per Eur. Herc. F. 960. et quae diximus ad Trach. 273. Wakef.

v. 1414. *συνόμοι*. gl. *ἅμα νεμόμενοι*. Brunck. *λέγουτε συνόμοι*: cf. Homeri Il. E. 548 — 555. et κ. 297. Hesych. *σύνμοι*: *συνήθεις*. Idem: *ἡθεα*: *τοὺς συνήθεις τόπους καὶ διατριβὰς*: ut Il. Z. 511.

— *μετὰ τ' ἡθεα καὶ νομὸν Ἰτῶν*:

et Hesiodus opp. et di. I. 166. ut Virgil. Geo. IV. 429. consueta antra. Wakef.

v. 1416. *παιττήρα*: rariorem dictionem adhibuit iterum in Elect. 304. Wakef.

v. 1421. *οὐ γὰρ ἠυσέβεια συνήθειαι βροτῶς*. In Tragici exemplaribus perquam absurde legitur *ἢ γὰρ εὐσέβεια συνήθειαι βροτῶς*. Optime Dawesius et post eum Toupius e Kusteri Suida in *εὐσέβεια*, sublata ineptissima menda, veteram lectionem restituit. Euripides in Temenidis:

ἀρετή

ἀρετῇ δὲ, κἄν θάνη τις, οὐκ ἀπέλλυται,
ζῆ δ' οὐκ ἐτ' ὄντος σώματος. Brunck.

Praeclare Porfonus (in Append. ad Toup. Em. in Suid. p. 448.): „Quod pro negante particula Suidae auctoritatem advocant Toup. et ante eum Wesseling. Observ. p. 95. id sine causa faciunt, cum ista in Suidam ex interpretatione Kusteri fluxerit. Recte tamen eam Gatakerus A. M. P. p. 513. E. et Wesseling. inseruerunt; Dawesio οὐ γὰρ ἦδσ. legenti assentitur Valcken. ad Eur. Phoen. 407. Dolet igitur, Tyrwhittum, acerrimum, si quis alius, harum rerum judicem, adeo sui dissimilem fuisse, ut vulgatae patrocinium in Burgessii appendice fusciperat p. 464. Sed mihi persuasum est, eum de hac sententia sponte decessurum fuisse, si verba Euripidis paulo pleniora protulisset Toupius:

ἀρετῇ δὲ, κἄν θάνη τις, οὐκ ἀπόλλυται,
ζῆ δ' οὐκ ἐτ' ὄντος σώματος. κακοῖσι δὲ
ἅπαντα φροῦδα συνθανόντ' ὑπὸ χθονός.

Elegantior Diodorus Siculus I. 2. p. 5. τοῖς μὲν ἐν τῷ ζῆν μὴδὲν ἀξιολογον πράξασιν, ἅμα ταῖς τῶν σωμάτων τελευταῖς ΣΤΥΝΑΠΟΘΝΗΚΕΙ καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ κατὰ τὸν βίον τοῖς δὲ εἰ ἀρετῆν περιποιουσαμένοις δόξαν, αἱ πράξεις ἅπαντα τὸν αἰῶνα μνημονεύονται, διαβρωμένοι τῷ θειοτάτῃ τῆς ἱστορίας στόματι. Wakefieldius quoque, neglectis fragmenti Euripidei ultimis verbis, vulgatam defendit, reddens τὸ Συνθνήσκει: una pergit ad mortem, comes fidelissima in fato quidem divellenda, ut iis etiam post mortem adhaerescat et una fruatur immortalitate. Nihil huc facit locus e Senecae Herc. Oet. extr.

Nunquam Stygias fertur ad umbras
Inclita Virtus. Vivite fortes:
Nos Lethaeos faeva per amnes
Nec fata trahent: sed, cum summas
Exiget horas consumta dies,
Iter ad superos gloria pandet.

Neque intelligitur, quid in Euripidis loco discriminis interesse possit inter θνήσκειν et ἀπόλλυσθαι, quo scilicet impediatur, ne Virorum doctorum correctioni praesidium inde accedat. Bene monet Beckius in comment. II. de interpretet. veterum scripti. p. LXXIII. imperitum aliquem librarium

brarium verbis ita, ut vulgantur, scriptis exprimi putasse, quod Apocal. 14, 13. legitur: τὰ γὰρ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν.

v. 1423. φθέγμα πέμφας: ut mittere vocem, Juvenal. XIII. 114. Wakef.

v. 1426. τίθεμαι: me dedo, assentior: consulas Suidam in voce ἐτίθετο: ubi locutionem Toupius erudite pro more illustravit. Wakef.

v. 1428. Locum depravatam emendavi unius literulae mutatione, πλοῦν pro πλοῦς scribendo. Non nauci est locutio πλοῦς κατὰ πρύμναν: at saepe reticentur dictiones πνοή, ἄνεμος, πνεῦμα. Ordo est: καιρὸς γὰρ ἐπέγει καὶ ἔδ' (ἄνεμος) κατὰ πρύμναν (ἐπέγει) πλοῦν. Tragicum non adhibent vocem; aut certum fuisse,

καιρὸς καὶ πνοῶς
ἔδ' ἐπέγει γὰρ κατὰ πρύμναν.

Sed nihil opus est ultra quaerere. Thucydides II. 97. αὕτη περίπλους ἐστὶν ἢ γῆ τὰ ξυνοματώτατα, ἢ αἰεὶ κατὰ πρύμναν ἰσθίται τὸ πνεῦμα ἢ στρουγγύλη, τεσσάρων ἡμερῶν καὶ ἕσων κατῶν. Wakef. Equidem non video, quid in vulgata lectione offendere possit. „Opportunitas navigandi adest: (post ἔδ' colo distinxi praeunte Ruhnkenio in epist. crit. I p. 23.) impellit enim (navem) a puppi.“ Omissae vocis ἄνεμος exempla vellem attulisset Wakefieldius.

v. 1430. στείχων: „dum progredior ad navem, ne frustra teratur tempus:“ nam ante ostium antri stabant. καλέσω pro ἐπικαλέσω. Wakef.

v. 1431. ξύμφρουρον ἔμοι: una fervans mecum; i. e. ὁ σὺν ἐμοὶ ἐφρουρεῖς καὶ ἐφύλαττες: Graeca phrasis pro συνεβίωσας ἔμοι: „quocum trahebam vitam, mihi comes et convictor:“ consulas notam ad v. 1436. Sic neutro sensu Plautus, Mostell. II. 2. 21.

— nemo in aedibus

Servat:
et Terent. Eun. IV. 7. 10.

— solus Sannio servat domi:
ubi cum fructu consulas Donatum et Westerhovium. Nec non Stadius apposite superveniet: Theb. X. 659. nobili loco, quem adumbravit ex Aeneide sua, VII. 787.

— ipsa

— ipsa insanire videtur

Sphinx, galeae custos; visoque animata cruore,

Emitat effigies, et sparsa orichalca resident.

Sphinx ea scilicet galeae fuit custos (i. e. possessor) eo sensu, quo custodiebat antrum suum Philoctetes. Wakef.

v. 1433. κτύπος προβλής: „fragor projectus, se projiciens, emissus mari.“ Ita Diodor. Sic III 8. *φωνὴν ὄξειαν προβάλλοντες.* Virgil. Aen. X. 322. voces dum jactat inertes. — Erunt fortasse nihilominus, qui scribendam existiment πόντου τε προβλής, et tu promontorium ponti, ut v. 936. (922.) Wakef. ἄρσιν. Masculum vocat fragorem ponti, propter soni raucedinem. Cum κτύπος connectunt προβλής, nullo sensu. Legendum et distinguendum:

Καὶ κτύπος ἄρσιν πόντου, προβλής θ'.

προβλής, promontorium. Homerus ut adjectivum adhibet, cum ἀκτὴ, πέτρα, σκόπελος connectens. Alii contra ut substantivum: vid. v. 959. (922.) Antipater Anthol. p. 60.

Πούλυπος εἰναλίη ποτ' ἐπὶ προβλήτι ταυσοθείς.

Oppianus Halieut. V. 252.

Στάς δὲ κατὰ προβλήτος —. Musgr.

v. 1434. ἐτέγχθην. Libri omnes ἐτέγχθην, quod per me retineat, si cui placet magis. Quippe nihil obstat, quin κῆρα, quod neutrius generis esse vidimus ad v. 1001. (987.), hic sit nominativus verbi; verum et sonus gratior est, et elegantior structura, si legatur ἐτέγχθην, quemadmodum in Aj. 1208. *καὶ πυκνὰς δὲ δρόσους τεγγόμενος κόμας.* Brunck.

ἐτέγχθην νότου: Virgil. Geo. I. 462.

— quid cogitet humidus Auster:

Ovid. met. I. 66.

— contraria tellus

Nubibus assiduis pluvioque madescit ab Austro: ut alii saepe. Wakef.

v. 1435. πληγῆσι νότου: Sic Lucret. V. 955. verbera ventorum. Virgil. Geo. III. 382.

Talis, Hyperboreo septem subjecta trioni,

Gens effraena virum Riphæo tunditur Euro.

Lucan. IX. 877. terga damus ferienda Noto. Et alii simili-

fimiliter. Ἐνδομούχον vero intus clausum et absconditum; a vi frigoris et ventorum latitantem. ἐνδομούχι· ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ. ἐνδομούχοι· κάτοικοι: Hefychius: ut Callim. hym. Cer. 88. Musaeus v. 246. Damascius apud. Suid. in voce. Wakef.

v. 1438. Apposite et eleganter Ovid. Trist. V. I. 61. Hoc erat, in gelido quare Poenitius antro

Voce fatigaret Lemnia saxa sua. Wakef.

v. 1439. Haud aliter Dionysius Periegetes ad finem:

ὑμεῖς δ', ἡπειροὶ τε καὶ εἰς ἄλλ' χαίσετε νῆσσι,
ὔδατά τ' ἀκεαιοῖο, καὶ ἱερὰ χεῦματα πόντου,
καὶ ποταμοὶ, κρήναι τε, καὶ αὖρεα βησσέντα.

Wakef.

Idem praefert lectionem a Scholiasta commemoratam Δυκκίον, offensus voce γλύκκιον, quam temere pro comparativo habet, non memor in eo penultimam ab Atticis poetis produci. „Calidos fontes, inquit, quales fortasse fuerint in πυρῶδει Λήμνα, Soli, vel Apollini, sacros habebant veteres.“ Conjecturis γλυκερόν, γλύκκμον, λευκόν non opus est.

v. 1441. δέξτε ἐπιβάντες: ut Homer. Od. x. 423.

τάων δώδεκα πάσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν. Wakef.

v. 1442. πέδον ἀμφιάλον: idem Od. A. 401. ἐν ἀμφιάλῳ ἰθάκη. Wakef.

v. 1444. μοῖρα μεγάλη· ingens fatum: Claudian. de sext. conf. Honor. 68.

— magnis docuit praeludere fatis.

Horat. epist. II. I. 6.

Post ingentia fata deorum in templa recepti: ubi nolim cum Bentejo intelligas post obitum, sed „post magnos vitarum illustrium fatis destinatos eventus:“ ut Virgil. Aen. VII. 234.

Fata per Aeneae juro dextramque potentem: et ibid. ad finem libri; nec non alias. Avienus in Arateis:

At frater, lucemque et fata superstitis aevi
Exosus, sortem lachrymis efflagitat aequam.

Lucan. VIII. 625

Fata tibi longae fluxerunt prospera vitae.
Denique Valerius, Argon. I. 113.

O!

O! utinam Graeae rueret non omne iuventae
In nova fata decus! Wakef.

v. 1447. Ἰδού: hortantis est particula: ut Virgil.
Geor. III. 42.

— en! age, legnes

Rumpe moras. Wakef.

Ἰδού sic inveniri vix credo.

v. 1449. σωτήρας masculinum ad Nymphas refertur.
Sic apud Aeschylum S. Th. 321. εὐπραξία σωτήρ. Apud no-
strum Oed. T. 80. τύχη σωτήρ. In Antig. 1074. λαβητήρας
εργονύς. Vide supra ad v. 223.

Ad primum Dramatis verum meminit Scholiastes no-
ster Euripidis Philoctetae, cujus pauca quaedam fragmenta
exstant in Musgravii editione legenda. Oeconomia diver-
sa a Sophoclea, non ita simpliciter ac deducto filo; sed plurium
personarum conventu intricatior actio fuit, multoque mi-
nus πάθος habuisse videtur. Vide Valckenarii Diatr. Eu-
ripid. Cap. XI. et Dionis Chrysostr. orationes LII. et LIX.
Ex Aeschyli Philocteta tres versus fervavit Stobaeus Floril.
Grotii p. 493. ad Regii. Codicis fidem sic legendos:

ὦ Θάνατε παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν.
μόνος γάρ εἰ ἐν τῶν ἀνηκέστον κακῶν
ἰατρός. ἄλλος δ' οὐδέν ἔσπεται νεκρῶν.

Ne, ne tuum, oro, Mors, repellas supplicem.

tu sola desperata medicaris mala:

a te receptos nullus attingit dolor.

Ista omnia in rem suam convertit noster Tragicus. Vide
hujus dramatis v. 1348. (1324.) Philoctetis ad Trojam
fragm. I. et Oed. Col. 955. Brunek.

I n d e x

locorum in Snidae lexico citatorum.

(Ex edit. Musgr.)

V.	
1	in voce ἑστειπτος.
12	ἀκμήν.
19	ἀμφιτρέπον.
32	οικοποιός.
33	στιπποί.
34	ὑπόστεγον.
35	φλαύραργος.
36	πυρεῖον.
94	βιόλομαι.
97	γλώσσαν.
135	προύχειν.
162	ἔγμος.
177	παλάμαι.
180	λασίσις.
212	ἕξεδρος.
236	προέσχευ.
243	προέσχευ.
269	προέσχευ.
289	ἄπρακτος — νευραπαδής.
296	ἄφαντον φῶς.
297	πυρίτης.
377	δύσσοργος.
382	τυτᾶσθαι.

V.

387	in voce διδάκταλος.
430	παλαιστής.
435	αίρει.
445	παλιντριβή.
457	στέρξω.
466	ἐξ ἀπίπτου.
467	πρὸς νῦν σε.
472	Φορῶ.
496	δικάνος.
497	στόλος.
501	Δάτορα — ἀκροφαλιῶς.
922	θρέων — προβλήτες.
931	κακωπινίστατον.
932	καπνοῦ σκιά.
938	κῦλις.
939	ψιλός.
940	δρειβάτης.
945	ῥύσιον.
992	ὄγμις.
1292	τύχη.
1297	ἠγρώσας.
1301	ἐπίστω.
1419	εὐσεβεῖν.
1421	εὐσεβεία.

I n d e x

Scriptorum emendatorum vel illustratorum.

- Aeschyli Agam. 1558. p. 227. Sept. Theb. 688. p. 231. fragm. p. 223. p. 244. sq. et p. 304.
 Apollon. Rhod. I, 542. p. 252. II, 244. p. 195.
 Aristoph. Ran. 196. p. 265.
 Attius, p. 203.
 Dio Cassius XLVI. 10. p. 214.
 Diodor. Sic. XIX. 26. p. 256.
 Eurip. Orest. 176. p. 256. Phoen. 412. p. 207. Med. 48. p. 261. Hippol. 192. p. 239. Heraclid. p. 190. sq. Iphig. T. 578. 79. p. 235. fragm. p. 261. et 295.
 Hesych. p. 195. 216. 222. 226. 228. 252. 265.
 Hippodamus Pythagoreus p. 268.
 Homer. Il. A. 269. p. 255. Od. A. 522. p. 237. hymn. Apoll. 171. p. 273.
 Horat. epist. II. 1. 6. p. 303.
 Incertus ap. Plutarchum, p. 253.
 Julianus, p. 268.
 Julius Obsequens, p. 193.
 Musaeus, p. 193.
 Nicandri Ther. 401. p. 250.
 Oppian. Cyneg. I. 307. p. 197. Hal. II. 78. p. 265.

Palla-

- Palladas p. 193.
 Phavorin. p. 217.
 Philo Judaeus p. 223.
 Philostrat. jun. p. 199.
 Pindar. Pyth. I, 100. p. 199.
 Plutarch. p. 273.
 Quintus Calaber IX. 374. p. 199. IX. 383. p. 206. IX. 352.
 p. 202. sq.
 Scholiastes Hom. p. 196. Sophoclis p. 248.
 Seneca Mor. I., p. 255.
 Simonides p. 224.
 Sophocl. Oed. T. 1035. p. 227. Trach. 446. p. 242. 420. p.
 283. 1193. p. 291. Aj. 1237. p. 257.
 Staius Theb. II. 352. p. 293.
 Stephanus Byzantius p. 273.

I n d e x r e r u m e t v e r b o r u m .

A.

- ἀεί. εἰ δὲ λόγος p. 191.
 Ἀἴναι Attici dicunt p. 13.
 ἀδυρόστομος et ἀδυρόγλωσσος confusa p. 197.
 αἶμαξ non substantivum, sed adject. p. 241.
 ἀλεγεινός et ἐχθιστος confusa p. 291.
 ἀκούειν ἢ. q. ἀνεδίξασθαι p. 234.
 ἐμφὶ et ἐνεκα ἀπ' ἐκ παραλλήλου occurrant p. 232.
 ἀμφίπλευτος active p. 242.
 ἐν omittitur interdum a poetis p. 262. ἐν solere significans p.
 207.
 ἀνάσσειν p. 192.
 Aorist. 2. subjunct. cum εὐ μὴ juncti vim habent futuri indic. p.
 190.
 ἀπόχρη non Tragicum p. 227.
 ἀποστέλλειν et ἀπαγγέλλειν confusa p. 32.
 ἄσκησις et ἀφοσι confusa p. 276.
 Ἄσκληπιός p. 295. vid. Corrig. et Add.
 αὐτίς αὐ πάλιν p. 265.
 αὐγαίς et αὐταίς confusa p. 89.
 ἀφιστάναί φρενῶν p. 260.

B.

βίος et βία confusa p. 53. 250.

Γ.

- γὰρ in interrogationibus p. 213.
 γέλην τινος pro γελῶν ἢ. ε. ἐγγελέων τινε p. 277.
 Glossae: ἐμὲ pro τινά p. 209. nomen proprium pro ἑαυτοῦ p. 211.
 ἱξίονα p. 239.
 γόοις et λόγοις confusa p. 107.

Δ.

- δεικνύειν et λέγειν confusa p. 30.
 δὴ et ἰδοῦ confusa p. 112. δὴ et ἰδὼν confusa ibid.
 διὰ χρόνου a liquantisper p. 206.
 δόλοισι et λόγοις confusa p. 187.
 Duplex superlativus p. 235.

E.

- ἐγκαλεῖν χρόνον p. 213.
 ἐγὼ et ἔγω confusa p. 40.

ei et η confusa p. 25.
ἐκ. τὰ ἐκ νεός pro τὰ ἐν νεῖ p. 272.
ἐκπλήσσειν de quacunq; animi commotione p. 202.
ἐλεῖν et ἐλθεῖν confusa p. 276.
ἐν abundans p. 187. periphrasim adverbii efficiens p. 257.
ἐναίρειν νεκρῶν p. 264.

ἐπαίρει p. 244.
ἐπι et ἔπι confusa p. 235.
ἐν παρέργῳ τίθεσθαι p. 226.
ἐντυγχάνειν an genitivo praeponatur p. 211. 295.
ἐπι subauditur p. 235.
ἐπι et ἐπι confusa p. 235.
ἐρχινθαι abire p. 186.
ἐς τ' ἐν et ὡς ἐν confusa p. 294.
ἐτόμα et ἐτοίμα confusa p. 18.
ἐχειν habitare p. 182.
ἐχισθαι an pro δύνασθαι adhibeatur p. 269.
ἐχθιστος et ἀεχιστος confusa p. 291.

Z.

Ζεύς Ἡρακλῆς p. 264.

H.

η̄ et ei confusa p. 25.
ἦκιν pro εἶκιν p. 197.

I.

ἰδὸν et ἰδὴ confusa p. 112. ἰδὸν et ἰδὸν confusa ibid.
Interpunctio in medium quartum pedem fenarii incidens
quam vim habeat p. 183.

K.

καὶ et καὶ confusa p. 188.
καὶ — δὲ p. 296.
κακογείτων p. 243.
καὶ pro καὶ τῶν οὐκ p. 218.

A.

λαβεῖν et μολεῖν confusa p. 6.
λαίρτης et λαίρτιος p. 221.
λέγειν et δεκνεῖν confusa p. 30.
λόγοις et γόοις confusa p. 107. λόγοις et δόλοις confusa p. 187.

M.

Metra: Numeri δυσκολόκαμπτοι in Sophocle et Euripide, non
in Aeschlylo inveniuntur p. 200. Lex carminis antiitrophici p.
285.
μολεῖν et λαβεῖν confusa p. 6.

N.

Negatio alterius membri ad alterum repetenda p. 251.
Νίκη Ἀθάνα p. 191.

ὄσσες sanies vulneris p. 182.
ὄσσεος via p. 185.
ὄν et δὴ confusa p. 112. ὄν et ἰδὸν confusa ibid.
ὄσσεος p. 258.
ὄσσεον an potestatem reciprocam habeat p. 247.

O.

ὄσσεος et ὄσσεος confusa p. 272.
ὄσσεος inusitatum p. 186.
ὄσσεος i. q. κλέος p. 227.
ὄσσεος in senario p. 230.

II.

ὄσσεος et καὶ confusa p. 118.
ὄσσεος non Tragicum p. 263.
ὄσσεος μέγας p. 219.
ὄσσεος μέγας inlar unius vocis p. 194.
ὄσσεος παρά τινι non dicitur p. 271.
ὄσσεος an abducere significet p. 283.
ὄσσεος optativi vocis passivae quomodo declinetur p. 191.
ὄσσεος θυμῶν p. 212.
ὄσσεος an Harpyiae dicantur p. 274.
Pluralis pro singulari p. 184.
ὄσσεος promontorium p. 302.
ὄσσεος praeter p. 208.
ὄσσεος adscendere p. 185.
ὄσσεος ἀφθεῖρειν p. 118.
ὄσσεος p. 237.
ὄσσεος: Hiatus post τί non admittunt Tragicis p. 52. 190.
ὄσσεος in senario p. 230. ὄσσεος comparativus mediam producit
apud Atticos poetas p. 303.
ὄσσεος an Harpyiae dicantur p. 274.
ὄσσεος p. 184.
ὄσσεος βλέπων quo vultu p. 190.

Σ.

ὄσσεος ἔχειν p. 205.
ὄσσεος suppressum ante ὄσσεος p. 187.
ὄσσεος an Tragicis adhibeant p. 195.
ὄσσεος non infelix p. 196.
ὄσσεος ἐπιφέρειν et ὄσσεος ἐπιφέρειν cum genitivo rei construantur p.
206.
ὄσσεος ἐπιφέρειν p. 233.
ὄσσεος ἐπιφέρειν an genitivo praeponatur p. 211. 295.
Schema πρὸς τὸ συμκινούμενον p. 229.
Schema σολομοφάνης p. 235.
ὄσσεος ὄσσεος βροτῶν i. q. εἴ γε ὄσσεος p. 210.

T.

ταρῆσσειν p. 257.
ταυροντόνης de leonibus p. 220.

τλημονότατος i. q. πολυμυρότατος p. 216.

τάξ sagittae p. 236.

Triclinio obtemperari potest, ubi communes et ubique obvios errores fuitulit, p. 200.

Υ.

ὑπερὸν cum genitivo p. 248.

ὑπὸκειται p. 199.

Verbalia in us, ut μαστός, ἄδητός etc. Atticis inusitata p. 185.

Φ.

φύγειν cum genitivo p. 271.

τα φίλτατα liberi, parentes, amici, p. 223.

Φιῖς mortem desiderare p. 289.

Φύσσι πεφυκέναι p. 188.

X.

τῶ χρέονου pro χρέων f. κατὰ χρέων p. 191.

Χρέου p. 199. 206.

Ω.

ὡς abundans ante ἴδι et πρὸς p. 187.

ὡς ἂν pro ἕως ἂν non adhibent Attici p. 294.

ὡς ἂν et ἕστ' ἂν confusa p. 204.

Corrigenda et Addenda.

p. 34. v. 430. 431. nihil mutat Porson. (ad Hecub. p. 66. ed. rec.)

ἔποι accipiens, quasi sit ἐκείνου ἔποι, ut Eurip. Iph. T. 113. 119.

p. 49. lin. 17. dele verba: Vide ad v. 699.

p. 82. lin. 18. pro ἔχεν scrib. ἔχε.

p. 95. ante lin. 4. a fin. adde: V. 1229. Vulgo οὐτ': — Sed hoc ipsum οὐτ' teneri potest, inodo scribas οὐ τᾶρα, i. e. οὐ τοι ἔρα. Sic Trach. 280 (meae ed.) Ζεὺς τᾶν (i. e. τοι ἂν) ζυνύγνα. Ibid. v. 323. οὐ τᾶρα τᾶ ἡμετέρας κ. τ. λ. Vid. Porson. ad Med. 863.

p. 103. lin. 10. a fin. ante Ald. adde: MSS.

p. 109. lin. 9. pro στέλλη scrib. στέλλει.

p. 169. lin. 6. a fin. pro 1169. scrib. 1151.

p. 211. lin. 18. pro proponi scrib. praeponi.

p. 230. lin. 20. pro ἄλλα scrib. δεινά.

p. 266. v. 958. poeniter me vulgatam deseruisse. οὐν δ' ἄλλοις δούς significat nunc aliis aliquid concedens, ut sermo sit de uno tantum facto, sc. de professione. Contra οὐν δ' ἄλλοις εἰ δούς esset: nunc aliis εἰσεμπετε dans, deditus aliis. Vid. Hermann. ad Viger. p. 723. N. 131.

p. 290. lin. 11. a fin. pro βιάσεται scr. βιάζεται. (praef. pro futuro.) Non memineram, α in futuro corripit.

p. 295. v. 1309. Forma Ἀκκληπιδαῖν defendi potest ex Eustathio p. 14. 6. ed. Rom. εἰ τοῦ Ἐριχθόνιος εὐρηται καὶ δῖχα τοῦ α Ἐριχθόνιδος ὡς φασὶν οἱ τεχνικοί. Cujus loci indicium dedemus Wakefieldio.

